

1

Brittany

Toată lumea știe că sunt perfectă. Duc o viață perfectă. Am haine perfecte. Până și familia mea e perfectă. Și deși asta e o minciună sfruntată, m-am dat peste cap ca să păstrez aparențele că am tot ce-mi doresc pe lume. Dacă adevărul ar ieși vreodată la lumină, toată imaginea mea perfectă s-ar duce de râpă.

Stau în fața oglinzii din baie și, în timp ce muzica se revarsă din difuzoare, șterg a treia linie strâmbă pe care am trasat-o sub ochi. Măinile îmi tremură, fir-ar să fie. Începutul ultimului an de liceu și revederea prietenului meu de care am stat despărțită o vară n-ar trebui să mă streseze așa de tare, dar totul mi-a mers prost de când m-am sculat din pat. Mai întâi, ondulatorul de păr a început să scoată fum, după care a murit. Pe urmă mi-a căzut nasturele de la bluza preferată. Acum, creionul dermatograf pare să aibă propria sa voință. Dacă ar fi după mine, aș fi rămas în patul meu confortabil, mâncând fursecuri calde cu fulgi de ciocolată, cât e ziua de lungă.

— Brit, coboară odată.

Strigătul mamei se aude slab dinspre vestibul.

Primul meu impuls este să mă fac că n-aud, dar asta nu rezolvă niciodată lucrurile, mă aleg doar cu discuții în contradictoriu, dureri de cap și cu și mai multe urlete

— Vin acu', strig, sperând că de data asta o să trasez linia dreaptă cu dermatograful și-o să termin cu machiatul.

Într-un final, reușesc și arunc creionul pe policioară, mă verific și răsverific în oglindă, închid combina și mă grăbesc să cobor.

Mama stă la picioarele scării noastre monumentale, cercetându-mi ținuta. Îmi îndrept spinarea. Da, știi, am optsprezece ani și n-ar trebui să-mi pese de ce crede mama. Numai că voi nu știți cum e să trăiești în familia Ellis. Mama suferă de anxietate. Nu de genul ăla care se tratează ușor cu pilule mici și albastre. Iar când mama e stresată, toată lumea din casă are de suferit. Cred că din cauza asta tata pleacă la muncă înainte ca ea să se trezească dimineața, ca să nu fie nevoit să dea ochii cu — ei bine — ea.

— Pantalonii sunt oribili, dar cureaua îmi place la nebunie, spune mama, arătând cu degetul spre fiecare obiect în parte. Iar zgomotul ăla pe care tu-l numești muzică mi-a dat dureri de cap. Slavă Domnului că ai închis aparatul.

— Bună dimineața și ție, mamă, îi zic, după care cobor scările și îi dau un pupic pe obraz.

Cu cât mă apropii mai mult de ea, cu atât mirosul puternic al parfumului cu care s-a dat îmi înțepă mai tare nările. Arată deja de milioane în rochia de tenis Blue Label de la Ralph Lauren. Nimeni n-ar avea motive s-o critice pentru felul cum se îmbracă, asta e sigur.

— Ți-am cumpărat brișele tale preferate pentru prima zi de școală, mă anunță mama, dând la iveală o pungă ținută până atunci la spate.

— Nu, mersi, o refuz, uitându-mă în jur după sora mea. Unde-i Shelley?

— În bucătărie.

— A venit noua îngrijitoare?

— O cheamă Baghda și nu, n-a venit încă. Trebuie să sosească peste o oră.

— I-ai spus că lâna îi irită pielea? Și că a căpătat obiceiul să tragă de păr?

Shelley ne-a dat întotdeauna de înțeles prin gesturi că nu suportă cum se simte lâna pe piele. Trasul de păr este însă un obicei nou, care a provocat deja câteva dezastre. Și dezastrele din casa noastră sunt la fel de simpatice ca un accident de mașină, așa că e crucial să le eviți.

— Da. Și da. În dimineața asta i-am împuiat capul surorii tale, Brittany. Am avertizat-o că dacă nu se poartă cum trebuie, vom pierde încă o îngrijitoare.

Intru în bucătărie, sătulă s-o tot aud pe mama cu teoriile ei despre motivele pentru care Shelley își iese din minți. Shelley stă la masă în scaunul ei cu rotile, ocupată să mănânce amestecul ăla preparat special pentru ea, pentru că, deși are douăzeci de ani, sora mea nu știe să mestece și să înghită ca oamenii care nu au dizabilitățile ei fizice. Ca de obicei, a reușit să se mânjească pe bărbie, pe buze și pe obraji.

— Hei, Shell-bell, spun, aplecându-mă și ștergând-o pe față cu un șervețel. Azi e prima zi de școală. Urează-mi baftă.

Shelley își desface brusc brațele și îmi aruncă un zâmbet pieziș. Iubesc zâmbetul ei.

— Vrei să mă îmbrățișezi? o întreb, știind dinainte că asta își dorește.

Doctorii ne spun mereu să interacționăm cât mai mult cu ea, pentru că-i face bine.

Shelley încuviințează din cap. O iau în brațe, atentă ca nu cumva să-mi ajungă la păr. Când mă îndrept de șale, o aud pe mama cum icnește. E ca un fluierat de arbitru care îmi taie răsufierea.

— Brit, nu poți să te duci la școală în halul ăsta.

— Cum? În ce hal?

Mama clatină din cap și oftează, frustrată.

— Uită-te la bluza ta.

Asta fac și văd o pată mare și umedă pe pieptul bluzei mele albe de la Calvin Klein. Ups! Balele lui Shelley. O privire spre fața trasă a surorii mele e de ajuns pentru a-mi spune ceea ce ea nu poate formula prea ușor în cuvinte. Lui Shelley îi pare rău. Shelley n-a vrut să-mi murdărească bluza.

— Nu-i mare lucru, încerc să o liniștesc, deși undeva, în străfundul minții, sunt conștientă că îmi strică imaginea „perfectă”.

Mama se încruntă, udă un prosop de hârtie în chiuvetă și tamponează pata. Asta mă face să mă simt de parcă aș avea doi ani.

— Du-te sus și schimbă-te.

— Mamă, nu e decât niște zeamă de piersici, îmi spun cu grijă, pentru a evita ca totul să se transforme într-o ceartă în toată regula.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-mi fac sora să se simtă prost.

— Piersicile pătează. Doar nu vrei ca lumea să creadă că nu dai doi bani pe felul în care arăți.

— Bine.

Ce n-aș da ca asta să fie una dintre zilele în care mama este în toane bune, una dintre zilele când nu mă bate la cap.

Îmi sărut sora pe creștet, asigurând-o că saliva ei nu mă deranjează câtuși de puțin.

— Ne vedem după școală, îmi spun, încercând să par veselă în continuare. Pentru ultima rundă din turneul de dame

— Urc scările în fugă, câte două trepte deodată. Ajung în cameră și mă uit la ceas. Of, nu se poate. E șapte și zece. Prietena mea cea mai bună, Sierra, o să-și iasă din minți dacă întârzii s-o iau cu mașina. Înșfac o eșarfa albastru-deschis din dulap, rugându-mă în gând ca trucul să funcționeze. Poate că nimeni n-o să observe pata de salivă dacă o leg așa cum trebuie la gât.

Cobor scările și dau în vestibul de mama, care mă cercetează din nou din priviri.

— Îmi place eșarfa.

Pfui.

Trec pe lângă ea și îmi îndeasă o brioșă în mână.

— Mănânc-o pe drum.

Iau brioșa. Mă îndrept spre mașină și mușc, absentă, din ea. Din păcate, nu e cu afine, așa cum îmi place mie. Ci cu banane și nuci, iar bananele sunt prea coapte. Îmi amintește într-un fel de mine — în exterior pare perfectă, dar în interior totul e făcut terci.

2 Alex

Alex, scoală-te.

Mă încrunt la fratele meu mai mic și-mi pun perna peste cap. Împart camera cu frații mei de unsprezece și cincisprezece ani, așa că nu prea am scăpare, în afară de bruma de intimitate oferită de pernă.

Lasă-mă în pace, Luis, rostesc răgușit de sub pernă. No estás chingando.

— Nu te bat la cap. Mamá mi-a spus să te trezesc, ca să nu întârzii la școală.

Ultimul an de liceu. Ar trebui să mă simt mândru că sunt primul membru al familiei Fuentes care va absolvi liceul. Dar după absolvire mă așteaptă viața adevărată. Facultatea nu e decât un vis. Pentru mine, ultimul an de liceu e ca o petrecere de adio dată în cinstea unui proaspăt pensionar de șaiszeci și cinci de ani. Știi că ești în stare de mai mult, dar toată lumea se așteaptă să te retragi.

— Mi-am pus hainele noi.

Vocea mândră a lui Luis răzbate până la mine, înăbușită de pernă.

Nicio nena n-o să-i reziste armăsarului ăsta latino, continuă fratele meu.

— Bravo ție, murmur.

— Mamă mi-a spus să-ți torn o cană cu apă în cap dacă nu te scoli.

E prea mult să cer un pic de intimitate? Îmi iau perna și o azvârl în cealaltă parte a camerei. Îl nimeresc din plin. Apa se varsă, udându-l flească.

Culero! țipă el la mine. Astea sunt singurele mele haine noi.

Prin ușa dormitorului pătrunde un hohot de râs. Carlos, celalalt frate al meu, rânjește cu gura până la urechi, ca o hiena. Asta până când Luis îi sare în spinare. Frații mei mai mici se iau la bătaie, cărându-și pumni și picioare, și totul scapă de sub control.

Știu să se bată, îmi spun cu mândrie, urmărindu-i cum se caftesc. Dar, în calitate de cel mai vârstnic membru de sex masculin al familiei, este de datoria mea să-i despart. Îl înșfac pe Carlos de gulerul cămășii, însă mă împiedic de piciorul lui Luis și aterizez pe podea, lângă ei.

N-apuc să-mi recapăt echilibrul, că mă trezesc cu apa rece ca gheața șiroindu-mi pe spinare. Mă întorc iute și o văd pe mi'ama, îmbrăcată în uniformă de lucru, udându-ne pe toți dintr-o cană pe care o ține deasupra capetelor noastre. Mama e casieră la o băcănie locală situată la câteva străzi distanță. Nu câștigă cine știe ce, dar ne-am obișnuit să trăim cu puțin.

— Ridicați-vă, ne ordonă, etalându-și întreaga duritate.

— Ce dracu', mamă, zice Carlos, sculându-se în picioare.

Mi'ama controlează ce a mai rămas în cană înmuindu-și degetul în apa rece ca gheața, apoi aruncă lichidul drept în fața lui Carlos.

Luis izbucnește în râs și, până să se dezmeticească, se pomenește și el murat. Când o să se învețe minte?

— Ai ceva de comentat, Luis? întreabă ea.

— Nu, doamnă, zice Luis, luând poziția de drepti, ca un soldat.

Mai ai de zis și alte vorbe urâte cu boca aia a ta, Carlos?

Mama își înmoaie din nou mâna în apă, în chip de avertisment.

— Nu, doamnă, rostește ascultător soldatul numărul doi.

— Dar tu, Alejandro?

Își mijește ochii și îi fixează asupra mea.

— Cum? Da' eu voiam să-i despart, spun inocent, oferindu-i unul dintre zâmbetele mele irezistibile.

Îmi aruncă și mie apă în față.

— Asta e pentru că n-ai intervenit mai devreme. Acum, fuga, îmbrăcați-vă cu toții și veniți să luați micul dejun înainte să plecați la școală.

Uite-așa s-a ales praful de zâmbetul meu irezistibil.

— Știi bine că ne iubești, îi strig din urmă în timp ce iese din dormitor.

După un duș rapid, mă întorc în camera mea, cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului. Îl zăresc pe Luis cu una din bandanele mele pe cap și mi se strânge stomacul. I-o smulg.

— Să nu te prind că mai pui mâna pe asta, Luis.

— De ce nu? mă întreabă, uitându-se candid la mine cu ochii lui de un căprui intens.

Pentru Luis, nu-i decât o simplă bandană. Pentru mine, este un simbol a ceea ce este și a ceea ce nu va fi niciodată. Cum naiba aș putea să-i explic asta unui puști de unsprezece ani? Luis știe cine sunt. Nu e un secret pentru nimeni că bandana poartă culorile bandei Latino Blood. Dorința de răzbunare m-a adus aici, și acum nu mai am cale de întoarcere. Dar n-aș vrea să-mi văd frații călcându-mi pe urme nici mort.

Fac bandana ghem în pumn.

— Luis, să nu mai pui mâna pe lucrurile mele. Mai ales pe cele de la Blood.

— Îmi place combinația de roșu cu negru.

E ultimul lucru pe care vreau să-l aud din gura lui.

— Dacă te mai prind cu ea pe cap, o să vezi stele verzi, îl provin. Ai priceput, frățioare?

Ridică din umeri.

— Mda.

lese săltând din cameră și mă întreb dacă a înțeles cu adevărat. Îmi impun să nu mă mai gândesc la asta, scot un tricou negru din șifonier și îmi trag pe mine o pereche de blugi vechi și decolorați. Îmi leg bandana pe cap și o aud pe mi'ama zbierând din bucătărie:

Alejandro, hai mai repede, că se răcește mâncarea. De prisa, grăbește-te.

— Vin, strig la rândul meu.

N-o să înțeleg niciodată de ce acordă atâta importanță mâncării.

Frații mei își înfulecă deja micul dejun în clipa când intru în bucătărie. Deschid frigiderul și mă holbez înăuntru.

— Stai jos

— Mamă, o să iau doar...

— Ba n-o să iei nimic, Alejandro. Suntem o familie și o să mâncăm împreună.

Oftez, închid ușa frigiderului și mă așez lângă Carlos. Familiile strâns unite prezintă uneori dezavantaje. Mi'ama îmi împinge în față o farfurie plină cu huevos și tortilla.

— De ce nu-mi spui Alex? o întreb, stând cu fruntea plecată și ochii în farfurie.

— Dacă-ai vrut să-ți spun Alex, nu m-aș fi obosit să te botez Alejandro. Nu-ți place numele tău?

Îmi încordez mușchii. Port numele unui tată care nu mai este în viață și care mi-a lăsat responsabilitatea de a fi bărbatul casei. Alejandro, Alejandro Jr., Junior... toate-s o apă și-un pământ pentru mine.

— Chiar te interesează? mormăi în timp ce înfig furculița într-o tortilla.

Îmi ridic privirea, încercând să-i cântăresc reacția.

Stă cu spatele la mine și spală farfuriile în chiuvetă.

— Nu.

— Alex vrea să se dea drept alb, se bagă Carlos în discuție. Frate, n-ai decât să-ți schimbi numele, da' nimeni n-o să te ia drept altceva decât un mexican.

— Carlos, căllate la boca, îl previn. Nu vreau să fiu alb. Dar nici să fiu comparat cu tata.

— Voi doi, por favor, ne imploră mama. Ajunge cu certurile pe ziua de azi

— Mojado, intonează Carlos, provocându-mă.

M-am săturat până peste cap de gura lui spurcată; de data asta, a mers prea departe. Mă ridic brusc și picioarele scaunului zgârie podeaua. Carlos mă imită și face un pas înainte, apropiindu-se. Știe că sunt în stare să-l bat măr. Într-una din zilele astea, când se va pune cu cine nu trebuie, o să dea de belea din cauza orgoliului său nemăsurat.

— Carlos, stai jos, ordonă mi'ama.

— Fasolar jegos, zice trăgânat Carlos, mimând accentul. Sau, mai corect, es un Ganguero.

— Carlos! îl ceartă mi'ama pe un ton tăios și face un pas în față, însă eu mă bag între ei și îl prind pe fratele meu de guler.

— Da, asta crede lumea despre mine, îi spun. Dar dacă o să continui să vorbești prostii, o să creadă la fel și despre tine.

— Frate, asta o să creadă oricum, fie că vreau eu, fie că nu.

Îi dau drumul din strânsoare.

— N-ai dreptate, Carlos. Poți mai mult, poți fi mai bun.

— Mai bun decât tine?

— Mda, mai bun decât mine și o știi și tu, zic. Acum, cere-i scuze mamei că ai vorbit urât de față cu ea.

O privire în ochii mei și Carlos își dă seama că nu-mi arde de glumă.

— Iartă-mă, mamă, rostește și se așază la loc.

Nu-mi scapă însă uitătura lui urâtă, pentru că i-am dat peste nas.

Mama se întoarce cu spatele la noi și deschide frigiderul, încercând să-și ascundă lacrimile. La naiba, își face griji pentru Carlos. E în clasa a zecea și următorii doi ani vor face din el om sau îl vor distruge.

Îmi trag pe mine jacheta neagră de piele; trebuie neapărat s-o șterg. O sărut pe mi'ama pe obraz și îi cer scuze că i-am stricat micul dejun, apoi ies din casă, gândindu-mă cum să-i țin pe Carlos și Luis departe de drumul pe care am apucat eu, îndreptându-i totodată spre o cale mai bună. Of, a dracului ironie!

Pe stradă, băieții cu aceeași bandană colorată fac gestul de salut Latino Blood: bat de două ori cu mâna dreaptă în brațul stâng, ținându-și inelarul îndoit. Mă înflăcărez și repet și eu gestul înainte de a încăleca pe motocicletă. Vor un tip tare ca piatra, ei bine, îl au. Mă dau în spectacol ca să mă vadă lumea și uneori mă mir și eu de cât de bun sunt.

— Alex, așteaptă-mă, mă strigă o voce feminină familiară.

Carmen Sanchez, vecina și fosta mea iubită, vine spre mine în fugă.

— Bună, Carmen, murmur.

— Nu mă duci și pe mine la școală?

Fusta neagră și scurtă îi dă la iveală picioarele incredibile, iar bluza pe care o poartă e strâmtă, scoțându-i în evidență chichis mici și obraznici. Cândva, aș fi făcut orice pentru ea, dar asta era înainte să o prind cu un alt tip în pat, astă-vară. Sau, mai bine zis, în mașină.

— Hai, Alex, te rog. Promit să nu mușc... dacă nu vrei.

Carmen e și ea în Latino Blood. Fie că suntem sau nu un cuplu, tot ne apărăm spatele unul altuia. Asta e codul după care ne trăim viața.

— Urcă, îi spun.

— Carmen saltă pe motocicletă și își așază intenționat mâinile pe șoldurile mele, lipindu-se de spinarea mea. N-are efectul la care probabil că spera. Ce-și închipuie, că o să uit trecutul? Nicio șansă. Trecutul este cel care mă definește.

Încerc să mă concentrez asupra ultimului meu an la Fairfield, asupra prezentului. Ceea ce e al naibii de greu, din păcate, pentru că după absolvire viitorul îmi va fi probabil la fel de nenorocit ca și trecutul.

3

Brittany

— Mașina asta îmi face părul vâlvoi, Sierra. Când cobor capota, arăt de parcă aș fi fost prinsă într-o tornadă, îi spun celei mai bune prietene în timp ce merg pe Vine Street, îndreptându-mă spre liceul Fairfield în noua mea decapotabilă argintie.

„Aparențele sunt totul.” Părinții sunt cei care m-au învățat mottoul după care îmi conduc viața. Este singurul motiv pentru care nu am obiectat cu privire la BMW atunci când tata mi-a făcut acest cadou extravagant de ziua mea, în urmă cu două săptămâni.

— Locuim la o jumătate de oră distanță de Orașul Vânturilor, zice Sierra, fluturându-și mâna în aer. Chicago nu e recunoscut pentru clima blândă. În plus, arăți ca o zeiță greacă blondă, cu părul despletit. Ai doar emoții c-o să-l revezi pe Colin.

Privirea îmi fuge spre fotografia decupată în formă de inimă, lipită pe bordul mașinii, înfățișându-mă pe mine și pe Colin.

— O vară petrecută despărțiți poate schimba oamenii.

— Distanța îi face pe oameni mai iubitori, ripostează Sierra. Tu ești șefa majoretelor, el este căpitanul echipei de fotbal american a liceului. Sunteți sortiți să fiți un cuplu, altfel riscăm ca planetele din sistemul nostru solar să nu se mai alinieze.

Colin m-a sunat de câteva ori astă-vară de la cabana părinților lui, unde se distra cu amicii săi, dar acum nu mai știu în ce stadiu se află relația noastră. S-a întors abia aseară.

— Îmi plac la nebunie blugii tăi, zice Sierra, studiindu-mi pantalonii brazilieni. O să ți-i cer cu împrumut cât de curând.

— Mama îi detestă, o informez, netezindu-mi părul la un semafor, încercând să-mi îmblânzesc cârlionții blonzi. Zice că arată de parcă i-aș fi cumpărat dintr-un magazin second-hand.

— I-ai spus că se poartă stilul vintage?

— Mda, ca și cum m-ar asculta vreodată. Abia dacă s-a uitat la mine când am întrebat-o despre noua îngrijitoare.

Nimeni nu știe cum e atmosfera la mine acasă. Din fericire, o am pe Sierra. Poate că nici ea nu mă înțelege prea bine, dar stă cuminte și mă ascultă și îmi păstrează secretele. În afară de Colin, este singura care a cunoscut-o pe sora mea.

Sierra deschide cutia cu CD-uri.

— Ce s-a întâmplat cu ultima îngrijitoare?

— Shelley i-a smuls un smoc de păr din cap.

— Au!

Intru în parcare la liceu cu mintea mai degrabă la sora mea decât la drum. Opresc scrâșnind din roți și aproape că dau peste un tip și o tipă pe motocicletă. Crezusem că locul era liber.

— Uită-te pe unde mergi, vaco! zice Carmen Sanchez, fata de pe locul din spate al motocicletei, arătându-mi degetul mijlociu

— Se vede treaba că a chiulit de la ora dedicată metodelor de a-ți controla furia în trafic din cadrul școlii de șoferi.

— Scuze, rostesc tare, ca să acopăr hurelul motocicletei. N-am văzut că locul era ocupat.

Abia apoi îmi dau seama în a cui motocicletă era să intru. Conducătorul ei își întoarce capul spre mine. Ochi întunecați și furioși. Bandană roșu cu negru. Mă fac mică în scaunul șoferului.

— La dracu', e Alex Fuentes, zic cutremurându-mă.

— Ce naiba, Brit, spune Sierra cu voce joasă. N-am niciun chef să mor acum, înainte de absolvire. Ieși iute din parcare, înainte să ne căsăpească pe amândouă.

Alex se holbează la mine cu ochii lui diabolici, săltându-și motocicleta pe cric. Ce-o să facă, o să se ia de mine?

Încerc să bag în marșarier, manevrând înnebunită schimbătorul de viteze. Sigur, nu-i deloc de mirare că tata mi-a cumpărat o mașină cu transmisie manuală și nu s-a obosit să mă și învețe cum să o folosesc.

Alex face un pas spre noi. Îmi vine să abandonez mașina și să o iau la goană, de parcă m-aș fi împotmolit pe calea ferată taman când trenul se îndreaptă direct spre mine. Arunc o privire către Sierra, care caută disperată ceva în poșetă. Ce Dumnezeu face?

— Nu pot să bag mașina în marșarier. Ce cauți acolo? o întreb.

— Aăă... nimic. Încerc să nu mă uit în ochii tipului din Latino Blood. Hai să o luăm din loc, zice Sierra printre dinții încheștați. Nu pot să te ajut, nu știu să conduc decât mașini cu transmisie automată.

Într-un târziu, reușesc să bag în marșarier și roțile scrâșnesc tare în timp ce dau cu spatele ca să ies din parcare, apoi pornesc să caut un alt loc.

După ce parchez mașina în lotul din partea de vest a școlii, departe de membrul unei bande cu o reputație care l-ar băga în sperieți până și pe cel mai dur jucător de fotbal american de la Fairfield, Sierra și cu mine urcăm treptele de la intrarea în liceu. Din nefericire, Alex Fuentes și restul amicilor săi din bandă pierd vremea în fața ușii.

— Treci pe lângă ei, mormăie Sierra. Și, orice ar fi, nu te uita în ochii lor.

Ceea ce e cam greu, având în vedere că Alex Fuentes vine drept spre mine, blocându-mi calea.

Cum sună rugăciunea aia pe care trebuie să o rostești când știi că se apropie clipa morții?

— Conduci de tot rahatul, zice Alex cu un accent latino abia sesizabil și cu o atitudine care transmite EU-SUNT- BARBATUL.

O fi arătând el ca un fotomodel din catalogul Abercrombie, cu trupul ăla musculos și fața fără de cusur, dar poza lui se află, mult mai probabil, în dosarele poliției.

Copiii din partea de nord a orașului nu se amestecă niciodată cu cei din sud. Nu pentru că am crede că suntem mai buni decât ei; suntem doar altfel. Am crescut în același oraș, dar în zone diametral opuse. Noi locuim în case mari, pe malul Lacului Michigan, ei în apropiere de calea ferată. Arătăm,

vorbim, ne purtăm și ne îmbrăcăm diferit. Nu zic că e bine sau rău; pur și simplu așa stau lucrurile în Fairfield. Și, sinceră să fiu, majoritatea fetelor din sud mă tratează așa cum o face Carmen Sanchez... mă urăsc pentru ceea ce sunt.

Sau, mai degrabă, pentru ceea ce își închipuie ele că sunt.

Ochii lui Alex coboară încet de-a lungul corpului meu, apoi urcă spre față. Nu-i pentru prima oară când un tip mă dezbracă din priviri, numai că niciodată nu mi s-a întâmplat ca unul dintre băieții răi să o facă atât de ostentativ... și încă de aproape. Simt cum fața îmi ia foc.

— Data viitoare, uită-te pe unde mergi, zice pe un ton rece, măsurat.

Vrea să mă intimideze. Și se pricepe grozav la asta. Dar n-am de gând să-l las să se ia de mine și să câștige runda asta, chiar dacă îmi simt stomacul în gât, de parcă aș fi făcut roata de o sută de ori la rând. Îmi îndrept umerii și îi zâmbesc disprețuitor, așa cum o fac ori de câte ori vreau să îi îndepărtz pe oameni din calea mea.

— Mersi pentru pont.

— Dacă ai nevoie de un bărbat adevărat care să te învețe să conduci, mă ofer să-ți dau lecții.

Aud fluierăturile amicilor lui și simt cum sângele îmi clocotește în vene.

— Dacă ai fi un bărbat adevărat, mi-ai deschide ușa în loc să-mi stai în drum, zic, mândră de replica mea, deși genunchii amenință să-mi cedeze.

Alex face un pas în spate, deschide ușa și se înclină ca un valet. Face mișto de mine, o știe și o știu și eu. Toată lumea o știe. O văd pe Sierra scotocind în continuare, disperată, în poșetă, după ceva inexistent. E complet pe dinafară.

— Vezi-ți de viața ta, spun.

— Viață? Ce fel de viață? Ca a ta? Cabróna, să-ți zic eu ceva, spune Alex pe un ton aspru. Viața ta nu e reală, e falsă. La fel ca tine.

— Mai bine o viață ca asta decât una de ratat, ca a ta, izbucnesc, sperând ca vorbele mele să-l usture la fel de tare cum m-au durut cuvintele lui.

O înșfac pe Sierra de braț și o împing spre ușa deschisă. Fluierături și comentarii ne însoțesc în timp ce intrăm.

Expir prelung, dând afară aerul pe care l-am ținut în mine, și mă întorc spre Sierra.

Prietena mea cea mai bună cască ochii la mine cât cepele.

— Fir-ar a naibii de treabă, Brit! Ce te-a apucat? Ți s-a urât cu viața sau ce?

— Cine îi dă dreptul lui Alex Fuentes să-și bată joc de oameni?

— Știu eu? Poate pistolul pe care-l ține ascuns în pantaloni sau culorile pe care le poartă, zice Sierra, iar cuvintele îi mustesc de sarcasm.

— Nu e atât de prost încât să vină cu arma la școală, comentez eu. Și refuz să mă las intimidată, de el sau de oricine altcineva.

Cel puțin la școală, îmi spun. Școala este unicul loc în care pot să-mi păstrez fațada „perfectă”; aici, toată lumea mă crede. O scutur pe Sierra de umeri, brusc însuflețită la gândul că e ultimul meu an de liceu.

— Hei, acum suntem a douășpea, zic cu același entuziasm cu care agit pompoanele în timpul meciurilor de fotbal.

— Și ce-i cu asta?

— Deci, începând de-acum, totul va fi p-e-r-f-e-c-t.

Sună clopoțelul, deși nu e propriu-zis un clopoțel; comitetul de elevi a votat anul trecut înlocuirea clopoțelului cu muzică în timpul recreațiilor. Acum, tocmai se aude Summer lovin' din filmul Grease. Sierra o ia înainte pe coridor.

— O să am grijă să-ți organizez înmormântarea p-e-r-f-e-c-t-ă. Cu flori și toate alea.

— Cine a murit? auzim o voce venind din spate.

Mă întorc. E Colin, cu părul blond decolorat după atâta stat la soare și cu un rânjet atât de larg, încât îi ocupă aproape toată fața. Ce n-aș da să am acum la îndemână o oglindă, să verific dacă nu mi s-a întins machiajul. Dar chiar dacă ar fi așa, Colin tot ar ieși cu mine, nu? Alerg spre el și îl îmbrățișez cu putere.

Mă strânge tare la piept, mă sărută ușor pe buze, apoi se trage puțin înapoi.

— Cine a murit? repetă.

— Nimeni, răspund. Nu contează. Nimic nu contează, în afară de a fi împreună.

— Nici nu e prea greu când tu arăți al naibii de bine. Mă sărută din nou. Scuze că nu te-am sunat.

A fost o nebunie cu despachetatul și toate celelalte.

Îmi ridic ochii spre el și îi zâmbesc, bucuroasă că despărțirea din timpul verii nu ne-a afectat relația. Sistemul solar e în siguranță, cel puțin pentru moment.

Colin mă ia pe după umeri și în clipa aceea ușile de la intrarea în școală se deschid. Alex și amicii lui dau buzna înăuntru, de parcă s-ar pregăti să ia clădirea cu asalt.

— Nu știi de ce se mai obosesc să vină până aici, murmură Colin atât de încet, încât doar eu să-l pot auzi. Jumătate dintre ei vor renunța oricum la școală înainte să se termine anul.

Ochii mei și ai lui Alex se întâlnesc în fugă și simt un fior pe șira spinării.

— Azi-dimineață, aproape că am intrat cu mașina în motocicleta lui Alex Fuentes, îi spun lui Colin îndată ce Alex se îndepărtează suficient de mult pentru a nu ne auzi.

— Ar fi trebuit s-o lovești.

— Colin, îl dojenesc eu.

— Măcar ar fi fost un început de an mai interesant. Totul e așa de plictisitor la școala asta.

Plictisitor? Fusesse cât pe-acți să fac un accident, o fată din sudul orașului se luase de mine și un membru al unei bande mă hărțuise chiar la intrarea în școală. Dacă așa avea să fie și de acum înainte, ultimul meu an de liceu nu se anunța deloc plictisitor.

4

ALEX

Știam eu că în anul acela școlar aveam să fiu chemat, la un moment dat, în biroul noului director, dar nu mă așteptasem să fie chiar în prima zi. Auzisem că dr. Aguirre fusese angajat pentru că făcuse dovada personalității sale de dur într-un liceu oarecare din Milwaukee. Presupun că mă pârâse cineva drept capul răutăților, din moment ce fundul meu, și nu al altui tip din Latino Blood, se afla acum în biroul lui.

Așa că iată-mă scos de la ora de sport pentru a-i da ocazia lui Aguirre să-și umfle pieptul și să trăncănească despre reguli mai aspre în școală. Îl văd cum mă cântărește din priviri, întrebându-se cum aveam să reacționez și amenințându-mă între timp că ... anul acesta, Alejandro, am angajat cu normă întreagă doi agenți de pază înarmați”.

Mă fixează cu privirea, încercând să mă intimideze. Zău așa. Îmi dau seama pe loc că, oricât de latino ar fi Aguirre, habar nu are ce se întâmplă pe străzi. Mă aștept din clipă în clipă să înceapă să vorbească despre copilăria lui amărâtă, la fel ca a mea. Probabil că nici măcar n-a trecut vreodată cu mașina prin partea de sud a orașului, unde locuiesc eu. Poate c-ar trebui să mă ofer să-i fac un tur. Stă în picioare în fața mea.

— Am promis președintelui și întregului consiliu școlar că mă voi ocupa personal de stârpirea manifestărilor de violență care bântuie de atâția ani pe aici. N-o să ezit nicio clipă să îi suspend pe toți cei care încalcă regulile.

N-am făcut nimic altceva decât să mă distrez și eu puțin cu diva aia cu pompoane, și el vorbește deja de suspendare. Poate c-a auzit c-am fost suspendat anul trecut. Incidentul ăla minor m-a costat suspendarea pe trei săptămâni. N-a fost vina mea... nu în totalitate. Paco avea teoria aia tâmpită cum că apa rece afectează penisurile albilor altfel decât pe cele ale tipilor latino. Am fost prinși pe când discutam aprins cu el pe tema asta în camera boilerului, după ce el închisese apa caldă.

Nu eu venisem cu ideea, dar vina a căzut tot pe mine. Paco încercase să spună adevărul, dar fostul director nici nu voise s-asculte. Poate că, dacă aș fi insistat, ar fi făcut-o. Dar ce rost are să lupti pentru o cauză pierdută?

E clar că Brittany Ellis e cea responsabilă de prezența mea astăzi în acest birou. Vă închipuiți cumva că nenorocitul ăla de iubit al ei ar putea fi vreodată chemat la Aguirre? Aiurea. Tipul e un fotbalist idolatrizat. Chiar dacă ar chiuli de la ore sau ar provoca vreo bătaie, Aguirre tot l-ar pupa

probabil în fund. Colin Adams se ia mereu de mine, știind că va scăpa basma curată. De fiecare dată când am fost pe punctul să ripostez, a găsit o cale să se retragă sau să se strecoare spre locurile unde se aflau profesorii... profesori care abia așteaptă s-o dau în bară.

Într-una din zilele astea...

Îmi ridic privirea spre Aguirre.

— N-am de gând să fac scandal.

Deși poate c-aș vrea să termin unul, îmi zic în sinea mea.

— Asta-i bine, spune Aguirre. Dar am auzit că azi ai hărțuit o elevă în parcare la liceu.

E vina mea că Brittany Ellis aproape că m-a călcat cu bemveul nou-nouț și strălucitor? În ultimii trei ani am reușit s-o ocolesc pe vaca aia bogată. Am auzit că anul trecut a primit un șapte, dar, în urma unui telefon al părinților ei, nota i-a fost schimbată în zece.

I-ar fi redus șansele de a fi admisă la o facultate bună.

La naiba cu toate. Dacă aș lua eu un șapte, mi'ama m-ar pocni peste ceafa și m-ar bate la cap să învăț de două ori mai mult. Am muncit ca un nebun ca să iau note bune, deși profii m-au tot chestionat în privința metodelor mele de a afla răspunsurile corecte. Ca și cum m-aș preta să copiez. Nu se pune problema să intru la facultate. Ci să dovedesc că aș putea intra... dac-aș trăi într-o altă lume.

Copiii din partea de sud a orașului sunt considerați mai proști decât cei din nord, dar asta-i o porcărie. Sigur, nu suntem la fel de bogați sau obsedați de lucruri materiale sau de a fi admiși la cele mai scumpe și mai prestigioase universități. În cea mai mare parte a timpului, suntem preocupați să supraviețuim, să ne ferim spatele.

Probabil că decizia cea mai dificilă din viața lui Brittany Ellis este la ce restaurant să ia cina. Fata asta își folosește corpul de milioane pentru a-i manipula pe toți cei cu care intră în contact.

— N-ai vrea să-mi povestești și mie ce s-a întâmplat azi-dimineață? Aș vrea să aud și versiunea ta, mă roagă Aguirre.

Nici prin cap nu-mi trece. Am învățat cu multă vreme în urmă că versiunea mea nu contează.

— Păi... a fost o neînțelegere, zic.

— Brittany Ellis n-a înțeles că două vehicule nu pot încăpea în același loc de parcare.

Aguirre se ridică în picioare și se apleacă peste biroul lui bine lustruit, fără nicio pată.

— Hai să nu transformăm neînțelegerile într-un obicei, OK, Alejandro?

— Alex.

— Poftim?

— Mi se spune Alex.

Tipul știe despre mine doar ce scrie în dosarul meu școlar, probabil atât de viciat, încât are vreo douăzeci și cinci de centimetri grosime.

Aguirre dă din cap.

— Bine, Alex. Du-te, că începe ora a șasea. Dar să știi că am și eu ochii și urechile mele și o să-ți urmăresc fiecare mișcare. Sper să nu mai fiu nevoit să te chem la mine în birou. Mă ridic și el îmi pune o mână pe umăr. Vreau să fiu cât mai clar, Alex, scopul meu este ca fiecare elev din școala asta să reușească în viață. Fiecare. Inclusiv tu, așa că renunță la orice prejudecăți ai avea despre mine. Me entiendes?

— Si. Entiendo, răspund, întrebându-mă în ce măsură merită să-i dau crezare.

Coridorul e plin de elevi care se grăbesc să ajungă la ora următoare. N-am nici cea mai vagă idee în ce sală ar trebui să fiu și, în plus, încă sunt îmbrăcat în echipamentul de sport.

Mă schimb în vestiar. Aud o melodie la difuzor, semn că ora a șasea a început. Scot foaia cu orarul din buzunarul de la spate. Chimie, cu doamna Peterson. Minunat, altă dură cu care trebuie să am de-a face.

5 BRITTANY

Înainte de chimie îmi deschid mobilul și sun ca să văd ce mai face sora mea. Baghda nu e prea încântată, pentru că Shelley face scandal că nu-i place prânzul. Se pare că a vărsat dinadins castronul cu iaurt pe podea.

Degeaba am sperat ca mama să-și ia o zi liberă de la pierdutul vremii la club ca să o pună pe Baghda la curent cu sarcinile ei. Vara s-a încheiat în mod oficial, așa că n-am cum să mai fiu acasă ca să mă ocup de treburile pe care îngrijitoarele le lasă baltă.

Ar trebui să mă concentrez asupra școlii. Principalul meu obiectiv e admiterea la Northwestern, alma mater-ul tatei, o facultate aproape de casă, astfel încât să pot avea în continuare grijă de sora mea. Îi dau câteva sfaturi Baghdei, răsuflu adânc, îmi întipăresc un zâmbet pe față și intru în sală.

— Iubito, ți-am păstrat un loc, zice Colin, arătând spre scaunul de lângă el.

În sală sunt înșirate mese înalte de laborator, pentru două persoane. Asta înseamnă că pentru restul anului voi sta lângă Colin și vom face împreună temutele proiecte de chimie din ultimul an de liceu. Simțindu-mă prostește pentru că mi-am imaginat că lucrurile nu vor fi OK între noi, mă așez și scot din geantă manualul de chimie, care cântărește o tonă.

— Hei, ia uite, Fuentes e cu noi în clasă! strigă un băiat din fundul sălii. Vino aici, Alex, ven pa ca.

Încerc să nu mă holbez în timp ce Alex își salută amicul cu bătaii pe umăr și străngeri de mână prea complicate pentru a fi reproduse. Își spun unul altuia „ese” — ce-o mai fi și asta.

Prezența lui Alex atrage toate privirile.

— Am auzit că în weekendul trecut a fost arestat pentru posesie de metamfetamină, îmi șoptește Colin.

— Nu se poate.

Dă din cap și ridică din sprâncene.

— Ba se poate.

Vestea n-ar trebui să mă surprindă prea tare. Din câte am auzit, Alex își petrece cele mai multe weekenduri drogat, beat sau îndeletnicindu-se cu tot felul de activități ilegale.

Doamna Peterson intră trântind ușa în urma ei și toți ochii se mută din fundul clasei, unde stă Alex cu prietenii săi, spre partea din față, unde se află doamna Peterson. Și-a strâns părul castaniu-deschis la spate, într-o coadă de cal. Are probabil spre treizeci de ani, însă ochelarii și expresia mereu încruntată o fac să pară mult mai în vârstă. Am auzit că acum e mult mai dură cu elevii pentru că în primul ei an de profesorat au făcut-o să plângă. N-au pic de respect pentru o profesoară care le-ar putea fi soră mai mare.

— Bună ziua și bine ați venit la cursul de chimie din clasa a douăsprezecea. Se sprijină de marginea catedrei și deschide un dosar. Văd că deja v-ați așezat, dar aranjamentul îl stabilesc eu... în ordine alfabetică.

Protestez, la fel ca și restul clasei, însă doamna Peterson nu se lasă înduplecată. Din fața primei mese de laborator, anunță:

— Colin Adams, vei sta în prima bancă. Partenera ta va fi Darlene Boehm.

Darlene Boehm și cu mine suntem co-căpitani ai echipei de majorete. Se uită în direcția mea, scuzându-se din priviri, și se așază lângă iubitul meu.

Doamna Peterson continuă să citească lista, iar elevii se mută fără tragere de inimă în locurile repartizate.

— Brittany Ellis, zice doamna Peterson arătând spre masa din spatele lui Colin.

Mă așez, fără pic de entuziasm, la locul meu.

— Alejandro Fuentes, spune doamna Peterson, arătând spre scaunul de lângă mine.

Doamne! Alex... partenerul meu la chimie? Pentru întregul an? Nu se poate, imposibil, e ATÂT de aiurea. Îi arunc lui Colin o privire care strigă „Ajutor!”, în timp ce încerc să nu intru în panică. E clar, ar fi trebuit să rămân acasă. În pat. Sub pătură. Decizia mea de a nu mă lăsa intimidată s-a dus acum de râpă.

— Spuneți-mi Alex.

Doamna Peterson își ridică privirea de pe listă și se uită la Alex pe deasupra ochelarilor.

— Alex Fuentes, zice, după care operează modificarea pe listă. Domnule Fuentes, scoate-ți bandana de pe cap. Nu tolerez așa ceva la ore. Nu permit în această clasă accesorii care au legătură cu bandele. Din păcate, Alex, reputația te precede. Ar trebui însă să știi că dr. Aguirre mă sprijină sută la sută în politica mea de toleranță zero... M-ai înțeles?

Alex o măsoară de sus până jos, apoi își scoate bandana de pe cap, dând la iveală părul negru ca pana corbului, de aceeași nuanță cu ochii.

O poartă ca să-și acopere păduchii, îi șoptește Colin lui Darlene, însă eu îl aud, și Alex la fel.

— Vete a la verga, îi zice Alex lui Colin, cu ochii lui duri scăpărând de furie. Cállate el hocico.

— Cum zici tu, frate, spune Colin, întorcându-se spre Darlene. Tipul vorbește altă limbă.

— Colin, ajunge. Alex, stai jos, îi cere doamna Peterson, apoi se uită la restul clasei. E valabil și pentru voi, ceilalți. N-am cum să controlez ce faceți în afara orelor, dar în sala asta eu sunt șeful, adaugă răsucindu-se spre Alex. E clar?

— Sí, señora, răspunde târăgănat Alex.

Doamna Peterson continuă să parcurgă lista în timp ce eu mă străduiesc din răputeri să evit contactul vizual cu individul de lângă mine. Păcat că mi-am lăsat geanta la vestiar, altfel aș putea pretinde și eu, ca Sierra, că scotocesc după ceva.

— Ce porcărie, murmură Alex mai mult pentru sine. Vocea lui e aspră și răgușită. O face intenționat sau așa vorbește de felul lui?

Cum o să-i explic eu mamei că partenerul meu la ora de chimie e Alex Fuentes? Sper să nu dea vina pe mine pentru încurcătura asta.

Îi arunc o privire iubitelui meu, cufundat într-o discuție cu Darlene. Mă simt îngrozitor de geloasă. De ce nu mă cheamă Allis în loc de Ellis, ca să stau acum lângă el?

Ce bine ar fi dacă Dumnezeu ar proclama azi Ziua în Care

O luăm de la capăt. Atunci ai putea striga „De la capăt!”, iar ziua ar începe din nou. Asta sigur ar fi una dintre zilele alea.

Ce-și închipuie doamna Peterson, că e normal s-o pună pe căpitanul majoretelor să facă pereche cu cel mai periculos tip din școală? E dusă pe câmpii.

Doamna Dusă termină, în fine, cu repartizarea locurilor.

— Știu că voi, elevii din clasa a douăsprezecea, credeți că le știți pe toate. Dar până ce veți descoperi remediile unor boli care fac ravagii sau veți face din planeta noastră un loc mai sigur, n-aveți de ce să vă considerați oameni de succes. Chimia joacă un rol crucial în crearea de noi medicamente, în dezvoltarea tratamentelor cu radiații pentru pacienții suferinzi de cancer, în aplicații ale utilizării substanțelor petroliere, în protecția stratului de ozon...

Alex ridică mâna.

— Da, Alex, spune profesoara. Ai de pus o întrebare?

— Aăă, doamnă Peterson, vrei să ziceți că președintele Statelor Unite nu e un om de succes?

— Ceea ce vreau să zic este că... banii și statutul social nu înseamnă totul. Puneți-vă creierul la treabă și faceți ceva bun pentru omenire sau pentru planeta pe care trăim. Abia atunci vă veți putea intitula oameni de succes. Și îmi veți câștiga respectul, lucru cu care nu se pot mândri prea mulți oameni pe lumea asta.

— Eu am câteva lucruri cu care mă pot mândri, doamnă P., zice Alex, în mod clar amuzându-se.

Doamna Peterson îl oprește cu un gest al mâinii.

— Te rog, scutește-ne de detalii, Alex.

Clatin din cap. Dacă Alex își închipuie cumva că vom lua notă bună dacă se pune cu profa, se înșală. Doamnei Peterson nu-i plac elevii care fac pe nebunii și deja l-a luat la ochi pe partenerul meu de laborator.

— Acum, zice Doamna Dusă, uitați-vă la cel care stă lângă voi.

Orice, numai asta nu. Dar n-am de ales. Îi arunc din nou o privire lui Colin, care pare destul de mulțumit de partenerul care i-a fost desemnat. Darlene are și ea un iubit, altfel mi-aș pune serios întrebarea de ce se apleacă prea tare spre Colin și își dă puțin cam prea des șuvițele de păr după ureche. Încerc să mă calmez, spunându-mi că sunt paranoică.

— Nu e neapărat nevoie să vă placă partenerul pe care-l aveți, continuă doamna Peterson, dar n-aveți încotro, timp de zece luni veți lucra împreună. Așa că în următoarele cinci minute încercați să vă cunoașteți cât mai bine, după care fiecare din voi își va prezenta partenerul în fața întregii clase.

Discutați despre ce ați făcut în vacanța de vară, despre ce hobby-uri aveți sau despre orice altceva vi se pare interesant și deosebit, lucruri pe care colegii nu le știu despre voi. Bun, cele cinci minute încep acum.

Îmi scot caietul de notițe, îl deschid la prima pagină și îl împing spre Alex.

— Ce-ar fi să scrii chestii despre tine la mine în caiet și eu o să fac la fel în caietul tău?

Ideea asta mi se pare mai bună decât să încerc să înjgheb o conversație cu el.

Alex dă din cap în semn de încuviințare, deși am impresia că îi văd colțurile gurii ridicându-se în timp ce îmi dă caietul lui. Așa o fi sau mi s-a părut? Respir adânc, îmi alung gândul din minte și m-apuc să scriu sârguincioasă, până ce doamna Peterson ne cere să ne oprim și să ne ascultăm reciproc prezentările.

— Ea e Darlene Boehm, începe Colin, primul la alfabet. Numai că eu nu mai aud restul discursului lui Colin despre Darlene, excursia ei în Italia și experiența ei de astă-vară din tabăra de dans. Mă uit în schimb la caietul pe care mi l-a înapoiat Alex, holbându-mă cu gura căscată la cuvintele înșirate pe pagină.

6 ALEX

OK, recunosc, n-ar fi trebuit să-mi bat joc de ea cu chestia aia de prezentare introductivă. Probabil faptul că nu i-am scris altceva în caiet decât Sâmbătă seara. Doar noi doi. Lecții de șofat și sex fierbinte... n-a fost cea mai deșteaptă mișcare din partea mea. Dar muream de poftă s-o fac pe Domnișoara Perfecțiune s-o dea în bară cu prezentarea mea. Ceea ce s-a și întâmplat.

— Domnișoară Ellis?

Urmăresc amuzat cum Perfecțiunea întruchipată își ridică ochii spre Peterson. O, tipa se pricepe, ce-i al ei e pus deoparte. Partenera mea știe să-și ascundă bine emoțiile și-mi dau seama de asta pentru că și eu procedez la fel.

— Da? zice Brittany, înclinându-și capul și zâmbind ca o regină a frumuseții.

Mă întreb dacă zâmbetul ăsta al ei a scăpat-o vreodată de o amendă pentru depășirea limitei de viteză.

— E rândul tău. Prezintă-ni-l pe Alex.

Mă sprijin într-un cot pe masa de laborator, în așteptarea prezentării pe care fie o va inventa, fie va fi nevoită să mărturisească sincer că n-o poate face, având în vedere că nu știe nimic despre subsemnatul. Se uită la mine și la poziția confortabilă pe care mi-am ales-o și din privirea ei de căprioară orbită de lumina farurilor îmi dau seama că am călcat-o pe bombeu.

— El e Alejandro Fuentes, începe, cu vocea tremurând ușor.

Mă enervez instantaneu la auzul numelui de botez, însă îmi păstrez aerul detașat, în timp ce ea își continuă povestea născocită.

— În vara asta și-a pierdut vremea pe la colțurile străzilor, luându-se de oameni nevinovați, și a făcut turul închisorilor, pe dinăuntru, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Și are un secret pe care pun pariu că nu l-ați ghici nici în ruptul capului.

În clasă se așterne dintr-odată liniștea. Până și Peterson ciulește urechile. La naiba, și eu o ascult, de parcă vorbele ce ies din gura mincinoasă, dată cu ruj roz și lucios, a lui Brittany ar fi literă de Evanghelie.

— Dorința lui secretă, continuă ea, este să meargă la facultate și să devină profesor de chimie, ca dumneavoastră, doamnă Peterson.

Ce să zic! Mă uit spre amica mea, Isa, care pare amuzată că o fată albă are curajul să-mi dea peste nas în fața întregii clase.

Brittany îmi aruncă un zâmbet triumfător, convinsă că a câștigat runda asta. Așteaptă și-ai să vezi

tu, gringa.

Mă ridic de pe scaun și clasa mă urmărește în tăcere.

— Ea e Brittany Ellis, spun și toți ochii sunt ațintiți spre mine. În vara asta a fost la mall, și-a cumpărat haine noi ca să-și extindă garderoba și a cheltuit banii lui tăticu' pe o operație estetică pentru a-și mări... hmm... capitalul.

Poate că nu asta mi-a scris ea în caiet, dar e probabil destul de aproape de adevăr. Spre deosebire de ceea ce a spus ea despre mine.

Dinspre spatele clasei, de la mis cuates, se aud chicoteli, iar Brittany stă lângă mine țeapănă ca o scândură, ca și cum cuvintele mele i-ar fi lezat amorul-propriu atât de prețios. Brittany Ellis e obișnuită ca lumea să se gudure pe lângă ea, așa că poate c-a venit vremea să se deștepte. De fapt, îi fac o favoare. Și nici prin cap nu-i trece că n-am terminat prezentarea.

— Dorința ei secretă, adaug, cu aceeași reacție din partea clasei ca atunci când Brittany își ținuse discursul despre mine, este să aibă un iubit mexicano înainte de absolvire.

Așa cum era de așteptat, cuvintele mele sunt întâmpinate cu mici fluierături și comentarii dinspre băncile din spate.

— Ține-o tot așa, Fuentes, latră Lucky.

— Ies eu cu tine, mamacita, se oferă un altul.

Mă răsucesc spre un frate Latino Blood, Marcus, care stă în spatele meu, și bat palma cu el. Atunci o zăresc pe Isa cum clatină din cap, de parcă aș fi comis o greșeală. Ce naiba? Am făcut și eu puțin mișto de o fată bogată din nordul orașului.

Privirea lui Brittany alunecă de la Colin spre mine. Mă uit și eu la Colin și ochii mei îi spun Hai, să te văd de ce ești în stare. Fața lui Colin se înroșește brusc, ca un ardei iute. E clar, i-am invadat teritoriul. Foarte bine.

— Liniște, copii, zice Peterson încruntată. Mulțumim pentru prezentările extrem de creative și... sugestive. Domnișoară Ellis și domnule Fuentes, o să vă rog să mă așteptați după oră.

— Prezentările voastre au fost nu numai oribile, ci și complet lipsite de respect față de mine și de restul colegilor, zice Peterson după oră, în timp ce Brittany și cu mine stăm în fața catedrei.

Ține într-o mână două bilete de detenție, și în cealaltă două teancuri de foi de scris.

— Aveți de ales, spune profa. Fie faceți detenție azi, după

cursuri, fie scrieți până mâine un eseu de cinci sute de cuvinte despre „respect”. Ei, care din două? Eu întind mâna și înșfac biletul de detenție. Brittany ia teancul de foi de hârtie. Ca să vezi!

— Aveți vreo problemă în legătură cu modul în care am stabilit partenerii la orele de chimie? întrebă Peterson.

— Da, zice Brittany și, simultan, eu răspund „Nu”.

Peterson își scoate ochelarii și îi așază pe catedră.

— Uite ce-i, voi doi ați face bine să vă rezolvați neînțelegerile înainte de sfârșitul anului. Brittany, n-am de gând să-ți

repartizez un alt partener. Amândoi sunteți în ultimul an de liceu și după absolvire veți avea de-a face cu tot soiul de oameni, fiecare cu personalitatea sa. Dacă nu vreți să mergeți la cursurile de vară pentru că ați picat la chimie, vă sfătuiesc să lucrați împreună, nu unul împotriva celuilalt. Acum grăbiți-vă, începe altă oră.

Zicând acestea, îmi urmez micuța parteneră de chimie afară din sala de clasă, pe coridor.

— Nu te mai lua după mine, mârâie ea, uitându-se peste umăr ca să vadă câtă lume ne urmărește cum mergem alături pe hol.

Ca și cum aș fi însuși el diablo.

' Diavolul (lb. spaniolă).

— Să-ți pui o bluză cu mânecă lungă sâmbătă seara, îi spun, conștient că mai are doar un pic și-ajunge la capătul răbdării.

De obicei, nu încerc să mă bag pe sub pielea puicuțelor albe, dar de tipa asta îmi face plăcere să-mi bat joc. Pentru că tipa asta, cea mai populară și mai invidiată din școală, chiar se atacă.

— O să-ți fie frig acolo, în spatele meu, pe motocicletă, continui.

— Ia ascultă, Alex, zice ea, răsucindu-se brusc spre mine și dându-și după umăr părul sărutat de

soare.

Se uită la mine cu ochi limpezi și reci, ca de gheață.

— Nu umblu cu tipi din bande și nici nu mă droghez.

— Nici eu nu umblu cu tipi din bande, zic, apropiindu-mă mai mult de ea. Și nici nu mă droghez.

— Mda, vezi să nu. Chiar mă mir că nu te-au internat până acum într-un centru de reabilitare sau într-o tabără militară pentru agresori juvenili.

— Îți închipui că mă cunoști?

— Știu destule despre tine.

Își încrucișează brațele la piept, dar apoi se uită în jos, ca și cum și-ar da seama că poziția adoptată îi pune în evidență chichis, așa că își lasă brațele să atârne pe lângă corp.

Mă străduiesc din greu să nu mă holbez la chichis în timp ce fac un pas în față.

— Tu ești cea care m-a pârât lui Aguirre?

Se dă un pas în spate.

— Și dacă aș fi?

— Mujer, ție ți-e frică de mine.

Nu e o întrebare. Doar vreau să aud din gura ei motivele

Majoritatea celor de la școală se tem că dacă se uită la tine așa cum nu trebuie, o să-i împuști.

— Dacă ar fi așa, pistolul meu ar fumega tot timpul. De ce nu o iei pur și simplu la goană când vezi un nenorocit de mexicano, poți să-mi spui?

— Dă-mi ocazia și-o să fug.

M-am săturat să o iau pe ocolite cu vaca asta. E timpul să o scutur zdravăn, ca să vadă ea cine-i șeful. Mă apropii repede, și îi șoptesc la ureche:

— Recunoaște. Viața ta e prea perfectă. Probabil că noaptea stai întinsă în pat și te gândești cum să-ți mai condimentezi existența asta imaculată a ta.

Of, fir-ar să fie, simt cum plutește spre mine o aromă de vanilie de la parfumul sau loțiunea cu care s-a dat. Îmi aduce aminte de fursecuri. Și mie-mi plac la nebunie fursecurile, așa că asta nu-i deloc bine.

— Uite ce-i, chica, dacă te apropii nițel de foc nu înseamnă neapărat c-o să te și arzi.

— Să nu-ndrăznești să pui mâna pe ea, c-o să-ți pară rău, Fuentes.

Vocea lui Colin răsună pe coridor. Arată ca un burro, cu dinții lui mari și albi și urechile clăpăuge ițindu-se din părul tuns scurt.

— Dă-te naibii la o parte, zice.

— E OK, Colin, spune Brittany. Mă descurc și singură.

Față de Măgar a adus întăriri: trei tipi cu fețe albe stau lângă el ca să-i apere spatele. Îi cântăresc din priviri pe Față de Măgar și amicii lui, ca să văd dacă pot să le fac față tuturor, și trag concluzia că sunt în stare.

— Când o să fii suficient de tare să joci în liga întâi, barosane, atunci o să stau să te-ascult cum îți iese mierda din gură, zic.

Alți elevi ies din clase și se strâng în jurul nostru, gata să urmărească un schimb de pumni care se anunță a fi iute, furios și sângeros. Habar nu au că Față de Măgar e un laș. De data asta, a venit cu întăriri, așa că probabil că va intra și el în luptă. Sunt totdeauna pregătit de încăierare, m-am bătut de mai multe ori decât poți număra pe degetele de la mâini și picioare. Mărturie stau cicatricele.

— Colin, nu merită să-ți pui mintea cu el, zice Brittany.

Mersi, mamacita. Și reciproc.

— Încerci să mă ameninți, Fuentes? Iatră Colin spre mine, fără să o bage în seamă.

— Nu, nemernicule, răspund, măsurându-l disprețuitor din priviri. Puțoi ca tine sunt cei care amenință.

Brittany se așază în fața lui Colin și îl împinge cu mâinile în piept.

— Nu-l asculta, spune.

— Nu mi-e frică de tine. Tata e avocat, se laudă Colin, după care îi înconjoară umerii cu brațul. E iubita mea, zice. Să nu uiți asta.

— Atunci ai face bine s-o ții în lesă, îl sfătuiesc. Ca să nu fie tentată să-și caute alt proprietar.

Prietenul meu Paco vine lângă mine.

— Andas bien, Alex?

Mda, Paco, îi răspund, pe urmă văd doi profesori străbătând coridorul, însoțiți de un tip îmbrăcat în uniformă de polițist.

Asta vrea Adams, asta a pus ticălosul la cale, să mă dea afară din școală. N-am de gând să cad în cursă și să sfârșesc pe lista de exmatriculați a lui Aguirre.

— Si, totul e bien, repet, apoi mă răsucesc spre Brittany. Ne vedem mai încolo, mamacita. Abia aștept să văd ce chimie o să se petreacă între noi.

Mă grăbesc să plec, pentru a scăpa de suspendare, dacă tot m-am ales cu detenția, dar înainte de asta o văd pe Brittany cum își ridică, arogantă, nasul în aer, de parc-aș fi drojdia societății.

7

Brittany

După ore, mă trezesc în fața dulapului meu cu Morgan, Madison și Megan, prietenele mele. Poreclite de Sierra Factorul-M din Fairfield.

Morgan mă îmbrățișează.

— Doamne, ești bine? mă întreabă, dându-se cu un pas în spate ca să mă examineze.

— Colin a sărit să te apere, așa am auzit. E un tip grozav. Ești așa de norocoasă, Brit, zice Madison, fluturându-și buclele inconfundabile la fiecare cuvânt rostit.

— N-a fost cine știe ce, spun, întrebându-mă în ce măsură zvonurile contrastează cu realitatea.

— Ce anume a zis Alex? întreabă Megan. Caitlin a făcut o poză cu telefonul cu Alex și Colin pe coridor, dar din ea n-am putut să-mi dau seama ce se petrecea.

— Fetelor, ar fi bine să vă grăbiți, că începe antrenamentul, strigă Darlene din capătul holului.

După care dispare la fel de iute precum a apărut.

Megan își descuie dulapul, care e lângă al meu, și-și scoate pompoanele.

— Nu-mi place deloc cum o pupă Darlene în fund pe domnișoara Small, zice ea în șoaptă.

Îmi închid dulapul și o pornim împreună spre terenul de antrenament.

— Cred că încearcă să se concentreze asupra dansului, în loc să-și facă griji că Tyler s-a întors la facultate.

Morgan își dă ochii peste cap.

— Mă rog. Eu n-am prieten, așa că din partea mea n-are pic de simpatie.

— Nici din partea mea. Acum, serios vorbind, fata asta are mereu câte un iubit, comentează Madison.

Ajungem la terenul de antrenament și toată echipa e așezată pe iarbă, în așteptarea domnișoarei Small. Uf, bine că n-am întârziat.

— Tot nu-mi vine să cred că te-ai trezit cu Alex Fuentes pe cap, spune Darlene încetitor în timp ce îmi găsesc un loc liber lângă ea.

— Vrei să schimbăm partenerii? o întreb, deși știu bine că doamna Peterson n-ar fi niciodată de acord.

Și-a exprimat părerea foarte clar în această privință.

Darlene scoate șocată limba, apoi îmi șoptește:

— Nu, nici gând. Nici măcar nu pun piciorul în mahalalele din sud. Dacă te amesteci cu oamenii ăia, nu dai decât de belele. Mai ții minte că anul trecut Alyssa McDaniel se întâlnea nu tipul ăla... cum îl cheamă?

— Jason Avila? spun cu voce scăzută.

Darlene se înfioară.

— După numai câteva săptămâni, Alyssa a trecut de la statutul de fată cool la cel de proscrisă. Fetele din sud o urau pentru că le furase unul dintre băieți, iar ea n-a mai ieșit cu noi în oraș. Micul lor cuplu confuz s-a trezit dintr-odată pe o insulă pustie. Slavă Domnului că Alyssa i-a dat până la urmă papucii.

Domnișoara Small se apropie de noi cu CD-playerul în mână, plângându-se c-a întârziat pentru că a mutat cineva obiectul din locul unde stătea de obicei.

Ne spune să ne facem încălzirea și Sierra o înghiontește pe Darlene și o îndepărtează, ca să poată să-mi vorbească între patru ochi.

— Fato, ai dat de necaz, zice.

— De ce?

Sierra are ochi și urechi „super” și știe tot ce mișcă în Fairfield.

— Carmen Sanchez vrea să pună mâna pe tine, așa se zvonește, spune prietena mea cea mai bună.

O, nu. Carmen e iubita lui Alex. Încerc să-mi păstrez cumpătul și să nu mă gândesc la tot ce poate fi mai rău, dar Carmen e o dură din cap până-n picioare, de la unghiile vopsite în roșu până la cizmele negre cu tocuri cui. O fi geloasă pe mine pentru că sunt partenera lui Alex la orele de chimie sau își închipuie că eu i-am pârât azi iubitul la directorul liceului?

Adevărul e că nu eu l-am pârât. Am fost însă chemată în biroul doctorului Aguirre pentru că o persoană care văzuse ce se petrecuse în parcare și fusese martoră la confruntarea de pe trepte raportase incidentul. Fapt ridicol, având în vedere că nu se întâmplase nimic.

Aguirre nu mă crezuse. Se gândise că eram prea speriată ca să-i spun adevărul. Dar atunci nu eram. Acum însă sunt.

Carmen e în stare să mă bată cu ochii închiși. Probabil că se antrenează cu cine știe ce arme, în timp ce eu nu mă pricep decât la o singură armă — pompoanele. Oi fi eu nebună, dar nu-mi pot imagina că pompoanele mele ar putea s-o sperie pe o fată ca ea.

Poate c-aș face figură frumoasă într-o confruntare verbala, dar în niciun caz într-o bătaie cu pumni. Tipii se bat între ei pentru că au o genă a lor, un instinct primar care îi face să-și dorească să-și demonstreze bărbăția.

Poate că și Carmen vrea să-mi demonstreze ceva, deși, pe bune, n-ar avea niciun motiv. Nu sunt o amenințare pentru ea, dar cum s-o fac să afle asta? Doar n-am să mă duc la ea și să-i spun: „Hei, Carmen, nici prin cap nu-mi trece să-ți fur iubitul și nu eu l-am pârât lui Aguirre”. Deși poate c-așa ar trebui să procedez...

Majoritatea oamenilor își închipuie despre mine că n-am nicio problemă. Și n-am de gând să-i las să afle că mă tulbură ceva. Am muncit prea mult și prea din greu ca să-mi construiesc fațada asta și nu vreau să risc să pierd totul din cauza unui membru al unei bande și a iubitei lui, care mi-au pus gând rău.

— Nu-mi fac griji din pricina ei, îi spun lui Sierra.

Prietena mea cea mai bună clatină din cap.

— Te cunosc eu, Brit. Chestia asta te stresează, îmi șoptește.

Ei bine, afirmația asta mă neliniștește mai mult decât știrea că am intrat în colimatorul lui Carmen. Și asta pentru că mă străduiesc din greu să țin pe toată lumea la distanță... ca să nu afle cine sunt cu adevărat sau cum e viața la noi în casă. Am lăsat-o însă pe Sierra să afle mai multe despre mine decât oricine altcineva. Mă întreb dacă n-ar fi cazul s-o las mai moale cu prietenia noastră și să o țin și pe ea mai departe.

Logic vorbind, știu că mă port ca o paranoică. Sierra e o prietenă bună; a fost alături de mine și anul trecut, când am plâns din cauza căderii nervoase a mamei, cu toate că nu i-am dat atunci explicații. M-a lăsat însă să plâng pe umărul ei chiar dacă am refuzat să îi ofer detaliile.

Nu vreau să ajung și eu la fel ca mama. Asta mă sperie cel mai tare.

Domnișoara Small ne spune să intrăm în formație, apoi ne pune melodia compusă pentru echipa de majorete de către departamentul de muzică al școlii, iar eu încep să număr. E un mixaj de hip-hop și rap, special conceput pentru dansul nostru. Se cheamă Big, Bad Bulldog, pentru că mascota echipei e un buldog. Corpul îmi trepidează în ritmul muzicii. Asta îmi place cel mai mult, motivul pentru care ador să fac parte din echipă. Muzica este cea care mă face să mă adun, muzica mă face să uit de problemele mele de acasă. Muzica este drogul meu, ea îmi amorțește durerea.

— Domnișoară Small, n-am putea să începem cu poziția în T spart în loc de T, ca până acum? spun. Apoi să trecem în combinații de V jos și V înalt, cu Morgan, Isabel și Caitlin în față. Cred că așa

ar arăta mai bine.

Domnișoara Small zâmbește, vizibil încântată de propunerea mea.

— Bună idee, Brittany. Hai să-ncercăm. Începem în poziția T spart, cu coatele îndoite. În timpul tranziției, Morgan, Isabel și Caitlin o să stea pe rândul din față. Nu uitați, țineți-vă umerii în poziție joasă. Sierra, nu-ți îndoii încheieturile mâinii, lasă-le să stea în prelungirea brațelor.

— Da, doamnă, zice Sierra din spatele meu.

Domnișoara Small pune din nou muzica. Ritmul, versurile, instrumentele... toate mi se strecoară în vene și mă bine-dispun, chiar dacă mă aflu într-o stare de spirit proastă. În timp ce dansez sincron cu celelalte fete, uit de Carmen și Alex, uit de mama și de orice altceva.

Melodia se termină prea curând. Vreau să mă mai mișc în ritmul și pe versurile ei, însă domnișoara Small închide acum CD-playerul. A doua încercare e mai reușită, dar echipa mai are mult de tras și câteva dintre fetele noi au dificultăți cu învățarea pașilor.

— Brittany, învață-le pe fetele noi mișcărilor de bază, după care e vom reveni în formație, Darlene, tu ocupă-te între timp de repetarea pașilor cu celelalte fete, zice domnișoara Small, închizându-mi CD-playerul.

Isabel e în grupa mea. Se așază pe vine și soarbe o înghițitură din sticla ei de apă.

— Nu-ți face griji din cauza lui Carmen, spune. E ca un câine care mai mult latră decât mușcă.

— Mersi, îi răspund.

Isabel arată ca o dură, cu bandana aia roșie Latino Blood pe cap, trei cercei în sprânceană și brațele pe care și le ține mereu încrucișate atunci când nu dansează. Dar are ochi blânzi. Și zâmbește des. Iar zâmbetul îi atenuază aspectul dur, deși dacă și-ar pune în păr o fundă roz în locul bandanei ăleia Latino Blood, chiar că ar arăta feminină.

— Ești colegă cu mine la chimie, nu-i așa? o întreb, încuviințează din cap.

— Îl cunoști pe Alex Fuentes?

Dă din nou din cap.

— Sunt adevărate zvonurile alea despre el? întreb precaută, neștiind cum va reacționa la tentativa mea de a-i smulge o informație.

Dacă nu mă port atent, lista persoanelor care vor să pună mâna pe mine se va lungi considerabil.

Părul lung și castaniu al lui Isabel flutură în timp ce-mi răspunde.

Depinde la ce zvonuri te referi.

Mă pregătesc să înșir bârfele cu privire la consumul de droguri și reținerile de către poliție, când Isabel se ridică în picioare.

— Ascultă, Brittany, zice. Tu și cu mine nu vom fi prietene niciodată. Trebuie însă să-ți spun că, oricât de urât s-a purtat Alex cu tine azi-dimineață, nu e un tip atât de rău pe cât se zvonește. Nu e nici măcar atât de rău pe cât i-ar plăcea lui să creadă.

N-apuc să-i pun o altă întrebare, că se întoarce în formație.

După o oră și jumătate, când suntem toate epuizate și irascibile din cauza oboselii și până și eu am săturat, antrenamentul se termină. Îmi fac însă un titlu de onoare din a mă duce la Isabel, care e transpirată rău, ca să o felicit pentru treaba bine făcută.

— Pe bune? mă întreabă ea surprinsă.

— Înveți foarte repede, îi spun.

E adevărat. Pentru o fată care n-a încercat niciodată să intre în echipa de majorete în primii trei ani de liceu, a prins destul de iute mișcărilor.

— Tocmai de asta te-am pus în prima linie, adaug.

Isabel stă în continuare cu gura căscată de uimire și eu mă întreb între timp dacă ea crede zvonurile pe care le-a auzit despre mine. Nu, n-o să fim niciodată prietene. Dar nici dușmance, îmi dau acum seama.

După antrenament, mă îndrept spre mașină împreună cu Darlene, care e ocupată să-i trimită un SMS iubitului ei, Doug.

De sub unul dintre ștergătoarele de parbriz se ițește o bucată de hârtie. O scot. E biletul albastru de detenție al lui Alex. Îl mototolesc în mână și-l arunc în poșetă.

— Ce e? mă întreabă Sierra.

— Nimic, răspund, sperând c-a priceput aluzia că n-am niciun chef să discut despre chestia asta.

— Fetelor, stați puțin! strigă Darlene, fugind către noi. L-am văzut pe Colin pe terenul de fotbal. A zis să-l așteptați și pe el.

Mă uit la ceas. E aproape șase și vreau s-ajung cât mai repede acasă ca s-o ajut pe Baghda să-i prepare cina surorii mele.

— Nu pot, îmi pare rău, răspund.

— Doug mi-a răspuns la mesaj, spune Sierra. Ne invită la el acasă, la o pizza.

— Mie-mi convine, zice Darlene. E mare plictiseală acum, că Tyler s-a întors la Purdue și probabil că n-o să ne mai vedem câteva săptămâni de-aici încolo.

Sierra continuă să tasteze mesaje pe mobil.

— Credeam că te duci la el în vizită în weekendul ăsta.

Darlene își pune mâinile în șolduri.

— Da, așa plănuisem, numai că m-a sunat ca să-mi spună că toți candidații trebuie să doarmă în weekend în casa fraternității, pentru nu știu ce tâmpenie, o chestie cu inițierea. Nu mă deranjează, atâta timp cât nimeni nu se atinge de penisul lui.

Cum o aud rostind cuvântul „penis”, încep să scotocesc prin geantă după cheile mașinii. Când Darlene se apucă să vorbească despre penisuri și sex, nu mai ai scăpare, trâncănește la infinit. Și cum eu nu sunt genul care să-și împărtășească experiențele sexuale (sau, mai bine zis, lipsa de experiențe), e vremea s-o șterg.

Zornăi cheile în mână, pregătită s-o iau din loc. Sierra îmi spune că Doug i-a scris că vine s-o ia el cu mașina, așa că rămân singură. Îmi place să conduc singură. Nimeni față de care să mă prefac. Și pot să dau muzica tare

N-apuc însă să mă bucur prea mult de muzică, pentru că simt vibrațiile telefonului. Îl scot din buzunar. Două mesaje vocale și un SMS. Toate de la Colin.

Îl sun pe mobil.

— Brit, unde ești? mă întreabă.

— În drum spre casă.

— Vino acasă la Doug.

— Sora mea are o nouă îngrijitoare, îi explic. Trebuie s-o ajut.

— Mai ești supărată pe mine că ți-am amenințat partenerul de chimie, tipul din Latino Blood?

— Nu sunt supărată. Doar deranjată. Pentru că ți-am spus că pot să mă descurc și singură și tu nici nu m-ai luat în seamă. Și-ai făcut o întreagă scenă pe coridor. Știi bine că nu eu am cerut să fiu partenera lui.

— Da, știu. Dar îl urăsc pe tipul ăla. Te rog, nu fi supărată pe mine.

— Nu sunt, repet. Dar nu-mi place să te văd cum te ataci fără niciun motiv.

— Iar mie nu mi-a plăcut să-l văd pe tip cum îți șoptește la ureche.

Simt cum mă cuprinde o durere de cap atroce. Nu vreau să-l văd pe Colin făcând o scenă ori de câte ori un tip mi se adresează. Până acum nu s-a mai întâmplat așa ceva și asta mă pune pe gânduri și mă face să-mi plec urechea la bârfe, ceea ce chiar nu mi-am dorit.

— Știi ceva, hai să uităm totul, zic.

— De acord. Sună-mă mai târziu, mă roagă Colin. Și dacă termini mai repede, vino la Doug, eu o să fiu acolo.

Ajung acasă și o găsesc pe Baghda în camera lui Shelley, la etajul întâi. Încearcă să-i schimbe lenjeria de corp specială, impermeabilă, numai că nu a așezat-o pe Shelley în poziția care trebuie. Capul îi stă unde îi stau de obicei picioarele și un picior îi atârână afară din pat... E un adevărat dezastru, iar Baghda pufăie și fornăie pe nas de parcă-n viața ei n-a făcut o treabă mai grea.

Oare mama i-o fi verificat recomandările?

— Mă ocup eu, zic, dând-o la o parte și preluând controlul.

Schimb lenjeria de corp a surorii mele încă de când eram mici. Nu e nicio plăcere să faci asta cu o persoană care cântărește mai mult decât tine, dar dacă o faci așa cum trebuie, nu ia prea mult timp și nici nu se transformă în cine știe ce corvoadă.

Shelley zâmbește la vederea mea.

— Bwiee!

Nu poate pronunța cuvintele, dar le aproximează așa cum poate. „Bwiee” înseamnă „Brittany”, iar eu îi întorc zâmbetul în timp ce o așez mai bine pe pat.

— Bună, scumpo. Ți-e foame? Hai, că trebuie să iei cina. Scot șervețelele din cutie, încercând să nu mă gândesc la cea ce fac.

Îi trag pe ea chiloți curați și o pereche de pantaloni, iar Baghda mă urmărește stând deoparte. Încerc să-i explic ce trebuie să facă, dar o privire e de ajuns ca să-mi dau seama că nu m-ascultă.

— Mama ta mi-a zis că pot să plec când ajungi tu acasă, spune Baghda.

— E-n regulă, răspund în timp ce mă spăl pe mâini și, cât ai zice pește, Baghda se face nevăzută precum Houdini.

O împing pe Shelley în scaunul cu roțile până în bucătărie. Bucătăria noastră, de obicei imaculată, e un adevărat

dezastru. Baghda nu a spălat vasele, care stau acum adunate morman în chiuvetă, și nici nu s-a străduit prea tare să curețe mizeria făcută de Shelley la masa de prânz.

Pregătesc cina lui Shelley și curăț mizeria.

Shelley scoate un sunet care vrea să însemne „școală”, deși seamănă mai mult a „cool”. Înțeleg însă ce vrea să spună.

— Îhî, a fost prima zi de școală, îi povestesc amestecându-i mâncarea și așezând-o pe masă. Îi vâr lingura cu supă în gură și continui. Și profa nouă de chimie, doamna Peterson, s-ar potrivi de minune ca instructor într-o tabără militară. M-am uitat pe orar. Tipa nu lasă să treacă nicio săptămână fără un test sau o lucrare de control. O să am de tras serios anul ăsta.

Sora mea mă privește intens, decodând în gând informațiile. Expresia concentrată de pe chipul ei îmi spune că-mi oferă tot sprijinul și înțelegerea de care e în stare, fără a trebui să se folosească de cuvinte. Pentru că fiecare vorbă care îi iese din gură reprezintă pentru ea o luptă. Uneori îmi vine să rostesc eu însămi cuvintele în locul ei, pentru că frustrarea ei e și a mea.

— Nu prea o plăci pe Baghda, nu-i așa? o întreb încetișor.

Clatină din cap. Și n-are chef să discute pe tema asta, observ din felul în care își strânge gura pungă.

— Ai răbdare cu ea, o sfătuiesc. Nu e ușor să te trezești într-o casă nouă și să n-ai habar ce trebuie să faci.

Shelley termină de mâncat și îi aduc reviste pe care să le frunzărească. Surorii mele îi plac revistele. Acum e ocupată cu întorsul paginilor, iar eu îmi pregătesc cina vârând o bucată de brânză între două felii de pâine și așezându-mă la masă, pentru a-mi face între timp lecțiile.

N-apuc decât să scot foile de caiet date de doamna Peterson pentru eseul despre „respect” când aud ușa de la garaj deschizându-se.

— Brit, unde ești? strigă mama din hol.

— În bucătărie, răspund.

Mama își face apariția purtând pe braț o sacoșă Neiman Marcus.

— Uite ce ți-am luat.

Deschid sacoșa și scot o bluză bleu, marca Geren Ford.

— Mersi, zic, ferindu-mă să fac prea mare caz de cadou în fața lui Shelley, care n-a căpătat nimic.

Nu că i-ar păsa foarte tare. E prea concentrată la pozele cu cel mai bine și mai prost îmbrăcate celebriți și la bijuteriile lor strălucitoare.

— Se potrivește cu pantalonii ăia negri pe care ți i-am cumpărat săptămâna trecută, zice mama, scoțând din congelator niște fripturi și băgându-le în cuptorul cu microunde ca să se dezghețe. Și... cum ai găsit-o pe Baghda când ai ajuns acasă?

— Nu se descurcă prea bine, spun. Ar trebui să-i arăți ce are de făcut.

Mama nu-mi răspunde, lucru care nu mă miră deloc.

Un minut mai târziu, tata intră pe ușă, mormăind ceva în legătură cu serviciul. Tata e proprietarul unei fabrici de cipuri de computer și ne-a prevenit că anul ăsta va fi unul prost, fapt care n-a împiedicat-o pe mama să arunce în continuare cu banii în dreapta și-n stânga și nici pe tata să-mi ofere un BMW de ziua mea.

— Ce-avem la masă? Întreabă el, slăbind nodul cravatei.

Arată obosit și măcinat de griji, ca de obicei.

Mama aruncă o privire spre cuptorul cu microunde.

— Friptură.

— N-am chef de mâncare grea, zice tata. Vreau ceva mai ușor.

Mama închide cuptorul, pufnind țâfnoasă.

— Ouă? Spaghete? Întreabă, enumerând propunerile, deși el nu o ascultă.

Tata iese din bucătărie. Chiar și atunci când e fizic prezent, mintea îi stă tot la muncă.

— Orice. Numai să fie ceva ușor, strigă în urmă.

În momente ca astea îmi pare rău de mama. N-are parte de prea multă atenție din partea tatei. El e mereu ocupat cu serviciul, e plecat în călătorii de afaceri sau pur și simplu n-are chef să stea cu noi.

— O să fac o salată, spun scoțând lăptuca din frigider.

Judecând după micul zâmbet ivit în colțul buzelor, mama pare recunoscătoare pentru ajutorul meu. Muncim cot la cot. Eu așez masa, iar ea aduce salata, ouăle jumări și pâinea prăjită. Și mormăie că nu e apreciată, deși bănuiesc că nu vrea răspunsuri de la mine, doar s-o ascult. Shelley se uită în continuare pe pozele din reviste, fără să bage în seamă încordarea dintre părinții noștri.

— Vineri plec în China pentru două săptămâni, anunță tata, intrând în bucătărie îmbrăcat în pantaloni de trening și tricou.

Se trănțește pe locul lui obișnuit din capul mesei, ia lingura și își pune ouă în farfurie.

— Furnizorul nostru chinez ne livrează materiale cu defecte și trebuie să mă duc acolo ca să văd care e situația.

— Cum rămâne cu nunta fiului lui DeMaio? E în weekendul ăsta și le-am răspuns că o să mergem.

Tata lasă furculița să-i cadă în farfurie și se uită la mama.

- Mda, sunt sigur că nunta lui DeMaio e mai importantă decât supraviețuirea afacerii mele.

Bill, dar n-am insinuat nicio clipă că afacerea ta e mai puțin importantă, zice mama, lăsând și ea furculița din mână. Mare mirare că vesela noastră nu-i plină de zgârieturi.

— E prea târziu, n-avem cum să anulăm în ultima clipă.

— N-ai decât să te duci singură.

— Și să apară pe urmă tot felul de zvonuri cum că m-am dus neînsoțită? Nu, mersi frumos.

O conversație tipică în casa Ellis. Tata plângându-se cât de prost merg afacerile, mama încercând să păstreze fațada de familie unită și fericită și Shelley stând deoparte, tăcută.

— Cum a fost la școală? mă întreabă mama într-un târziu.

— OK, răspund, omițând să o anunț că partenerul meu de laborator e Alex. Anul ăsta avem o profă de chimie foarte severă.

— Poate c-ar fi fost mai bine să alegi să nu ai ore de chimie, se bagă tata în discuție. Dacă nu iei zece la chimie, o să-ți scadă media. E greu să intri la Northwestern și n-o să-ți faci nicio favoare doar pentru că eu am studiat acolo.

— Da, tată, am înțeles, spun, acum complet deprimată. Dacă Alex n-are de gând să ia în serios proiectul de la chimie, cum o să iau nota zece pe el?

— Azi a venit noua îngrijitoare a lui Shelley, îl informează mama. Mai ții minte?

Tata ridică din umeri. Când ne-a părăsit ultima îngrijitoare, el a insistat s-o internăm undeva pe Shelley, în loc s-o ținem acasă. Nu cred că am țipat în viața mea așa de tare, pentru că n-am de gând să-i las niciodată să o trimită pe sora mea într-un loc în care să fie neglijată și neînțeleasă de nimeni. Trebuie să stau cu ochii pe ea. De asta e așa de important pentru mine să merg la Northwestern. Dacă mă duc la o facultate din apropiere, pot să locuiesc în continuare acasă și să mă asigur că părinții mei nu se descotorosesc de Shelley.

La ora nouă, Megan mă sună ca să se plângă de Darlene. E de părere că Darlene s-a schimbat peste vară și că a devenit încrezută pentru că are un iubit student. La nouă și jumătate mă sună Darlene, ca să-mi spună că o bănuiește pe Megan că e geloasă pe ea pentru că are un iubit student. La nouă cincizeci și cinci mă sună Sierra, ca să m-anunțe că a discutat atât cu Megan, cât și cu Darlene, și că nu vrea să fie prinsă la mijloc. Îi dau dreptate, deși am impresia că suntem deja prinse la mijloc.

E zece și patruzeci și cinci când termin, în fine, eseul despre respect pentru doamna Peterson, după

care o ajut pe mama s-o culce pe Shelley. Sunt așa de obosită, că simt că mi se-nchid ochii.

Îmi pun pijamaua și mă bag în pat, apoi formez numărul lui Colin.

— Bună, iubito, zice el. Ce faci?

— Nimic important. Sunt în pat. Te-ai distrat bine la Doug?

— M-aș fi distrat mai bine dac-ai fi fost și tu acolo.

— Când te-ai întors?

— Cam acum o oră. Îmi pare atât de bine că m-ai sunat.

Îmi trag cuvertura mare și roz până sub bărbie și îmi afund capul în perna pufoasă.

— Chiar așa? întreb, cerșind un compliment pe tonul pe care-l folosesc când flirtez. Și de ce, mă rog?

Nu mi-a mai spus de mult că mă iubește. Știu că nu e o persoană prea afectuoasă din fire. La fel ca tata. Dar trebuie

să aud vorbele astea rostite de Colin. Vreau să-l aud spunându-mi că mă iubește. Vreau să-l aud spunând că îi e dor de mine. Vreau să-l aud spunând că eu sunt fata visurilor lui.

Colin își drege glasul.

— Noi doi n-am făcut niciodată sex la telefon.

Bun, trebuie să recunosc că nu m-am așteptat la asta. Deși n-ar trebui să mă simt dezamăgită sau surprinsă. La urma urmei, nu-i decât un adolescent și știu că la vârsta asta băieții nu se gândesc decât la sex și la alte prostii. După-amiază, când am citit ce îmi scrisese Alex despre sexul fierbinte, am împins gândul ăsta undeva în străfundul minții. Pentru că Alex n-are habar că sunt virgină.

Colin și cu mine n-am făcut niciodată sex. Punct. Nici la telefon, nici altfel. Am fost cât pe ce în aprilie anul trecut, pe plaja din spatele casei Sierrei, dar pe urmă eu m-am speriat. Nu eram pregătită să fac pasul ăsta.

— Sex la telefon?

— Îhî. Mângâie-te, Brit. Și povestește-mi ce faci. Asta o să mă excite la culme.

— Și tu ce-o să faci în timp ce eu mă mângâi? îl întreb.

— O să mă masturbez. Da' ce credeai, c-o să-mi fac temele?

Izbucnesc în râs. E mai degrabă un râs nervos, pentru că nu ne-am văzut două luni și nici nu prea am vorbit între timp, iar acum el vrea să treacă, într-o singură zi, de la „hei, mă bucur că te văd după ce-am stat despărțiți o vară” la „mângâie-te în timp ce eu mă masturbez”. Parcă aș fi un personaj dintr-un cântec de Pat McCurdy.

— Hai, Brit, te rog, zice Colin. Consider-o un fel de exercițiu pentru când o s-o facem cu adevărat. Scoate-ți bluza și atinge-te.

— Colin... spun eu.

— Da?

— Îmi pare rău, dar n-am chef, nu acum.

— Ești sigură?

— Mda. Te-ai supărat pe mine?

— Nu, zice el. Doar că mă gândeam c-ar fi distractiv dacă ne-am mai condimenta nițel relația.

— Nu știam că e atât de plictisitoare.

— Școală... antrenamente de fotbal... pierdut vremea. După o vară întreagă, m-am plictisit să tot fac aceleași lucruri. Toată vara n-am făcut decât schi pe apă, wakeboarding și mers cu mașina de teren. Lucruri de-astea, știi, care-ți pun sângele în mișcare și îți fac inima să bată tare. Infuzie de adrenalină.

— Grozav!

— Așa a și fost. Brit...

— Da?

— Sunt gata de infuzia aia de adrenalină... cu tine.

Îl lipesc pe tip de mașina lui Camaro, neagră, strălucitoare și superbă, care costă probabil mai mult decât câștigă mama într-un an.

— Uite care-i treaba, Blake, zic. Fie plătești acu, pe loc, fie-ți rup oasele. N-o să-ți distrug mașina aia nenorocită, nici mobila din casă... o să-ți sfărâm ceva de care ești atașat permanent. M-ai înțeles?

Blake, slab ca un fâr și palid ca o nălucă, se uită la mine de parcă tocmai i-aș fi pronunțat condamnarea la moarte. Ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a da lovitura la pariuri și a o lua pe urmă din loc fără să ne plătească partea.

Ca și cum Hector ar fi dispus să-l lase în pace.

Ca și cum eu aș fi dispus să-l las în pace.

Când Hector mă trimite la recuperare, o fac. Chiar dacă nu-mi place, tot o fac. Hector știe că nu mă bag în afaceri cu droguri și că nu intru la furat în casele sau magazinele oamenilor. Dar mă pricep să recuperez... datorii. Uneori mă ocup și de oameni, deși astea-s de multe ori chestii nasoale, mai ales că știu ce-o să li se întâmple dacă îi duc la depozit să dea nas în nas cu Chuy. Nimănui nu-i place să dea nas în nas cu Chuy. E cu mult mai nasol decât să aibă de-a face cu mine. Blake e norocos că am fost repartizat să mă ocup de el.

Sigur că nu duc o viață curată ca lacrima. Dar nu-mi place să mă gândesc prea mult la asta, la treaba murdară pe care o fac pentru bandă. În plus, sunt bun la ceea ce fac. Sarcina mea e să-i sperii pe oameni ca să ne înapoieze ceea ce ni se cuvine. Tehnic vorbind, am mâinile curate, nu mă ating de droguri. Bun, banii de droguri îmi trec deseori prin mână, da' nu fac altceva decât să i-i pasez lui Hector. Nu-i folosesc, doar îi colectez.

Asta mă face să fiu un pion, sunt conștient de asta. Da' nu-mi pasă, atâta timp cât familia mea e-n siguranță. În afară de asta, sunt un bun bătauș. Nici nu vă imaginați câți oameni cedează când sunt amenințați cu ruperea oaselor. Blake nu e cu nimic diferit de ceilalți tipi pe care i-am amenințat la viața mea. Îmi dau seama de asta din felul în care încearcă să pară detașat, în timp ce mâinile fusiforme îi tremură incontrollabil.

S-ar zice că și lui Peterson ar trebui să-i fie teamă de mine, dar profei ăleia nu i-ar fi probabil frică nici dacă i-aș îndesa o grenadă în mâini.

— N-am banii, mormăie Blake.

— Asta n-o să-ți rezolve problema, tipule, se bagă în vorbă Paco, care a stat până acum deoparte.

Lui Paco îi place să vină cu mine. Pentru el, e un fel de joacă de-a polițistul bun și polițistul rău. Numai că, de fapt, ne jucăm de-a membrul rău și membrul și mai rău al bandei.

— Care mădular vrei să ți-l rup primul? întreb. Uite, vezi ce drăguț sunt cu tine, te las să alegi.

— Tăbăcește-i fundul, Alex, și hai să terminăm odată cu povestea asta, zice Paco pe un ton leneș.

— Nu! țipă Blake. O să fac rost de bani, promit. Îi aduc mâine.

Îl împing, proptindu-l de mașină și apăsându-i gâtlejul cu antebrațul cât să-l sperii.

— Doar n-o să te cred pe cuvânt. Ce-ți închipui, că-s tâmpit? Am nevoie de garanții.

Blake nu răspunde.

Mă uit spre mașină.

— Nu, nu mașina, Alex. Te rog.

Îmi scot pistolul. N-am de gând să-l împușc. Indiferent cine sunt și ce am devenit, n-o să omor pe nimeni în viața mea. Și nici n-o să trag în nimeni. Deși Blake n-are de ce să afle treaba asta.

Imediat ce-mi vede Glock-ul în mână, Blake îmi întinde cheile mașinii.

— Doamne, te rog, nu.

Îi smulg cheile din mână.

— Rămâne pe mâine, Blake. La șapte, lângă calea ferată veche, între străzile Fourth și Vine. Acu', șterge-o de-aici, zic, fluturând pistolul în aer și îndemnându-l să o ia din loc.

— Dintotdeauna mi-am dorit un Camaro, spune Paco după ce Blake se face nevăzut.

Îi arunc cheile.

— E al tău — până mâine.

— Chiar crezi c-o să facă rost de patru bătrâne într-o zi?

— Îhî, răspund pe deplin încrezător. Fiindcă mașina asta face cu mult mai mult decât atât.

Ne întoarcem la depozit și-i dăm raportul lui Hector. Nu e prea încântat că n-am recuperat banii, dar știe c-o s-o rezolvăm până la urmă. Întotdeauna îmi rezolv treburile.

Noaptea, stau întins în pat fără să pot să adorm, pentru că fratele meu mai mic, Luis, sforăie. Doarme așa de adânc, de parcă n-ar avea nicio grijă pe lumea asta. Nu mă deranjează să-i ameninț pe traficanții de droguri neisprăviți, așa ca Blake, dar tot mi-ar plăcea să mă lupt pentru lucruri care să merite cu adevărat.

O săptămână mai târziu, stau pe iarbă, în curtea școlii, și-mi iau prânzul la umbra unui pom. Majoritatea elevilor de la Fairfield preferă să mănânce afară până spre sfârșitul lui octombrie, când iarna din Illinois ne obligă să ne refugiem în cantina școlii. Dar cât e încă vremea frumoasă, ne bucurăm de soare și de aerul curat.

Prietenul meu Lucky, îmbrăcat în cămașa lui roșie lălăie și cu blugii negri, mă bate pe spate, trântindu-se lângă mine cu tava cu mâncare ținută în echilibru într-o mână.

— Ești gata pentru ora următoare, Alex? Omule, îți jur, Brittany Ellis te urăște de moarte. S-o vezi la chimie, cum își mută scaunul cât mai de departe de tine, mori de râs, nu alta.

— Lucky, îi răspund. O fi ea o mamacita, da' nu-l are cu nimic la mână pe hombre aici de față.

— Asta să i-o zici lu' maică-ta, râde Lucky. Sau lu' Colin Adams.

Mă sprijin de copac și-mi încrucișez brațele la piept.

— Anul trecut am fost în clasă cu Adams la ora de sport. Crede-mă, tipul n-are nada cu ce să se laude.

— Încă te mai oftici pe el că ți-a spart dulapul și ți-a rupt toate cărțile, în primul an de liceu, după ce tu te-ai pișat pe el în fața întregii școli.

Ei bine, da, încă sunt ofticat. Incidentul ăla m-a costat o tonă de bani, a trebuit să-mi cumpăr manuale noi.

— Nu-i o noutate, îi zic lui Lucky, păstrându-mi aerul detașat, așa cum o fac de obicei.

— Uite-o pe noutatea asta veche acolo, cu iubita lui cea frumoasă.

Arunc o privire spre Micuța Domnișoară Perfecta și intru în defensivă. Tipa mă crede consumator de droguri. Nu trece o zi fără să-mi fac griji cum să mă port cu ea la ora de chimie.

— Puicuța aia n-are nimic în cap, omule, zic.

— Am auzit că proasta asta de ho te vorbește de rău cu amicele ei, spune un tip pe nume Pedro, după care alți tipi ni se alătură, cărându-și fie tăvile de mâncare, fie pachetele aduse de acasă.

Clatin din cap, întrebându-mă ce a zis Brittany despre mine și la ce să mă aștept de acum din partea ei.

— Poate că mă dorește și nu știe cum altfel să-mi atragă atenția.

Lucky hohotește atât de tare, că toată lumea din jur întoarce capul.

— Nici vorbă ca Brittany Ellis să se apropie de bunăvoie la mai puțin de doi metri de tine, darămite să iasă cu tine-n guey, zice el. Tipa-i așa de bogată, că eșarfa pe care o purta săptămâna trecută face probabil mai mulți bani decât tot ce ai în tu casa.

Da, eșarfa aia. De parcă blugii și topul de firmă nu erau și așa ultimul răcnet al modei, Brittany adăugase și eșarfa, ca să facă paradă și mai tare de bogăția ei și să ne-arate că e de neatins. Cunoscând-o, bănuiesc că a vopsit-o la un atelier specializat, ca să se potrivească exact cu nuanța de safir a ochilor.

— Pun pariu pe Mazda mea RX-7 că n-o să reușești să-i intri în chiloți până la vacanța de Ziua Recunoștinței, mă provoacă Lucky, făcându-mă să-mi adun gândurile, care o luaseră razna.

— Cine ar vrea să intre în chiloții ăia? întreb. Probabil că sunt făcuți la comandă și brodați cu inițialele ei pe partea din față.

— Cum cine? Toți tipii din școală.

Chiar trebuie să zic ceea ce e deja evident?

— E o albă fițoasă.

Nu mă dau în vânt după puicuțele albe sau cele răsfățate, care cred că a munci din greu înseamnă să-ți vopsești zilnic unghiile în altă culoare, în ton cu țoalele de firmă.

Scot o țigară din buzunar și o aprind, ignorând politica anti-fumat a școlii. Fumez cam mult în ultima vreme. Și Paco mi-a atras atenția aseară, când pierdeam vremea împreună prin oraș.

— Și ce dacă-i albă? Ce Dumnezeu, Alex? Nu fi idiot, uită-te și tu la ea.

Îi arunc o privire. Trebuie să recunosc, are tot ce-i trebuie. Păr lung și lucios, nas aristocratic, brațe ușor bronzate și cu bicepșii ușor conturați — cât să te întrebi dacă face sport — și buze pline, care, atunci când zâmbesc, te fac să crezi că pacea mondială ar fi posibilă dacă toată lumea ar zâmbi ca ea.

Îmi alung toate gândurile astea din minte. Ce dacă-i atrăgătoare? Tot o cățea de primă clasă rămâne.

— E prea slăbănoagă, mârâi.

— O dorești, zice Lucky lungindu-se pe iarbă. Doar că știi și tu, la fel ca și noi, ceilalți mexicani din sudul orașului, că n-o să pui laba pe ea niciodată.

Ceva se declanșează în mine. Ziceți-i mecanismul meu de apărare. Sau poate aroganță. Și mă trezesc vorbind:

— În două luni, o să-i dau jos chiloții. Asta dacă mai vrei să pariezi pe RX-7.

— Aiurea, mergi la cacealma, omule.

Nu răspund. Lucky se-ncruntă.

— Vorbești serios, Alex?

O să dea înapoi, ține la mașina aia mai mult decât la maică-sa.

— Sigur că vorbesc serios.

— Bun, dacă pierzi, atunci mi-l dai pe Julio, zice Lucky, și încruntarea i se transformă într-un rânjet.

Julio e tot ce am eu mai de preț, o motocicletă Honda Nighthawk 750. Am recuperat-o dintr-o groapă de gunoi și am făcut-o să arate de milioane. Am muncit o veșnicie la ea. E sigurul lucru din viața mea pe care l-am îmbunătățit în loc să-l distrug.

Deci Lucky nu dă înapoi. E momentul să mă retrag sau să merg mai departe. Problema e că eu nu dau înapoi... n-am dat în viața mea.

Cea mai populară puicuță albă din școală ar avea fără-ndoială ce învăța de la unul ca mine. Micuța Domnișoară Perfecta a declarat sus și tare că n-ar umbla niciodată cu un membru al unei bande, dar sunt convins că niciunui tip din Latino Blood nu i-a trecut prin cap să-ncerce să intre în chiloțerii ei de firmă.

E ușor, la fel de ușor ca o încăierare dintre bandele Folks și People într-o seară de sâmbătă.

Pun pariu că tot ce trebuie pentru asta e să flirtez nițel. Știți ce vreau să zic, schimbul ăla de vorbe, jocurile alea care te fac mai conștient de prezența sexului opus. Și pot să-mpușc doi iepuri dintr-un foc: să mă răzbun și pe Față de Măgar, și pe Brittany Ellis, pentru că m-a pârât la director și mă vorbește de rău cu prietenele ei.

S-ar putea să fie chiar distractiv. Îmi imaginez toată școala urmărind-o pe imaculata puicuță albă salivând după mexicano pe care a jurat că-l urăște. Mă-ntreb cât de tare o să cadă-n fundul ăla ferm și alb al ei când o să isprăvesc cu ea.

Întind mâna.

— S-a făcut.

— Da' trebuie s-aduci dovada.

Trag un fum din țigară.

— Lucky, ce naiba vrei să fac ca să-ți dovedesc? Să-i smulg un fir de păr pubian?

— Și cum am ști că-i al ei? răspunde Lucky. Poate că nu e blondă naturală. În plus, probabil că-și face epilare dintr-aia, braziliană, știi tu, d-aia, de tot...

— Fă-i o poză, propune Pedro. Sau mai bine filmeaz-o. Pun pariu c-am vinde muchos billetes. I-am putea pune titlul Brittany trece granița de sud.

Uite, discuțiile astea prostești ne fac s-avem o reputație proastă. Nu că puștii bogați n-ar trâncăni și ei prostii, sunt sigur de asta. Dar când amicii mei se-apucă să spună tâmpenii, nici că se mai opresc. Sincer să fiu, mă distrează să-i văd cum se iau de alții. Deși când se iau de mine nu mi se mai pare nici pe jumătate la fel de amuzant.

— Despre ce vorbiți aicea? întrebă Paco, apropiindu-se de noi cu o tavă cu mâncare de la cantină.

— Am pariat cu Alex pe mașina mea contra motocicletei lui că n-o să-i dea chiloții jos lui Brittany Ellis până de Ziua Recunoștinței.

— Alex, ești loco? zice Paco. Un asemenea pariu e sinucidere curată.

— Vezi-ți de treaba ta, Paco, îl previn. Nu-i deloc sinucidere. Poate o prostie. Dar nu sinucidere. Dacă am fost eu în stare să-i fac față focoasei de Carmen Sanchez, pot să fac față și unui fursec cu vanilie, cum e Brittany Ellis.

— Brittany Ellis nu-i de nasul tău, amigo. Oi fi tu băiat drăguț, nu zic nu, da' ești sută la sută mexicano și ea e albă ca fronzela.

O fată din clasa a unsprezecea, Leticia Gonzales, trece pe lângă noi.

— Bună, Alex, zice, aruncându-mi un zâmbet strălucitor, după care se duce și se așază lângă prietenele ei.

Ceilalți băieți se iau după ea și încep să discute cu fetele, iar eu rămân singur cu Paco, la umbra copacului.

Uite, fata asta e cu adevărat o bonita mexicana. Ea e de nasul tău, mă ia Paco la rost.

Eu nu stau însă cu ochii pe Leticia, ci pe Brittany. Acum, că am făcut pariul, mă concentrez pe premiul pus în joc. E momentul să încep să flirtez, deși nu cred că pot să mă dau la ea cu dulcегării dintr-alea răsuflate. Bănuiesc că e deja obișnuită cu ele, de la iubitul ei și de la alți cretini care au încercat să i se bage în chiloți.

Mă decid așadar să abordez o tactică nouă, una la care să nu se aștepte. Am de gând s-o iau în răspăr până ce n-o să se mai gândească decât la mine. Și o să-ncep chiar din pauza următoare, când va fi obligată să se așeze lângă mine. Nimic nu face scânteia să se aprindă mai bine decât un mic preludiu în laboratorul de chimie.

— Carajo! spune Paco, înfulecându-și mâncarea. Tipii ăștia de la cantină își închipuie că pot să cumpere o coajă de pâine, s-o umple și să-i zică taco, numai că habar n-au să facă diferența dintre carnea de taco și un rahat. Exact gustul ăsta îl are, Alex.

— Ce naiba, omule, îmi faci greață, îi zic.

Mă uit fără niciun chef la pachetul cu mâncare adus de acasă. Mulțumită lui Paco, acum totul mi se pare că pute a mierda. Dezgustat, îndes ce-a mai rămas în punga din hârtie maro.

— Nu vrei o bucățică? rânjește Paco spre mine, îmbiindu-mă cu taco-ul ăla scârbos.

— Să nu te prind că te apropii de mine cu porcăria aia, că o să-ți pară rău, îl ameninț.

— Ce să zic, fac pe mine de frică.

Paco flutură taco-ul puturos spre mine, ațâțându-mă. Pe bune, ar trebui să aibă mai multă minte decât.

— Dacă picură ceva pe mine...

— Ei, ia zi, ce-o să-mi faci, o să mă bați? mă ia el peste picior, gesticulând în continuare cu taco-ul.

Poate c-ar fi mai bine să-l pocnesc în față și să-l las lat, ca să scap odată de el.

În clipa când gândul ăsta îmi trece pe mine, simt cum ceva îmi cade pe pantalon. Mă uit în jos, deși știu dinainte ce-o să văd. Da, o picătură mare, umed-vâscoasă, din așa-zisa carne de taco tocmai ce-a aterizat direct pe șlițul blugilor mei decolorați.

— La dracu', zice Paco, schimbându-și rapid expresia feței de la amuzament la șoc. Vrei să te ajut să te ștergi?

— Dacă-ți apropii mâna de scula mea, o să te-mpușc drept în huevos, mârâi printre dinți.

Îndepărtez carnea misterioasă de pe pantalonii. În locul ei se întinde acum o pată mare, unsuroasă. Mă întorc cu fața spre Paco. Ai zece minute ca să-mi faci rost de o pereche nouă de pantaloni.

— Cum naiba să fac asta?

— Nu știu, folosește-ți imaginația.

— Ia-i pe ai mei.

Paco se ridică în picioare, își duce degetele la betelia pantalonilor și se apucă să-i descheie drept în mijlocul curții.

— Poate că nu m-am făcut bine înțeles, îi spun, întrebându-mă mă cum am să mă port detașat la ora de chimie când par că am făcut pipi pe mine. Ți-am zis să-mi faci rost de o pereche de pantaloni pe măsura mea, pendejo. Ești așa de scund, că ai putea să joci rolul unui spiriduș al lui Moș Crăciun.

— Îți suport insultele doar pentru că suntem ca frații.

— Nouă minute și treizeci de secunde.

Atâta îi trebuie lui Paco; o ia la goană spre parcare.

Nu-mi pasă cum va face rost de pantaloni, tot ce vreau e să-i capăt înainte de începerea orei. Un șliț ud nu e modalitatea cea mai bună de-a face pe armăsarul în fața lui Brittany Ellis.

Aștept lângă copac, în timp ce ceilalți copii își aruncă resturile prânzului și intră în școală. Cât ai clipi din ochi, muzica începe să răsună din difuzoare și Paco nu se zărește nicăieri.

Grozav. Mai am cinci minute ca s-ajung la laboratorul de chimie al doamnei Peterson. Scrâșnesc din dinți și o pornesc spre clasă, ținându-mi cărțile strategic în fața șlițului. Mai am două minute. Mă așez iute pe scaun și mă trag cât mai aproape de masa de laborator, ca să ascund pata.

Brittany intră în clasă, cu părul blond ca soarele căzându-i pe piept în bucle mici, perfecte, care îi saltă în mers. Perfecțiunea asta a ei, în loc să mă excite, mă face să vreau să stric totul.

Se uită spre mine, iar eu îi fac cu ochiul. Pufnește și își trage scaunul cât mai departe de mine.

Îmi amintesc de regulile impuse de doamna Peterson, îmi scot bandana de pe cap și mi-o așez în poală, peste pată. Pe urmă mă întorc spre puicuța cu pompoane de lângă mine.

— La un moment dat, tot va trebui să vorbești cu mine.

— Ca să îi dau iubitei tale motive să mă bată? Nu, mersi, Alex. Prefer să-mi păstrez fața așa cum e.

— N-am nicio iubită. Vrei să dai un interviu pentru ocuparea postului?

O măsur din cap până-n picioare, zăbovind cu privirea asupra părților din corp pe care pune cel mai mare preț.

Își încrețește buza de sus, dată cu ruj roz, și strâmbă din nas spre mine.

— Nici prin cap nu-mi trece.

— Mujer, n-ai avea habar ce să faci cu tot testosteronul ăsta al meu nici dacă ai pune mâna pe el.

Așa, Alex. Tachineaz-o, fă-o să te dorească. O să muște momeala.

Se întoarce cu spatele la mine.

— Ești dezgustător.

— Ce-ai zice dacă ți-aș spune că am forma un cuplu de milioane?

— Aș zice că ești un idiot.

9

Brittany

Imediat după ce-i azvârl lui Alex în față că e un idiot, doamna Peterson ne face atenți.

— Fiecare dintre voi va extrage un proiect din pălăria aceasta, ne anunță. Toate proiectele sunt la fel de interesante și presupun munca în echipă cu partenerul și în afara orelor de curs.

— Atunci cum rămâne cu fotbalul? întrebă Colin. Nu pot să lipsesc de la antrenamente.

— Sau cu noi, majoretele? intervine Darlene înainte să apuc să pun și eu aceeași întrebare.

— Orele de curs au prioritate. Împreună cu partenerul, trebuie să vă organizați în așa fel timpul încât să vă convină amândurora, zice doamna Peterson stând în fața mesei noastre și întinzând pălăria.

— Auziți, doamnă P., n-aveți cumva vreun proiect pe tema vindecării sclerozei multiple? întrebă Alex cu atitudinea aia obraznică a lui care mă scoate din sărite. Pentru că dacă e pe-așa, nu cred că ne ajunge tot anul școlar pentru a termina proiectul.

Văd deja șasele în carnetul meu de note. Consilierului care se ocupă de admiterea la Northwestern n-o să-i pese că partenerul meu la laboratorul de chimie e cel care m-a făcut s o dau în bară. Pe Alex nu-l interesează ce va face mai departe în viață, așa că de ce ar da doi bani pe ora de chimie? Gândul că el îmi controlează nota mă copleșește. Pentru părinții mei, notele reflectă valoarea. Drept pentru care un șapte sau un șase înseamnă că nu ești bun de nimic.

Întind mâna spre pălărie și scot dinăuntru o bucățiță de hârtie. O deschid încet, mușcându-mi buza de jos de nerăbdare. Cu litere îngroșate stă scris ÎNCĂLZITOARE DE MÂINI.

— Încălzitoare de mâini? întreb.

Alex se apleacă și citește și el textul, cu un aer derutat.

— Ce mama dracului înseamnă încălzitoare de mâini?

Doamna Peterson îi aruncă o privire de avertizare.

— Dacă vrei să rămâi după ore, am un alt bilet albastru de detenție pe catedră, cu numele tău deja înscris pe el. Ori pui întrebarea din nou, în mod cuviincios, ori rămâi după ore.

— Mi-ar face mare plăcere să stăm la o șuetă, doamnă P., dar prefer să-mi petrec timpul învățând împreună cu partenera mea de chimie, răspunde Alex, după care are tupeul să-i facă lui Colin cu ochiul. Prin urmare, reformulez: Ce anume înseamnă încălzitoare de mâini?

— Termochimie, domnule Fuentes. Asta folosim pentru a ne încălzi mâinile.

Alex se întoarce spre mine cu rânjetul ăla arogant al lui întipărit pe față.

— Sunt sigur că găsim noi alte chestii mai demne de încălzit.

— Te urăsc, spun suficient de tare pentru a fi auzită de Colin și de restul clasei.

Dacă îl las să-și bată joc de mine, o să mă trezesc probabil cu mama bătându-mă la cap cum că reputația înseamnă totul în viață.

Sunt conștientă că toată clasa ne urmărește confruntarea, până și Isabel, care nu-l consideră pe Alex la fel de rău cum îl crede toată lumea. De ce nu poate să-l vadă așa cum este și să nu se lase prostită de fața lui drăguță și de popularitatea de care se bucură printre ai lui?

Alex îmi șoptește:

— Între dragoste și ură e o linie de demarcație subțire. Poate că nu pricepi prea bine ce simți.

Întorc capul.

— N-aș fi așa de sigură de asta.

— Ba eu aș fi.

Privirea lui Alex se îndreaptă acum spre ușa clasei. Îl văd pe amicul lui prin geam, făcându-i semn cu mâna. Au probabil de gând s-o șteargă de la oră.

Alex își ia cărțile și se ridică în picioare.

Doamna Peterson se răsuțește spre el.

— Alex, stai jos.

— Trebuie să fac pipi.

Profă se încruntă și își duce mâna la șold.

— Ai grijă cum vorbești. Și, din câte știu eu, n-ai nevoie de cărți când te duci la toaletă. Pune-le înapoi pe masă.

Alex strânge din buze, dar face precum i s-a zis.

— Ți-am spus că nu accept în ora mea accesorii ale bandelor de cartier, zice doamna Peterson, uitându-se la bandana pe care el o ține în fața pantalonilor.

Întinde mâna.

— Dă-mi-o.

Alex aruncă o privire spre ușă, apoi se întoarce spre doamna Peterson.

— Și dacă refuz?

— Alex, nu-mi pune răbdarea la încercare. Repet: toleranță zero. Vrei să fii suspendat? Își flutură mâna spre el, cerându-i imperios să-i dea bandana. Alex se uită fioros la ea, apoi îi așază încet bandana în palmă.

Doamna Peterson icnește de uimire când i-o smulge dintre degete.

Iar eu țip „Dumnezeule!” la vederea petei mari de pe șlițul lui.

Unul câte unul, elevii izbucnesc în râs.

Colin se hlizește cel mai tare.

— Nu-ți face griji, Fuentes. Străbunica mea are aceeași problemă. Scutecel rezolvă totul.

Aluzia la scutecel pentru adulți mă lovește din plin. Nu mă amuză deloc glumele despre adulții care nu-și pot controla funcțiile biologice, pentru că Shelley este unul dintre ei.

Alex afișează acum un rânjet larg, îngâmfat. Îi zice lui Colin:

— Iubita ta nu și-a putut ține mâinile departe de nădragii mei. Mi-a demonstrat o nouă definiție a încălzitoarelor de mâini, compa.

De data asta, a mers prea departe. Mă ridic în picioare și scaunul hârșâie pe podea.

— Ai vrea tu, zic.

Alex dă să-mi răspundă, dar doamna Peterson țipă:

— Alex! Apoi își drege glasul. Alex, du-te la infirmerie și... aranjează-te. Ia-ți cărțile cu tine, pentru că după aceea o să te prezinți la dr. Aguirre. Ne întâlnim în biroul lui, împreună cu prietenii tăi, Colin și Brittany.

Alex înșfacă iute cărțile de pe masă și iese din clasă, iar eu mă prăbușesc înapoi pe scaun. Doamna Peterson încearcă să restabilească liniștea, în timp ce eu mă gândesc la succesul meu efemer de a o evita pe Carmen Sanchez.

Dacă ea mă consideră o amenințare la adresa relației pe care o are cu Alex, atunci zvonurile care sigur se vor răspândi imediat s-ar putea dovedi de-a dreptul mortale.

10 Alex

O, absolut minunat. Peterson și Aguirre stând de aceeași parte a biroului lui Aguirre. Micuța Domnișoară Perfecta cu zevzecul ăla de iubit al ei stând vizavi... și eu de unul singur. Nimeni nu e de partea mea, asta-i cert.

Aguirre își drege glasul.

— Alex, e pentru a doua oară în două săptămâni când te afli în biroul meu.

Mda, pe scurt, cam asta-i situația. Ce să zic, tipu-i un adevărat geniu.

— Domnule, spun intrând în joc, sătul să-i văd pe Micuța Domnișoară Perfecta și iubitul ei controlând tot ce se petrece în școală oală. Azi, în pauza de prânz, am avut o mică problemă cu o pată de grăsime pe pantaloni. N-am vrut să lipsesc de la oră și am rugat un prieten să-mi aducă haine de schimb. Gesticulez spre blugii pe care-i port acum, aduși de Paco de la mine de acasă. Domnișoară Peterson, zic, întorcându-mă spre profa de chimie, pentru nimic în lume n-aș lăsa o pată să mă împiedice să asist la lecția dumneavoastră atât de strălucită.

Nu încerca să te dai bine pe lângă mine, Alex, zice Peterson pufnind pe nas. M-am săturat pân-aici de glumele tale, spune fluturându-și mâna pe deasupra capului. Se uită apoi spre Brittany și Colin. Îmi închipui că o să-i lase să-și verse tot oful și să se plângă de mine, dar o aud zicând: Și voi doi să nu credeți că sunteți mai breji.

Brittany pare uluită de critică. O, dar n-a avut nimic de zis când doamna P. mă luase pe mine la refec.

— Nu pot să fiu partenera lui, izbucnește Micuța Domnișoară Perfecta.

Colin face un pas în față.

— Poate să fie parteneră cu mine și cu Darlene.

Îmi vine să zâmbesc când sprâncenele doamnei P. se înalță atât de tare, că amenință să-i urce pe frunte și să nu se mai oprească niciodată.

— Și, mă rog, ce vă face să vă credeți atât de speciali încât să-mi schimbați mie regulile din clasă?

Bravo, Peterson!

— Nadine, lasă-mă pe mine, îi cere Aguirre doamnei P., apoi arată spre o fotografie înrămată a liceului, agățată pe perete.

Cei doi nordici n-apucă să răspundă întrebării doamnei P.

— Mottoul nostru, aici la Liceul Fairfield, este „Diversitatea naște cunoaștere”, spune directorul. Dacă ați uitat cumva, e gravat pe ușa de la intrare, așa că data viitoare când treceți pe acolo, ați face bine să zăboviți nițel și să meditați asupra semnificației lui. Vă asigur că în calitatea mea de director, sarcina principală pe care mi-o asum este aceea de a arunca o punte peste orice prăpastie dintre culturi de natură să contrazică acest motto.

OK, de acord, diversitatea naște cunoaștere. Dar am văzut-o născând și ură, și ignoranță. N-am totuși de gând să stric această imagine idilică, pentru că îmi dau seama că directorul nostru chiar crede tâmpeniile care îi ies pe gură.

— Sunt într-o totul de acord cu dr. Aguirre. Și în lumina celor zise — Peterson îmi aruncă o privire fioroasă, atât de

convingătoare că presupun c-o exersează în fața oglinzii — , Alex, să nu te mai prind c-o întărâți

pe Brittany. Le adresă apoi aceeași uitătură celor doi, din celălalt capăt al încăperii. Brittany, de la tine vreau să nu te mai porți ca o divă. Iar tu, Colin... Nici măcar nu știu ce rol ai în toată povestea asta.

— Sunt prietenul lui Brittany.

— Aș aprecia dacă v-ați ține relația departe de orele de clasă.

— Bine, dar..., dă să spună Colin.

Peterson îl întrerupe cu o fluturare a mâinii.

— Ajunge. Am terminat cu voi.

Colin o ia pe divă de mână și ies amândoi din cameră.

Ies și eu din biroul lui Aguirre, iar Peterson mă prinde de cot.

— Alex.

Mă opresc și mă uit la ea. În ochii ei, plini de simpatie. Privirea doamnei P. nu-mi cade deloc bine la stomac.

— Da?

— Te citesc ca pe o carte, să știi.

Vreau să-i șterg expresia aia de pe față. Ultima dată când un profesor s-a uitat așa la mine a fost în clasa întâi, imediat după ce tata a fost împușcat.

— Nu e decât a doua săptămână de școală, Nadine. Poate c-ar trebui să mai aștepți înainte de-a face o asemenea afirmație.

Doamna Peterson chicotește.

— Nu predau de prea multă vreme, dar am văzut mai mulți Alex Fuentes decât văd majoritatea profesorilor într-o viață.

— Și eu, care credeam că-s unic, spun ducându-mi mâinile la inimă. Vorbele tale m-au rănit, Nadine.

— Vrei să fii unic, Alex? Atunci nu renunța la școală, rămâi până la absolvire.

— Asta și intenționez, spun și e pentru prima oară când o recunosc în fața cuiva.

Știu că mama asta își dorește, deși n-am discutat chestiunea niciodată. Sincer să fiu, nici măcar nu sunt sigur că se așteaptă să reușesc.

— Toată lumea zice așa. Doamna P. își deschide geanta și scoate dinăuntru bandana. Nu lăsa viața din afara școlii să-ți dicteze viitorul, mă sfătuiește, revenind la tonul serios.

Îndes bandana în buzunarul de la spate. Tipa n-are nici cea mai vagă idee în ce măsură viața din afara școlii o influențează pe cea din școală. Nicio clădire din cărămidă roșie nu mă poate apăra de lumea exterioară. La naiba, n-aș putea să mă ascund aici nici dacă mi-aș dori-o.

— Știu ce ai de gând să spui acum... Alex, dac-o să ai vreodată nevoie de-un prieten, știi unde să mă găsești.

— Greșit. Nu sunt prietena ta. Dacă aș fi, tu n-ai fi băgat într-o bandă de cartier. Ți-am văzut însă rezultatele de la teste. Ești un copil isteț și ai putea reuși, dacă ai lua școala în serios.

Reușita. Succesul. Totul e atât de relativ pe lumea asta, nu-i așa?

— Pot să mă întorc la ore? întreb, rămas fără replică.

Sunt gata să accept că profa de chimie și noul director nu sunt

tocmai de partea mea... dar nici nu sunt sigur că-mi sunt împotriva. Și chestia asta îmi cam răstoarnă toate teoriile.

— Da, sigur, du-te la ore, Alex.

Cu gândul în continuare la cele spuse de Peterson, o aud strigându-mi din urmă:

— Și dacă îmi mai zici vreodată Nadine, vei avea plăcerea de a primi încă un bilet de detenție, plus sarcina de a scrie un eseu despre respect. Ține minte, nu-s prietena ta.

Zâmbesc în sinea mea, mergând pe coridor. Femeia asta știe să mânuiască biletele de detenție și amenințările cu eseu ca pe niște arme.

Din lecția de educație fizică n-a mai rămas decât o jumătate de oră. Mă schimb în echipamentul de gimnastică, gândindu-mă între timp la cele întâmplate în biroul directorului Aguirre. Doamna Peterson m-a învinovățit pe mine în aceeași măsură ca pe Alex.

Alex Fuentes îmi strică deja ultimul an de liceu. Care abia a început.

Îmi trag pe mine șortul și sunetul hârșăit al unor pași mă avertizează că nu sunt singură în vestiar. Îmi strâng tricoul la piept și în clipa următoare Carmen Sanchez își face apariția.

O, nu!

— Cred că-i ziua mea norocoasă, zice, măsurându-mă din cap până-n picioare, ca o puma gata de atac.

Deși pumele n-au păr castaniu, lung și drept... dar au în schimb gheare. Și ale lui Carmen sunt vopsite în roșu aprins.

Face un pas în față.

Mie îmi vine să fac un pas înapoi. De fapt, s-o iau la fugă. Dar n-o fac, în principal pentru că sunt aproape convinsă că s-ar lua după mine.

Știi, zice strâmbându-și gura într-un rânjete urât, întotdeauna m-am întrebat ce culoare de sutien poartă Brittany

Ellis. Roz. Foarte potrivit. Pun pariu că sutienul e scump și te-a costat cât vopsitul părului.

— N-ai venit aici ca să vorbești despre sutiene și păr vopsit, Carmen, îi spun trăgându-mi tricoul peste cap. Înghit cu noduri și adaug: Ai venit ca să mă bați.

— Când o ho se dă la iubitul meu, trebuie să-mi apăr teritoriul.

— Nu mă dau la iubitul tău, Carmen. Îl am pe al meu.

— Ia scutește-mă. Fetele ca tine vor ca toți băieții să le placă, pentru a pune laba pe ei atunci când au chef.

Se aprinde tot mai tare pe măsură ce vorbește. Am dat de belea.

— Am auzit că mă vorbești de rău, continuă Carmen. Te crezi mare și tare, nu-i așa? Să te vedem cum o s-arăți cu buza spartă și ochiul învinețit. O să vii la școală cu capul băgat într-un sac de gunoi? Sau o stai ascunsă o veșnicie în casa aia mare a ta?

Mă uit la Carmen cum înaintează spre mine. Mă uit intens în ochii ei. Știe din instinct ce preț pun eu pe imaginea pe care mi-am creat-o, în timp ce ei nu-i pasă dacă e suspendată... sau exmatriculată.

— Răspunde-mi! urlă, apoi mă împinge.

Mă lovesc cu umărul de dulapul din spatele meu.

Bănuiesc că n-am ascultat ce m-a întrebat, pentru că n-am idee ce-ar trebui să-i răspund. Consecințele venirii mele acasă bătută și învinețită ar fi de nedemontat. Mama ar da toată vina pe mine pentru că nu m-am ferit de bătaie. Pentru Dumnezeu, sper ca asta să n-o facă să aducă iar în discuție internarea lui Shelley într-un azil. Ori de câte ori se întâmplă chestii stresante, părinții mei vorbesc despre internarea surorii mele. Ca și cum toate problemele din familia Ellis ar dispărea ca prin in minune odată cu plecarea ei.

— Nu crezi că antrenorul Bautista o să vină aici să mă caute? Vrei să fii suspendată?

Știu, întrebările mele sunt de-a dreptul jalnice. Dar încerc să câștig timp.

Carmen se hlizește la mine.

— Doar nu-ți închipui că-mi pasă dacă sunt suspendată?

Nu, nu cred, dar merita să încerc.

În loc să mă fac mică, rezemându-mă de dulap, mă pregătesc de luptă. Carmen încearcă din nou să mă împingă, dar de lata asta reușesc să-i dau brațul la o parte.

Sunt pe cale să mă încaier pentru prima oară în viață. Să mă bag într-o luptă pe care o voi pierde cu siguranță. Inima stă să-mi sară din piept. Toată viața am evitat astfel de situații, însă acum nu am de ales. Mă gândesc să trag alarma de incendiu ca să scap, așa cum am văzut în filme. Dar, evident, nu văd nicio cutie dintr-aia mică și roșie în apropiere...

— Las-o în pace, Carmen.

Întorcem amândouă capul la auzul unei voci feminine. E Isabel. O neprietenă. O neprietenă care ar putea să mă salveze, s-o împiedice pe Carmen să îmi zdrobească fața.

Isabel vine spre noi. Părul castaniu-închis îi e strâns sus, într-o coadă de cal care îi saltă în mers.

— No chingues con ella, Carmen.

— Por qué no ? zice Carmen. Pentru că-ți închipui că tu și blondina sunteți de-acum prietene bune doar pentru că vânturați împreună pompoanele alea stupide?

— Isa își pune mâinile în șolduri.

— Ești supărată pe Alex, Carmen. De-aia te porți ca o perra.

Carmen încremenește la auzul numelui lui Alex.

— Tacă-ți gura, Isa. Habar n-ai ce spui.

Carmen își abate acum furia asupra lui Isabel. Urlă la ea în spaniolă. Isabel nu dă înapoi, îi face față și scuipă și ea vorbe în spaniolă. Isabel e scundă și cântărește probabil mai puțin ca mine, așa că sunt șocată să văd cum o înfruntă pe Carmen. Și cu succes. Îmi dau seama din felul în care Carmen bate în retragere.

Antrenorul Bautista apare brusc în spatele lui Carmen.

— Ce faceți aici, vă distrați și nu ne-ați invitat și pe noi?

— Stăteam și noi de vorbă, spune Carmen fără să se tulbure, ca și cum am fi prietene la cataramă și am sta toate trei la taclale.

— N-aveți decât să trăncăniți mai încolo, nu în timpul orei mele. Domnișoară Ellis și domnișoară Avila, mergeți la sala de sport. Domnișoară Sanchez, du-te la tine în clasă.

Carmen își îndreaptă un deget cu unghia vopsită în roșu spre mine.

— Ne vedem mai târziu, zice și iese din vestiar, nu înainte de a o face pe Isabel să se dea din drum.

— Mersi, îi murmur lui Isabel.

Îmi răspunde dând din cap.

12

Alex

— Ai terminat cu Honda aia? Trebuie să închid, zice vărul meu Enrique.

Lucrez în atelierul lui auto în fiecare zi, după școală... că-mi ajut familia să pună pâine pe masă, să scap pentru câteva ore de cei din Latino Blood și pentru că mă pricep al naibii de bine la mașini.

Plin de unsori și uleiuri de la munca la Honda Civic, mă rostogolesc afară de sub mașină.

— Termin într-o clipă.

— Bun. Tipul mă tot bate la cap de trei zile încoace să-i aranjez mașina.

Strâng ultimul șurub și mă duc spre Enrique, care își șterge mâinile murdare pe salopetă.

— Pot să te rog ceva?

— Zi.

— Săptămâna viitoare pot să-mi iau o zi liberă? Am un proiect la chimie, îmi explic, gândindu-mă la tema primită astăzi, și trebuie să mă întâlnesc cu...

— Ora de chimie a lui Peterson. Da, îmi amintesc de ea. E o tipă a naibii de dură.

Vărul meu se cutremură.

— Ai avut-o și tu la chimie? întreb amuzat.

Mă întreb dacă părinții ei or fi polițiști supraveghetori ai condamnaților eliberați condiționat. Tipei îi place foarte tare disciplina.

— Cum aș putea s-o uit? Până ce veți descoperi remediile unor boli care fac ravagii sau veți face din planeta noastră un loc mai sigur, n-aveți de ce să vă considerați oameni de succes, zice Enrique, imitând-o destul de bine pe doamna P. N-ai cum să uiți un asemenea coșmar. Deși sunt sigur că, având-o pe Brittany Ellis ca parteneră...

— De unde știi?

— Marcus a trecut pe aici și mi-a povestit, zice că e în clasă cu voi. E gelos pe tine pentru că ai o parteneră care arată așa de bine, cu picioare lungi și... uite-așa de mari. Enrique își mișcă mâinile, prefacându-se că pipăie o pereche de sâni. Știi tu ce vreau să spun.

Mda, știu.

Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul.

— Ce-ai zice să-mi iau liber joi?

— No hay problema. Enrique își drege glasul. Știi, Alex, Hector te-a căutat ieri.

Hector. Hector Martinez, omul care conduce din culise banda Latino Blood.

— Câteodată, urăsc... știi tu.

N-ai ce face, nu poți să scapi de cei din Blood, spune Enrique. Nici tu, nici noi, ceilalți. Nu cumva să afle Hector că pui la îndoială devotamentul față de bandă. Dacă te bănuiește de lipsă de loialitate, o să devii dușman atât de iute, de n-o să știi pe ce lume ești. Alex, tu ești băiat isteț. Ai grijă ce faci.

Enrique e GA — Gangster Autentic — pentru că și-a dovedit devotamentul față de Latino Blood cu mult timp în urmă. Și-a făcut datoria, așa că acum poate sta retras, lăsându-i pe membrii mai tineri din LB să se bată în primele rânduri. Dacă e să mă iau după el, abia dac-am intrat în horă și mai e mult până ce eu și amicii mei vom obține statutul de GA.

— Isteț? Tocmai ce am pariat, pe motocicletă mea, că o s-o conving pe Brittany Ellis să se culce cu mine, îi dezvălui.

— Bagă la cap ce-ți spun, rostește și mă arată cu degetul, cu un zâmbet superior pe față. Ești un tâmpit sadea, Alex. Și în curând vei fi un tâmpit fără motocicletă. Fetele ca ea nu se uită la tipi ca noi.

Încep să cred că are dreptate. Cum naiba m-am gândit că aș putea s-o ademenesc vreodată pe preafrumoasa, preabogata și preaalba Brittany Ellis în viața mea atât de sărmană, atât de mexicană și atât de întunecată?

Diego Vasquez, un băiat de la noi din școală, s-a născut în partea de nord a Fairfieldului. Motiv pentru care, desigur, prietenii mei îl consideră alb, deși are pielea mai închisă la culoare decât mine. Și tot ei cred că Mike Burns, un tip alb care locuiește în partea de sud a orașului, e mexican, cu toate că n-are pic de sânge mexican în vene. Sau de Latino Blood. Și totuși, pentru ei, el e unul de-ai noștri. În Fairfield, locul unde te naști te definește.

Un claxon se aude sunând tare în fața atelierului.

Enrique apasă pe buton pentru a ridica ușa grea.

Mașina lui Javier Moreno intră înăuntru cu un scârțâit.

— Închide ușa, Enrique, ordonă Javier cu răsuflarea tăiată. La policia e pe urmele noastre.

— Vărul meu apasă din nou cu pumnul pe buton, apoi stinge luminile din garaj.

Ce naiba ați făcut?

Carmen stă pe bancheta din spate, cu ochii injectați, fie din cauza drogurilor, fie a alcoolului, nu-mi dau seama. Și și-a făcut de cap cu cel care stă lângă ea; știu prea bine cum arată după ce-și face de cap cu cineva.

— Raul a încercat să tragă cu pistolul într-un tip din banda Satin Hood, bolborosește Carmen, scoțându-și capul pe geam. Da e un trăgător al naibii de prost.

Raul se răsucesce pe scaunul din față al pasagerului și urlă la ea:

— Puta, ia să te văd pe tine cum tragi într-o țintă în mișcare când mașina e condusă de Javier.

Îl văd pe Javier cum coboară din mașină și-mi dau ochii peste cap.

— Te legi de stilul meu de condus, Raul? zice el. Pentru că dacă e așa, pumnul meu abia așteaptă să-ți stâlcească fața.

Raul iese și el din mașină.

— Vrei să te bați cu mine, culero?

Pășesc în fața lui Raul și-l împing la o parte.

— Ce dracu', măi băieți. La policia e chiar afară.

Sunt primele vorbe rostite de Sam, tipul cu care presupun că a fost Carmen.

Ne tupilăm cu toții când polițiștii aprind lanternele și se uită pe ferestre înăuntru. Eu mă ghemuiesc în spatele unui dulap mare pentru scule, ținându-mi răsuflarea. Ultimul lucru de care am nevoie e să fiu acuzat de tentativă de omor. Până acum am scăpat ca prin minune de arestare, dar într-o bună zi norocul mă va părăsi.

Un membru al unei bande nu se poate feri la nesfârșit de poliție. Sau de pușcărie.

Pe fața lui Enrique se vede cât se poate de clar ce gândește. A reușit, într-un sfârșit, să pună deoparte suficienți bani pentru a-și deschide un atelier, și acum patru puști de liceu i-ar putea spulbera visul, dacă vreunul din ei ar scoate un sunet. Polițiștii l-ar sălta pe vărul meu, cu tot cu vechiul său

tatuaj LB de pe ceafa, împreună cu noi ceilalți.

Și în mai puțin de o săptămână Enrique și-ar pierde afacerea.

Cineva de afară scutură ușa atelierului. Mă înfior și mă rog: „Dă, Doamne, să fie încuiată”.

Polițiștii renunță să mai tragă de ușă, apoi mătură din nou interiorul cu lanternele. Mă întreb cine le-a vândut pontul — pentru că nimeni din cartier n-ar ciripi. Codul secret al tăcerii și loialității ne ține familiile în siguranță.

Mi se pare că trece o veșnicie până ce îi văd plecați.

— Rahat, a fost cât p-aci, zice Javier.

— Da, era să ne ia dracu', îl aprobă Enrique. Așteptați zece minute și pe urmă cărați-vă de-aici.

Carmen iese — împleticindu-se — din mașină.

— Bună, Alex. Mi-a fost dor de tine în seara asta.

Îmi fixează privirea asupra lui Sam.

— Mda, văd cât de dor ți-a fost.

— Cine, Sam? Nici nu prea îmi place, gângurește ea, apropiindu-se atât de tare de mine, că simt mirosul de mota. Eu pe tine te aștept, să te întorci la mine.

— Așteaptă tu mult și bine.

Din cauza tâmpitei ăleia de parteneră a ta de chimie?

Mă prinde de bărbie, încercând să mă forțeze să mă uit la ea și înfigându-și unghiile lungi în pielea mea.

O prind de încheietura mâinii și îi dau brațul deoparte, întrebându-mă cum de fosta mea iubită cea tare ca piatra s-a transformat într-o nemernică dură.

— Brittany n-are nimic de-a face cu ce-a fost între noi. Am auzit că te-ai luat de ea.

— Isa ți-a spus? mă întreabă mijindu-și ochii.

— Vezi-ți de treburile tale, spun, ignorând întrebarea, sau o să dai de necazuri mai mari decât din partea unui fost iubit supărat.

— Chiar ești supărat, Alex? Nu s-ar zice, după cum te porți. Mie mi se pare că nu-ți pasă nici cât negru sub unghie.

Are dreptate. După ce am surprins-o făcându-și de cap cu alții, mi-a luat ceva timp să-mi revin, să o uit. Și m-am întrebat mereu câți alți tipi îi ofereau ceea ce eu nu puteam să-i ofer.

— Pe vremuri, îmi păsa, îi răspund. Acum, nu mai știu.

Carmen mă plesnește.

— Să te ia dracu'!

— Ceartă între îndrăgostiți? întreabă Javier trăgănat de pe capota mașinii.

— Cállate, zicem eu cu Carmen într-un glas.

Carmen se răsucesc pe călcăie, pășește furioasă spre mașină și se strecoară pe bancheta din spate. O urmăresc cum îi trage capul lui Sam spre ea. Sunetele săruturilor lor pasionale și ale gâfâielilor umplu atelierul.

Javier strigă:

— Enrique, deschide ușa. Hai s-o ștergem de-aici.

— Raul, care se duse la baie să se ușureze, mă întreabă:

Alex, nu vii cu noi? Omule, avem nevoie de tine. Paco și cu tipul ăla din Satin Hood o să se bată astă seară în Gilson Park. Și știi că membrii Satin Hood nu luptă niciodată cinstit.

Paco nu mi-a povestit despre bătaie, probabil pentru că s-a gândit că o să-ncerc să îl conving să renunțe. Uneori, prietenul meu cel mai bun se bagă în încurcături fără ieșire.

Și alteori mă bagă pe mine în încurcături pe care n-am cum să le evit.

— Da, vin, zic, după care sar pe scaunul din față, din dreapta șoferului, așa că Raul n-are încotro, se așază în spate, lângă cei doi porumbei.

Trecem încet pe lângă un bloc, până ce ajungem la parc. Simt tensiunea cum plutește în aer. O simt până în măduva oaselor. Unde-i Paco? Face pe el de frică și s-a ascuns în fundul unei alei?

E întuneric beznă. Vad umbre care se mișcă și pielea mi se face de găină. Totul pare amenințător, până și pomii care se leagănă-n vânt. În timpul zilei, Gilson Park arată ca orice parc din suburbii... cu excepția graffitiurilor cu LB de pe clădirile care îl înconjoară. E fieful nostru. Și l-am marcat.

Ne aflăm în suburbiile orașului Chicago și banda noastră stăpânește străzile din zonă. E un război de stradă între bandele rivale, pentru acapararea teritoriului. La trei cvartale distanță se înșiră vilele și casele de milioane de dolari. Aici însă, în lumea reală, războiul continuă cu furie. Oamenii din casele de milioane de dolari nu au habar că o luptă e pe cale să înceapă la mai puțin de un kilometru de curțile lor.

— Uite-l, zic, arătând spre două siluete stând în picioare la câțiva metri de leagăne.

Felinarele care luminează parcul sunt stinse, dar îmi dau seama imediat care e Paco, după statura lui îndesată și după poziția caracteristică pe care a adoptat-o, cea a unui luptător gata să înceapă meciul.

Văd cum cele două siluete se îmbrâncesc una pe cealaltă și sar din mașina aflată încă în mers. Pentru că alți cinci Hood se îndreaptă spre cei doi bătauși. Sunt pregătit să lupt alături de prietenul meu cel mai bun și îmi alung din minte gândul că înfruntarea s-ar putea termina cu noi toți la morgă. Dacă mă bag într-o bătaie cu încredere și pasiune, fără să mă gândesc la consecințe, o să câștig. Dacă o să stau să mă gândesc prea mult, sunt ca și mort.

Mă grăbesc spre Paco și ajung la el înaintea celor de la Satin Hood. Paco se luptă bine, dar tipul celălalt se zvârcolește ca un vierme, scăpând din strânsoare. Îl prind zdravăn pe individ de cămașă și îl trag spre mine, apoi îmi las pumnii să facă restul.

Înainte să apuce să se ridice și să mă înfrunte, mă uit la Paco.

— Pot să-l dobor și singur, Alex, zice el, ștergându-și sângele care-i curge din buză.

— Mda, da' ce te faci cu ceilalți? zic, uitându-mă la cei cinci Hood din spatele lui.

Acum, că s-au apropiat mai mult, îmi dau seama că sunt cu toții boboci. Membri noi, plini de zvâc și cam atât. Pot să mă descurc cu bobocii. Dar bobocii înarmați pot fi periculoși.

Javier, Carmen, Sam și Raul s-au adunat și ei lângă noi. Trebuie să recunosc, suntem o gașcă intimidantă, chiar și Carmen. Fătucă asta e în stare să se bată de una singură și unghiile ei sunt niște arme mortale.

Tipul pe care l-am tăbăcit se ridică și arată spre mine.

— Ești un om mort.

Ia ascultă, enano, zic. Tipii scunzi urăsc să faci aluzie la înălțimea lor, iar eu nu pot să rezist tentației. Cară-te la aici și lasă fundătura asta cui îi aparține.

Enano arată acum spre Paco.

— Omule, tipu' mi-a furat volanu'.

Mă uit la Paco, știind prea bine că e stilul lui să-și bată joc de un Satin Hood furând o chestie așa de stupidă. Îmi întorc privirea spre enano și-l văd mânuind un briceag. Pe care-l ține îndreptat spre mine.

Frate. După ce termin cu tipii ăștia din Hood, o să-l omor pe prietenul meu cel mai bun.

13 Brittany

Partenerul meu de la ora de chimie n-a mai dat pe la școală de când am primit tema proiectului. O săptămână mai târziu, își face, în fine, apariția cu un mers țațoș. Chestie care mă scoate din sărite, pentru că, indiferent ce probleme am eu acasă, tot mă prezint în fiecare zi la ore.

— Drăguț din partea ta că ai venit, comentez.

— Drăguț din partea ta c-ai remarcat, îmi răspunde, scoțându-și bandana de pe cap.

Doamna Peterson intră în clasă. Dă cu ochii de Alex și am impresia că răsuflă ușurată. Își îndreaptă umerii și spune:

— Astăzi aveam de gând să vă dau un test-fulger. Dar m-am răzgândit. O să vă las să lucrați în bibliotecă, împreună cu partenerii. Schițele proiectelor trebuie predate în două săptămâni.

Merg spre bibliotecă, mână în mână cu Colin. Alex e undeva în spate, vorbește în spaniolă cu amicii lui.

Colin mă strânge de mână.

— Vrei să ne întâlnim după antrenamente?

— Nu pot. Trebuie s-ajung acasă cât mai repede.

Baghda ne-a părăsit sâmbătă și mama a intrat în panică.

Trebuie s-o ajut mai mult, până reușește să angajeze pe altcineva.

Colin se oprește din mers și își retrage mâna dintr-a mea.

— Ce naiba, Brit. Ai de gând să-ți faci timp și pentru mine sau nu?

— Poți să vii la mine acasă, dacă vrei, mă ofer.

— Și ce să fac? Să mă uit la tine cum îți îngrijești sora? Nu, mersi. Nu vreau să mă port ca un ticălos, dar ideea e că vreau să fim împreună... doar tu și cu mine.

— Știu. Și eu vreau.

— Ce zici de vineri seara?

Ar trebui să stau cu Shelley, însă relația mea cu Colin se clatină și nu-mi permit să-l las să creadă că nu vreau să ies cu el.

— Vineri e OK, zic.

Nu apucăm să pecetluim înțelegerea cu un sărut, pentru că Alex apare-n fața noastră, dregându-și glasul.

— Fără manifestări de afecțiune în public. Politica școlii. În plus, ea e partenera mea, cretinule, nu a ta.

— Ia mai taci din gură, Fuentes, mârâie Colin, apoi se duce spre Darlene.

Îmi pun mâinile în șolduri și mă holbez la Alex.

— De când te preocupă pe tine așa de tare politica școlii?

— De când ai devenit partenera mea la chimie. În afara orelor de chimie ești a lui, la chimie ești a mea.

— Ce vrei să faci? Să-ți iei ciomagul și să mă tragi de păr până în sala de lectură?

— Nu sunt troglodit. Iubitul tău e o maimuță, nu eu.

— Atunci nu te mai comporta ca și cum ai fi.

Toate mesele din sala de lectură sunt ocupate, așa încât suntem forțați să căutăm un colț, undeva mai în spate, în secțiunea mai retrasă, cu cărți de non-ficțiune, și să ne așezăm pe covor. Îmi pun cărțile pe jos și abia atunci îmi dau seama că Alex se holbează la mine, de parcă ar crede că dacă s-ar uita suficient de mult timp la mine, și-ar da seama cine sunt cu adevărat. Nicio șansă, știu să mă ascund bine, nimeni nu mă cunoaște cu adevărat.

Mă holbez și eu la el, pentru că jocul ăsta se joacă în doi. La suprafață, Alex pare impenetrabil, numai că are o cicatrice deasupra sprâncenei stângi care spune totul... la urma urmei, e și el om. Pe sub cămașă i se profilează mușchi pe care n-ai cum să-i capeți decât făcând muncă fizică sau trăgând de fiare.

Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui și timpul se oprește în loc. Ochii lui mă sfredelesc și în clipa aceea pot să jur că o vede în mine pe cea care sunt cu adevărat. Fără bravadă, fără fațadă. Brittany, pur și simplu.

— Ce trebuie să fac ca să ieși cu mine? mă întreabă.

— Doar nu vorbești serios.

— Ți se pare că glumesc?

Doamna Peterson trece pe lângă noi, scutindu-mă de răspuns.

— Alex, să știi că stau cu ochii pe tine. Ți-am simțit lipsa săptămâna trecută. Ce s-a întâmplat?

— Am căzut într-un cuțit și m-am tăiat.

Doamna Peterson clatină neîncrezătoare din cap și merge mai departe, ca să hărțuiască alți elevi.

Mă uit la Alex cu ochii mari.

— Un cuțit? Glumești, nu-i așa?

— Nț. Tăiam o roșie și — ce să vezi? — mă pomenesc că îmi alunecă din mână cuțitul, sare și mă taie la umăr. M-a cusut doctorul. Vrei să-ți arăt? mă întreabă, începând să-și ridice mâneca.

Îmi acopăr ochii cu palmele.

— Alex, nu încerca să mă prostești. Nu cred pentru nimic în lume că ți-a scăpat cuțitul din mână și te-ai tăiat. Te-ai bătut cu careva.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, insistă el, fără să zică nici da, nici nu cu privire la teoria mea privind rana pe care a căpătat-o. Ce trebuie să fac ca să ieși cu mine?

— Nimic. Pur și simplu n-aș ieși cu tine.

— Pariez că ți-ai schimba părerea dacă ne-am giugiuli nițel.

— Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Tu pierzi.

Își întinde picioarele lungi în față, ținându-și manualul de chimie în poală. Se uită la mine cu ochii lui de culoarea ciocolatei cu o intensitate care, jur, ar putea hipnotiza pe cineva.

— Ești gata? mă întrebă.

Timp de o fracțiune de secundă, cât mă uit în ochii lui, mă întreb cum ar fi dacă l-aș săruta. Privirea îmi alunecă apoi în jos, spre buzele lui. Aproape că le simt apropiindu-se de ale mele. Cum ar fi sărutul lui, dur sau moale? Cum sărută Alex, încet, sau lacom și iute, așa cum îi e personalitatea?

— Pentru ce? șoptesc aplecându-mă spre el.

— Pentru proiect, răspunde. Încălzitoarele de mâini. Ora lui Peterson. Laboratorul de chimie.

Clatin din cap, alungându-mi din mintea de adolescență mult prea plină de imaginație toate gândurile alea ridicole.

Probabil că am rămas în urmă cu somnul.

— Mda, încălzitoarele de mâini, zic, deschizând manualul.

— Brittany?

— Ce-i? răspund, holbându-mă la cuvintele din carte fără să văd nimic.

N-am idee ce scrie pe pagină, pentru că sunt prea jenată ca să mă pot concentra.

— Te-ai uitat la mine ca și cum ai fi vrut să mă săruți.

Mă forțez să râd.

— Vezi să nu, răspund sarcastic.

— Nu se uită nimeni la noi. Dacă vrei, poți să încerci. Nu vreau să mă laud, dar sunt expert.

Îmi aruncă un zâmbet leneș, unul conceput probabil pentru a topi inimile fetelor de pe tot globul.

— Alex, nu ești genul meu.

Trebuie să zic ceva, ca să-l opresc să se uite la mine ca și cum ar avea de gând să-mi facă niște lucruri de care eu doar am auzit.

— Nu-ți plac decât tipii albi?

— Termină, rostesc printre dinții încleștați.

— Ce-i? zice, pe un ton serios de data asta. E adevărat, nu-i așa?

Doamna Peterson apare în fața noastră.

— Cum merge treaba cu schița? ne întrebă.

Reușesc să afișez un zâmbet fals.

— De minune.

Scot din geantă foile pe care mi-am însemnat ce am descoperit acasă și mă apuc de lucru, cu doamna Peterson uitându-se la mine.

— Aseară m-am documentat un pic cu privire la încălzitoarele de mâini. Trebuie să dizolvăm șaizeci de grame de acetat de sodiu într-o sută de mililitri de apă la șaptezeci de grade.

— Greșit, zice Alex.

Îmi ridic privirea și văd că doamna Peterson a dispărut.

— Poftim?

Alex își încrucișează brațele la piept.

— Greșit.

— Nu cred.

Ai impresia că n-ai mai greșit niciodată în viața ta?

Spune asta pe un ton de parcă aș fi o pițipoancă blondă și prostuță și sângele începe să-mi clocotească în vene.

— Sigur că am mai greșit, zic cu o voce înaltă, mimând accentul unei debutante sudiste. Păi, chiar săptămâna trecută am cumpărat gloss Bobbi Brown Sandwash Petal, când Pink Blossom s-ar fi potrivit mult mai bine cu tenul meu. Evident, a fost un adevărat dezastru.

Știu că Alex așa ceva se așteaptă să audă din partea mea. Mă întreb dacă mă crede sau și-a dat seama din tonul meu că-l iau peste picior.

— Da, pun pariu.

— Dar tu, tu ai greșit vreodată? îl întreb.

— Absolut, răspunde. Săptămâna trecută, când am dat spargerea aia la banca din Walgreen, i-am spus casierei să-mi dea toate bancnotele de cincizeci de dolari. Deși ar fi trebuit să i le cer pe cele de douăzeci, care-s mult mai numeroase.

OK, s-a prins că jucasem teatru. Și mi-a întors-o, cu un scenariu la fel de ridicol, dar în fapt tulburător, pentru că, într-un fel ciudat, ne face să părem asemănători. Îmi duc mâna la piept și icnesc, continuând jocul.

— O, ce dezastru!

— Așa că, după cum bine vezi, amândoi mai greșim câteodată.

Îmi împing bărbia în față și declar:

— Ei bine, la chimie nu greșesc. Spre deosebire de tine, eu iau proiectul ăsta în serios.

— Atunci, hai să punem pariu. Dacă am dreptate, mă săruți.

— Și dacă eu am dreptate?

— Tu alegi.

E ca și cum ai fura bomboane de la un copil. Domnul Macho o să și-o ia peste nas de data asta și mă bucur că eu sunt cea care o s-o facă.

— Dacă am dreptate, o să iei proiectul de chimie în serios, îi spun. Gata cu tachinările și comentariile ridicole.

— De acord. Deși cred că ar fi corect din partea mea să te informez, de la bun început, că am memorie fotografică.

— Alex, cred că ar fi corect din partea mea să te informez, de la bun început, că am copiat informația chiar din manual.

Mă uit peste foile pe care le-am scris, apoi deschid manualul de chimie la pagina corespunzătoare.

— Nu te uita pe carte. Spune, la ce temperatură trebuie răcit acetatul? îl întreb.

Alex e genul căruia îi plac provocările. Însă de data asta tipul cel dur o să piardă. Își închide cartea și se uită la mine, cu maxilarul încordat.

— La douăzeci de grade. Și dizolvat apoi în apă la o sută de grade, nu la șaptezeci, răspunde încrezător.

Mă uit pe pagina din manual, apoi pe notițe. Și din nou în manual. Nu se poate să mă fi înșelat. La ce pagină am... ?

— Da, așa e. O sută de grade, zic și-mi ridic, șocată, privirea spre el. Ai dreptate.

— O să mă săruți acum sau mai târziu?

— Chiar acum, răspund, ceea ce îl ia prin surprindere; îmi dau seama după faptul că mâinile îi încremenesc.

Acasă, viața mea e dictată de mama și de tata. La școală e însă altceva. Trebuie să mențin starea asta de fapt, altfel, dacă n-aș deține controlul asupra tuturor aspectelor din viața mea, aș fi un soi de manechin.

— Zău? mă întreabă.

Mda.

Îi iau una din mâini într-ale mele. N-aș avea un asemenea curaj dacă am avea spectatori și sunt recunoscătoare pentru intimitatea oferită de secțiunea de non-ficțiune care ne înconjoară. Ritmul respirației lui Alex scade în timp ce eu mă așez în genunchi și mă aplec spre el. Nu dau atenție degetelor lui lungi și aspre și nu mă gândesc că până acum nu l-am atins niciodată. Am emoții. Deși n-ar fi cazul. De data asta, eu dețin controlul.

Îl simt că se înfrânează. Mă lasă pe mine să fac prima mișcare, ceea ce e un lucru bun. Mi-e teamă de ce-ar putea face băiatul ăsta dacă și-ar da drumul.

Îi duc mâna la obrazul meu și-l las să mi-l cuprindă. Îl aud cum geme. Îmi vine să zâmbesc, pentru că reacția lui îmi arată eu dețin puterea.

Rămâne nemișcat și ochii ni se întâlnesc.

Timpul se oprește din nou în loc.

Apoi îmi răsucesc capul în mâna lui și îi sărut palma.

— Uite, vezi, te-am sărutat, spun împingându-i mâna și punând capăt jocului.

Domnul Latino cel cu ego nemăsurat a fost întrecut de pițipoanca blondă și prostituată.

14 Alex

— Asta numești tu sărut?

— Mda.

OK, recunosc, am fost șocat când tipa și-a așezat obrazul catifelat în palma mea. Dumnezeuule, ai fi zis că iau într-adevăr droguri, judecând după reacția corpului meu.

Cu un minut în urmă, farmecul ei mă acaparase cu totul. După care vrăjitoarea asta drăguță a întors jocul împotriva mea, așa că acum ea se afla în avantaj. M-a surprins, asta-i sigur. Râd, atrăgând deliberat atenția asupra noastră, fiindcă știu că e ultimul lucru pe care și-l dorește.

— Șșt, zice Brittany, lovindu-mă în umăr ca să mă fac să tac.

Eu râd și mai tare și mă pocnește în braț cu manualul greu de chimie.

În brațul rănit.

Mă strâmb.

— Au!

Tăietura de pe biceps mă doare de parcă un milion de albine m-ar înțepa deodată. Cabrón me dolio!

Brittany își mușcă buza de jos dată cu glossul ăla Bobbi Brown Sandwash Petal care, după părerea mea, îi vine foarte bine. Deși n-aș avea nimic împotriva s-o văd și cu Pink Blossom.

— Te doare? mă întreabă.

— Da, răspund printre dinții încleștați, concentrându-mă asupra luciului ei de buze, în locul durerii mele.

— Foarte bine.

Îmi ridic mâneca pentru a examina rana; din copcile puse de doctor la clinica gratuită după bătaia din parc cu tipii din Satin Hood curge acum (mulțumită partenerei mele de chimie) sânge. Brittany are o lovitură destul de puternică pentru cineva care nu cântărește probabil mai mult de cincizeci de kile, cu hainele ude pe ea.

Trage aer în piept și-l dă cu zgomot afară.

— Dumnezeuule! N-am vrut să-ți fac rău, Alex. Pe cuvânt. Mai devreme, când m-ai amenințat că-mi arăți cicatricea, ți-ai ridicat mâneca stângă.

— Nu aveam de gând să-ți arăt rana cu adevărat, spun. Doar să fac mișto de tine. E-n regulă.

Ce naiba, se poartă de parcă n-ar fi văzut în viața ei sânge roșu. Deși probabil că sângele ei e albastru.

— Nu, nu e-n regulă, insistă dând din cap. Îți sângerează cusăturile.

— Le zice copci, o corectez, încercând să destind atmosfera.

facem pe întuneric, ca să poată pretindă că e cu un tip alb și bogat. La dracu', vreau să o fac cu lumina aprinsă... vreau să o simt lipită de mine, vreau să știe că e cu mine, nu cu cine știe ce alt culero.

— Alex, te simți bine? mă întreabă îngrijorată Brittany.

Să-i spun că o luasem razna, fantazând despre noi doi făcând sex?

Doamna P. vine spre noi pe culoar, încruntată.

— Voi doi, sunteți în bibliotecă. Vorbiți mai încet.

Pe urmă observă firul subțire de sânge care mi se prelinge pe braț, murdărindu-mi manșeta.

— Bittany, du-l la infirmerie. Alex, data viitoare să vii la școală bandajat.

— Nu capăt niciun pic de simpatie, doamnă P.? Sângerez de moarte.

— Fă ceva ca să salvezi planeta, Alex. Atunci te vei bucura de simpatia mea. Cei care se bat cu

cuțitele nu-mi pot câștiga simpatia; nu vor avea parte decât de dezgust din partea mea. Acum du-te și curăță-te.

Brittany îmi ia cărțile din poală și zice cu voce tremurândă:

— Hai, Alex.

— Pot să-mi țin cărțile singur, îi spun în timp ce ies, urmând-o, din bibliotecă.

Îmi apăs rana cu palma, ca să opresc cât de cât sângerarea.

O ia înaintea mea pe coridor. Dacă i-aș spune că vreau să mă sprijin de ea pentru că-mi vine să leșin, m-ar crede și m-ar ajuta? Poate c-ar trebui să mă împleticesc ca s-o conving... deși, cunoscând-o, probabil că nu i-ar păsa.

Chiar înainte de a ajunge la infirmerie se întoarce spre mine. Mâinile îi tremură.

— Îmi pare atât de rău, Alex. N-n-n-am... vrut...

A intrat în panică. Nu știu ce-aș face dacă s-ar pune pe plâns. Nu sunt obișnuit cu puicuțele care plâng. Nu cred că am văzut-o pe Carmen plângând vreodată în timpul relației noastre. De fapt, nici nu sunt sigur că are canale lacrimale. Asta chiar îmi plăcuse la ea, pentru că puicuțele nevrigoase mă sperie la culme.

— Aăă... te simți bine? o întreb.

— Dacă se află, n-o să-mi revin niciodată. Dumnezeuule! Dacă doamna Peterson îi sună pe părinți, sunt ca și moartă. Sau cel puțin, o să-mi doresc să fi murit.

Vorbește și tremură întruna, ca o mașină fără frâne și cu amortizoarele stricate.

— Brittany?

— ...și mama o să mă acuze pe mine. E vina mea, știu. Dar o s-o ia razna, și atunci va trebui să-i dau explicații și să spun că...

N-o las să mai scoată niciun cuvânt. Țip la ea:

— Brittany!

Se uită în sus la mine cu o expresie atât de confuză, încât nu știu dacă s-o compățimesc sau să mă simt șocat că bolborosește așa, fără să se poată opri.

— Tu ești cea care a luat-o razna, comentez, subliniind ceea ce este evident.

Ochii ei, de obicei limpezi și strălucitori, sunt acum goi și lipsiți de viață, ca și cum nici n-ar fi aici. Se uită în jos, în jur și peste tot, numai la mine nu.

— Nu, n-am luat-o razna. Sunt bine.

— Aiurea! Uită-te la mine.

Ezită.

— Sunt bine, repetă, cu privirea ațintită pe un dulap din cealaltă parte a coridorului. Uită tot ce am spus.

— Dacă nu te uiți în clipa asta la mine, o să sângerez atât de tare că o să am nevoie de transfuzie.

Uită-te la mine când îți spun.

Respiră la fel de greu, dar își fixează ochii asupra mea.

— Ce-i? Vrei să-mi spui că viața mea a scăpat de sub control? Știam asta și singură.

— Știu că n-ai vrut să-mi faci rău, îi zic. Și chiar dacă ai vrut, probabil că aș fi meritat, adaug, sperând să-i mai descrețesc nițel fruntea ca să nu facă o criză de nervi acolo, în mijlocul coridorului. A face greșeli nu e o crimă, să știi. Ce rost are să-ți construiești o reputație dacă n-o strici din când în când?

— Nu încerca să mă faci să mă simt mai bine, Alex. Te urăsc.

— Și eu te urăsc. Acum, te rog, dă-te din drum, ca îngrijitorul să nu piardă toată ziua curățând sângele de pe jos. Tipul e rudă cu mine.

Clatină din cap, fără să creadă că sunt rudă cu șeful îngrijitorilor de la Fairfield. OK, e adevărat, nu suntem tocmai rude. Dar familia lui e din Atencingo, orașelul mexican unde trăiesc și niște veri de-ai mamei.

În loc să se dea în lături, partenera mea de chimie îmi deschide ușa infirmeriei. Cred că și-a revenit un pic, deși mâinile îi tremură în continuare.

— Îi curge sânge, o informează pe domnișoara Koto, infirmiera școlii.

Domnișoara Koto mă pune să mă așez pe unul dintre paturi.

— Ce-ai pățit?

Îi arunc o privire lui Brittany. Are o expresie îngrijorată, de parcă s-ar teme să nu dau colțul pe loc. Sper că Îngerul Morții să arate ca ea. Aș fi mai mult decât fericit să mă duc în iad dacă o față ca a lui Brittany ar fi acolo să mă-ntâmpine.

— Mi s-au deschis copcile, zic. Nu-i mare lucru.

— Și cum de s-a întâmplat asta? întrebă domnișoara Koto, udând o bucată albă de pânză și tamponându-mi brațul.

Îmi țin respirația, așteptând ca înțepătura să treacă. N-am de gând să-mi torn partenera, mai ales că intenționez să o seduc.

— Eu l-am lovit, se bâlbâie Brittany.

Domnișoara Koto se întoarce spre ea, mirată.

— L-ai lovit?

— Din greșală, intervin eu, complet nelămurit de ce simt dintr-odată nevoia să o protejez pe fătuca asta care mă urăște de moarte și care ar prefera probabil să pice la chimie decât să fie partenera mea.

Planurile pe care mi le-am făcut în privința lui Brittany nu merg deloc bine. Singurul sentiment pe care a recunoscut care-l are pentru mine e ura. Dar gândul la Lucky călare pe motocicletă mea e mai dureros decât porcăria aia de antiseptic cu care domnișoara Koto îmi tamponează acum rana.

Trebuie să fiu singur cu Brittany dacă vreau să ies cu fața curată din povestea asta și să-mi păstrez Honda. Să-nsemne criza ei de nervi că de fapt nu mă urăște? Niciodată n-am văzut-o pe fata asta ieșindu-și din rol sau făcând altceva decât lucruri sută la sută planificate dinainte. E ca un robot. Sau așa am crezut până acum. De fiecare dată când am văzut-o, arăta și se purta ca o prințesă în fața camerei de filmat. Cine și-ar fi închipuit că brațul meu sângerând avea s-o facă să clacheze?

Mă uit la ea. Stă cu privirea ațintită asupra brațului meu și o urmărește pe domnișoara Koto tratându-mă. Aș vrea să fim din nou în bibliotecă. Pot să jur că acolo îi trecuse prin cap să se dea la mine.

Doar gândindu-mă la asta și am la tengo dura chiar acolo, în fața domnișoarei Koto. Gracias a Dios, infirmiera se duce spre dulăpiorul cu medicamente. Unde dispar manualele de chimie de o tonă când ai cea mai mare nevoie de ele?

— Hai să ne întâlnim joi, după ore. Ca să lucrăm la schița aia de proiect, știi, îi spun lui Brittany.

Am două motive să-i fac propunerea. În primul rând, ca să nu mă mai gândesc, de față cu domnișoara Koto, cum ne-ar sta lui Brittany și mie dezbrăcați. În al doilea rând, pentru că vreau să fiu singur cu ea.

— Joi sunt ocupată, răspunde.

Cu Față de Măgar, probabil. Sigur, ar prefera să fie cu pendejo ăla, în loc să stea cu mine.

— Atunci vineri, zic, punând-o la încercare.

Deși probabil că n-ar trebui. A pune la încercare o fată ca Brittany îmi poate clătina serios egoul. Cu toate că am prins-o într-un moment de vulnerabilitate, când încă mai tremură din cauza răniile mele. Recunosc, sunt un ticălos oportunist.

Își mușcă buza de jos, dată cu gloss într-o nuanță despre care ea crede că nu-i vine bine.

— Nu pot nici vineri.

S-a dus naibii erecția mea.

— Ce-ai zice de sâmbătă dimineața? mă întrebă. Ne putem întâlni la biblioteca liceului.

— Ești sigură că mă poți strecura și pe mine în programul tău atât de încărcat?

— Taci din gură. Ne vedem acolo la zece.

Așa rămâne, ne-ntâlnim sâmbătă, spun, în timp ce domnișoara Koto, care a tras în mod cert tot timpul cu urechea, termină să-mi înfășoare brațul în tâmpenia aia de tifon. Brittany își strânge manualele.

— Nu e o întâlnire, Alex, îmi aruncă peste umăr. Îmi înșfac și eu cărțile și mă grăbesc s-o prind din urmă pe hol. Coridorul e gol. Din difuzoare nu se-aude muzică, deci ora de curs încă nu s-a încheiat.

— Poate că n-o fi propriu-zis o întâlnire, dar tot îmi datorezi un sărut. Și eu îmi încasez întotdeauna datoriile.

Ochii partenerei mele de chimie strălucesc de furie, aruncând flăcări. Măi să fie, tipa e periculoasă. Îi fac cu ochiul.

— Și nu-ți face griji ce gloss să folosești sâmbătă. O să trebuiască oricum să te dai din nou cu el pe buze după ce-o să ne giugiulim.

15 Brittany

Un lucru e cert — în viața mea n-o să mă giugiulesc cu Alex Fuentes.

Din fericire, doamna Peterson ne ține ocupați toată săptămâna cu experimente de laborator, nedându-ne timp să discutăm despre altceva în afară de care dintre noi să aprindă lampa Bunsen. Deși, de fiecare dată când mă uit la brațul bandajat al lui Alex, îmi amintesc de momentul când l-am lovit.

Încerc să nu mă mai gândesc la asta în timp ce mă dau cu ruj pe buze pentru întâlnirea cu Colin. E vineri seara și mergem împreună la cină și un film.

Mă verific a doua și a treia oară în oglindă, îmi pun brățara de la Tiffany primită cadou de la el anul trecut, la aniversarea noastră, și mă îndrept spre curtea din spatele casei, unde sora mea e în piscină cu fizioterapeuta. Mama stă lungită pe un șezlong, îmbrăcată într-o rochie din velur roz, și citește o revistă de amenajări interioare.

E destul de liniște, cu excepția vocii terapeutei, care o dăscălește pe Shelley.

— Mama pune deoparte revista și se uită la mine cu o expresie încordată și aspră.

Brit, să fii acasă până la zece și jumătate.

— Filmul începe la opt, mamă. N-am cum s-ajung până la zece și jumătate.

— Ai auzit ce-am spus. Zece și jumătate. Chiar dacă asta-nseamnă că trebuie să plecați înainte de sfârșitul filmului. Părinții lui Colin n-o să respecte o fată care n-are restricții de oră.

Se aude soneria.

— Probabil e Colin, spun.

— Grăbește-te și deschide-i. Unui băiat ca el nu-i place să stea să aștepte.

Mă reped spre ușa de la intrare înainte ca mama s-o deschidă și să ne facem amândouă de râs. Colin stă în prag, cu o duzină de trandafiri roșii în mână.

— Pentru tine, zice, luându-mă prin surprindere.

Uau! Mă simt ca o proastă că m-am gândit așa de mult la Alex în săptămâna asta. Îl îmbrățișez și-i dau un sărut, unul adevărat, pe buze.

— Așteaptă-mă puțin, să le pun într-o vază, spun făcând un pas în spate.

Intru în bucătărie și fredonez fericită, trăgând în piept aroma dulce a trandafirilor. Pun apă într-o vază, întrebându-mă dacă Alex i-a cumpărat vreodată flori iubitei lui. Probabil că le face cadou prietenelor cuțite ascuțite, ca să le aibă la-ndemână, pentru orice eventualitate, atunci când ies cu el în oraș. În timp ce a fi iubita lui Colin e atât de...

Plictisitor?

Nu. Nu ne plictisim împreună. Doar ne simțim bine și în siguranță. Și formăm un cuplu drăguț.

Tai capetele tijelor și pun florile în vază, după care ies și-l găsesc pe Colin stând de vorbă cu mama, pe verandă, lucru pe care nu-l agreez deloc.

— Ești gata? îl întreb.

Colin îmi aruncă unul dintre zâmbete lui strălucitor de albe, de un milion de dolari.

— Da.

— S-o aduci înapoi până la zece și jumătate, strigă mama după noi.

Ca și cum o fată care vine devreme acasă e neapărat o întruchipare a moralității. Toată chestia asta e de-a dreptul ridicolă, însă mă uit la Shelley și-mi înghit replica.

— Sigur că da, doamnă Ellis, răspunde Colin.

Ne urcăm în Mercedes și-l întreb:

— La ce film mergem?

— A intervenit o schimbare de plan. Tata a primit de la firmă bilete la meciul celor de la Cubs. Într-o lojă, chiar în spatele bazei-casă. Iubito, o să-i vedem pe Cubbies!

— Grozav. Ne întoarcem până la zece și jumătate?

Pentru că știu cu maximă certitudine că mama mă va aștepta la ușă.

— Dacă nu vor fi prelungiri. Mama ta crede c-o să te transformi într-un dovleac, ca în povestea Cenușăresei?

Îl iau de mână.

— Nu. Doar că... mă rog, nu vreau s-o necăjesc.

— Fără supărare, Brit, dar maică-ta e cam ciudată. E o MILF sexy foc, dar total deplasată.

Îmi retrag mâna.

— Hei! Colin, tocmai ai făcut-o pe mama MILF! Mi se face greață.

— Zău așa, Brit, zice el aruncându-mi o privire. Doamna Ellis pare mai degrabă sora ta geamănă.

E o femeie a naibii de sexy.

Mama face într-adevăr multă mișcare și, recunosc, arată de treizeci, nu de patruzeci și cinci de ani. Dar ideea că iubitelui meu i-ar putea plăcea mama mă îngreșează.

Ajungem la stadionul Wrigley și Colin mă conduce în loja rezervată de firma tatălui său. Loja e plină de oameni de la mai multe case de avocatură din centru. Ne întâmpină părinții lui Colin. Mama lui mă îmbrățișează și îmi dă un pupic în aer, după care ne lasă să ne amestecăm printre invitați.

Îl urmăresc pe Colin stând de vorbă cu ceilalți din lojă. Se simte ca acasă, e în elementul lui aici. Strânge mâini, zâmbește larg și râde la orice glumă, indiferent dacă e bună sau nu.

— Hai să ne așezăm aici, zice, conducându-mă după ce ne-am luat hotdog și răcoritoare de la bar. Vara viitoare sper să fac practică la Harris, Lundstrom și Wallace, îmi șoptește, așa că va trebui să petrec ceva vreme cu oamenii ăștia.

Domnul Lundstrom apare lângă noi și Colin își ia un aer de afacerist versat. Îl urmăresc plină de admirație cum discută cu domnul Lundstrom, de parcă s-ar cunoaște de-o viață.

E clar, iubitul meu știe cum să le intre altora pe sub piele.

— Înțeleg că vrei să calci pe urmele tatălui, zice domnul Lundstrom.

— Da, domnule, răspunde Colin, după care încep să discute despre fotbal, bursă și tot felul de alte lucruri inventate de Colin pentru a-l mai reține pe domnul Lundstrom.

Megan mă sună pe mobil și îi dau vestea că sunt pe stadion, apoi mai trăncănim nițel, în timp ce-l aștept pe Colin să termine discuția cu domnul Lundstrom. Megan îmi povestește cât de bine s-a distrat la un club de dans pe nume Club Mystique, care acceptă minori. Insistă că eu și cu Sierra vom adora locul.

La jumătatea reprizei a șaptea, Colin și cu mine ne ridicăm și cântăm imnul Take Me Out in the Ball Game. Sună complet fals, dar nu contează, pentru că în clipa aceasta pare că miile de fani ai echipei Clubs sunt cu toții în disonanță, la fel ca noi. E minunat să fii alături de Colin și să ne simțim atât de bine împreună. Mă face să-mi reconsider opiniile mult prea critice referitoare la relația noastră.

La nouă și patruzeci și cinci mă întorc spre Colin și-i spun că ar fi cazul să pornim spre casă, cu toate că meciul nu s-a terminat.

Îmi ia mâna în mâinile lui. Mă aștept să pună capăt conversației cu domnul Lundstrom. În schimb, domnul Lundstrom îl cheamă și pe domnul Wallace să ia parte la discuție.

Minutele trec și devin tot mai neliniștită. Acasă, atmosfera a fost cam încordată în ultima vreme. Nu intenționez să mai contribui și eu la asta.

— Colin..., îi atrag atenția, strângându-l de mână.

Drept răspuns, mă ia pe după umeri.

La sfârșitul reprizei a zecea, când e deja trecut de zece, spun:

— Îmi pare rău, dar Colin trebuie să mă conducă acasă.

Domnul Wallace și domnul Lundstrom dau mâna cu

Colin. Îl trag afară din lojă.

— Brit, ai idee ce greu e să obții să faci practica la HL&W ?

— În clipa asta, chiar nu-mi pasă, Colin. Trebuia să ajung acasă până la zece și jumătate.

— Ei și? O să ajungi până la unsprezece. N-ai decât să-i spui mamei că am fost prinși într-un

ambuteiaj în trafic.

Colin n-are habar de ce e-n stare mama când e într-o pasă proastă. Din fericire, am reușit să evit până acum să-l aduc prea des acasă, iar atunci când vine, nu stă decât câteva minute. N-are cum să înțeleagă cum e când mama-și varsă nervii pe mine.

Ajungem pe aleea din fața casei nu la unsprezece, ci aproape de unsprezece și jumătate. Colin ascultă comentariile sportive de după meciuri pe postul de radio WGN. E în continuare exaltat la perspectiva practicii la HL&W.

— Trebuie să plec, îi spun, aplecându-mă ca să-i dau un sărut grăbit.

— Mai stai câteva minute, îmi șoptește cu buzele lipite de-ale mele. Nu ne-am mai făcut de cap de nu mai știu când.

Îmi lipsește.

— Și mie. Dar e târziu, zic în chip de scuză. O să mai avem ocazia să ne petrecem serile împreună.

— Cât mai curând, sper. Întru în casă, pregătită să aud urlete. Așa cum m-am așteptat, o găsesc pe mama în hol, stând cu brațele încrucișate la piept.

— Ai întârziat.

— Știu. Îmi pare rău.

— Ce-ți închipui, că inventez reguli arbitrare?

— Nu.

Oftează.

— Mamă, îmi pare sincer rău. N-am fost la film, ci la un meci, la Cubs, și traficul a fost foarte aglomerat.

— La un meci? Ați fost în oraș? Ai fi putut fi jefuită!

— N-am pățit nimic, mamă.

— Ai senzația că le știi pe toate, Brit, dar nu-i așa. La ora asta, ai fi putut să zaci pe o alee dosnică, în timp ce eu aș fi crezut că ești la film. Uită-te în geantă, să vezi dacă nu-ți lipsesc banii sau buletinul.

Ca să o liniștesc, deschid geanta și verific conținutul portofelului. Scot banii și buletinul și-i arăt.

— Totul e la locul lui.

— Ei, ai avut noroc. De data asta.

— Mamă, sunt întotdeauna atentă când mă duc în oraș. În plus, eram cu Colin.

— N-am nevoie de scuzele tale, Brit. De ce nu te-ai gândit să mă suni ca să-mi spui de schimbarea de plan și să m-anunți c-o să întârzii?

Și s-o aud cum zbiară la mine de două ori, o dată la telefon și a doua oară când ajungeam acasă? Nici vorbă. Numai că nu pot să-i arunc asta în față.

— Nu m-am gândit, mă mărginesc să răspund.

— Tu te gândești vreodată la familia asta? Nu toate se învârt în jurul tău, Brittany.

— Da, mamă, știu. Promit că data viitoare o să te sun, dacă e cazul. Sunt obosită. Pot să mă duc acum la culcare?

Mă concediază cu o fluturare a mâinii.

Sâmbătă dimineață mă trezesc în țipetele mamei. Arunc pătura de pe mine, sar din pat și cobor în fugă scările, ca să văd ce grozăvie s-a mai întâmplat.

Shelley stă în scaunul ei cu rotile, tras în fața mesei de bucătărie. E mânjită de mâncare în jurul gurii, pe bluză și pe pantaloni. Arată ca un copil mic, nu ca o tânără de douăzeci.

— Shelley, dacă mai faci o dată asta, te duc înapoi în cameră! strigă mama, apoi așază pe masă, în fața surorii mele, un castron cu amestecul acela special pe care îl mănâncă.

Shelley îl mătură cu mâna, răsturnându-l pe jos. Mama icnește, apoi mijește ochii la ea.

— Mă ocup eu, spun, grăbindu-mă să sar în ajutorul surorii mele.

Mama nu a lovit-o niciodată pe Shelley. Dar acum e frustrată și surescitată, ceea ce e periculos.

— N-o mai cocoloși atâta, Brittany, spune ea. Dacă nu mănâncă, o să fie hrănită prin perfuzii. Ți-ar conveni?

Urăsc când face asta. Vorbește despre cel mai rău scenariu posibil, în loc să încerce să rezolve problema. Sora mea se uită la mine și în ochii ei citesc aceeași frustrare.

Mama arată cu degetul spre Shelley, apoi spre mâncarea de pe podea.

— De asta nu te-am mai scos de luni de zile la un restaurant, zice.

— Mamă, te rog, nu exagera. Shelley e și așa supărată. De ce să înrăutățești situația?

— Și cu mine cum rămâne?

Tensiunea începe să crească în mine, pornind dinspre vene și răspândindu-se spre vârful degetelor de la mâini și picioare. Fierbe în mine și explodează, într-un sfârșit, când nu mai pot să mă stăpânesc.

— Nu-i vorba despre tine aici. De ce trebuie ca totul să se refere la tine? Țip. Mamă, nu vezi cât suferă Shelley? În loc să urlu la ea, de ce nu încerci să îndrepti lucrurile?

Fără să mă gândesc, iau o cârpă de vase și îngenunchez lângă Shelley, dând să o șterg pe pantaloni.

— Brittany, ai grijă! strigă mama.

Nu o ascult. Deși ar trebui, pentru că n-apuc să mă îndepărtez, că mă trezesc cu mâna lui Shelley înfiptă în părul meu trăgându-mă. Foarte tare. Cu toată agitația din jur, am uitat de obiceiul ăsta nou al ei de a trage lumea de păr.

— Au! Shelley, te rog, oprește-te, spun.

Bâjbăi, încercând să o prind de încheietura mâinii și să o trag în jos, așa cum ne-a sfătuit doctorul să procedăm ca să o facem să dea drumul strânsorii. Stau însă într-o poziție incomodă, ghemuită la picioarele ei, cu trupul răsucit. Mama înjură, stropi de mâncare zboară peste tot și scalpul a începui deja să mă doară.

Shelley nu slăbește strânsoarea, deși mama încearcă să îi dea brațele deoparte.

— Prinde-o de încheieturi, mamă! Țip, amintindu-i ce ne-a spus doctorul Meir să facem.

Fir-ar al dracului, cât păr mi-a smuls din cap? Am senzația că am chelit deja pe o porțiune semnificativă.

Remarca mea își face efectul și scap din strânsoare. Fie că mama a apăsat mai tare pe încheieturile mâinii lui Shelley, fie că sora mea s-a mulțumit cu șuvițele pe care a reușit să mi le smulgă.

Cad pe podea și duc imediat mâna la ceafa.

Shelley zâmbește.

Mama se încruntă.

Și eu izbucnesc în lacrimi.

Gata, o duc la doctorul Meir, zice mama, clătînând din cap în direcția mea, ca să mă atenționeze că mă învinovățește pe mine pentru situația scăpată de sub control. Chestia asta a ajuns prea departe. Brittany, ia mașina tatei și du-te să aștepti la aeroportul O'Hare. Avionul aterizează la ora unsprezece. Măcar atâta lucru să faci și tu ca să m-ajuti.

16

Alex

O aștept la bibliotecă de o oră. OK, recunosc, de o oră și jumătate. Până la zece, am stat afară, pe una dintre băncile de ciment. La zece am intrat și am început să mă uit la panoul cu anunțurile privind evenimentele organizate de bibliotecă, prefăcându-mă interesat. Nu vreau să par prea nerăbdător s-o văd pe Brittany. La zece și patruzeci și cinci m-am așezat pe o canapea în secțiunea destinată adolescenților și m-am apucat să citesc manualul de chimie. OK, recunosc, am răsfoit paginile, fără a reține însă nimic.

S-a făcut ora unsprezece. Unde-o fi?

Aș putea să mă duc să mă-ntâlnesc cu prietenii. La naiba, ar trebui să mă duc să mă-ntâlnesc cu prietenii. Dar am așa, o pornire tâmpită în mine, vreau să știu de ce mi-a tras clapa. Îmi spun că e o chestie de orgoliu, dar undeva, în străfundul minții, sunt îngrijorat pentru ea.

A făcut aluzii, în timpul crizei de pe coridor, din fața infirmeriei, că maică-sa nu e tocmai o candidată la premiul anual de Cea Mai Bună Mamă. Oare Brittany nu-și dă seama că are optsprezece ani și că, dacă vrea, poate să plece de acasă? Dacă nu se înțelege cu părinții, de ce vrea să rămână cu ei?

Pentru că sunt bogați.

Dacă eu aş pleca de acasă, viaţa mea nu s-ar schimba prea mult. Pentru o fată din nordul oraşului, o viaţă fără ţoale de firmă şi o servitoare care să strângă după ea ar fi însă probabil mai rea decât moartea.

M-am săturat să stau şi s-o aştept pe Brittany. Mă duc la ea acasă, să aflu chiar din gura ei de ce m-a lăsat baltă. Fără să stau prea mult pe gânduri, urc pe motocicletă şi pornesc spre nord. Ştiu unde locuieşte... în casa aia mare şi albă de bogăţani, cu mai multe coloane de o parte şi de alta a intrării.

Îmi las motocicleta pe alee şi sun la uşă. Îmi dreg glasul, ca să nu mă bâlbâi când o să-i vorbesc. Mierda, ce-o să-i spun? Şi de ce mă simt aşa de nesigur pe mine, ca şi cum ar trebui să-i fac o impresie bună, pentru că de judecat e clar că mă va judeca?

Nu răspunde nimeni. Sun din nou.

Unde-i servitoarea sau valetul atunci când ai nevoie de ei ? Tocmai când sunt pe punctul de a renunţa şi a mă pocni singur în cap cu o doză mare de ce-naiba-a-fost-în-mintea-ta?, uşa se deschide. Îşi face apariţia Brittany, într-o versiune mai vârstnică. E mama ei, nu-ncape îndoială. Îmi aruncă o privire şi pufneşte cu un dispreţ făţiş.

— Te pot ajuta cu ceva? mă întreabă cu un aer superior.

Am senzaţia că bănuieşte fie că fac parte din echipa de grădinari, fie că sunt unul dintre oamenii aceia care bat din uşă în uşă cu tot felul de cereri.

— La noi în cartier avem o politică strictă, nu răspundem celor care vin să solicite diverse lucruri.

— Ăăă... eu nu vreau să vă cer nimic. Mă numesc Alex. Vreau doar să-ntreb... ăăă... dacă Brittany e acasă.

Bravo! Am ajuns să mă bâlbâi la fiecare cuvânt.

— Nu, îmi răspunde pe un ton la fel de rece ca privirea.

— Ştiţi cumva unde e?

Doamna Ellis închide uşa pe jumătate, probabil pentru a nu mă lăsa să mă uit înăuntru ca să văd ce lucruri de valoare are şi să fiu tentat să revin mai târziu ca să le fur.

— N-am obiceiul să ofer informaţii cu privire la locul unde se află fiica mea. Acum, te rog să mă scuzi, zice şi-mi trăneste uşa în nas.

Rămân pe prag, ca un pendejo sadea. Se poate ca Brittany să fi stat tot timpul în spatele uşii, suflându-i mamei ce să-mi spună ca să scape de mine. O cred în stare de astfel de jocuri.

Nu-mi plac jocurile pe care nu le pot câştiga.

Mă-ntorc la motocicletă cu coada între picioare, întrebându-mă dacă e cazul să mă simt ca un câine izgonit sau ca un pitbull înfuriat.

17

Brittany

— Cine e Alex?

Sunt vorbele cu care mă întâmpină mama când mă întorc acasă, după ce l-am luat pe tata de la aeroport.

— Un băiat de la mine de la şcoală. Partenerul meu la ora de chimie, îi răspund încet. Ia stai. De unde ştii de el?

— A trecut pe aici după ce-ai plecat tu. L-am expedia rapid.

Sinapsele mele probabil s-au ars. Realitatea mă loveşte acum din plin.

O, nu!

Am uitat că trebuia să mă-ntâlnesc cu Alex în dimineaţa asta.

Mă gândesc că m-a aşteptat la bibliotecă şi mă cuprinde un sentiment de vinovăţie. N-am avut încredere în el că o să vină şi până la urmă eu am fost cea care i-a tras clapa. Acum e probabil furios pe mine. Of, mă ia cu greaţă.

— Nu vreau să-l mai văd pe-aici, zice mama. Vecinii o să-nceapă să te bârfească.

Aşa cum o bârlesc şi pe sora ta. Ştiu că asta e-n mintea ei.

— Sper să apuc să trăiesc la un moment dat într-un loc unde să nu-mi fac griji de ceea ce cred

vecinii despre mine.

Foarte bine, îi răspund.

— Nu poți să-ți schimbi partenerul?

— Nu.

— Ai încercat?

— Da, mamă. Am încercat. Doamna Peterson nu e de acord cu aranjamentele între noi.

— Poate că n-ai încercat îndeajuns. Luni o să sun la școală și o să le explic...

Ciulesc imediat urechile, neluând în seamă durerea ascunsă care îmi zvâcnește în ceafa, în locul de unde sora mea mi-a smuls o șuviță de păr.

— Mamă, mă descurc și singură. Nu e nevoie să suni la școală și să te porți cu mine ca și cum aș fi un copil de doi ani.

— De la băiatul ăla, Alex, ai învățat să-mi vorbești fără pic de respect? Ai căpătat brusc glas pentru că ești partenera lui?

— Mamă...

Ce păcat că tata nu e aici, să intervină. Dar imediat cum a ajuns acasă, s-a dus la el în birou să-și verifice e-mailurile. Aș vrea să arbitreze conflictul, nu să stea deoparte.

— Ține minte: dacă începi să umbli cu gunoaie ca el, lumea o să te considere de aceeași teapă. Nu așa te-am crescut eu și cu tatăl tău.

O, nu. Urmează predica. E tot ce-mi trebuia acum; mai degrabă aș înghiți pești vii, cu tot cu solzi, decât s-o ascult. Știu ce gânduri se ascund în spatele cuvintelor ei. Shelley nu e perfectă, deci e de datoria mea să fiu.

Răsufli adânc, încercând să mă calmez.

— Mamă, am înțeles. Îmi cer scuze.

— Nu fac decât să-ncerc să te protejez, zice. Și tu te-ntorci împotriva mea.

— Bine, am priceput, îmi cer scuze încă o dată. Ce-a zis dr. Meir despre Shelley?

— Vrea să o ducem la el de două ori pe săptămână pentru niște evaluări. Voi avea nevoie de ajutorul tău.

Nu vreau să-i spun ce părere are domnișoara Small în legătură cu fetele care lipsesc de la antrenamente; n-are niciun rost să o stresez și pe ea. În plus, vreau să aflu de ce Shelley o ia razna în ultima vreme la fel de mult ca mama... dacă nu mai mult.

Din fericire, sună telefonul și mama se duce să răspund. Mă grăbesc să urc în camera lui Shelley înainte ca mama să mă cheme înapoi, pentru a continua discuția. Sora mea stă în fața computerului ei făcut la comandă și bate cu degetele în tastatură.

— Bună, îi zic.

Se uită la mine. Nu zâmbește.

Vreau să îi spun că nu m-am supărat pe ea, pentru că știu că nu a vrut să-mi facă rău. Probabil că nici nu-și dă seama de ce face anumite lucruri.

— Vrei să jucăm dame?

Clatină din cap.

— Vrei să te uiți la televizor?

Alt clătinat din cap.

— Vreau să știi că nu sunt supărată pe tine.

Mă apropii de ea, dar nu prea tare, ca să nu mă poată trage iarăși de păr, și o mângâi pe spate.

— Te iubesc, Shelley, știi asta.

Niciun răspuns, nicio clătinare din cap, nicio bolboroseală. Nimic.

Mă așez pe marginea patului și mă uit la ea cum se joacă pe computer. Din când în când, fac câte un comentariu, ca să

știe că sunt acolo. N-are probabil chef de mine în clipa asta, dar mi-aș dori să aibă. Pentru că sunt conștientă că va veni un moment când chiar va avea nevoie de mine, iar eu nu-i voi fi alături, ca s-o ajut. Și asta mă sperie de moarte.

Mai stau puțin cu ea, pe urmă mă duc la mine în cameră. Caut în registrul cu elevii liceului numărul de telefon al lui Alex.

Deschid mobilul și formez numărul.

— Alo? răspunde o voce de băiat.

Trag aer în piept.

— Bună. Pot să vorbesc cu Alex?

— Nu e acasă.

— Quién es? o aud pe mama lui întrebând în fundal.

— Cine e? mă-ntreabă băiatul.

Îmi dau seama că-n timp ce vorbesc la telefon îmi zgârii unghiile cu unghiile de la cealaltă mână, răzuind oja de pe ele.

— Brittany Ellis. Sunt... ăăă... o prietenă a lui Alex de la școală.

— E Brittany Ellis, o prietenă a lui Alex de la școală, îi dă băiatul raportul mamei.

— Toma el mesaje, o aud spunând.

— Ești noua lui iubită? mă-ntreabă băiatul.

O plesnitură, un „Au!”, după care zice:

— Vrei să-i lași un mesaj?

— Spune-i că a sunat Brittany. Îți las numărul meu de telefon.

18

Alex

Sunt la depozitul în care se adună membrii Latino Blond seară de seară. Tocmai am terminat a doua sau a treia țigară — le-am pierdut șirul.

— Ia niște bere și nu mai fi așa morocănos, zice Paco aruncându-mi o Corona.

I-am povestit cum mi-a tras clapa Brittany de dimineață și el n-a făcut altceva decât să clatine tot timpul din cap, ca și cum ar fi știut dinainte c-așa avea să se întâmple și că dezaprobă faptul că m-am dus după ea până în nordul orașului.

Prind cutia de bere într-o mână, dar i-o arunc înapoi.

— Nu, mersi.

— Que tienes, ese? Berea asta nu-i suficient de bună pentru tine?

E Javier, probabil cel mai tâmpit membru al bandei. El buey își controlează cantitatea de alcool consumată la fel de bine ca pe aia de droguri, adică mai deloc.

Îl privesc sfidător, fără să scot o vorbă.

Glumeam și eu, omule, bolborosește Javier, beat.

Nimeni n-are curaj să se pună cu mine. Mi-am dovedit valoarea în primul meu an ca membru al Latino Blood, într-o încăierare cu o bandă rivală.

Când eram copil, credeam că voi salva lumea... sau măcar familia. Nu voi intra niciodată într-o bandă, mi-am spus când am ajuns la vârsta la care mă puteam înrola. O să-mi protejiez mi familia cu mâinile astea două. Pentru că, dacă te naști în partea de sud a orașului, n-ai de ales, fie intri într-o bandă, fie ești împotriva ei. La vremea aceea, altfel îmi imaginam eu viitorul; mă amăgeam, crezând că pot sta departe de bande, protejându-mi în același timp familia. Visele astea s-au spulberat însă, odată cu viitorul meu, în noaptea în care tata a fost împușcat la doar cinci metri distanță de fața mea de puști de șase ani.

Când m-am uitat la trupul lui prăbușit, tot ce-am putut vedea a fost o pată roșie care se întindea pe pieptul cămășii. Semăna cu o țință de tragere, numai că se tot mărea. Până să mă dezmeticesc, a icnit o dată, și cu asta s-a terminat.

Tata murise.

N-am apucat să-l țin în brațe sau să-l ating. Mi-era prea frică. În zilele care au urmat, n-am scos o vorbă. Nici atunci când am fost chestionat de poliție. Au considerat că mă aflu în stare de șoc și că

mintea mea nu știa cum să proceseze cele întâmplate. Aveau dreptate. Nici măcar nu-mi amintesc cum arăta tipul care l-a împușcat. N-am căutat niciodată să răzbun moartea tatei, deși în fiecare noapte revăd în minte scena, încercând să pun lucrurile cap la cap. Ce n-aș da să-mi amintesc ; atunci, nenorocitul ăla ar plăti pentru ce-a făcut.

Îmi amintesc însă perfect ziua de azi. Faptul că mi s-a tras clapa, moaca mamei lui Brittany uitându-se la mine de sus... lucruri pe care aș vrea să le uit, dar care îmi rămân pe creier de parc-ar fi lipite cu clei.

Paco golește jumătate din cutia de bere dintr-o înghițitură, fără să-i pese că i se scurge pe la colțurile gurii, pătându-i cămașa. Când Javier se întoarce cu spatele la noi ca să discute cu ceilalți, Paco îmi spune:

— Carmen te-a dat rău peste cap.

— Cum adică?

— Nu poți să ai încredere-n tipe. Uite, s-o luăm, de pildă, pe Brittany Ellis...

Înjur printre dinți la auzul numelui.

— Știi ceva, Paco, m-am răzgândit. Ia aruncă-mi Corona aia.

Prind cutia, dau berea pe gât și arunc doza de perete după ce-o golesc.

— Poate că nu-ți convine ce-o să-uzi, Alex. Dar am de gând să-ți spun ce cred, chiar dacă ești beat. Fosta ta iubita Latina, Carmen, cea rea de muscă, te-a înjunghiat pe la spate. Și acu' vrei să faci o întoarcere la o sută optzeci de grade, înjunghiind-o tu pe Brittany pe la spate.

Îl ascult fără niciun chef și înșfac o altă cutie de bere.

— Vrei să zici că partenera mea de chimie înseamnă pentru mine o întoarcere la o sută optzeci de grade?

— Îhî. Da' chestia asta o să se-ntoarcă împotriva ta și-o să dai de dracu'. Fiindcă tipa chiar îți place. Hai, recunoaște, omule.

Nu vreau să recunosc nimic.

— N-o vreau decât ca să câștig pariul.

— Paco râde așa de tare, că se împiedică și cade pe podea. Arată cu degetul spre mine, ținând în continuare în mână cutia de bere.

Amice, te minți pe tine însuși așa de bine, c-ai început și tu să crezi toate tâmpeniile alea care-ți ies din gură. Fetele astea două sunt total opuse, omule.

Îmi iau o altă bere. O deschid, gândindu-mă între timp la diferențele dintre Carmen și Brittany. Carmen are ochi sexy, întunecați, misterioși. Brittany are ochi de un albastru-deschis, aparent inocenți, prin care practic poți să vezi ca prin sticlă.

O să arate oare la fel și când o să facem dragoste?

Rahat. Să fac dragoste? Ce naiba a fost în capul meu de-am alăturat numele ei și cuvântul dragoste în aceeași propoziție? Se vede treaba că mi-am pierdut mințile.

Petrec următoarea jumătate de oră dând pe gât cât mai multe beri. Acum mă simt suficient de bine pentru a nu mă gândi... la nimic.

O voce feminină familiară ajunge la mine prin starea de toropeală de care sunt cuprins.

— Vrei să mergi cu mine la o petrecere pe plaja Danwood? mă întrebă.

Mă holbez în ochii ei ciocolată. Deși am creierul în ceață și sunt amețit, știu că nuanța căprui-închis e exact opusul albastrului. Nu vreau să am de-a face cu albastrul. Albastrul îmi dă prea mari dureri de cap. Ciocolatiul e mai simplu, cu el mă pot descurca mai ușor.

Și totuși ceva e în neregulă, deși nu-mi dau seama ce. Iar când buzele Ciocolatei se lipesc de ale mele, nu-mi mai pasă de nimic, tot ce vreau este să-mi șterg Albastrul din minte. Deși îmi amintesc că această Ciocolată aduce necazuri.

Si, răspund după ce buzele noastre se despart. Hai să ne distrăm. Vamos a gozar!

O oră mai târziu, sunt în apă până la brâu. Mi-aș dori să fiu pirat și să navighez pe apele singuratice. Sigur, undeva în străfundul minții mele aburite sunt conștient că priveliștea din fața ochilor e Lacul Michigan, nu oceanul. Numai că-n clipa asta nu gândesc limpede și meseria de pirat pare o opțiune a naibii de bună. Nici tu familie, nici tu griji, nicio fată cu părul blond și ochi albaștri care să se uite de sus la mine.

Brațe ca niște tentacule se înfășoară în jurul meu.

— La ce-ți zboară gândul, novio?

— La ce-ar fi dacă m-aș face pirat, îi răspund caracatiței care tocmai m-a numit „iubițel”.

Ventuzele caracatiței îmi sărută acum ceafa, croindu-și drum spre fața mea. Senzația nu mă sperie, îmi place. Recunosc caracatița, îi recunosc tentaculele.

— Tu fii pirat. Eu o să fiu sirena. Și tu o să mă salvezi.

Pare că mă îneacă în săruturi și prin cap îmi trece că eu sunt cel care ar trebui salvat.

— Carmen, îi spun caracatiței-cu-ochi-căprui-transformată-în-sirenă-sexy, brusc conștient că m-am îmbătat și că stau în apă până la brâu în Lacul Michigan.

— Șșt, stai liniștit, simte-te bine.

Carmen mă cunoaște îndeajuns pentru a mă face să uit realitatea și să mă concentrez pe-o închipuire. Mă învâluie cu brațele și cu trupul ei. În apă, pare că plutește, că și-a pierdut complet greutatea. Îmi mișc mâinile spre locuri unde au nul poposit și altădată și îmi apăs corpul de-un teritoriu familiar, însă dorința nu se instalează. Iar când mă uit spre mal, vocile zgomotoase ale prietenilor mei îmi amintesc c-avem spectatori. Caracatița/sirena adoră publicul.

Nu și eu.

Înșfac mâna sirenei și pornesc înapoi spre mal.

Nu iau în seamă comentariile amicilor și-i spun sirenei să se-mbrace, în timp ce eu îmi trag blugii pe mine. După ce ne îmbrăcăm, o iau iarăși de mână și ne croim drum prin mulțime spre un loc mai liber printre prietenii noștri.

Mă sprijin cu spatele de o piatră și-mi întind picioarele.

Fosta mea iubită mă încalecă, de parcă nu ne-am fi despărțit niciodată și nu m-ar fi înșelat. Mă simt prins în cursă, captiv.

Trage un fum din ceva mai tare decât o țigară, după care mi-o dă mie. Mă uit la țigara scurtă și îndesată.

— Sper că nu-i amfetamină? întreb.

Sunt varză, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc sunt drogurile, pe lângă bere și marijuana. Nu vreau decât să amorțesc, nu să mor.

Carmen îmi duce țigara la gură.

— Nu e decât hașiș Acapulco Gold, novio.

Poate c-așa o să-mi șterg totul din memorie și o să uit de împușcături și de foste iubite și de pariuri că o să fac sex pasional cu o fată care mă crede o scursură a societății.

Iau țigara din mâna ei și inhalez fumul.

Mâinile sirenei se mișcă în sus, pe pieptul meu.

— Alex, eu te pot face fericit, îmi șoptește de atât de aproape, încât îi simt alcoolul și mota în răsuflare.

Sau poate-o fi mirosul meu, nu sunt prea sigur.

— Mai dă-mi o șansă, zice.

Sunt beat și drogat și cu mintea vreaște. Iar când în cap îmi apare imaginea lui Brittany și Colin îmbrățișați, așa cum i-am văzut ieri la școală, o trag pe Carmen spre mine.

N-am nevoie de o fată ca Brittany.

Mie-mi trebuie Carmen cea focoasă, mica mea sirenă mincinoasă.

19

Brittany

I-am convins pe Sierra, Doug, Colin și Darlene să mergem astă seara la Club Mystique, cel despre care mi-a povestit Megan. E-n Highland Grove, pe plajă. Lui Colin nu-i place să danseze, așa că am sfârșit învârtindu-mă pe ring cu restul găștii și chiar cu un băiat pe nume Troy, care dansează minunat. Cred că am prins de la el câteva mișcări pe care pot să le introduc în programul echipei de majorete.

Acum suntem acasă la Sierra și ne-ndreptăm spre plaja privată din spatele casei ei. I-am spus

mamei că voi dormi la ea în noaptea asta, așa că nu trebuie să-mi fac griji că-ntârzii. Eu și cu Sierra întindem păturile pe nisip, în timp ce Darlene a rămas în spate, cu băieții, care descarcă bere și sticle de vin din portbagajul mașinii lui Colin.

— Weekendul trecut am făcut sex cu Doug, spune Sierra dintr-o suflare.

— Serios?

— Mda. Știu că plănuisem s-aștept până intram la facultate, da s-a întâmplat. Părinții lui erau plecați și m-am dus la el acasă și, dintr-una în alta, lucrurile au venit de la sine.

— Uau. Și cum a fost?

Nu știu. Sinceră să fiu, mi s-a părut cam aiurea. Da' el a fost așa drăguț după, m-a tot întrebat dacă mă simt bine. Și seara a venit la mine acasă și mi-a adus trei duzini de trandafiri roșii. A trebuit să-i mint pe ai mei, le-am zis că sunt pentru aniversarea noastră. Nu puteam să le spun că sunt un cadou pentru că mi-am pierdut virginitatea. Da' tu cu Colin ce aveți de gând?

— Colin vrea să facem sex, îi răspund.

— Cred și eu. Orice băiat trecut de paisprezece ani vrea să facă sex, zice Sierra. E de datoria lor.

— Da, dar eu... nu vreau. Cel puțin, nu acum.

— Atunci e de datoria ta să spui nu, zice ea, ca și cum asta ar fi lucrul cel mai ușor de pe lume.

Sierra nu mai e virgină, a spus deja da. De ce mie îmi vine așa de greu să fac la fel?

— Când o să știu că a venit vremea?

— Fii sigură că asta numai tu poți să știi. Presupun că o să te simți pregătită atunci când vei vrea s-o faci fără rezerve și fără să-ți mai pui atâtea întrebări. Noi, fetele, știm că ei vor sex. Deci e treaba noastră să hotărâm s-o facem. Sau nu. Ascultă, prima oară n-a fost nici prea plăcut, și nici prea ușor. A fost mai degrabă o chestie confuză și în cea mai mare parte a timpului m-am simțit ca o proastă. Dar a accepta ideea că se poate dovedi o greșeală, a accepta să devii vulnerabilă e ce face ca lucrul ăsta să fie atât de frumos și de special atunci când îl faci cu persoana iubită.

De asta nu vreau să o fac cu Colin? Poate că, de fapt, nu îl iubesc așa de mult pe cât am crezut? Sunt cu adevărat capabilă să mă deschid în fața cuiva și să accept să devin vulnerabilă? Chiar nu știu răspunsul.

— Tyler s-a despărțit azi de Darlene, îmi șoptește Sierra. A început să iasă cu o fată de la el din cămin.

Dacă înainte nu-mi păsa prea mult de Darlene, acum îmi pare rău pentru ea. Mai ales pentru că e genul care vrea mereu să fie în atenția băieților. Asta-i sporește respectul de sine. Nu-i de mirare că toată seara a stat pe capul lui Shane.

Îi urmăresc pe băieți și pe Darlene cum se apropie și își întind și ei păturile pe nisip. Darlene îl ia pe Shane de cămașă și-l trage deoparte.

— Hai să mergem să ne facem de cap, îi zice.

Shane e gata să-i facă pe plac.

O trag pe Darlene de lângă Shane, mă aplec spre ea și îi șoptesc încet la ureche, ca să nu m-audă și ceilalți:

— Nu-ți face de cap cu Shane.

— Și de ce nu, mă rog?

— Pentru că nici nu-ți place de fapt de el. Nu-l folosi. Și nu-l lăsa nici pe el să se folosească de tine.

Darlene mă împinge la o parte.

— Tu chiar ai o viziune complet deformată a realității, Brit. Sau poate că vrei să ne arăți nouă cât de imperfecti suntem ca să ieși tu, Regina Perfecțiunii, în evidență?

Nu e cinstit din partea ei. Nu vreau să-i demonstrez ce defecte are, dar dacă o văd că apucă pe calea asta autodestructivă, n-ar trebui, în calitate de prietenă, să-ncerc să o opresc?

Poate că nu. Suntem prietene, dar nu nemaipomenit de intime. Singura fată pe care am lăsat-o să se apropie mai mult de mine e Sierra. Deci cum îmi permit eu să-i dau sfaturi iul Darlene, atâta timp cât nu le accept pe ale ei?

Sierra, Doug, Colin și cu mine stăm pe pături și vorbim despre meciul de fotbal, în fața unui foc de tabără făcut din bețe și vreascuri.

Rădem, amintindu-ne tot felul de faze amuzante și imitându-l pe antrenor, care urla la jucători de pe marginea terenului.

Atunci când se înfurie, se înroșește la față și scuipă când țipă.

Jucătorii se feresc de el, ca să nu-i împroaște cu scuipat. Doug îl imită foarte bine și ne tăvălim cu toții de răs.

Mă simt bine stând aici, cu prietenii mei și cu Colin, și uit cu totul de partenerul meu de la ora de chimie, la care m-am gândit așa de mult în ultima vreme.

După un timp, Sierra și Doug pleacă să facă o plimbare, iar eu mă reazem de Colin, stând în fața focului, care proiectează o lumină strălucitoare pe nisip. Darlene și Shane s-au combinat în noaptea asta, în ciuda sfatului meu, și n-au de gând să se întoarcă prea repede la noi.

Iau sticla de Chardonnay adusă de băieți. Băieții au băut bere, iar noi, fetele, vin, pentru că Sierra urăște gustul de bere.

Duc sticla la gură și beau tot ce-a mai rămas. Mă simt deja amețită, dar probabil că mi-ar trebui o sticlă întregă pentru a nu-mi mai păsa de nimic.

— Ți-a fost dor de mine în vara asta? întreb, aplecându-mă mai tare spre Colin, care mă mângâie pe păr.

Bănuiesc că arăt groaznic. Aș vrea să fiu beată criță, ca să nu-mi pese.

Colin îmi ia mâna și o duce la șliț. Geme încet.

— Mda, îmi șoptește cu buzele lipite de gâtul meu. Foarte tare.

Îmi retrag mâna și brațele lui se furișează spre pieptul meu. Îmi ia sânii în palme și-i strânge ca pe niște baloane cu apă. Până acum nu m-a deranjat niciodată atingerea lui, dar acum mâinile astea iscoditoare mă irită și mă sperie. Mă eliberez, din strânsoare.

— Ce s-a întâmplat, Brit?

— Nu știu.

Chiar nu știu. Relația mea cu Colin a devenit mai tensionată încă de când a început școala. Și mai tot timpul mă gândesc la Alex, lucrul care mă îngrijorează cel mai mult.

— Pare puțin forțat, îi spun iubitelui meu, după care deschid o doză de bere, trăgând o dușcă. Nu putem să stăm aici împreună fără să ne prostim?

Colin răsuflă prelung, adânc și dramatic.

— Brit, vreau să o facem.

Încerc să dau pe gât toată berea rămasă-n cutie, dar sfârșesc prin a vărsa o parte din ea pe mine.

— Acum ? Cu prietenii noștri, care ne pot vedea dacă se întorc?

— De ce nu? Am așteptat și-așa prea mult.

— Nu știu ce să zic, Colin, răspund, acum de-a dreptul speriată de conversația noastră, la care ar fi trebuit, de fapt, să mă aștept. Cred că... vreau să zic că mi-am închipuit că se va întâmpla în mod natural.

— Ce poate fi mai natural decât să faci sex afară, pe nisip?

— Ai prezervativ la tine?

— O s-o scot înainte să ejaculez.

Chestia asta nu sună deloc romantic. Înseamnă c-aș sta tot timpul cu sufletul la gură, de frică să nu rămân însărcinată! Nu așa mi-am imaginat eu că va fi prima oară.

— A face dragoste înseamnă foarte mult pentru mine.

— Și pentru mine. Așa că hai s-o facem, și gata.

— Mi se pare că te-ai schimbat mult în vara asta.

— Tot ce se poate, spune pe un ton defensiv. Poate c-am realizat c-ar trebui să ducem relația noastră la un alt nivel. Ce naiba, Brit. Cine-a mai auzit de o fată în ultimul an de liceu virgină? Toată lumea crede că facem sex, așa că de ce să n-o facem? Rahat, ai mers până într-acolo încât l-ai lăsat pe tipul ăla, Fuentes, să creadă că ar putea intra-n chiloții tăi.

Inima îmi bate cu putere în piept.

— Crezi că m-aș culca mai degrabă cu Alex decât cu tine? întreb, cu ochii umezi.

Nu știu dacă alcoolul e cel care mă face să plâng sau faptul că vorbele lui Colin au ajuns drept la țintă. Toate gândurile mele se-ndreaptă în ultima vreme spre partenerul meu de la ora de chimie. Și

mă urăsc pentru aceste gânduri și îl urăsc pe Colin că-mi scoate ochii cu ele.

— Cum rămâne atunci cu tine și cu Darlene? ripostez, uitându-mă în jur ca să m-asigur că nu e prin preajmă, ca să ne audă. Voi doi păreți că vă simțiți foarte bine împreună la orele de chimie.

— Las-o moartă, Brit. Unele fete se uită după mine la ora de chimie. Și ce-i cu asta? Tu în schimb nu mă bagi în seamă, fiindcă ești prea ocupată să te certți cu Fuentes. Toată lumea știe că ăsta-i un soi de preludiu.

— Nu e corect din partea ta, Colin.

— Ce se-ntâmplă aici? zice Sierra, apărând împreună cu Doug din spatele unui bolovan mare.

— Nimic, răspund, ridicându-mă în picioare, cu sandalele într-o mână. Mă duc acasă.

Sierra își ia geanta.

— Vin cu tine.

— Nu.

Capul mi se învârtește. Mă simt ușoară. Ca și cum m-aș privi de undeva, din afara propriului corp. Și vreau să trăiesc experiența asta de una singură.

— N-am nevoie de ajutorul nimănu. O să mă duc pe jos.

— E beată, zice Doug, remarcând sticla și cutia de bere goale de lângă mine.

— Ba nu, răspund.

Iau o nouă doză de bere și o deschid, pornind prin nisip. Singură. Doar cu mine însămi. Așa cum ar trebui.

— Nu vreau să te las de capul tău, zice Sierra.

— În clipa asta vreau să rămân singură. Ca să-mi pun ordine în gânduri.

— Brit, vino înapoi, strigă Colin, dar fără să se ridice.

Nu-i dau atenție.

— Să nu treci de al patrulea dig, mă avertizează Sierra. E periculos.

Periculos, pe naiba. Și oricum, ce dacă mi se-ntâmpă ceva? Lui Colin nu-i pasă. Și nici părinților mei.

Închid ochii și firele de nisip îmi pătrund printre degetele de la picioare, trag în piept aerul proaspăt, răcoros, și las briza de pe Lacul Michigan să-mi mângâie fața, sorbind din bere. Uit de tot și de toate, în afară de nisip și de bere, și continui să merg, oprindu-mă doar cât să mă uit la lacul întunecat, cu luna strălucind deasupra, care desparte parcă apa în două.

Am trecut de primele două diguri. Sau poate trei. Oricum, nu am mult de mers până acasă. Mai puțin de doi kilometri. Când o s-ajung la următoarea alee de intrare pe plajă, o să ies de pe nisip și o s-iau pe stradă, către casă. Am mai parcurs drumul ăsta.

Însă nisipul e atât de plăcut sub picioare, ca pernele alea pufoase în care poți să te afunzi. Și din față aud muzică. Iubesc muzica. Închid ochii și corpul meu se mișcă pe ritmul acela misterios.

Nu-mi dau seama cât de mult am mers, dansând așa, până ce râsete și voci care vorbesc în spaniolă mă fac să îngheț.

Bandanele roșu cu negru pe care le văd în față îmi spun că am trecut de-al patrulea dig.

— Ia uite cine-a venit. Brittany Ellis, cea mai sexy majoretă de la liceul Fairfield, zice un tip. Hai încoace, mamacita. Vino să dansezi cu mine.

Disperată, mă uit la fețele din jurul meu, în căutarea uneia

cunoscute sau prietenoase. Alex. E aici. Și în poala lui, cu fața spre e el, stă Carmen Sanchez.

O priveliște care mă face să-mi revin un pic din beție.

Un alt tip avansează spre mine.

— Nu știi că plaja asta-i numai pentru mexicanos? zice, apropiindu-se. Sau poate c-ai venit aici ca să adulmeci carnea neagră. Știi ce se spune, scumpo... că asta-i cea mai dulce.

— Lasă-mă-n pace, mă bâlbâi.

— Crezi că nu-s de nasul tău?

Se îndreaptă spre mine, cu ochii spumegând de furie. Muzica se oprește.

Mă retrag împleticindu-mă. Nu sunt așa de beată încât să nu-mi dau seama că mă aflu în pericol.

— Javier, las-o-n pace, zice Alex cu voce joasă.

E un ordin.

O mângâie pe Carmen pe umăr, cu buzele la doar câțiva milimetri de pielea ei. Mă clatin. Trăiesc un coșmar. Trebuie să scap de-aici cât mai iute.

Încep să fug, cu râsetele membrilor bandei răsunându-mi în urechi. Nu sunt în stare să alerg prea repede și mă simt de parc-aș fi într-un vis în care-mi mișc picioarele, dar nu înaintez nicicum.

— Brittany, stai! aud o voce din spate.

Mă întorc și dau nas în nas cu tipul care îmi bântuie visele... și ziua, și noaptea.

Alex.

Tipul pe care-l urăsc.

Tipul pe care nu mi-l pot scoate din cap, oricât de beată aș fi.

— Nu-l lua în seamă pe Javier, zice Alex. Uneori face atât de tare pe nebunul, că e luat cu totul de val.

Încremenesc de uimire când face un pas spre mine și îmi șterge o lacrimă de pe obraz.

— Nu plânge. Nu l-aș lăsa să-ți facă niciun rău.

Să-i spun că nu mă tem de asta? Că lucrul de care mă tem este să nu-mi pierd controlul?

N-am apucat să fug prea departe. Dar suficient ca prietinii lui Alex să nu mă mai poată auzi sau vedea.

— Ce-ți place la Carmen? îl întreb, simțind cum pământul se învârte cu mine și împleticindu-mă prin nisip. E o fată rea.

Întinde un braț ca să mă ajute, dar mă feresc, așa că-și îndeasă mâinile în buzunare.

— Ce te interesează? Azi-dimineață mi-ai tras clapa.

— Am avut de făcut niște lucruri.

— Da? Ce anume? Te-ai spălat pe cap, ți-ai făcut manichiura?

Sau mi s-a smuls părul din cap de către sora mea și am fost luată la rost de mama? Îl împung cu degetul în piept.

— Ești un nemernic.

— Și tu ești o cățea, zice. O cățea cu zâmbet de milioane și ochi care-ar putea să bage-n boală orice bărbat.

Se cutremură, ca și cum vorbele i-au ieșit fără să vrea din gură și-acum ar face orice să le retragă.

La orice m-aș fi așteptat, dar nu la asta. Nu la asta. Observ că are ochii injectați.

— Te-ai drogat, Alex.

Mda, da' nici tu nu pari trează. Poate c-acum e momentul să-mi dai sărutul ăla cu care mi-ai rămas dator.

— Nicio șansă.

— Por que no? Ți-e teamă c-o să-ți placă așa de mult că o să uiți de iubitul tău?

Să îl sărut pe Alex? Niciodată. Deși m-am tot gândit la asta. Chiar mult. Mai mult decât ar trebui. Are buze pline, atrăgătoare. Doamne, are dreptate. Sunt beată. Și nu mă simt deloc bine. Amorțea mi-a trecut și sunt pe cale să intru în delir, din moment ce prin minte-mi trec tot felul de gânduri aiurea. Ca de pildă, cum ar fi ca buzele lui să fie lipite de-ale mele.

— Bine. Atunci, sărută-mă, Alex, spun, făcând un pas în față și sprijinindu-mă de el. Ca să fim chit.

Îmi cuprinde brațele cu mâinile. Gata, asta e. O să-l sărut pe Alex și-o să aflu cum e. E un tip periculos, care mă ia tot timpul la mișto. Și în același timp sexy, brunet și frumos. Stând așa de aproape de el, îmi simt corpul tremurând și capul învârtindu-se. Mă prind de catarama de la cureaua lui ca să-mi mențin

echilibrul. E ca și cum m-aș da într-un carusel la bălci.

— O să ți se facă rău, zice el.

— Ba nu. Îmi... îmi place-n carusel.

— Nu suntem în niciun carusel.

— A, nu? zic complet derutată.

Dau drumul curelei lui și mă concentrez asupra picioarelor mele. Le simt de parc-ar fi săltat în aer și plutesc acum pe deasupra nisipului.

— Sunt doar puțin amețită. N-am nimic.

— Pe naiba!

— Dacă nu te-ai mai foi atâta, m-aș simți mult mai bine.

Nu mă foiesc deloc. Și-mi pare rău să-ți dau o veste atât de proastă, mamacita, da ești pe cale să vomîți.

Are dreptate. Stomacul îmi chiorăie. Alex mă sprijină cu o mână și cu cealaltă îmi ține părul ca să nu-mi vină peste față în timp ce mă aplec și dau la boboci.

Nu reușesc să-mi potolesc stomacul. Vomit din nou și gâfâi din greu. Gâlgâieli și râgâieli dezgustătoare îmi ies din gură, dar sunt prea beată ca să-mi pese.

Ia uite, zic printre crizele de vomă. Toată cina mea e pe pantoful tău.

20

Alex

Mă uit în jos, la mizeria de pe pantof.

— Am pățit eu altele și mai și.

Brittany se îndreaptă de spate, așa că-i dau drumul la păr, pe care am reușit să-l țin deoparte, ca să nu se murdărească în timp ce voma. Încerc să nu mă gândesc la senzația pe care am avut-o când părul ei mi-a alunecat printre degete, ca niște fire de mătase.

Prin minte-mi trec tot felul de idei tâmpite, cum că aș fi pirat și aș răpi-o și aș duce-o la corabia mea. Dar nu sunt pirat, și nici ea vreo prințesă ținută captivă. Nu suntem decât doi adolescenți care se urăsc. OK, recunosc, eu n-o urăsc cu-adevărat.

Îmi scot bandana de pe cap și i-o întind.

— Uite, șterge-te cu ea pe față.

Brittany ia bandana și își tamponează colțurile gurii, de parc-ar fi un șervet de la cine știe ce restaurant de fițe, în timp ce eu îmi curăț pantoful în apa rece a Lacului Michigan.

Nu știu ce să spun sau să fac. Sunt singur... cu Brittany Ellis, care e beată criță. Nu sunt obișnuit să fiu singur cu puicuțe albe, moarte de bete, și cu atât mai puțin cu una care mă excită. Aș putea fie să profit de ea și să câștig pariul, ceea ce, în starea-n care e, ar fi o victorie sigură, fie...

— Să chem pe cineva să te ducă acasă cu mașina, zic înainte ca mintea mea, care a luat-o razna, să se-apuice să născocoască mii de moduri de a o viola.

Sunt amețit de la alcool și droguri. Vreau să fiu în deplinătatea facultăților mintale când o să facem sex.

Brittany își țuguie buzele și se bosumflă ca un copil.

— Nu. Nu vreau să merg acasă. Oriunde, da' nu acasă.

Of, Doamne.

Am o problemă. Tengo una problema grande.

Se uită în sus spre mine și ochii ei sclipească în lumina lunii ca niște nestemate rare, prețioase.

— Colin crede că vreau să mă cuplez cu tine. Zice că înfruntările noastre nu-s decât un preludiu.

— Și e adevărat? Întreb, ținându-mi răsuflarea în așteptarea răspunsului.

Dă, Doamne, să țin minte ce-mi zice până mâine.

Ea ridică un deget și spune:

— Stai puțin.

Îngenunchează și-și varsă iar mâțele din ea. Când termină, e prea slăbită ca să se ridice. Seamănă cu o păpușă de cârpă scoasă la vânzare în stradă. Nu știu ce să fac și o duc în brațe până la locul unde amicii mei au făcut un foc de tabără uriaș.

Când își înfășoară brațele în jurul gâtului meu, simt că are nevoie de un luptător în viața ei. Acela nu e Colin, asta-i sigur. Și nici eu. Din câte am auzit, în clasa a noua, înainte de Colin, a ieșit cu un băiat dintr-a unșpea. Are probabil multă experiență.

Și atunci cum se face că-n clipa asta pare atât de inocentă? Sexy de nu se mai poate, dar inocentă. Mă apropii de prietenii mei și toți ochii sunt fixați asupra noastră. Văd o fată albă și bogată, stând moale în brațele mele, și imediat se gândesc la tot ce poate fi mai rău. Nu i-am prevenit că partenera

mea de chimie s-a hotărât să-mi adoarmă în brațe în timp ce mergeam.

— Ce i-ai făcut? mă-ntreabă Paco.

Lucky se ridică în picioare, complet șocat.

— Rahat. Mi-am pierdut RX-7-ul, Alex?

— Nu, cretinule. Nu obișnuiesc să mă culc cu puicuțe leșinate..

Cu colțul ochiului, o văd pe Carmen clocotind. La dracu'. În noaptea asta i-am tras clapa într-un mare fel, așa că-i merit furia.

Îi fac semn Isei că vreau să-i vorbesc.

— Isa, am nevoie de ajutorul tău.

Isa îi aruncă o privire lui Brittany.

— Ce vrei să fac cu ea?

— Ajută-mă s-o scot de-aici. Sunt drogat, nu pot să conduc.

Isa clatină din cap.

— Știi că tipa are un iubit. Și e bogată. Și albă. Și poartă haine de firmă pe care tu n-o să ți le permiți în viața ta.

Mda, știu toate astea. Și m-am săturat și am obosit să-mi tot fie repetate.

— Isa, am nevoie de ajutorul tău. Nu de predici. Îmi ajung cele de servite de Paco.

Isa își ridică brațele în aer.

— Nu fac decât să enumăr niște fapte. Alex, tu ești un băiat isteț. Gândește-te. Oricât de mult ți-ai dori ca ea să facă parte din viața ta, locul ei nu-i acolo. Un triunghi n-are cum să-ncapă într-un pătrat. Gata, am terminat ce-aveam de spus.

— Gracias.

Renunț să îi atrag atenția că un triunghi mic poate încăpea perfect într-un pătrat mare. Tot ce trebuie să faci este să ajustezi un pic ecuația. Sunt prea beat și drogat ca să încerc să-i explic.

— Am parcat vizavi, spune Isa, oftând din greu, frustrată. Ia-te după mine.

Merg pe urmele ei, sperând că n-o să mai zică nimic. N-am eu norocu' ăsta.

— Am fost colegă de clasă cu ea și anul trecut.

— Aha.

Ridică din umeri.

— E o fată drăguță. Deși se machiază prea tare.

— Cele mai multe fete o urăsc.

— Cele mai multe fete ar da orice ca s-arate ca ea. Și să aibă banii și iubitul ei.

Mă opresc și o privesc dezgustat.

— Față de Măgar?

— Ia mai scutește-mă, Alex. Colin Adams e un tip drăguț. E căpitanul echipei de fotbal și un erou în Fairfield. Tu ești ca Danny Zuko în Grease. Te droghezi, faci parte dintr-o bandă și ai ieșit cu cea mai frumoasă dintre fetele rele de pe-aici. Brittany e ca Sandy... o Sandy care n-o să apară în veci la școală îmbrăcată într-o jachetă neagră de piele și c-o țigară atârând în colțul buzelor. Renunță la fantezia asta.

O întind pe mica mea fantezie pe bancheta din spate a mașinii Isei și mă strecur înăuntru, lângă ea. Se cuibărește în mine, folosindu-mă pe post de pernă, și buclele ei blonde se răsfiră peste șlițul meu. Preț de o clipă, închid ochii, încercând să-mi scot imaginea din cap. Nu știu ce să fac cu mâinile. Dreapta mi se odihnește pe rezemătoarea de pe portieră. Stânga stă suspendată pe deasupra corpului lui Brittany.

Șovăi. Pe cine vreau să păcălesc? Doar nu-s virgin. Sunt un tip de optsprezece ani care știe să se descurce cu o fată sexy care și-a pierdut cunoștința și zace lângă el. Și-atunci de ce mă tem să îmi așez brațul într-o poziție confortabilă, chiar peste mijlocul ei?

Îmi țin răsuflarea și îmi pun brațul peste ea. Se bagă și mai mult în mine și eu mă simt ciudat și amețit. Fie e efectul întârziat al drogului, fie... Nu, mai bine îmi alung din minte acel "fie". Părul ei lung s-a înfășurat în jurul coapsei mele. Fără să mă gândesc, îmi trec mâinile prin părul ei și urmăresc cum firele mătăsoase îmi cad printre degetele rășchirate. Dintr-odată, mă opresc. Pe scalp, spre ceafa, are o fâșie de piele mare, cheală și iritată. De parcă ar fi fost nevoită să treacă un test antidrog sau

ceva de genul ăsta și cineva îi smulsese un smoc de păr pentru a-l examina mai târziu la microscop.

Isa bagă mașina în marșarier, dar Paco o oprește și sare înăuntru, pe scaunul din față. Acopăr iute fâșia de piele cheală; nu vreau ca altcineva să vadă imperfecțiunea. N-am de gând să-mi analizez mișcarea, pentru că asta ar însemna să gândesc prea mult. Și a gândi prea mult mi-ar face rău în starea-n care sunt.

— Am zis să vin și eu cu voi la plimbare, spune Paco.

Se întoarce și-mi vede brațul sprijinit de mijlocul lui Brittany. Țâțâie din buze și clatină din cap.

— Taci naibii, îi zic.

— Da' n-am spus nimic.

Se aude un telefon mobil sunând. Simt vibrațiile prin pantalonii lui Brittany.

— E telefonul ei, spun.

Răspunde, îmi ordonă Isa.

Deja mă simt de parc-aș fi răpit-o pe Brittany. Și acum să răspund la telefonul ei? Rahat. O rostogolesc un pic și bâjbâi după telefon în buzunarul din spate al pantalonilor ei.

— Contesta, șoptește Isa tare, de data asta în spaniolă.

— Asta și fac, șuier, orbecăind, neîndemânatic, după telefon.

— Lasă-mă pe mine, zice Paco și se apleacă peste scaun, întinzând mâna spre fundul lui Brittany.

Îl pocnesc peste mână.

— Ia-ți laba de pe ea.

— Ce naiba, omule. Nu voiam decât să te-ajut.

Răspund uitându-mă urât la el.

Îmi strecur degetele în buzunarul de la spate, încercând să nu mă gândesc ce-aș simți dacă blugii ei nu mi-ar sta în cale. Extrag telefonul milimetru cu milimetru, în timp ce continuă să vibreze. Când reușesc să-l scot de tot, mă uit la numele apelantului.

— E prietena ei, Sierra.

— Răspunde, zice Paco.

— Estás loco, güey? N-am de gând să vorbesc cu niciunul dintre ei.

— Atunci de ce i-ai scos telefonul din buzunar?

Bună întrebare. Deși nu știu cum să răspund la ea.

Isa clatină din cap.

— Vezi, asta pățești când te-ncurci cu un pătrat.

— Ar trebui s-o ducem acasă, spune Paco. Nu putem s-o ținem aici.

Știu și eu asta. Da nu vreau deocamdată să renunț la ea.

Isa, hai s-o ducem la tine acasă.

21

Brittany

Am un coșmar, cum că o mie de Oompa Loompa mititei îmi țopăie prin cap și-mi ciocănesc craniul. Deschid ochii în lumina puternică și mă cutremur. Sunt trează și Oompa Loompa sunt tot acolo.

— Ești mahmură, aud o voce feminină.

Îmi mijesc ochii și-o văd pe Isabel aplecată peste mine. Ne aflăm într-o cameră mică, probabil un dormitor, cu pereții zugrăviți în galben pastel. Ferestrele sunt deschise și perdelele asortate flutură în vânt. Nu sunt la mine acasă, pentru că-n casa mea nu deschidem niciodată ferestrele. Folosim fie aerul condiționat, fie sistemul de încălzire.

Mă uit în sus spre Isa, cu ochii doar pe jumătate deschiși.

— Unde sunt?

— La mine acasă. Dacă aș fi în locul tău, aș sta deocamdată liniștită. Pentru că altfel s-ar putea să vomîți din nou și părinții mei ar face o criză de nervi dac-ai păta covorul. Din fericire, sunt plecați din oraș, așa că până diseară toată casa-i a mea.

— Cum am ajuns aici?

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am luat-o pe jos spre casă...

— Ai leșinat pe plajă. Alex și cu mine te-am adus aici.

La auzul numelui lui Alex, deschid ochii larg. Îmi amintesc vag c-am băut, pe urmă am mers prin nisip și am dat de Alex și Carmen, care erau împreună. Și pe urmă Alex și cu mine...

Oare l-am sărutat? Știu că m-am rezemat de el, dar după aia...

Am vomat. Acum îmi amintesc asta cu precizie. Nici pe departe imaginea perfectă pe care-am încercat să mi-o construiesc. Mă ridic în fund, fără grabă și cu mare grijă, sperând ca în curând capul să nu mi se mai învârtă.

— Am făcut cumva vreo prostie? întreb.

Isa ridică din umeri.

— Nu sunt foarte sigură. Alex n-a lăsat pe nimeni să se apropie de tine. Dacă a leșina în brațele lui e o prostie, atunci da, ai făcut.

Îmi las capul să-mi cadă în palme.

— O, nu. Isabel, te rog să nu le povestești nimic majoretelor.

Isa zâmbește.

— Nu-ți face griji. N-o să spun nimănui că Brittany Ellis e și ea o ființă umană.

— De ce te porți așa drăguț cu mine? Când Carmen a vrut să mă snopească în bătaie, tu ai sărit să mă aperi. Și-n noaptea asta m-ai lăsat să dorm la tine, deși m-ai prevenit, foarte clar, că nu ne putem considera prietene.

— Da, nu suntem prietene. Dar între mine și Carmen există o rivalitate veche. Aș face orice ca să o scot din sărite. Tipa nu suportă că Alex i-a dat papucii.

— De ce s-au despărțit?

N-ai decât să-l întrebi singură. Doarme pe canapea, în camera de zi. A căzut lat imediat ce te-a cărat pe tine până-n pat.

O, nu. Alex e aici? În casa lui Isabel?

— Să știi că te place, zice Isabel, studiindu-și unghiile de la mâini în loc să se uite la mine.

Simt fluturi în stomac.

— Nu, nu mă place, o contrazic, cu toate că sunt tentată să îi cer detalii.

Ea își dă ochii peste cap.

— Mă lași? Știi și tu asta la fel de bine ca mine, deși nu vrei să recunoști.

— Pentru cineva care susține că nu mi-e prietenă, văd că în dimineața asta îmi spui o groază de secrete.

— Recunosc, aproape că mi-aș dori să fii așa cum te cred mulți oameni, o cățea, zice ea.

— De ce?

— Pentru că e ușor să urăști pe cineva care are totul.

Scot un hohot de râs cinic. Nu vreau să îi mărturisesc adevărul — că viața mi se năruie sub picioare, așa cum ieri noapte mi s-au afundat degetele în nisip.

— Trebuie s-ajung acasă. Unde mi-e telefonul? întreb pipăindu-mi buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Cred că-i la Alex.

Atunci n-am cum să mă furișez afară fără să dau ochii cu el. Mă străduiesc să-i țin pe Oompa Loompa sub control, împleticindu-mă afară din dormitor, în căutarea lui Alex.

Nu mi-e greu să-l găsesc, casa e mai mică decât cabana cu piscină a Sierrei. Alex stă întins pe o canapea veche. Poartă blugi. Și nimic altceva. E cu ochii deschiși, dar sunt injectați și sticloși din cauza somnului.

Bună, mă întâmpină călduros, întinzându-se.

Doamne. Am dat de necaz. Pentru că mă holbez la el. Nu-mi pot lua ochii de la tricepșii, de la bicepșii și de la toți ceilalți mușchi ai lui bine lucrați. Fluturii din stomac se înmulțesc de zece ori în timp ce privirea mi se întâlnește cu a lui.

— Bună, răspund înghițind cu greu. Ăăă... bănuiesc c-ar trebui să-ți mulțumesc că m-ai adus aici și

nu m-ai lăsat leșinată pe plajă.

Îmi susține privirea.

— Noaptea trecută mi-am dat seama de ceva. Tu și cu mine nu suntem așa de diferiți. Tu joci la fel ca mine. Îți folosești înfățișarea, corpul și mintea pentru a păstra controlul.

— Alex, sunt mahmură. Nu pot să gândesc limpede, și tu-i dai înainte cu filozofia.

— Vezi, ce-ți spuneam, te joci. Mamacita, fii sinceră Cu mine. Te provoc.

Glumește? Să fiu sinceră? Nu pot. Pentru că dac-aș face asta, aș izbucni în plâns și aș intra probabil în panică suficient de tare ca să-mi iasă porumbelul din gură — că mi-am construit o imagine perfectă ca să mă pot ascunde-n spatele ei.

— Ar fi cazul să o iau din loc.

— Poate c-ar fi mai bine ca, înainte de asta, să te duci la baie, zice el.

N-apuc să-l întreb de ce. Îmi surprind reflexia într-o oglindă atârnată pe hol.

— Rahat! țip.

Rimelul negru mi s-a strâns sub ochi și dăre mi se scurg pe obraji.

Arăt ca un cadavru. Trec repede pe lângă Alex și dau de baie, unde mă holbez la imaginea mea în oglindă. Părul meu seamănă c-un cuib de păsări ațos. De parcă dezastrul produs de rimel pe obraji nu ar fi fost de-ajuns, restul feței mele e la fel de palid precum cel al mătușii Dolores, când nu e fardată. Sub ochi am pungii în care parc-am depozitat apă pentru lunile de iarnă.

Una peste alta, o imagine deloc plăcută. După toate standardele.

Ud niște hârtie igienică și încep să mă frec pe sub ochi și pe obraji până ce dărele de rimei se fac nevăzute. OK, acum am nevoie de demachiant, ca să-mi curăț fața cu totul. Mama m-a avertizat că dacă mă frec pe sub ochi, o să-mi întind pielea și ridurile o s-apară prematur. Dar în situații disperate se impun măsuri disperate. Îmi tamponez cu apă pungile de sub ochi.

Sunt conștientă că toate astea înseamnă control al pagubelor. Nu pot decât să-mi ascund imperfecțiunile și să sper că nimeni n-o să mă vadă în starea-n care sunt. Îmi folosesc degetele pe post de pieptăn, cu rezultate discutabile. Apoi îmi

ciufulesc părul ridicându-l în sus, în ideea că imaginea zburlită e mai bună decât cea de cuib de șobolani.

Îmi clătesc gura cu apă și-mi frec dinții cu pastă ca să-mi alung, până ajung acasă, mirosul de vomă, de somn pe-un pat străin și de beție.

Ce n-aș da să am la mine un luciu de buze...

Dar, din păcate, nu-l am. Îmi îndrept umerii și, ținându-mi capul sus, deschid ușa și mă-ntorc în sufragerie. Isabel se duce-n camera ei și Alex se ridică în picioare la vederea mea.

— Unde mi-e mobilul? îl întreb. Și fii drăguț și pune-ți o cămașă pe tine.

Se apleacă, întinde mâna și ia de pe jos telefonul.

— De ce?

— Am nevoie de mobil, îi explic în timp ce i-l iau din mână, ca să chem un taxi, și motivul pentru care te rog să te-mbraci e ca să... ăăă...

— N-ai văzut în viața ta un tip fără cămașă?

— Ha, ha, ha. Fii serios. Crede-mă, nu ai nimic în plus față de ceea ce am mai văzut.

— Pui pariu? zice, apoi își duce mâinile la nasturele de la blugi și îl descheie.

Chiar în clipa aceea, Isabel intră în cameră.

— Hei, Alex, ține-ți pantalonii pe tine.

Se uită spre mine și eu îmi ridic mâinile a neputință.

— Nu-s eu de vină. Tocmai voiam să chem un taxi când el...

Isabel clatină din cap, în timp ce Alex se-ncheie la nasture. Pe urmă ea se duce, își ia geanta și scoate dinăuntru un set de chei.

— N-o să iei taxiul. Te duc eu cu mașina acasă.

— O duc eu, intervine Alex.

Isabel pare sătulă de noi doi, la fel ca doamna Peterson la orele de chimie.

— Vrei să te duc eu sau Alex? mă întrebă.

Am un prieten. OK, recunosc, ori de câte ori îl surprind pe Alex privindu-mă, mă înfierbânt toată.

Dar nu e nimic neobișnuit în asta. Suntem amândoi adolescenți și, fără îndoială, între noi există o anumită tensiune sexuală. Atâta timp cât n-o să-i dau curs, totul va fi în ordine.

Pentru că dacă i-aș da curs, consecințele ar fi dezastruoase. L-aș pierde pe Colin. Mi-aș pierde prietenii. Aș pierde controlul asupra vieții mele.

Și, mai presus de orice, aș pierde și bruma de iubire pe care mama o mai nutrește pentru mine.

Dacă nu voi mai fi percepută drept o fată perfectă, ceea ce a făcut mama ieri ar fi floare la ureche. Pentru că mama mă tratează în funcție de cât de perfectă par în ochii lumii. Dacă vreuna dintre amicele ei de la club mă vede prin oraș cu Alex, mama ar putea fi ostracizată. Dacă prietenele ei ajung s-o ocolească, și ea se va feri de mine. E un risc pe care nu pot să mi-l asum. Și un risc cât se poate de real.

— Isabel, du-mă, te rog, acasă, spun, apoi mă uit la Alex.

Clatină ușor din cap, își ia cămașa și cheile și iese pe ușă ca o vijelie, fără un cuvânt.

Tăcută, merg în spatele lui Isabel, spre mașină.

— Ții la Alex mai mult decât ca la un simplu prieten, nu-i așa? o întreb.

— Mi-e ca un frate. Ne cunoaștem de când eram copii.

Îi explic pe unde să o ia ca să ajungem acasă. Oare îmi spune adevărul?

— Vrei să zici că nu-l consideri sexy?

— Îmi amintesc cum plângea ca un bebeluș când aveam amândoi patru ani și i-a căzut înghețata pe stradă. I-am stat alături când... știi ceva, las-o baltă, vreau doar să spun că am trecut prin multe împreună.

— Prin multe? Cum adică? Nu vrei să-mi dai detalii?

— Nu.

Aproape văd cum zidul acela invizibil se ridică din nou între noi.

— Deci așa se sfârșește prietenia noastră?

Se uită la mine chiorăș.

— Prietenia noastră abia a început, Brittany. Nu-ți forța norocul.

Ne apropiem de casă.

— E a treia pe dreapta, spun.

— Știu.

Oprește mașina pe stradă, în fața casei, fără să se obosească să intre pe alee. Mă uit la ea. Ea se uită la mine. Se așteaptă s-o invite înăuntru? Nu le invit nici măcar pe prietenele mele cele mai bune.

— Ei bine, mersi că m-ai adus, spun. Și că m-ai lăsat să dorm la tine acasă.

Isabel îmi aruncă un zâmbet slab.

— Nicio problemă.

Pun mâna pe clanță.

— N-o să permit să se întâmple nimic între mine și Alex. OK?

Chiar dacă, dincolo de suprafață, ceva se petrece chiar acum.

— Bine. Pentru că ți-ar exploda în față.

Micuții Oompa Loompa încep să-mi țopăie din nou în cap, așa că nu sunt în stare să cuget prea intens la avertismentul ei.

Intru în casă și dau de mama și tata stând la masa din bucătărie. E liniște. Prea liniște. În față au niște hârtii. Broșuri sau cam așa ceva. Amândoi se îndreaptă iute de spate la vederea mea, ca niște puști prinși făcând o năzbâtie.

— Aăă... credeam că... ești încă la Sierra, zice mama.

Simțurile mele intră-n alertă. Ceva e în neregulă. Mama nu se bâlbâie niciodată. Și nu mă ceartă pentru felul în care arăt. Nu e de bine.

— Am fost, da' m-a apucat o durere de cap îngrozitoare, spun înaintând și concentrându-mă asupra broșurilor suspecte de care părinții mei par așa de interesați.

Sunny Acres Home pentru Persoane cu Nevoi Speciale.

— Ce faceți aici?

— Discutăm opțiunile, răspunde tata.

— Opțiunile? Credeam că am căzut cu toții de acord că internarea lui Shelley nu e o idee bună.

Mama se-ntoarce spre mine.

— Nu. Tu ai decis că internarea e o idee proastă. Noi n-am renunțat încă.

— Anul viitor merg la Northwestern, așa c-o să rămân acasă și o să pot să ajut.

— Anul viitor va trebui să te concentrezi pe studiu, nu pe sora ta. Ascultă, Brittany, zice tata sculându-se în picioare. Trebuie să ne evaluăm opțiunile. Și având în vedere ce ți-a făcut Slielley ieri...

— Nu vreau s-aud nimic, îl întrerup. N-o să vă las niciodată să-mi internați sora.

Înșfac broșurile de pe masă. Shelley trebuie să stea cu familia, nu cu niște străini. Rup broșurile în două, le arunc în coșul de gunoi și fug spre dormitorul meu.

— Deschide ușa, Brit, spune mama un minut mai târziu, scuturând clanța.

Stau pe marginea patului și prin minte mi se învâlmășesc imagini cu Shelley luată pe sus de acasă. Nu, nu se poate. Gândul îmi provoacă greață.

— Nici măcar n-ai instruit-o pe Baghda. Ca și cum erai hotărâtă dinainte s-o internezi pe Shelley

— Nu fi ridicolă, vine, înăbușită, vocea mamei de dincolo de ușă. În Colorado s-a deschis un nou sanatoriu. Dacă ai deschide ușa, am putea purta o discuție civilizată.

N-o să accept asta niciodată. O să fac tot ce pot ca s-o țin pe sora mea acasă.

— Nu vreau nicio discuție civilizată. Părinții mei vor să-mi interneze sora într-un sanatoriu și asta pe la spatele meu. Capul mă doare de-mi plesnește. Lasă-mă, te rog, în pace.

Ceva îmi iese din buzunar. E bandana lui Alex. Isabel nu mi-e prietenă și totuși m-a ajutat. Iar Alex, care aseară a avut mai multă grijă de mine decât iubitul meu, s-a purtat ca un erou și-mi cere să fiu sinceră cu el. Oare știu să fiu sinceră?

Strâng bandana la piept.

După care îmi permit, în fine, să izbucnesc în plâns.

22

Alex

M-a sunat. Dacă n-ar fi fost bucata aia mototolită de hârtie cu numele ei mâzgălit de fratele meu Luis, în vecii vecilor n-aș fi crezut că Brittany mi-a format numărul. N-a folosit la nimic să-l iau pe Luis la întrebări, pentru că puștiul are memoria unui purice și abia dacă și-a amintit că el e cel care a răspuns. Singura informație pe care mi-a dat-o a fost că Brittany m-a rugat s-o sun înapoi.

Asta s-a întâmplat ieri după-amiază, înainte să-și verse mațele pe pantoful meu și să-mi leșine în brațe.

Atunci când i-am spus să fie sinceră cu mine, i-am văzut tema din ochi. Și m-am întrebat de ce-i e frică. O să-mi fac din spargerea zidului ei „perfect” scopul meu în viață. Știu că are mai multe de oferit lumii decât niște șuvițe blonde și-un corp de milioane. Are secrete pe care le va lua cu ea în mormânt și secrete pe care arde de nerăbdare să le împărtășească. Doamne. E ca un soi de mister și tot ce îmi doresc este să descifrez enigma.

Când i-am spus că semănăm, nu mâncam rahat. Legătura asta dintre noi nu se atenuază, dimpotrivă, se tot întărește. Cu cât stau mai mult cu ea, cu atât vreau s-o cunosc mai bine. Simt o pornire s-o sun doar ca să-i aud vocea, chiar dacă-i plină de venin. Deschid mobilul, mă așez pe canapeaua din camera de zi și introduc numărul ei în memoria telefonului.

— Pe cine suni? întrebă Paco, năvălind în casă fără să sune sau să bată la ușă.

În spatele lui vine Isa.

Închid telefonul.

— Nadie.

— Atunci mișcă-ți fundul și hai să jucăm fotbal.

E o idee cu mult mai bună decât să stau pe canapea și să mă gândesc la Brittany, deși încă mai simt efectul petrecerii de azi-noapte. Pornim spre parc, unde un grup de băieți își face deja încălzirea.

Mario, un tip din clasa mea al cărui frate a fost ucis anul trecut într-un schimb de focuri trase din

mașină, mă bate pe spate.

— Vrei să fii portar, Alex?

— Nu.

Am ceea ce se cheamă o personalitate ofensivă. Atât în fotbal, cât și în viață.

— Dar tu, Paco?

Paco își dă acordul și își ocupă imediat poziția, adică se așază în fund pe linia porții. Ca de obicei, prietenul meu cel leneș pierde vremea până ce mingea intră în jumătatea noastră de teren.

Majoritatea jucătorilor sunt băieți din cartier. Am crescut împreună... ne-am jucat pe terenul ăsta încă de când eram puști, ba chiar am fost cu toții inițiați în același timp în Latino Blood. Îmi amintesc că, înainte de asta, Lucky ne-a spus că a fi membru al unei bande e ca și cum ai avea o a doua familie... o familie care să-ți stea alături atunci când nu te poți baza pe familia adevărată. Și care ne va oferi protecție și siguranță. Părea perfect pentru un puști care tocmai își pierduse tatăl.

De-a lungul anilor, am învățat să-mi blochez în minte toate lucrurile rele. Bătăile, afacerile murdare cu droguri, împruscăturile. Și nu mă refer numai la indivizii aflați în cealaltă tabără. Cunosc tipi care au încercat să iasă din bandă, tipi care au fost găsiți morți sau bătuți atât de tare de către membrii propriei bande, încât ar fi preferat probabil să moară.

Sincer să fiu, blochez toate amintirile astea pentru că mă înfricoșează de moarte. Se presupune că sunt suficient de dur ca să nu-mi pese, dar tot îmi pasă.

Ne ocupăm pozițiile pe teren. Îmi imaginez că în minge se află lozul cel mare. Dacă țin mingea departe de toți ceilalți și o lovesc ca să intre în poartă, o să mă transform, în chip miraculos, într-un tip bogat și puternic, capabil să-și ducă familia (și pe Paco) departe de locul ăsta nenorocit.

Sunt mulți jucători buni în ambele echipe. Ceilalți sunt în avantaj, pentru că noi îl avem în poartă pe Paco, care se scarpină la ouțe în capătul terenului.

— Hei, Paco! Nu te mai scărpină și fii atent la joc, strigă Mario.

Paco răspunde luându-și boașele în mâini și frecându-le ostentativ. Chris trage chiar pe lângă el și mingea intră în poartă.

Mario ia mingea din poartă și i-o aruncă lui Paco.

— Dacă ai fi la fel de interesat de joc ca de huevos, nu i-ai fi lăsat să marcheze.

— Omule, n-am ce să fac, mă mănâncă. Iubita ta mi-a dai păduchi azi-noapte.

Mario râde, fără să creadă nicio clipă că iubita lui l-ar putea înșela. Paco îi aruncă mingea lui Mario, care o pasează lui Lucky. Lucky trece de jumătatea terenului. Îmi pasează mie.

Asta e șansa pe care o așteptam. Driblez, înaintând cu mingea la picior pe terenul improvizat, oprindu-mă doar atât cât să mășor din ochi distanța până la poartă.

Mă prefac că o iau la stânga, îi pasez lui Mario, iar el îmi pasează mingea înapoi. O singură lovitură rapidă și mingea se-nalță pe direcția bună. Am marcat.

— Gooooo! strigă echipa noastră, în timp ce eu bat palma cu Mario.

Bucuria nu ține însă prea mult. O mașină Escalade albastră se târăște suspect de-a lungul străzii.

— O recunoști? întrebă încordat Mario.

Meciul se întrerupe, toată lumea își dă seama că e ceva în neregulă.

— O fi vreo răzbunare, zic.

Stau cu ochii fixați pe mașină. Când se oprește, așteptăm cu toții să apară cineva sau ceva. Suntem pregătiți de orice.

Nu însă și eu. Pentru că-l văd pe fratele meu Carlos ieșind din mașină împreună cu un tip pe nume Wil. Mama lui Wil e în Blood și se ocupă cu recrutarea de noi membri. Fratele meu ar face bine să nu se numere printre ei. I-am băgat bine în cap că, în familia noastră, eu sunt în Blood, iar el n-are ce căuta acolo. E de ajuns ca un singur membru al familiei să fie în bandă pentru ca întreaga familie să fie protejată. Eu sunt în Blood, Carlos și Luis nu și am de gând să fac tot ce-mi stă în putință ca lucrurile să rămână așa.

Îmi iau o moacă glumeață și m-apropii de Wil, dând cu totul uitării meciul.

— Mașină nouă? îl întreb, cu ochii ațintiți pe roți.

— E a mamei.

Drăguță, zic, întorcându-mă spre fratele meu. Și pe unde ați umblat voi doi?
Carlos se reazemă dezinvolt de mașină, ca și cum a umbla cu Wil nu-i mare scofală. Wil a fost inițiat de curând și se crede acum mare și tare.

— Am fost la mall. Au deschis un magazin nou de chitare, e super tare. Ne-am întâlnit acolo cu Héctor și...

Cum? Am auzit eu bine?

— Héctor?

Ultimul lucru pe care îl vreau e ca fratele meu să stea prin preajma lui Héctor.

Wil, îmbrăcat într-o cămașă lălâie care-i atâră peste pantaloni, îl pocnește pe Carlos peste umăr, ca să tacă. Fratele meu își închide brusc gura, de parcă s-ar teme să nu-i zboare o muscă înăuntru. Jur, sunt în stare să-i tăbăcesc fundu' dacă îi trece măcar o clipă prin cap să intre-n bandă.

— Fuentes, ce faci, mai joci? strigă la mine careva.

Îmi ascund furia și mă-ntorc spre fratele meu și amicul lui, cel capabil să-l ademenească de partea întunecată a lucrurilor.

— Vreți să jucați? îi întreb.

— Nu. Mergem la mine acasă, răspunde Wil.

Ridic din umeri cu nonșalanță, fără să mă simt deloc dezinvolt. Qué me importa!

Mă-ntorc pe teren, deși tare am chef să-l iau pe Carlos de urechi și să-l târăsc așa până acasă. Da' nu-mi permit să fac o scenă de care ar putea afla Héctor, care să pună la îndoiala loialitatea mea față de bandă.

Uneori am senzația că toată viața mea nu-i decât o minciună imensă.

Carlos pleacă împreună cu Wil. Chestia asta, combinată cu faptul că nu mi-o pot scoate pe Brittany din cap, mă înnebunește. Când meciul se reia, nu pot sta o clipă locului. Dintr-odată, jucătorii din cealaltă echipă nu mai sunt tipi pe care-i cunosc, ci dușmani care stau în calea a tot ce-mi doresc. Pornesc la atac, cu mingea la picior.

— Fault! strigă vărul unui prieten când mă lovesc de el.

Îmi ridic brațele.

— N-a fost fault.

— M-ai împins.

— Nu fi panocha, ripostez, conștient că reacția mea e exagerată.

Vreau să mă bat. Caut necazul cu lumânarea. Și tipul o știe. E cam de înălțimea mea și cântărește cam cât mine. Simt adrenalina pulsându-mi în vene.

— Vrei să te bați cu mine, pendejo? spune, desfăcându-și brațele ca o pasăre în zbor.

Nu mă las intimidat.

— Hai să te văd de ce ești în stare.

Paco aleargă și intervine între noi.

— Alex, potolește-te, omule.

— Ori jucați, ori vă bateți! strigă cineva.

— Zice că l-am faultat, îi spun lui Paco, cu sângele clocotind în mine.

Paco ridică din umeri, nepăsător.

— Păi, așa și e.

OK, dacă prietenul meu cel mai bun nu mă susține, se cheamă că am pierdut partida. Mă uit în jur. Toată lumea stă și așteaptă să vadă ce-o să fac. Adrenalina mea în exces e peotriva așteptărilor lor intense. Dacă vreau să mă bat? Sigur, chiar și numai ca să eliberez energia asta brută. Și ca să uit, măcar pentru o clipă, că am salvat în memoria telefonului numărul de mobil al partenerei mele de chimie. Și că fratele meu e pe lista bandei, gata să fie recrutat.

Prietenul meu cel mai bun mă îmbrâncește din fața tipului care vrea să-mi stâlcească moaca și mă împinge spre marginea terenului. Cere să fim înlocuiți din echipă.

— De ce-ai făcut asta? îl întreb.

— Ca să-ți salvez pielea, omule. Alex, ai luat-o razna. Cu totul.

— Pot să-l bat mă.

Paco se uită în ochii mei.

— Tu ești cel care se poartă ca un panocha.

Îi îndepărtez mâinile de pe cămașa mea și o iau la picior, furios, întrebându-mă cum de-am ajuns, în ultimele săptămâni, să-mi fac praf viața. Trebuie să pun imediat lucrurile la punct. O să mă ocup de Carlos când se-ntoarce acasă. O să-i împui eu capu'. Cât despre Brittany...

Nu m-a lăsat s-o duc cu mașina acasă pentru că nu a vrut să fie văzută cu mine. Mama mă-sii de treabă! Carlos nu e singurul căruia va trebui să-i fac capul calendar.

Deschid telefonul și apăs pe numărul lui Brittany, salvat în memorie.

— Alo?

— Sunt Alex, spun, deși vede și singură numele apelantului afișat pe ecran. Vino să ne întâlnim la bibliotecă. Acum.

— Nu pot.

Nu, ăsta nu e Brittany Ellis Show. E Alex Fuentes Show

Între timp, am ajuns acasă și mă urc pe motocicletă.

— Uite care-i treaba, mamacita, îi spun. Dacă nu apari la bibliotecă în următorul sfert de oră, vin cu cinci prieteni și ne culcăm cu toții-n noaptea asta pe peluza din fața casei tale.

— Cum îndrăznești..., dă ea să zică, dar îi închid telefonul în nas înainte să apuce să termine propoziția.

Ambalez motorul ca să-mi alung din minte imaginea ei de aseară, când s-a culcușit la mine în poală, și-abia atunci îmi dau seama că n-am niciun plan.

Mă-ntreb dacă Alex Fuentes Show se va dovedi a fi o comedie sau, mult mai probabil, o tragedie. Nu contează, va fi oricum un reality show de neratat.

23

Brittany

Intru, spumegând de furie, în parcare a bibliotecii și opresc mașina la liziera pădurii, în capătul cel mai îndepărtat. Ultimul lucru la care-mi stă mintea acum e proiectul nostru la chimie.

Alex mă așteaptă, rezemat de motocicletă. Scot cheia din contact și mă reped spre el.

— Cum îndrăznești să-mi dai ordine? Țip la el.

N-am parte decât de oameni care vor să-mi controleze viața. Mama... Colin. Și acum Alex. M-am săturat.

— Dacă-ți închipui că poți să mă ameninți să...

Fără să spună nimic, Alex îmi smulge cheile din mână și se așază în BMW, pe scaunul șoferului.

— Ce naiba faci, Alex?

— Urcă.

Motorul huruie. Are de gând să plece cu mașina și să mă lase singură-n parcare.

Îmi încheștez pumnii și mă îndrept cu pași apăsați spre locul pasagerului. După ce mă așez, Alex ambalează motorul.

— Unde-i poza mea cu Colin? Întreb, uitându-mă la bord. Era lipită aici acum un minut.

— Nu-ți face griji, o s-o capeți înapoi. N-am chef să mă uit la ea când conduc.

— Chiar ai habar să conduci o mașină? mă răstesc la el.

Fără să clipească sau să se uite în jos, bagă mașina în viteză întâi și ieșim în scârțâit de roți din parcare. BMW-ul meu ascultă de parcă ar lucra la unison cu Alex.

— ăsta-i furt de mașină, să știi.

Tăcere.

— Și răpire de persoană, adaug.

Ne-am oprit la un semafor. Mă uit bucuroasă la mașinile de lângă noi; capota nu e coborâtă și nimeni nu ne vede.

— Mira, te-ai urcat de bunăvoie în mașină, zice.

— E mașina mea. Dacă ne vede cineva împreună?

Văd că vorbele mele l-au scos din sărite; cauciucurile scrâșnesc furios când semaforul trece pe

verde. Vrea să-mi distrugă deliberat mașina.

— Oprește-te! Îi ordon. Du-mă înapoi la bibliotecă.

Nu mă ascultă. Rămâne tăcut și se strecoară prin orașele necunoscute și drumuri pustii, ca-n filme, când tipii se duc la întâlniri cu traficanți de droguri periculoși.

Grozav. Iată-mă vârată, pentru prima oară, într-o afacere cu droguri. Dacă mă arestează, oare părinții o să mă scoată pe cauțiune? Mă-ntreb ce explicație le va da mama prietenelor ei. Poate c-o să mă trimită la o tabără dintr-aceea, de instrucție militară pentru delincvenți. Pun pariu că asta le-ar conveni de minune... să o trimită pe Shelley la azil, și pe mine într-o tabără militară.

Viața mea ar fi atunci și mai groaznică.

— Nu vreau să mă implic în nimic ilegal. Eu sunt cea care îmi controlez viața, nu Alex. Mă prind de mânerul portierei.

Lasă-mă să cobor sau, dacă nu, jur c-am să sar din mers.

— Porți centura de siguranță, zice el, dându-și ochii peste cap. Liniștește-te. Ajungem în două minute.

Schimbă viteza și încetinește, în timp ce intrăm pe pista unui aeroport vechi și abandonat.

— OK, am ajuns, spune frânând.

— Bine. Da' unde suntem? Îmi pare rău să o spun, dar am trecut de ultima localitate acum vreo cinci kilometri. Nu vreau să cobor din mașină. N-ai decât să te descurci singur cu tranzacția ta cu droguri.

— Dacă aș fi avut cumva dubii că ești blondă naturală, tocmai ce le-ai risipit. Doar nu-ți închipui că te-aș lua cu mine la o tranzacție cu droguri. Dă-te jos din mașină.

— Dă-mi un singur motiv ca s-o fac.

— Uite-l: dacă nu te dai, o să te târăsc afară. Poți să fii sigură de asta, mujer.

Își bagă cheile în buzunarul de la spate al pantalonilor și iese din mașină. N-am încotro și îl urmez.

— Ascultă, dacă voiai să discutăm proiectul cu încălzitoarele de mâini, am fi putut s-o facem la telefon.

Ne întâlnim în spatele mașinii. Stăm față în față, în mijlocul pustietății.

Un gând m-a săcâit toată ziua. Dacă tot sunt aici cu el, aș putea măcar să-l întreb.

— Spune-mi, ne-am sărutat azi-noapte?

— Da.

— Atunci n-a fost nimic memorabil, pentru că nu-mi amintesc nimic.

Râde.

— Am glumit. Nu ne-am sărutat. Când o să ne sărutăm, crede-mă, o să-ți amintești. Toată viața, zice aplecându-se spre mine.

Doamne, ce n-aș da să nu-mi mai tremure genunchii. Știu că ar trebui să mă simt speriată, stând cu un membru al unei bande într-un loc pustiu și discutând cu el despre săruturi, totuși, nu mi-e frică. Pentru că în adâncul sufletului știu că nu mi-ar face rău niciodată sau nu m-ar forța să fac ceva împotriva voinței mele.

— De ce m-ai răpit? îl întreb.

Mă ia de mână și mă conduce spre locul șoferului.

— Urcă.

— De ce?

— Fiindcă vreau să te învăț să conduci ca lumea înainte să strici motorul mașinii.

— Am crezut că ești supărat pe mine. De ce mă ajuți?

— Pentru că așa vreau.

Un răspuns cu totul neașteptat. Inima începe să mi se topească, pentru că a trecut multă vreme de când cineva a făcut un lucru bun pentru mine. Doar dacă...

— Sper că nu vrei să-ți întorc favorul, nu?

Clatină din cap.

— Vorbești serios?

— Da.

— Și nu ești supărat pe ceea ce am făcut sau spus?

— Nu, Brittany, sunt doar frustrat. Din cauza ta. Și a fratelui meu. Și a multor altor lucruri.

— Atunci de ce m-ai adus aici?

— Nu pune întrebări al căror răspuns nu ești pregătită să le afli. Ne-am înțeles?

— O.K.

Mă strecor pe scaunul șoferului și îl aștept să se așeze lângă mine.

— Ești gata? mă întrebă după ce își pune centura de siguranță.

— Îhî.

Se apleacă și bagă cheia în contact. Cobor frâna de mână ca să pornesc mașina, dar motorul moare.

— Nu ai băgat schimbătorul de viteze în punctul mort. Dacă nu ții piciorul apăsat pe ambreiaj, motorul o să se înece dacă-i băgat în viteză.

— Știam, spun, simțindu-mă ca o proastă. Mă faci să fiu nervoasă.

Alex aduce schimbătorul de viteze în punctul mort.

— Pune piciorul stâng pe ambreiaj, piciorul drept pe accelerație și bagă în viteza întâi, mă dădăcește.

Apăs accelerația și dau drumul ambreiajului, iar mașina se smucește în față.

Alex se sprijină cu o mână de bord.

— Oprește.

Opresc mașina și aduc schimbătorul de viteze în punctul mort.

— Trebuie să găsești punctul optim.

Mă uit la el.

— Punctul optim?

— Mda. Punctul în care poți da drumul ambreiajului.

Gesticulează cu mâinile, folosindu-le în chip de pedale.

— Tu dai drumul ambreiajului prea repede. Găsește punctul de echilibru și rămâi acolo... așa, cât să simți mașina. Hai, încearcă din nou.

Bag iar mașina în viteza întâi și eliberez ambreiajul, apăsând pe accelerație.

— Stai așa..., zice. Simți punctul optim? Rămâi acolo un pic.

Dau drumul ambreiajului și apăs pe accelerație, dar nu până la fund.

— Cred că m-am prins.

— Acum dă drumul ambreiajului, dar nu apăsa prea tare pe accelerație.

Încerc, dar mașina se smucește în față, apoi se oprește.

— Ai dat drumul prea repede la ambreiaj. Nu-ți lua piciorul de pe el așa de iute, zice, complet netulburat.

Nu e furios și nici frustrat sau dornic să renunțe.

— Trebuie să apeși un pic mai tare pe accelerație. Nu mult, doar atât cât să pui mașina în mișcare.

Repet mișcările și de data asta mașina înaintează fără smucituri. Suntem pe pista aeroportului și rulăm cu cincisprezece kilometri pe oră.

— Schimbă viteza, zice Alex, apoi își pune mâna peste a mea, ajutându-mă să trec în viteza a doua.

Încerc să nu dau atenție atingerii lui delicate și căldurii mâinii, atât de contrare felului lui de-a fi, și să mă concentrez pe ceea ce am de făcut.

Îmi explică răbdător cum să încetinesc când ne apropiem de capătul pistei. Își ține în continuare palma peste mâna mea.

— Am terminat lecția? îl întreb.

Își drege glasul.

— Ăăă, da.

Își ia mâna de pe a mea, apoi își trece degetele prin coama de păr negru și șuvițele îi cad în dezordine peste față.

— Mersi, zic.

— Păi, îmi sângerau urechile de fiecare dată când îți auzeam motorul accelerând în parcare școlii. N-am făcut-o ca să-ți arăt ce tip de treabă sunt.

Îmi plec capul pe umăr și încerc să-l fac să se uite la mine.

Refuză.

De ce-i așa de important pentru tine ca lumea să te creadă băiat rău? Hai, spune-mi.

24 Alex

E pentru prima oară când purtăm o discuție civilizată. Acum trebuie să vin cu ceva care să-i spargă zidul defensiv.

Doamne, trebuie să-i dezvălui un lucru care să mă facă să par vulnerabil. Dacă mă crede vulnerabil, și nu un ticălos, atunci poate c-o să fac un pas înainte în relația cu ea. Și știi că, într-un fel sau altul, se va prinde dacă o să încerc s-o păcălesc.

Nu sunt sigur dacă fac asta pentru ea, pentru proiectul nostru la chimie sau pentru mine însumi. De fapt, nu mă deranjează nici cât negru sub unghie faptul că nu îmi analizez motivațiile.

— Tata a fost omorât în fața mea când aveam șase ani, îi spun.

Face ochii mari.

— Serios?

Încuviințez din cap. Nu-mi place să vorbesc despre asta, nu cred c-aș fi în stare nici dacă aș vrea.

Își duce mâna manichiurată la gură.

— N-am știut. Doamne! Îmi pare așa de rău. Cred că a fost groaznic.

Mda.

Mă simt mai bine acum, că am putut rosti asta cu voce tare. Zâmbetul nervos al tatei transformându-se brusc în șoc, chiar înainte de a fi împușcat.

Uau, nu pot să cred că mi-am amintit expresia de pe fața lui. De ce zâmbetul i-a fost înlocuit de șoc? Uitasesem cu totul detaliul ăsta. Derutat, mă-ntorc spre Brittany.

— Dacă îmi pasă prea mult de ceva și acel ceva dispare, atunci s-ar repeta situația din ziua când a murit tata. Nu vreau să mă mai simt niciodată așa, și atunci mă străduiesc să nu-mi pese de nimic.

Pe fața ei se citesc regretul, tristețea și simpatia. Îmi dau seama că nu joacă teatru.

E încă încrunțată când îmi spune:

— Mersi că... mi-ai povestit. Deși nu-mi pot imagina cum e să te străduiești să nu-ți pese de nimic. Doar nu ești mașină, n-ai cum să te programezi.

— Pui pariu? o întreb, dorindu-mi brusc, cu disperare, să schimb subiectul. E rândul tău acum să-mi povestești despre tine.

Își ferește privirea. Nu vreau să o presez, de teamă să nu-și vină în fire și să-mi ceară să plecăm de acolo.

O fi greu pentru ea să-mi împărtășească măcar o fărâmbă din viața ei? Viața mea a fost dintotdeauna o asemenea porcărie, încât mi-e al naibii de greu să cred că a ei ar putea fi mai rea. Văd cum o lacrimă i se prelinge din ochi și se grăbește să o ștergă.

Sora mea..., zice. Sora mea are paralizie cerebrală. Și e întârziată mental. „Retardată” e termenul mai cunoscut. Nu poate merge și vorbi și folosește ceea ce doctorii numesc aproximări verbale și semnale non-verbale pentru a se exprima ...

O altă lacrimă i se prelinge pe obraz, însă de data asta n-o mai șterge. Îmi vine să o șterg eu, dar simt că Brittany nu vrea să fie atinsă acum. Trage aer adânc în piept.

— Și în ultima vreme e foarte supărată, deși nu-mi dau seama de ce. A căpătat obiceiul să tragă pe toată lumea de păr și ieri m-a tras așa de tare, că mi-a smuls un smoc întreg. Mi-a curs sânge din cap și mama a intrat în panică și a țipat la mine.

Deci de acolo provenea fășia aia misterioasă de chelie. Nu de la un test antidrog.

E pentru prima oară când îmi pare rău pentru ea. Credeam că duce o viață de basm, că cel mai rău lucru care i se putea întâmpla era să aibă un bob de mazăre sub saltea, care s-o țină trează toată noaptea.

Dar nu e cazul.

Ceva se întâmplă cu mine. Simt o schimbare plutind în aer... o senzație de înțelegere reciprocă. N-am mai simțit asta niciodată. Îmi dreg glasul apoi zic:

— Probabil mama ta se răstește la tine pentru că știe că poți suporta.
— Mda. Cred că ai dreptate. Mai bine strigă la mine decât la sora mea.
— Deși asta nu o scuză, îi spun cu sinceritate, sperând că și ea o să-mi răspundă la fel. Ascultă, nu vreau să mă port cu tine ca un ticălos.

Și cu asta Alex Fuentes Show a luat sfârșit.

— Da, știu. E vorba de imaginea ta, de ceea ce semnifică Alex Fuentes. E brandul tău, logo-ul tău... mexican periculos, mortal și sexy. Sunt expertă în construcția unei imagini. Deși intenția mea nu a fost de a-mi crea o imagine de pițipoancă blondă. Ci mai degrabă cea a perfecțiunii de neatins.

Uau. Ia să derulez banda. Brittany tocmai a zis că sunt sexy. Ceva cu totul neașteptat. Poate că, la urma urmei, am o șansă să câștig pariul ăla stupid.

— Cred că-ți dai seama că tocmai mi-ai zis că sunt sexy.

— De parcă n-ai ști și singur.

Ceea ce nu știam e că Brittany Ellis mă consideră sexy.

— Adevărul e că eu te-am crezut de neatins. Dar acum, că am aflat că mă consideri un zeu mexican atrăgător și sexy...

— N-am rostit cuvântul „zeu”.

Îmi duc degetul la buze.

— Șșt, lasă-mă pentru o clipă să mă bucur de fantezia asta.

Închid ochii. Brittany izbucnește în râs și sunetul acesta dulce îmi gădilă auzul.

— Oricât ar părea de ciudat, Alex, cred că te înțeleg. Deși mă enervezi groaznic când te porți ca un troglodit.

Deschid ochii și o surprind privindu-mă.

— Să nu spui nimănui despre sora mea, continuă ea. Nu-mi place ca lumea să afle cum trăiesc.

— Suntem ca niște actori care își joacă rolurile așa cum vor ceilalți.

— Deci înțelegi de ce aș lua-o razna dacă părinții mei ar afla că suntem... prieteni.

— Ai avea necazuri? Ce naiba, Brittany, doar ai optsprezece ani. Nu crezi c-ai dreptul să te împrietenești cu cine vrei? Ți-au tăiat cam de mulțor cordonul ombilical, să știi.

— Nu pricepi.

— Atunci explică-mi.

— De ce vrei să știi atât de multe despre mine?

— Nu trebuie ca partenerii de chimie să se cunoască bine?

— Râde scurt.

Nu foarte bine, sper.

Adevărul e că fata asta nu-i nici pe departe așa cum crezusem. Din clipa în care îi povestisem despre tata, a fost ca și cum tot corpul ei răsuflase ușurat. Ca și cum nefericirea altuia o alinase, o făcuse să nu se mai simtă singură pe lume. Și totuși nu reușesc să înțeleg de ce îi pasă atât de mult de ceea ce cred ceilalți, de ce vrea să păstreze fațada asta impecabilă.

Pariul plutește deasupra capului meu. Trebuie s-o fac pe Brittany să se îndrăgostească de mine. Și-n timp ce corpul meu îmi zice Fă-o, tot restul îmi șoptește Ești un nemernic dacă vrei să profiți de pe urma vulnerabilității ei.

— Și eu vreau aceleași lucruri de la viață ca și tine, recunosc acum. Numai că abordez problema în mod diferit. Tu le adaptezi la mediul tău, eu la al meu.

Îmi așez mâna peste mâna ei.

— Lasă-mă să-ți demonstrez că sunt altfel față de cum ai crezut. Oye, ai ieși cu un tip care nu-și permite să te scoată la restaurante scumpe sau să-ți cumpere aur și diamante?

— Sigur, zice retrăgându-și mâna. Numai că am deja un prieten.

— Dar dacă n-ai avea, i-ai da vreo șansă acestui mexican?

Fața i se colorează într-o nuanță intensă de roz. Oare Colin o face vreodată să se-nroșească așa?

— Nu vreau să răspund la întrebarea asta, zice.

— De ce nu? Doar e foarte simplă.

— Mă lași? Nimic nu e simplu când vine vorba de tine, Alex. Mai bine să abandonăm subiectul,

zice, băgând mașina în viteza întâi. Putem să plecăm acum?

Si, dacă vrei. E totu-n regulă între noi?

— Așa cred.

Îi întind mâna. Îmi vede tatuajele de pe degete, apoi își întinde și ea mâna și o strânge pe a mea, mimând entuziasmul.

— Pentru încălzitoarele de mâini, zice cu zâmbetul pe buze.

— Pentru încălzitoarele de mâini, accept toastul.

Și pentru sex, îmi zic în sinea mea.

— N-ai vrea să conduci tu? Nu știu drumul.

Mă urc la volan și o luăm înapoi, într-o tăcere confortabilă, în timp ce soarele apune. Armistițiul nostru m-apropie de scopurile pe care mi le-am propus: absolvirea liceului, câștigarea pariului... și încă ceva, un lucru pe care nu sunt deocamdată pregătit să-l recunosc.

Opresc mașina ei trăsnit în parcare a întunecată a bibliotecii și îi spun:

— Mersi că... m-ai lăsat să te rănesc. Ne mai vedem, îmi scot cheile motocicletei din buzunarul din față al pantalonilor, întrebându-mă dacă îmi voi putea permite vreodată altceva decât o rablă ruginită, veche și la mâna a doua. Ies din mașină și extrag din buzunarul de la spate fotografia ei cu Colin, pe care o arunc pe scaunul de pe care tocmai m-am sculat.

— Așteaptă! strigă Brittany după mine.

Mă întorc și dau nas în nas cu ea.

— Ce-i?

Zâmbește seducător, ca și cum ar vrea ceva mai mult de la mine decât un armistițiu. Ceva cu mult mai important. Rahat! Oare are de gând să mă sărute? M-a luat pe nepregătite, chestie cu care nu prea sunt obișnuit. Își mușcă buza de jos, de parcă n-ar fi încă hotărâtă ce să facă. N-am absolut nimic împotriva să ne giugiulim.

Mîntea îmi clocotește de atâtea scenarii, în timp ce Brittany face un pas în față.

Și îmi smulge cheile de la motocicletă din mână.

— Hei, ce faci? o întreb

— Îți întorc chestia cu răpitul.

Face un pas în spate, își ia avânt și îmi azvârle, cu toată puterea, cheile-n pădure.

— Nu se poate.

Se retrage, mergând cu spatele către mașină.

— Sper că nu te-ai supărat. Răzbunarea e o chestie a naibii de neplăcută, nu-i așa, Alex? zice, încercând să-și păstreze expresia serioasă.

Mă uit șocat cum partenera mea de chimie se urcă în BMW. Mașina iese din parcare fără să se zdruncine, să se smucească sau să se hurducăie. Pornire impecabilă.

Sunt enervat, pentru că fie va trebui să mă târăsc prin pădurea întunecată ca să-mi caut cheile, fie să-l sun pe Enrique să vină să mă ia cu mașina.

Dar sunt și amuzat. Brittany Ellis m-a bătut cu propriile arme.

Mda, zic, deși ea e probabil deja la un kilometru distanță și nu mă poate auzi. Răzbunarea e o chestie a naibii de neplăcută. Carajo!

25

Brittany

Sunetul răsuflării greoaie a surorii mele e primul pe care îl aud când lumina soarelui se strecoară, dimineața devreme în camera ei. Noaptea trecută, urcasem în dormitorul lui Shelley și mă întinsesem lângă ea, în pat, urmărind-o ore în șir cum doarme liniștită, înainte să ațipesc și eu.

Când eram mică, mă repezeam în camera ei ori de câte ori era vreo furtună afară. Nu pentru a o liniști, ci pentru a mă liniști eu. O țineam de mână și teama mea pierdea ca prin farmec.

O urmăresc cum doarme tun și nu-mi vine să cred că părinții vor s-o interneze. Shelley reprezintă o parte importantă din mine; gândul că aș putea s-o pierd e atât de... greșit.

Uneori, am senzația că între noi există o legătură pe care putini oameni o înțeleg. Atunci când mama și cu tata nu-și dau seama ce încearcă ea să spună sau de ce este atât de frustrată, eu știu dinainte răspunsul.

Tocmai de aceea am fost atât de uluită când m-a tras de păr. Niciodată nu-mi trecuse prin cap că ar putea să-mi facă vreun rău.

— Totuși, mi-a făcut.

N-o să îi las să te ia de lângă mine, îi șoptesc surorii mele adormite. Voi avea întotdeauna grijă de tine.

Mă strecor afară din patul lui Shelley. Nu pot să stau prea mult cu ea, altfel și-ar da seama că sunt supărată. Așa că mă îmbrac și ies din casă înainte să se trezească.

Ieri i-am făcut confesiuni lui Alex și cerul nu s-a prăbușit peste mine. De fapt, m-am simțit mai bine după ce i-am povestit despre Shelley. Dacă am putut face asta cu Alex, atunci sunt sigură că sunt în stare să repet experiența și cu Sierra și Darlene.

Stau în mașină în fața casei Sierrei și mă gândesc la viața mea.

Nimic nu merge bine. Ultimul an de liceu ar fi trebuit să fie o plăcere — ușor și distractiv. Exact ceea ce n-a fost până acum. Colin mă presează, un membru al unei bande de cartier a devenit mai mult decât partenerul meu la chimie, iar părinții au de gând să-mi trimită sora departe de Chicago. Mai rău de-atât nu se poate.

Observ o mișcare la fereastra de la etajul al doilea al casei. Mai întâi apar niște picioare, apoi un fund. Doamne, e Doug Thompson, vrea să sară peste spalier.

Cred că Doug m-a zărit, pentru că o văd pe Sierra cum își scoate capul pe fereastră. Își flutură brațele spre mine, făcându-mi semn să aștept.

Piciorul lui Doug nu a ajuns încă la spalier. Sierra îl ține de mână, încercând să-l echilibreze. Doug ajunge, în fine, la spalier, dar florile îl încurcă și cade răsucindu-se în toate direcțiile. N-a pățit însă nimic, îmi dau seama de asta după ce îi face un semn victorios Sierrei, cu degetul mare în sus, și o ia pe urmă la picior.

Mă-ntreb dacă și Colin ar fi dispus să se cațere pe un spalier de dragul meu.

După trei minute, ușa de la intrare se deschide, și Sierra iese din casă, îmbrăcată în chiloți și maiou.

— Ce cauți aici, Brittany? E ora șapte. Dimineța. Ai uitat că profii au azi pregătire didactică și noi, zi liberă?

— Nu, n-am uitat, dar viața mea a luat-o razna.

— Hai înăuntru ca să stăm de vorbă, zice deschizând portiera. Mi-a înghețat fundul. De ce naiba verile durează atât de puțin în Chicago?

Intru și îmi scot pantofii, ca să nu fac zgomot și să-i trezesc părinții.

— Nu-ți face griji, au plecat acum o oră la clubul de sănătate.

— Atunci de ce-a ieșit Doug pe fereastră?

Sierra îmi face cu ochiul.

— Ei, și tu, ca să menținem relația cât mai incitantă. Băieții se dau în vânt după aventură.

O urmez pe Sierra în dormitorul ei spațios. Pereții sunt vopsiți în roz intens și verde crud, culorile alese de designerul angajat de mama ei. Mă trântesc pe patul în plus din cameră, în timp ce Sierra o sună pe Darlene.

— Darlene, vino la mine. Brit trece printr-o criză.

Darlene ajunge după numai câteva minute. Locuiește la două case mai jos de Sierra. E îmbrăcată în pijama și cu papuci în picioare.

Deodată, cu toți ochii ațintiți asupra mea, nu mai sunt sigură că a le povesti ce mi s-a întâmplat e o idee foarte bună.

— Nu e nimic grav, zic.

Darlene își îndreaptă spinarea.

— Uite ce-i, Brit. M-ai scos din pat la ora șapte. Hai, golește-ți sacul.

— Da, spune și Sierra. Ce naiba, doar suntem prietenele tale. Cu cine altcineva ai putea să vorbești?

Cu Alex Fuentes. Deși niciodată nu le-aș putea mărturisi lor asta.

— Ce-ar fi să ne uităm la niște filme vechi? propune Sierra. Dacă Audrey Hepburn n-o să te facă să verși totul din tine, atunci nimeni n-o să poată.

Darlene mârâie.

— Nu pot să cred că m-ați sculat din pat când nu e o situație de criză și acum vreți să mă faceți să mă uit la un film vechi. Ar trebui să vă trăiți și voi viața. Măcar veniți c-o bârfa, ceva.

Sierra ne conduce spre camera de zi și ne afundăm în pernele canapelei.

— Am auzit că Samantha Jacoby a fost surprinsă joi în vestiarul îngrijitorilor, sărutându-se cu cineva.

— Ce să zic, spune Darlene, total neimpresionată.

— Da, dar se pupa cu Chuck, unul dintre îngrijitori.

— Ei da, așa bârfă mai zic și eu, Sierra.

Oare asta s-ar întâmpla dacă m-aș apuca să le povestesc și eu ceva din viața mea, ar transforma totul într-o bârfa de care să se amuze?

Sunt în camera de zi a Sierrei, patru ore mai târziu, după două filme, popcorn și o groază de înghețată Ben & Jerry s Confection Connection, și mă simt mai bine. Poate că din cauza lui Audrey Hepburn în rolul Sabine, dar acum îmi vine să cred că orice e posibil. Ceea ce mă face să mă gândesc la...

— Voi ce părere aveți de Alex Fuentes? întreb.

Sierra își aruncă un popcorn în gură.

— Cum adică ce părere avem?

— Nu știu, zic, incapabilă să-mi iau gândul de la atracția intensă, de netăgăduit, dintre noi. E partenerul meu de chimie...

— Și... ? insistă Sierra, fluturându-și mâna în aer, ca și cum ar spune „Și ce-i cu asta?”.

Iau telecomanda și opresc filmul.

— Trebuie să recunoașteți că-i un tip cool.

— Căh, Brittany, zice Darlene, prefacându-se că-și bagă degetul pe gât și vomită.

— OK, e drăguț, nimic de zis, spune Sierra. Dar n-aș ieși în viața mea c-un tip ca el. E într-o bandă, știți și voi.

— Jumătate din timp vine la școală drogat, intervine Darlene.

— Eu stau chiar lângă el la chimie, Darlene, și n-am observat niciodată că ar fi drogat.

— Glumești, nu-i așa? Alex se droghează înainte de ore sau în baia băieților, când chiulește. Și nu doar cu marijuana. Ia droguri tari, spune Darlene, ferm convinsă că are dreptate.

— L-ai văzut tu vreodată? o provoc.

— Ia ascultă, Brit. N-am nevoie să-l văd cu ochii mei trăgând pe nas sau injectându-se. Alex e un tip periculos. În plus, fetele ca noi nu se combină cu indivizi din Latino Blood.

Mă afund mai bine în pernele de pe canapea.

— Da, știu.

— Colin te iubește, zice Sierra, schimbând subiectul. Iubire nu-i nici pe departe ceea ce a simțit Colin pentru mine zilele trecute, la plajă, deși acum n-am niciun chef să-mi amintesc de asta.

De trei ori încearcă mama să dea de mine. Prima oară mă sună pe mobil și îl închid, fapt care nu o face să renunțe, pentru că sună de două ori pe numărul de fix al Sierrei.

— Maică-ta zice că vine încoa' dacă nu vrei să vorbești cu ea, mă anunță Sierra, ținând telefonul în mână.

— Atunci plec.

Sierra îmi întinde telefonul.

— Eu și Darlene o să ieșim, ca să puteți vorbi în liniște Nu știu despre ce-i vorba, dar cred c-ar fi mai bine să discuți cu ea.

Duc telefonul la ureche.

— Bună, mamă.

— Uite ce-i, Brittany, știu că ești supărată. Azi-noapte, eu și tatăl tău am finalizat planurile în legătură cu Shelley. Știu ca îți va fi greu, dar în ultima vreme s-a purtat din ce în ce mai rău.

— Mamă, Shelley are douăzeci de ani și se supără atunci când oamenii nu o înțeleg. Nu crezi că e

normal?

— Anul viitor tu pleci la facultate. N-ar fi corect să o mai ținem pe Shelley acasă. Nu mai fi atât de egoistă.

Dacă o internează pe Shelley pentru că eu plec la facultate, atunci e vina mea.

— O să faceți asta indiferent de părerea mea, nu-i așa? o întreb.

Da. Am luat deja decizia.

26 Alex

Vineri, când Brittany intră în clasă la ora de chimie a doamnei P., încă mă mai gândesc cum să mă răzbun pe ea pentru că mi-a aruncat cheile-n pădure weekendul trecut. Mi-a luat trei sferturi de oră ca să le găsesc și-n tot timpul ăsta am înjurat-o de mama focului. OK, am tot respectul pentru ea fiindcă a reușit să mă păcălească. Și-i mai sunt recunoscător pentru că m-a ajutat să-mi amintesc mai multe chestii legate de noaptea în care a murit papa. Din care cauză m-am apucat să-i sun pe niște GA mai vechi, ca să-i întreb dacă știu pe cineva care-i purta pică tatei.

Brittany s-a purtat foarte prudent cu mine toată săptămâna asta. Se așteaptă să-i joc un renghi, să vreau să-mi iau revanșa pentru că mi-a aruncat cheile motocicletei în pădure. După ore, în vestiar, în timp ce-mi scot din dulap manualele pe care vreau să le iau acasă, se repede spre mine în uniforma sexy de majoretă.

— Vino în sala de lupte, îmi ordonă.

— Am de ales: fie să mă duc, așa cum mi-a spus, fie să plec. Îmi iau cărțile și intru în mica sală de gimnastică. Brittany stă în picioare, zdrăngănindu-și brelocul de care nu mai e atârnată nicio cheie.

Unde mi-au dispărut, ca prin minune, cheile? mă întreb. Dacă nu-mi spui, o să întârzi la meci. Și domnișoara Small o să mă dea afară din echipă.

— Le-am aruncat undeva. Știi, ai face bine să-ți iei o poșetă cu fermoar. Altfel, oricine n-are decât să-ntindă mâna și să-ți ia din lucruri.

— Mă bucur să aflu că ești cleptoman. Nu vrei să-mi dai un indiciu cu privire la locul unde le-ai ascuns?

Mă sprijin de perete, întrebându-mă ce-ar crede cei care ne-ar putea surprinde aici, împreună.

— Sunt într-un loc umed. Foarte, foarte umed, îi ofer indiciul.

— În piscină?

Încuviințez din cap.

— Este că am imaginație?

Mă împinge cu spatele-n perete.

— O să te omor. Du-te și adu-le.

Dacă n-aș cunoaște-o așa de bine, aș putea crede că flirtează cu mine. Am impresia că-i place jocul nostru.

— Mamacita, doar mă cunoști, ce naiba. Descurcă-te singură, așa cum m-am descurcat și eu când m-ai lăsat în parcare bibliotecii.

Își lasă capul pe un umăr și se uită la mine cu ochi triști, bosumflându-se. N-ar trebui să mă concentrez pe buzele ei bosumflate, e periculos. Dar nu mă pot abține.

— Alex, arată-mi unde sunt. Te rog.

O las să fiarbă-n suc propriu circa un minut, apoi cedez. Școala e acum aproape goală. Jumătate dintre elevi s-au dus să urmărească meciul de fotbal. Cealaltă jumătate se bucură că nu trebuie să-l vadă.

Mergem spre piscină. Luminile sunt stinse, dar soarele pătrunde încă înăuntru prin ferestre. Cheile lui Brittany sunt acolo unde le-am aruncat — pe fundul piscinei, chiar în mijloc. Arăt spre micile

bucăți argintii sclipitoare.

— Uite-le. Servește-te.

Brittany stă cu mâinile în șoldurile acoperite de fusta scurtă, gândindu-se cum să scoată cheile de acolo. Se-ndreaptă cu pași mari spre prăjina atârnată de perete, folosită pentru a-i trage afară pe cei care sunt în pericol să se-nece.

— Floare la ureche, zice.

Dar în clipa când bagă prăjina în apă, își dă seama că nu-i așa de ușor pe cât credea. O urmăresc de pe marginea piscinei cum încearcă să facă imposibilul și îmi înăbuș râsul.

— Poți să te dezbraci și să intri în apă. O să păzesc eu sala, ca să nu te vadă nimeni.

Vine spre mine, ținând strâns prăjina.

— Ți-ar plăcea, nu-i așa?

— Păi da, răspund, recunoscând un lucru cât se poate de evident. Deși trebuie să te previn. Dacă porți chiloți de mamaie, s-a zis cu fanteziile mele.

— Ca să știi și tu, află că sunt din satin roz. Și dacă tot vorbim de chestii intime, tu ce porți, boxeri sau slip?

— Nici, nici. Îmi place să-mi țin băieții liberi, dacă-nțelegi ce vreau să spun.

OK, nu-mi țin băieții liberi. Chestie pe care va trebui însă s-o descopere singură.

— Ce scârbos!

— Să nu zici nu până nu-ncerci, spun, pornind-o spre ușă.

— Ce faci, pleci?

— Ăă... da.

— N-ai de gând să mă ajuți să-mi iau cheile?

— Ăă... nu.

Dacă rămân, o să fiu tentat să-i cer să chiulească de la meci și să stea cu mine. Și nu sunt pregătit să îi aflu răspunsul. Mă pricep să joc jocul ăsta cu ea. Însă zilele trecute mi-am arătat adevărata față și mi-am lăsat garda jos. Chestie pe care n-am de gând să o repet. Deschid așadar ușa, după ce îi mai arunc o ultimă privire lui Brittany, și mă întreb dacă lășând-o să se descurce singură m-am purtat cu ea ca un idiot, ca un nemernic, ca un laș sau ca toate astea la un loc.

Acasă, departe de Brittany și de cheile ei de la mașină, îl caut pe fratele meu. Mi-am jurat că o să stau de vorbă cu Carlos săptămâna asta și am tot amânat. Dacă nu sunt atent, o să mă trezesc cât ai clipi din ochi că se înrolează și e inițiat în banda Latino Blood, așa cum mi s-a întâmplat și mie.

Îl găsesc în dormitor, ascunzând ceva sub pat.

— Ce faci acolo? îl întreb.

Se așază pe pat, cu brațele încrucișate la piept.

— Nada.

— Nu încerca să mă prostești, Carlos.

Îl împing la o parte și mă uit sub pat. Sigur, așa cum mă așteptam, un Beretta strălucitor, de calibrul 25 de milimetri, se holbează la mine. Batjocoritor. Îl trag afară și-l cântăresc în mâini.

— De unde ai chestia asta?

— Nu-i treaba ta.

E pentru prima oară-n viața mea când îmi vine să-i tăbăcesc zdravăn fundu'. Mă mănâncă degetele, am chef să-i vâr pistolul între ochi și să-i arăt eu ce-nseamnă să fii într-o bandă, ce-nseamnă să fii amenințat și să nu știi dacă mai apuci sfârșitul zilei.

— Carlos, eu sunt fratele tău mai mare. Se nos fue mi Papă, așa că e de datoria mea să-ți bag mințile-n cap.

Mă uit la pistol. Judecând după greutatea lui, e încărcat. Dumnezeu, dacă s-ar descărca accidental, Carlos ar putea fi ucis. Și dacă Luis ar da peste el... Rahat, nu e deloc de glumă. Carlos dă să se ridice, dar îl împing la loc, pe pat.

— Tu porți armă, se plânge el. Eu de ce să nu port?

— Știi bine de ce. Eu fac parte dintr-o bandă. Tu nu. Tu trebuie să înveți, să mergi la facultate, să-ți faci o viață.

— De ce? Fiindcă așa ai planificat tu totul? se stropșește Carlos la mine. Ei bine, află că am și eu

planurile mele.

— Care sper să nu includă și ideea de a intra într-o bandă.

Carlos tace.

Mă gândesc că l-am pierdut deja și sunt încordat ca un arc de oțel. Pot împiedica primirea lui în Latino, dar asta numai dacă el mă lasă să intervin. Mă uit la poza lui Destiny, lipită deasupra patului său. Carlos a cunoscut-o în vara asta, în Chicago, când ne-am dus să urmărim jocurile de artificii de Ziua Independenței, de pe cheiul marinei. Locuiește cu familia ei în Gurnee și, de când a cunoscut-o, a devenit obsedat de ea. Vorbesc la telefon în fiecare seară. Destiny e o mexicancă inteligentă și, când Carlos a încercat să ne prezinte unul altuia și mi-a văzut tatuajele, s-a speriat atât de tare, încât și-a ferit privirea, ca și cum ar fi putut fi împușcată doar fiindcă stătea la un metru și jumătate de mine.

— Crezi că Destiny ar vrea să iasă cu tine dacă ai fi într-o bandă și ai purta armă? îl întreb pe Carlos.

Nu-mi răspunde, ceea ce e un semn bun. Înseamnă că se gândește.

— O să-ți dea papucii cât ai zice „calibrul 25”.

Carlos își ațintește privirea pe poza lui Destiny.

— Carlos, întreab-o la ce facultate vrea să se ducă. Pun pariu că s-a gândit deja. Și dacă și tu vei dori același lucru, să știi că e fezabil.

Fratele meu se uită acum în sus, la mine. În sufletul lui se dă o luptă între ceea ce știe că ar fi ușor pentru el — viața de membru al unei bande — și lucrurile mai greu de obținut dar pe care și le dorește, ca de pildă Destiny.

— Nu te mai înhăita cu Wil. Fă-ți alți prieteni, înscrie-te în echipa de fotbal european a școlii sau găsește-ți alte ocupații. Poartă-te ca un copil, așa cum ești, și lasă-mă pe mine mă ocup de celelalte treburi.

Îndes pistolul Beretta în betelia blugilor și ies din casă, pornind spre depozit.

27

Brittany

Am întârziat la meciul de fotbal. După ce Alex a plecat, m-am dezbrăcat, rămânând în sutien și chiloți, și am sărit în piscină, ca să caut cheile. Mulțumită lui Alex, am fost retrogradată din funcție. Dariene, co-căpitan al echipei de majorete, este acum — oficial — unicul căpitan. Mi-a luat o jumătate de oră să-mi usuc părul și să mă fardez din nou în vestiarul fetelor. Domnișoara Small s-a supărat foarte tare pe mine pentru c-am întârziat. Mi-a spus că am noroc că n-am fost decât retrogradată, și nu dată afară din echipă.

Meciul s-a terminat și sunt acasă, stând întinsă pe canapeaua din sufragerie, împreună cu sora mea. Părul îmi miroase și acum a clor, dar sunt prea obosită ca să-mi pese. După cină, urmăresc un reality show la televizor și ochii mi se-nchid.

— Brit, scoală-te, a venit Colin, zice mama și mă scutură.

Mă uit în sus spre Colin, care stă aplecat deasupra mea. Își ridică brațele în aer.

— Ce faci? Nu ești gata?

La naiba! Am uitat de petrecerea lui Shane, planificată cu luni în urmă. N-am niciun chef să merg.

— Hai să sărim peste asta și să rămânem în casă.

Glumești? Toată lumea ne așteaptă. Nici vorbă să ratăm cea mai tare petrecere a anului.

Se uită la pantalonii mei de trening și tricoul inscripționat cu textul FĂ-ȚI CONTROLUL, pe care l-am primit anul trecut la marșul de prevenire a cancerului mamar.

— O să te-aștept să te schimbi. Grăbește-te. N-ai vrea să-ți pui rochia aia mini neagră care îmi place atât de mult?

Mă târăsc până în camera mea, ca să îmi schimb hainele într-un colț al dulapului, lângă maioul meu DKNY, e bandana lui Alex. Am spălat-o aseară, dar închid ochii și o apropiu de nas, ca să văd dacă mirosul lui persistă în țesătură. Nu miroase decât a detergent și mă trezesc că sunt dezamăgită. Dar nu sunt încă pregătită să îmi analizez sentimentele, mai ales că jos mă așteaptă Colin.

Îmi trag pe mine rochia mini neagră, îmi aranjez părul și mă machiez, ceea ce-mi ia ceva timp. Sper ca asta să nu-l enerveze pe Colin. Trebuie să arăt bine. Sunt sigură că mama o să-mi comenteze aspectul de față cu el.

Cobor și-l văd pe Colin așezat pe marginea canapelei, ignorând-o pe Shelley. Cred că nu se simte prea confortabil în prezența ei.

Mama, „inspectorul” meu dintotdeauna, se apropie și îmi pipăie părul.

— Te-ai dat cu balsam?

Înainte sau după ce am sărit în piscină ca să-mi recuperez cheile? Îi dau mâna la o parte.

— Mamă, te rog.

— Arăți fantastic, zice Colin, apropiindu-se.

Din fericire, mama se retrage, în mod evident încântată și ușurată de aprecierea lui, deși coafura mea nu e perfectă.

În mașină, în drum spre Shane, îmi studiez iubitul. Ne-am împrietenit acum doi ani. Prima oară ne-am sărutat la un joc de-a „învârte sticla”, tot în casa lui Shane, când eram în clasa a zecea. Ne-am giugiulit în fața tuturor. Colin m-a luat în brațe și ne-am sărutat timp de cinci minute. Nu exagerez deloc, am fost cronometrați. Și de atunci am devenit un cuplu.

— De ce te uiți la mine? mă-ntreabă el, aruncându-mi o privire.

— Mi-am adus aminte de primul nostru sărut.

— Acasă la Shane. Chiar am făcut spectacol împreună, nu-i așa? I-am impresionat până și pe cei din ultimul an de liceu.

— Acum am ajuns și noi în ultimul an.

— Și tot cuplul de aur am rămas, iubito, zice intrând pe aleea casei lui Shane. Să-ncepă petrecerea, a sosit cuplul de aur, strigă în timp ce intrăm în casă.

Se îndreaptă spre băieți, iar eu pornesc în căutarea Sierei. O găsesc în camera de zi. Sierra mă îmbrățișează și-mi face loc pe canapea, lângă ea. Sunt prezente mai multe fete din echipa de majorete, printre care și Darlene.

— Acum, că a venit și Brit, zice Sierra, putem să-ncepem jocul.

— Pe cine-ai prefera să săruți? întrebă Madison.

Sierra se sprijină mai bine pe perne.

— Hai să-ncepem cu o chestie ușoară. Boxer sau pudel? Râd.

— Câini, vrei să zici?

— Mda.

— OK, răspund.

Pudeliu sunt nostimi și drăgălași, dar boxerii sunt mai masculini și au aerul ăla de „să-nu-te-pui-cu-mine”. Oricât de mult mi-ar plăcea cățelușii nostimi și drăgălași, un pudel n-ar fi în regulă.

— Boxer, spun.

Morgan se strâmbă.

— Căh! Eu aș alege sigur pudelul. Boxerii au botul turtit și fornăie. Deloc plăcut la sărutat.

— Doar nu se pune problema să-i pupăm cu adevărat, proasto, zice Sierra.

— Am și eu o întrebare, zic. Antrenorul Garrison sau domnul Harris, proful de mate?

Toate fetele țipă, la unison, „Garrison!”.

— Tipu e foarte sexy, zice Megan.

Sierra chicotește.

— Îmi pare rău să vă informez, dar am auzit că e gay.

— Nu se poate, răspunde Megan. Ești sigură? Mă rog, și dac-ar fi așa, eu tot pe el l-aș alege, nu pe Harris.

— Am și eu una, intervine Darlene. Colin Adams sau Alex Fuentes?

Toți ochii se întorc spre mine. Sierra mă înghiontește, făcându-mi semn că avem companie — Colin. Ce i-o fi venit lui Darlene să-mi coacă una ca asta?

Acum toți ochii sunt ațintiți asupra lui Colin, care stă în picioare în spatele meu.

— Ups, scuze, spune Darlene pentru c-a luat-o gura pe dinainte.

— Toată lumea știe că Brit l-ar prefera pe Colin, intervine Sierra, aruncându-și un covrigel în gură.

Megan pufnește.

— Darlene, ce Dumnezeu te-a apucat?

— Da' ce-am făcut? Nu-i decât un joc, Megan.

— Mda, da' tu joci alt joc decât noi.

— Ce vrei să spui cu asta? Faptul că n-ai un iubit nu-ți dă dreptul să...

Colin trece pe lângă noi și iese pe verandă. Îl urmez, după ce îi arunc o privire furioasă lui Darlene, și-i mulțumesc din ochi lui Megan pentru c-a pus-o la punct.

Îl găsesc pe Colin stând pe un șezlong, lângă piscină.

— Chiar trebuia să eziți naibii când te-a întrebat Darlene? îmi spune. M-ai făcut de râs.

— Mda, m-am cam supărat pe Darlene.

Râde scurt.

— Nu pricepi? Nu e vina ei.

— Crezi că e vina mea? Doar nu eu am cerut să fiu partenera lui Alex.

Se ridică în picioare.

— Da' nici n-ai protestat prea mult.

— Colin, chiar vrei să ne certăm?

— Poate că da. Nici măcar nu știi să te porți ca o iubită.

— Cum poți să spui așa ceva? Cine te-a dus la spital când ți-ai scrântit mâna? Cine-a alergat pe teren să te îmbrățișeze când ai marcat primul eseu? Cine a venit în fiecare zi în vizită la tine când ai avut vărsat de vânt?

Am fost forțată să iau lecții de șofat. Mi-am pierdut cunoștința, beată fiind, în brațele lui Alex, dar nu știam ce fac. Nu s-a întâmplat nimic între mine și Alex. Sunt complet nevinovată, cu toate că prin cap îmi trec gânduri nu foarte inocente.

— Asta se întâmpla anul trecut, zice Colin luându-mă de mână și conducându-mă înapoi în casă. Vreau să-mi arăți cât de mult ții la mine. Acum.

Intrăm în dormitorul lui Shane și mă trage pe pat, lângă el.

Îl împing și-și freacă nasul de gâtul meu.

— Nu te mai purta de parc-aș vrea să te oblig, susură Colin în urechea mea. Patul scârțâie sub greutatea lui. De când a început școala, te-ai transformat într-o mironosiță.

Mă ridic în fund.

— Nu vreau ca relația noastră să se bazeze exclusiv pe sex. Am ajuns să nu mai stăm deloc de vorbă, îi răspund.

— Bine, atunci vorbește, spune el, plimbându-și mâinile pe pieptul meu.

— Începe tu. Pe urmă o să zic și eu ce am de zis.

— Asta-i cea mai mare prostie pe care-am auzit-o în viața mea. Eu n-am nimic de spus, Brit. Dacă tu ai ceva pe suflet, n-ai decât, dă-i drumul.

Răsuflu adânc, dojenindu-mă în sinea mea că mă simt mai în largul meu cu Alex decât aici, în pat, cu Colin. Nu pot pune capăt relației noastre. Mama și-ar ieși din minți, prietenii mei la fel... și planetele nu s-ar mai alinia.

Colin mă trage spre el. Nu pot s-o rup cu el doar pentru că mi-e frică să fac sex. La urma urmei, și el e virgin. Și m-a așteptat pe mine, ca s-o facem împreună pentru prima oară. Majoritatea prietenilor noștri au făcut-o deja; poate că sunt eu nebună. Sau poate că folosesc interesul meu brusc față de Alex drept pretext pentru a nu face sex cu Colin.

Brațele lui se strecoară acum pe după mijlocul meu. Suntem un cuplu de doi ani, de ce să stric totul pentru o atracție prostească față de cineva cu care nici măcar n-ar trebui să stau de vorbă?

Își apropie buzele la câțiva centimetri de ale mele și privirea mea îngheață. Pe măsura de toaletă a lui Shane e o fotografie înrămată. Shane și Colin la plajă, în vara asta. Alături de două fete, iar Colin o ține pe după umeri, foarte intim, pe una dintre ele, drăguță, cu păr castaniu tuns scurt, într-o coafură nu prea reușită. Amândoi zâmbesc larg, de parcă ar avea un secret pe care-l cunosc doar ei. Arăt cu degetul spre poză.

— Cine-s alea? întreb, încercând să-mi stăpânesc tulburarea.

— Niște fete pe care le-am cunoscut la plajă, zice Colin, întinzându-se pe pat și uitându-se la

fotografie.

— Cum o cheamă pe fata pe care o ții pe după umeri?

— Nu mai țin minte. Mia, parcă.

— Pare că formați un cuplu, zic.

— Nu fi ridicolă. Vino-ncoace, spune, ridicându-se și interpunându-se între mine și poză. Pe tine te doresc acum, Brit.

Cum adică acum'? Astă-vară a dorit-o pe Mia, și acum pe mine? Oare exagerez analizându-i prea mult vorbele?

N-apuc să meditez prea mult la asta, pentru că-mi trage rochia și sutienul în sus, până la bărbie. Încerc să par excitată și să mă autoconvinc că ezitarea mea se datorează exclusiv nervozității.

— Ai încuiat ușa? îl întreb, alungându-mi senzația de neliniște undeva, în fundul minții.

— Îhî, răspunde, complet absorbit de sâni mei.

Știu că trebuie să particip și eu, deși nu reușesc să mă motivez, și îi pipăi șlițul.

Colin se ridică, îmi dă mâna deoparte și își desface fermoarul. Lasă să-i alunece pantalonii până la genunchi și zice:

— Haide, Brit, să încercăm ceva nou.

Nu e în regulă, simt că totul e prea orchestrat. Mă apropii, cu toate că mintea-mi zboară-n altă parte.

Ușa se deschide cu un scârțâit și Shane bagă capul înăuntru. Rânjește larg când ne vede.

— Fir-ar să fie! De ce n-am mobilul la mine, ca să vă fac o poză?

— Am crezut c-ai încuiat ușa! îl reped eu pe Colin, trăgându-mi repede pe mine rochia și sutienul.

M-ai mințit.

Colin se acoperă cu pătura.

— Shane, vrei să ne lași singuri? Ce naiba? Brit, lasă istericalele astea de psihopată.

— În caz că nu știți, asta-i dormitorul meu, zice Shane, rezemându-se de ușă și ridicând din sprâncene. Brit, spune-mi adevărul. Sunt naturali sau nu?

— Shane, ești un porc! răspund îndepărtându-mă de Colin.

Cobor din pat și Colin întinde mâna după mine.

— Brit, vino înapoi. Îmi pare rău c-am uitat să încui ușa M-a luat valul.

Chestia e că ușa lăsată neîncuiată e numai unul dintre motivele care mă fac să fiu așa furioasă. M-a făcut, fără să clipească, „psihopată”. Și nu mi-a luat apărarea în fața lui Shane. Îl fixez la rândul meu cu privirea.

— Zău? Atunci uită-te la mine cum mă ia valul și mă duce afară, zic.

E unu și jumătate noaptea și sunt la mine-n cameră, holbându-mă la telefonul mobil. Colin m-a sunat de treizeci și șase de ori. Și mi-a lăsat zece mesaje. Sierra m-a adus cu mașina acasă și până acum le-am ignorat. În primul rând, ca să las să-mi treacă furia. Sunt îngrozită că Shane m-a văzut pe jumătate dezbrăcată. În cele cinci minute cât mi-a luat ca să dau de Sierra și să o rog să mă ducă acasă, cel puțin cinci oameni au început să șușotească despre spectacolul pe care îl dădusem în dormitorul lui Shane. Nu vreau să fac o criză de nervi, ca mama, iar acasă la Shane aproape că-mi ieșisem din minți în fața lui și a lui Colin.

La cel de-al treizeci și nouălea apel al lui Colin, ritmul bătailor inimii mi-a scăzut pe cât posibil.

Într-un târziu, răspund la telefon.

— Nu mă mai suna, spun.

— N-o să te mai sun după ce-o să ascuți ce am de zis, îl aud pe Colin rostind, plin de frustrare.

— Bine. Te ascult.

Îl aud cum răsuflă adânc.

— Îmi pare rău, Brit. Îmi pare rău că n-am încuiat ușa. Îmi pare rău c-am vrut să facem sex. Îmi pare rău că amicul meu a făcut mișto de tine. Îmi pare rău că nu suport să te văd cu Fuentes la ora lui Peterson. Îmi pare rău că-n vara asta m-am schimbat.

Nu știu ce să-i răspund. Colin s-a schimbat. Să mă fi schimbat și eu? Sau sunt același om de la care și-a luat la revedere când a plecat în vacanță? Nu știu. Un singur lucru știu cu certitudine.

— Colin, nu vreau să ne mai certăm.

— Nici eu. Nu poți să uiți ce s-a-ntâmplat în seara asta? O să mă revanșez, promit. Mai ții minte aniversarea noastră de anul trecut, când unchiul meu ne-a pus la dispoziție avionul lui Cessna, ca să zburăm la Michigan?

Ne cazaserăm într-o stațiune. Și-n seara aceea, pe masa de la restaurant mă așteptau un buchet imens de trandafiri și o cutiuță turcoaz. Înăuntru era o brățară din aur alb, de la Tiffany's.

— Îmi amintesc.

— O să-ți cumpăr cerceii asortați cu brățara, Brit.

N am inima să-i spun că nu cerceii îmi doresc eu. În schimb, ador brățara și o port tot timpul. Dar ceea ce mă dăduse acum un an pe spate nu fusese cadoul în sine, ci faptul că el se chinuise să planifice totul în cele mai mici amănunte și să-mi ofere o zi foarte specială. De asta îmi aduc aminte atunci când mă uit la brățară. Nu de cadou, ci de semnificația lui. De când a reînceput școala, nu prea l-am mai văzut pe Colin așa cum era acum un an.

Cerceii aceia scumpi ar fi modul lui de a-și cere scuze și n-ar face decât să-mi amintească de ceea ce s-a petrecut în seara asta. Și m-ar face probabil să mă simt vinovată și să-i ofer și eu ceva la schimb... ca de pildă, virginitatea mea. Poate că nu asta urmărește el în mod deliberat, dar simplul fapt că gândul stăruiește-n mintea mea e pentru mine un semnal. Nu-mi place să fiu presată.

— Colin, nu vreau cerceii.

— Atunci, ce-ți dorești? Spune-mi.

Întârziile ceva timp ca să formulez răspunsul. Acum șase luni, aș fi putut compune un eseu de o sută de pagini înșirând lucrurile pe care mi le doresc. De la începutul școlii însă, totul s-a schimbat.

— În clipa asta, chiar nu știu ce-mi doresc.

Îmi pare rău că sunt nevoită să recunosc asta, dar e adevărul adevărat.

— Și atunci când o să-ți dai seama, o să-mi spui și mie?

Mda, dacă o să-mi dau vreodată seama.

28

Alex

Luni dimineața, încerc să nu mă gândesc prea mult de ce aștept cu-atâta nerăbdare ora de chimie. Nu de dorul doamnei P. mor eu, asta-i sigur. Ci de al lui Brittany.

Intră în clasă cu întârziere.

— Bună, îi spun.

— Bună, murmură.

Fără zâmbet pe față, fără pic de strălucire în ochi. Îmi dau seama că o sâcâie ceva.

— OK, copii, zice doamna Peterson. Scoateți pixurile. Hai să vedem cât de bine ați învățat până acum.

O înjur în sinea mea pentru că nu ne dă oră de laborator, ca să pot să discut cu Brittany, și între timp îi arunc o privire partenerei mele. Pare complet nepregătită. N-am niciun drept, știu, dar tot simt că trebuie s-o protejez, așa că ridic mâna.

— Alex, mi-e și frică să te-ntreb ce vrei, zice doamna Peterson, uitându-se în jos, spre mine.

— E o întrebare scurtă.

— Bine, dă-i drumul.

— Avem voie să stăm cu cărțile deschise, nu-i așa?

— Profa se holbează la mine pe deasupra ochelarelor.

Nu, Alex. N-aveți voie cu cărțile deschise. Și dacă n-ai învățat, ai să primești un patru cât tine de mare. Ne-am înțeles?

Drept răspuns, îmi las manualele să cadă, cu zgomot, pe podea.

Doamna Peterson împarte testele. Citesc prima întrebare. Densitatea aluminiului este de 2,7 grame pe milimetru. Ce volum ocupă 10,5 grame de Al (aluminu)?

După ce fac calculul și completez răspunsul, arunc o privire spre Brittany. Se uită în gol.

Mă vede că o urmăresc și pufnește nervoasă.

— Ce-i?

— Nimic. Nada.

— Atunci, nu te mai holba la mine.

Doamna P. se uită în direcția noastră. Răsuflu adânc ca să mă calmez și mă întorc la test. Chiar trebuie să se poarte așa, să treacă, fără niciun avertisment, de la cald la rece? De ce e Brittany atât de schimbătoare?

Cu colțul ochiului o zăresc pe partenera mea de chimie cum ia cheia de la baie din cârligul fixat pe ușă. Problema e că nicio cheie de pe lume nu te poate ajuta să scapi de realitate. Când ieși din baie, viața te așteaptă tot acolo. Credeți-mă, am încercat și eu. N-ai cum să scapi de probleme și de porcării ascunzându-ți capul în coșul de gunoi.

Brittany se întoarce în clasă și își pune capul pe bancă, mâzgălind răspunsurile la test. O singură privire și mi-e de ajuns să-mi dau seama: tipa nu știe ce face, merge la plesneală. Iar când doamna P. ne cere să punem pixurile jos și să-i dăm testele, partenera mea de chimie are întipărită pe față o expresie goală.

Dacă asta te face să te simți mai bine, îi spun încet, ca să nu m-audă decât ea, am rămas corigent la educație sanitară

în clasa a opta pentru că am pus o țigară aprinsă în gura manechinului.

— Bravo ție, răspunde fără să se-ntoarcă spre mine.

Muzica începe să se reverse din difuzoare, semn că ora a luat sfârșit. Mă uit la Brittany cum iese din clasă, târșâindu-și picioarele și cu buclele de aur săltându-i mai puțin decât de obicei pe spate, neînsoțită, surprinzător, de iubitul ei. Mă-ntreb dacă-și închipuie că toate vin de-a gata în viață, inclusiv notele mari.

Eu unul a trebuit să muncesc din greu pentru tot ce am. Nimic nu mi-a venit de-a gata.

— Salut, Alex.

Carmen stă în fața dulapului meu. OK, recunosc, unele lucruri îmi vin de-a gata.

— Que pasa?

Fosta mea iubită se apleacă spre mine, dezvăluindu-și decolteul foarte adânc.

— Câțiva dintre noi o să mergem după ore la plajă. Nu vrei să vii și tu?

— Trebuie să mă duc la muncă, îi răspund. Poate c-o să trec mai târziu.

Îmi amintesc ce s-a petrecut acum două weekenduri. Când m-am dus acasă la Brittany și mama ei m-a luat din scurt, s-a declanșat ceva în mine.

Faptul că m-am îmbătat ca să-mi alin eul rănit a fost o idee prostească. Voiam să fiu cu Brittany, să stau cu ea nu doar ca să-învăț, ci ca să aflu ce se-ascunde în spatele șuvițelor ei blonde. Dar partenera mea de chimie îmi trăsese clapa. Carmen însă n-o făcuse. Deși îmi amintesc ca prin ceață, știu că fosta mea iubită mă cuprinsese cu brațele pe când ne aflam în lac. Și mai târziu mi se așezase în poală și fumaserăm o chestie mult mai tare decât un Marlboro. În starea mea de beție intensificată de droguri și cu mândria rănită, m-aș fi mulțumit cu orice fată.

Iar Carmen s-a întâmplat să se afle acolo, doritoare, și-i datorez scuze pentru că, deși se oferise de bunăvoie, n-ar fi trebuit să mușc momeala. Trebuie neapărat să stau de vorbă cu ea și să-i explic de ce mă purtasem ca un ticălos.

După ore, văd o mulțime strânsă în jurul motocicletei mele, în parcare. La dracu, dacă s-a întâmplat ceva cu Julio, jur c-o să-l bat măr pe ăla care a făcut-o. Nu trebuie să-mi croiesc drum prin mulțime, pentru că se dau cu toții la o parte când m-apropii.

Toți ochii sunt pe mine cât evaluez actul de vandalism. Se așteaptă să mă înfurii. La urma urmei, cine ar îndrăzni să lege un claxon roz de tricicletă de coarnele motocicletei mele și să prindă de ele stegulețe strălucitoare? Nimeni nu poate să-mi facă o asemenea porcărie și să scape cu fața curată.

Nimeni în afară de Brittany.

Mă uit în jur, dar nu o văd.

— Nu sunt eu de vină, se repede Lucky să mă informeze.

Toți ceilalți îi țin isonul, susținând că nici ei n-au făcut-o.

După care prin mulțime încep să circule zvonuri. „Colin

Adams, Greg Hanson...” Nu le dau atenție, pentru că știu prea bine cine-i vinovatul. Partenera mea

de chimie, cea care astăzi m-a ignorat în timpul orei.

Smulg stegulețele dintr-o mișcare, apoi deșurubez claxonul roz din cauciuc. Roz. Mă-ntreb dacă a fost cândva al ei.

— Dați-vă la o parte, spun.

Mulțimea se împrăștie relativ repede; se tem cu toții de furia mea și nu vor să fie prinși la mijloc. Rolul acesta de băiat rău are uneori avantajele lui. Adevărul e că intenționez să folosesc claxonul roz și stegulețele drept scuză ca să mai stau de vorbă cu Brittany.

După ce toată lumea se face nevăzută, mă duc spre marginea terenului de fotbal. Echipa de majorete e prezentă acolo, exersând ca de obicei.

— Cauți pe cineva?

Mă-ntorc și dau cu ochii de Darlene Boehm, una dintre amicele lui Brittany.

— Brittany e pe-aici? o întreb.

— Nu.

— Nu știi unde e?

Alex Fuentes interesându-se pe unde umblă Brittany Ellis? M-aștept să îmi răspundă că nu-i treaba mea. Sau că s-o las în pace.

În schimb, zice:

— S-a dus acasă.

Murmur „mersi”, mă răsucesc pe călcâie și o iau înapoi spre Julio, formând între timp numărul lui Enrique, vărul meu.

— Atelierul Auto al lui Enrique.

— Salut, sunt Alex. Azi o să-ntârzii la lucru.

— Ai primit iar vreun bilețel de detenție?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Bun, trebuie să lucrezi la Lexus-ul ăla al lui Chuy. I-am spus că o să fie gata până la șapte seara și știi bine cum se poartă Chuy când nu-i faci pe plac.

— Nicio problemă, spun, gândindu-mă la rolul pe care Chuy îl joacă în Latino Blood.

E genul de om cu care nu vrei să te pui, născut fără cipul de empatie în creier. Dacă îndrăznește cineva să fie neloial, Chuy e cel care se ocupă: fie îl aduce pe drumul bun, fie se asigură că nu ne va denunța niciodată. Prin orice fel de mijloace, chiar și atunci când respectivul urlă să îi cruțe viața.

— O să fiu acolo.

Zece minute mai târziu, bat la ușa familiei Ellis, cu claxonul roz și stegulețele în mână, încercând să par nonșalant.

Brittany deschide ușa, îmbrăcată cu un tricou larg și un șort, și rămân blocat în prag.

Se uită la mine, căscându-și ochii de un albastru pal.

— Alex, ce cauți aici?

Îi întind claxonul și stegulețele.

Mi le smulge din mână.

— Nu pot să cred c-ai venit până aici din cauza unei farse.

— Mai avem și alte lucruri de discutat, în afara glumelor proaste.

Înghite în sec, neliniștită.

— Nu mă simt prea bine, OK? Hai s-o amânăm și să discutăm la școală.

Dă să-mi închidă ușa în nas.

Rahat, nu-mi vine să cred că mă port ca unul dintre hărțuitorii ăia pe care-i vezi în filme. Împing ușa. Que mierda!

— Alex, nu.

— Lasă-mă să intru. Nu stau decât un minut. Te rog. Clatină din cap și buclele alea angelice se leagănă înainte și înapoi, acoperindu-i fața.

— Părinților mei nu le place să primesc musafiri.

— Sunt acasă acum?

— Nu.

Oftează și deschide ușa, ezitând.

Pășesc înăuntru. Casa e chiar mai mare decât pare din afară. Pereții sunt zugrăviți în alb strălucitor, ca într-un spital. Jur că praful n-ar îndrăzni să se aștearnă pe podea sau mobile.

Holul, înalt cât două etaje, are o scară ce rivalizează cu cea văzută de mine în Sunetul muzicii, film pe care am fost obligați să-l vizionăm în clasa a opta, iar podeaua sclipește ca un lac.

Brittany a avut dreptate. N-am ce căuta aici. Dar nu contează, pentru că, deși nu aici mi-e locul, ea se află în această casă, iar eu vreau să fiu acolo unde este ea.

— Despre ce voiai să stăm de vorbă? mă întrebă.

Mi-aș dori să nu-i văd picioarele lungi și zvelte ivindu-se din șort. Îmi distrag atenția. Îmi feresc privirea, disperat să-mi păstrez mintea limpede. Și ce dacă are picioare sexy? Ce dacă are ochii limpezi ca niște mărgelile de cristal? Ce dacă e în stare să încaseze o poantă ca un bărbat și să răspundă cu aceeași monedă?

Pe cine vreau să păcălesc? N-am niciun alt motiv să mă aflu aici decât că vreau să fiu cu ea. La naiba cu pariul ăla idiot!

Vreau să aflu cum pot s-o fac să râdă. Vreau să știu de ce plânge atunci când plânge. Vreau să știu cum ar fi dacă s-ar uita la mine ca la cavalerul ei în armură strălucitoare.

— Biee! se aude o voce în depărtare, rupând tăcerea.

— Așteaptă aici, îmi ordonă Brittany, apoi se repede pe un hol, la dreapta. Mă întorc imediat.

N-am de gând să rămân singur, ca un prost, în hol. O urmez, conștient că acum voi putea arunca o privire în viața ei intimă.

29 Brittany

Nu mi-e rușine de dizabilitatea surorii mele. Dar nu vreau ca Alex să o judece. Pentru că n-aș suporta să-l văd râzând de Shelley. Mă-ntorc brusc spre el.

— Te faci că nu-nțelegi ce-ți spun, nu-i așa?

Rânjește, de parc-ar zice Sunt membru al unei bande, la ce te poți aștepta din partea mea?

— Trebuie să mă duc să verific ce face sora mea. Te superi ?

— Nu. Așa, o să am ocazia s-o cunosc. Ai încredere în mine. Ar trebui să-l dau afară în șuturi, cu tot cu tatuajele alea ale lui. Ar trebui, dar n-o fac.

Fără alte vorbe, o iau înainte spre biblioteca întunecoasă, lambrisată în lemn de mahon. Shelley stă așezată în scaunul ei cu roțile, cu capul căzut aiurea într-o parte, și se uită la televizor.

Când își dă seama că are companie, privirea i se mută de la televizor la Alex.

— El e Alex, îi explic, stingând televizorul. Un prieten de la școală.

— Shelley îi aruncă un zâmbet strâmb și apasă cu încheieturile degetelor pe tastatura ei specială. Bună, se aude o voce computerizată feminină, după care, apăsând o altă tastă, răsună o propoziție: Numele meu este Shelley.

Alex se așază pe vine, ca să ajungă la nivelul lui Shelley. Gestul acesta simplu de respect îmi frânge inima. Colin o ignoră întotdeauna pe Shelley, se poartă cu ea de parc-ar fi oarbă și surdă, nu numai handicapată fizic și mental.

— Ce mai faci? întrebă Alex, luând mâna țepănană a lui Shelley și strângând-o. Ai un computer tare!

— E un dispozitiv de comunicare personală, îi explic. O ajută să se exprime.

— Joc, zice vocea computerizată.

Alex vine lângă Shelley. Îmi țin răsufarea, urmărind mâinile surorii mele, cu gândul să nu le las să se apropie de coama lui deasă de păr.

— Ai jocuri pe computerul ăsta? se interesează el.

— Da, răspund eu în locul ei. Shelley e pasionată de jocul de dame. Hai, arată-i cum funcționează. Shelley apasă încet pe monitor cu încheieturile degetelor, iar Alex o urmărește, aparent fascinat.

Când pe ecran apare imaginea jocului de dame, Shelley înghiontește mâna lui Alex.

— Tu prima, zice el.

Ea scutură din cap.

— Vrea să faci tu prima mișcare, spun.

— Bine.

Apasă pe ecran.

Mă uit, tot mai emoționată, cum tipul ăsta dur se joacă liniștit cu sora mea.

— Te superi dacă ies să-i pregătesc o gustare? întreb, disperată să părăsesc încăperea.

— Nu, zice, total concentrat asupra jocului.

— Nu e nevoie s-o lași să câștige, îi spun înainte de a pleca. Se descurcă foarte bine la jocul de dame.

— O, mersi pentru votul de încredere, dar am de gând s-o bat, îmi răspunde Alex.

Zâmbește cu adevărat, fără să se dea mare și tare. Chestie care mă face să vreau și mai tare să o șterg de-acolo.

Câteva minute mai târziu, când mă întorc în bibliotecă ținând în mâini castronul cu mâncarea lui Shelley, Alex îmi spune:

— M-a bătut.

— Ți-am spus eu că e bună. Gata cu jocurile, îi spun lui Shelley, apoi mă întorc spre Alex: Sper că nu te deranjează, acum trebuie s-o hrănesc.

— Dă-i drumul.

Se așază în fotoliul din piele preferat al tatei, iar eu pun tava în fața lui Shelley și încep să-i dau suc de mere. Ca de obicei, face mizerie în jur. Îmi înclin capul și mă uit la Alex: mă urmărește cum șterg colțurile gurii surorii mele cu un prosop.

— Ar fi trebuit să-l lași să câștige, Shelley. Măcar așa, din politețe, spun.

Shelley răspunde clătinând din cap. Pe bărbie i se scurge suc de mere.

— Hm, deci așa ai de gând să te porți? zic, sperând ca scena să nu-l îngreșeze pe Alex.

Poate că-l pun la încercare, să văd dacă e-n stare să suporte adevărul despre viața mea personală. Până acum, a trecut testul.

— Ei, așteaptă tu să plece Alex. Atunci o să-ți arăt eu cine-i campioana la dame.

Sora mea îmi aruncă zâmbetul acela dulce și strâmb al ei. Care ține loc de-o mie de cuvinte. Pentru o clipă, uit de prezența lui Alex. E atât de ciudat că a pătruns în viața mea, în casa mea. Locul lui nu-i aici și totuși pare să nu-l deranjeze.

— De ce te-ai purtat așa de urât cu mine azi, la ora de chimie? mă întreb.

Pentru că sora mea va fi internată într-un azil și ieri am fost surprinsă cu sânii la vedere, în timp ce Colin stătea cu pantalonii-n vine, drept în fața mea.

— Sunt sigură c-ai auzit deja bârfele alea îngrozitoare.

— Nu, n-am auzit nimic. Poate că ești tu paranoică.

Poate. Dar Shane ne-a văzut și are gura mare. Azi, de fiecare dată când cineva se uita la mine, aveam impresia că aflase povestea și mă judeca. Îi arunc o privire lui Alex.

— Uneori îmi doresc s-avem o zi în care să luăm totul de la capăt.

— Uneori mi-aș dori s-avem ani în care să luăm totul de la capăt, răspunde el serios. Sau zile în care să putem da pe repede înainte.

— Din păcate, în viața reală nu dispunem de telecomandă. După ce Shelley termină de mâncat, îi așez scaunul cu rotile în fața televizorului și îl conduc pe Alex în bucătărie.

— Viața mea nu-i atât de perfectă cum credeai, nu-i așa?

Îl întreb, scoțând din frigider două sticle de suc.

Mă privește curios.

— Ce e? Am zis ceva ciudat?

Ridică din umeri.

— Presupun că toți avem probleme. Eu unul am mai mulți demoni decât vezi în filmele de groază. Demonii? Nimic nu-l supără pe Alex. Nu l-am văzut plângându-se niciodată de viața pe care o duce.

— Ce demoni ai? îl întreb.

— Oye, dacă m-aș apuca să-ți povestesc despre ei, ai fugi de mine ca din pușcă.

— Cred că ai fi surprins să afli de care lucruri aş fugi eu, Alex.

Orologiul bunicului răsună în toată casa. O bătaie. Două. Trei. Patru. Cinci.

— Trebuie s-o iau din loc, zice Alex. Ce-ar fi să ne-ntâlnim mâine, să învăţăm, după ore? La mine acasă.

— La tine acasă?

În partea de sud a oraşului?

— Aşa o să ai ocazia să vezi şi tu cum trăiesc. Te bagi? mă întreabă

Înghiţ în sec.

— Sigur.

Să-nceapă jocul.

În timp ce îl conduc spre uşă, aud o maşină intrând pe alee. Dacă e mama, am dat de dracu. Nu contează că nu am făcut nimic rău, tot o să-şi iasă din minţi.

Mă uit pe furiş afară, prin fereastra de lângă uşă, şi recunosc maşina sport de culoare roşie a lui Darlene.

— O, nu. Au venit prietenele mele.

— Nu intra în panică, spune Alex. Deschide uşa. N-ai cum să te prefaci că nu-s aici. Mi-am parcat motocicletă pe alee.

Are dreptate. N-am cum să pretind că nu-i aici.

Deschid uşa şi ies. Alex mă urmează îndeaproape şi le vedem pe Darlene, Morgan şi Sierra venind spre noi.

— Bună, fetelor, zic.

Poate că dacă mă port cu nonşalanţă, n-o să facă prea mare caz de prezenţa lui Alex. Îl ating uşor pe cot.

— Tocmai discutam despre proiectul nostru la chimie. Nu-i aşa, Alex?

— Aşa e.

Sierra ridică din sprâncene. Am impresia că Morgan vrea să-şi scoată mobilul din geantă, fără îndoială pentru a le informa pe celelalte componente ale Factorului M că l-a văzut pe Alex Fuentes ieşind de la mine din casă.

— Să plecăm, ca să vă lăsăm singuri? întreabă Darlene.

— Nu fi caraghioasă, mă grăbesc prea tare să-i răspund. Alex se îndreaptă spre motocicletă, iar cămaşa i se mulează pe spatele perfect, musculos, în timp ce blugii îi scot în evidenţă... După ce îşi pune casca, arată cu degetul spre mine.

— Ne vedem mâine.

Mâine. La el acasă.

Dau aprobator din cap.

După ce Alex a dispărut din vedere, Sierra mă întreabă:

— Ce-a fost chestia asta?

— Chimie, murmur.

Morgan se uită la mine cu gura căscată de uimire.

— Aţi făcut sex? zice Darlene. Eu sunt prietenă cu tine de zece ani şi pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori m-ai invitat la tine în casă.

— E partenerul meu de chimie.

— E membrul unei bande, Brit. Să nu cumva să uiţi asta, zice Darlene.

Sierra clatină din cap şi spune:

— Ai făcut cumva o pasiune pentru altcineva decât iubitul tău? Colin i-a povestit lui Doug că te-ai purtat ciudat în ultima vreme. Noi suntem prietenele tale şi am venit aici ca să-ţi băgăm minţile-n cap.

Stau pe verandă şi le ascult vorbind cu emfază, timp de o plină de oră, despre reputaţie, iubiri şi loialitate faţă de prieteni. Tot ce spun ele este logic.

— Jură-ne că nu e nimic între tine şi Alex, zice Sierra, rămase în urmă, în timp ce Morgan şi Darlene o aşteaptă în maşină.

Nu e nimic între mine şi Alex, o asigur. Jur.

30
Alex

Sunt la ora de analiză matematică și un agent de pază bate la ușă și-i spune profului că trebuie să mă scoată din clasă. Îmi iau cărțile și-i las plăcerea de a mă umili în fața audienței.

— Ce mai e acum? îl întreb.

Ieri am fost scos din clasă pentru c-aș fi declanșat o bătaie cu mâncare în curtea școlii. Da' nu eu am început. OK, poate c-am participat. Da' nu de la mine-a pornit bătaia.

— O să facem o mică excursie până la terenul de baschet, zice agentul și îl urmez. Alejandro, vandalizarea unei proprietăți a școlii e o acuză foarte serioasă.

— N-am vandalizat nimic, răspund.

— Am primit un pont cum că tu ești vinovatul.

Un pont? Știți vorba aia, „Cine zice ăla e”? Ei bine, probabil că m-a turnat însuși autorul.

Agentul de pază arată spre podeaua sălii, unde cineva a pictat cu vopsea spray o copie foarte nereușită a simbolului Latino Blood.

— Poți să-mi explici cum a ajuns asta aici?

— Nu, nu pot, răspund.

— Se apropie un alt agent.

Ar trebui să-i verificăm dulapul, zice.

— Bună idee.

N-o să găsească altceva decât o jachetă de piele și manuale.

Tocmai descui dulapul când doamna P. trece pe lângă noi.

— Care e problema? îi întreabă pe agenți.

— Vandalism. Pe terenul de baschet.

Descui dulapul și mă dau la o parte, ca să îi las să-l inspecteze.

— Aha, zice unul dintre agenți, băgând mâna înăuntru și scoțând de pe raftul de sus o cutie de vopsea spray neagră.

Mi-o flutură în față.

— Ce ai de zis? Tot mai susții că ești nevinovat?

— E o înscenare.

Mă-ntorc spre doamna P., care se uită la mine de parcă i-aș fi omorât pisica.

— N-am făcut nimic, spun. Doamnă P., trebuie să mă credeți.

Mă și văd aruncat în închisoare pentru o chestie pe care n-am făcut-o.

Doamna P. clatină din cap.

— Alex, ai văzut și tu probele. Aș vrea să te pot crede, dar mi-e cam greu.

Cei doi agenți stau de-o parte și de alta a mea. Știu ce-o să urmeze. Doamna P. îi oprește cu o ridicare a mâinii.

— Alex, explică-mi.

— Sunt tentat să nu-i răspund, să-i las pe toți să creadă că eu sunt cel care a deteriorat proprietatea școlii. Oricum, probabil că nici n-o să stea să mă asculte. Dar doamna P. se uită la mine de parc-ar fi un adolescent rebel care vrea să demonstreze că toți ceilalți s-au înșelat.

Simbolul e reprodus inexact, îi spun arătându-mi brațul. Uitați, acesta e simbolul Latino Blood. E o stea în cinci colțuri, cu două furci în vârf și scrisul LB în mijloc. Desenul de pe podea e o stea în șase colțuri și cu două săgeți. Niciun membru al Latino Blood n-ar face o asemenea confuzie.

— Unde e dr. Aguirre? îi întreabă ea pe agenți.

— Într-o ședință cu administratorul. Secretara ne-a spus că a cerut să nu fie deranjat.

Peterson se uită la ceas.

— Am oră peste cincisprezece minute. Joe, ia legătura cu dr. Aguirre pe walkie-talkie.

Agentul Joe nu pare prea încântat de sugestie.

— Doamnă, noi tocmai pentru chestiuni de genul acesta am fost angajați.

— Știu. Dar Alex e elevul meu și credeți-mă când vă spun că nu poate lipsi de la oră astăzi.
Joe ridică din umeri, apoi ia legătura cu dr. Aguirre, pentru a-l ruga să vină la holul L. Când secretara directorului îl întreabă dacă e vreo urgență, doamna P. îi ia walkie-talkie-ul din mână și o informează că, din punctul ei de vedere, este o urgență și ca atare dr. Aguirre ar trebui să se prezinte imediat la holul L.

După două minute, Aguirre își face apariția, încrunțat.

— Despre ce e vorba?

— Vandalism în sala de sport, îl informează agentul Joe.

Aguirre înțepenește.

— Ce Dumnezeu, Fuentes! Ai făcut din nou o prostie?

— Nu, îi răspund.

— Atunci cine-a făcut?

Ridic din umeri.

Directorul clatină din cap și se întoarce spre agentul de pază.

— Cheamă-l pe Chuck și spune-i să încerce să curețe mizeria.

Gesticulează cu bidonul de vopsea spray spre mine.

— Te avertizez însă, Alex. Dacă descoperim că tu ești autorul, n-o să fii numai suspendat, ci și arestat. Ai înțeles?

După ce cei doi agenți pleacă, Aguirre adaugă:

— Alex, nu ți-am povestit asta până acum, dar se pare că a sosit momentul. În liceu, consideram că toată lumea e împotriva mea. Semănăm destul de mult cu tine, să știi. Mi-a luat al naibii de mult timp ca să-mi dau seama că eu sunt propriul meu dușman. Dar din clipa când am înțeles asta, toată viața mea s-a schimbat. Nici eu și nici doamna P. nu îți suntem dușmani.

— Știu.

Și chiar cred ceea ce spun.

— Bine. M-ați întrerupt în mijlocul unei ședințe importante. Așa că mă scuzați, trebuie să mă întorc la treabă.

— Mulțumesc că m-ați crezut, îi zic doamnei P. după ce directorul pleacă.

— Știi cine a vandalizat sala de sport? mă întreabă.

Mă uit drept în ochii ei și-i spun adevărul.

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar aș putea băga mâna în foc că nu e unul dintre prietenii mei. Oftează.

— Alex, dacă n-ai fi într-o bandă, n-ai mai intra în încurcăturile astea.

— Mda, da' aș intra în altele.

31

Brittany

— Se pare că unii dintre voi n-acordă suficientă importanță orelor de chimie, zice doamna Peterson.

Începe să ne înmâneze testele date ieri.

Se îndreaptă spre banca pe care o împart cu Alex și eu mă fac mică în scaun. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e furia ei.

— Bună treabă, zice așezându-mi lucrarea cu fața în jos pe bancă și întorcându-se apoi spre Alex. Pentru cineva care aspiră să devină profesor de chimie, ai pornit cu stângul, domnule Fuentes. Dacă o să mai vii nepregătit la ora mea, s-ar putea să mă gândesc de două ori dacă mai meriți sau nu să-ți iau apărarea.

Lasă lucrarea să cadă pe masă ținând-o între arătător și degetul mare, de parc-ar fi prea dezgustătoare pentru a fi atinsă cu celelalte degete.

— Să rămâi după oră, îi spune lui Alex înainte de a împărți celelalte teste.

Nu înțeleg de ce doamna Peterson nu m-a luat la rost. Întorc foaia și văd zecele tronând în partea

de sus. Mă frec la ochi și mă uit din nou. Nu se poate, e o greșeală. În mai puțin de o secundă îmi dau seama cine e responsabil pentru nota mea. Adevărul mă lovește ca un ciocan în moalele capului. Mă uit la Alex cum își îndeasă-n carte testul la care a picat.

— De ce-ai făcut asta?

Aștept până ce doamna Peterson termină de vorbit cu Alex, după oră, și-abia apoi mă apropii de el. Stau în fața dulapului lui și el pare că nu prea mă bagă în seamă. Ignor privirile celorlalți, fixate-n ceafa mea.

— Nu știi despre ce vorbești, zice.

Aiurea.

— Ai schimbat lucrările între ele.

Alex trânteste ușa dulapului, închizând-o.

— Nu-i mare brânză.

Ba da, este. Pleacă, de parcă s-ar aștepta să las baltă discuția. Îl urmărisem răspunzând sârguincios la toate întrebările, dar când văzusem patrul acela roșu și mare din capul foii, îmi recunoscusem propria lucrare.

După ore, mă grăbesc să ies pe ușă ca să-l prind. A urcat deja pe motocicletă, gata de plecare.

— Alex, așteaptă.

Sunt agitată și-mi dau buclele pe după ureche.

— Urcă, îmi ordonă.

— Poftim?

— Urcă. Dacă vrei să-mi mulțumești că ți-am salvat fundul la ora de chimie, vino cu mine acasă.

N-am glumit ieri.

Tu mi-ai arătat ceva din viața ta personală, acum e rândul meu să-ți arăt. Așa-i corect, nu?

Cercetez din ochi parcare. Câțiva elevi se uită în direcția noastră, probabil pregătiți să răspândească vestea că m-au văzut vorbind cu Alex. Dacă mă văd și plecând cu el, bârfele o să se răspândească rapid.

Zgomotul motorului ambalat al motocicletei mă aduce cu picioarele pe pământ.

— Nu-ți fie frică de ce cred ceilalți.

Îl măsoar de jos până sus, de la blugii jerpeliți și jacheta de piele până la bandana roșu cu negru pe care tocmai și-a le gat-o pe cap. Culorile bandei din care face parte.

Ar trebui să fiu înspăimântată. Dar îmi amintesc cum s-a purtat ieri cu Shelley.

La naiba cu toate!

Îmi așez rucsacul cu manuale în spinare și încalec pe motocicletă.

— Ține-te bine, îmi zice, punându-mi brațele în jurul mijlocului său.

Simpla atingere a mâinilor lui puternice e o experiență intimă intensă. Mă-ntreb dacă și el simte aceleași emoții, apoi îmi alung gândul din minte. Alex Fuentes e un tip dur. Și versat. N-are cum să aibă fluturi în stomac de la o simplă atingere.

Își lasă deliberat mâna să zăbovească pe vârfurile degete lor mele înainte de a se prinde de ghidon. Doamne, în ce m-am băgat?

Accelerează și ieșim din parcare școlii, iar eu m-aplec în față, prinzându-mă mai bine de abdomenul lui musculos. Viteza cu care merge mă sperie. Am capul ușor, simt că plutesc ca într-un carusel fără bare de protecție.

Motocicleta se oprește la un semafor. Mă dezlipesc de Alex.

Îl aud cum râde pe-nfundate în timp ce ambalează motorul când semaforul se face verde. Îl strâng tare de mijloc și-mi îngrop fața în spinarea lui.

Când, în cele din urmă, oprește de tot și pune cricul ca să parcheze motocicleta, mă uit în jur. N-am fost în viața mea pe strada

asta. Casele sunt atât de... mici. Majoritatea nu au etaj. Și între ele nu e loc nici cât să se strecoare o pisică. Deși nu vreau, simt cum tristețea mi se instalează undeva în fundul stomacului.

Casa mea e de cel puțin șapte, dacă nu de opt sau nouă ori mai mare decât a lui Alex. Știam că asta e zona săracă a orașului, dar...

— A fost o greșeală din partea mea, zice Alex. Hai să te duc acasă.

— De ce?

— Printre altele, din cauza dezgustului care ți se citește pe față.

— Nu e dezgust. Doar că îmi pare rău că...

— N-ai de ce să-ți fie milă de mine, mă previne el. Sunt sărac, dar am o casă.

— Atunci, n-ai de gând să mă inviți înăuntru? Tipii ăia de vizavi cască ochii la fata cea albă.

— De fapt, pe-aici prin cartier se zice fată de zăpadă.

— Urâsc zăpada, spun.

Rânjește

— Porecla n-are nicio legătură cu vremea, querida. Ci cu pielea ta albă ca zăpada. Vino după mine și nu-i băga în seamă pe vecini, chiar dacă se holbează la tine.

Mă conduce înăuntru și-l simt că mă urmărește cu atenție.

— Ei, asta e, zice, făcându-mi semn să intru.

Sufrageria e probabil mai mică decât oricare dintre camerele de la mine de-acasă, dar e confortabilă și plăcută. Pe canapea sunt două piei de oaie cu care mi-ar plăcea și mie să mă învelesc în nopțile reci. Noi n-avem piei de oaie acasă. Doar cuverturi... făcute la comandă, ca să se asorteze cu decorul.

Fac turul camerei, trecându-mi degetele peste mobilă. Un raft cu lumânări pe jumătate topite e fixat în perete, sub fotografia unui bărbat arătos. Alex stă lângă mine și îi simt căldura trupului.

— E tatăl tău? îl întreb.

Încuviințează din cap.

— Nici nu pot să-mi imaginez cum ar fi să-mi pierd tatăl, spun.

Chiar dacă tata nu prea stă pe acasă, pentru mine e un repet permanent. Niciodată n-am fost mulțumită cu ce mi-au oferit părinții. Poate c-ar trebui să mă consider norocoasă că îi am.

Alex studiază fotografia tatălui său.

— Când s-a întâmplat, m-am simțit complet amorțit și-am încercat să-mi scot imaginea aceea din minte. Cum să-ți spun, e ca și când știi ce s-a întâmplat, că l-ai pierdut și-așa mai departe, dar totul plutește în ceață. Și pe urmă intri în rutina de zi cu zi. Într-un final, ajungi să nu te mai gândești la asta și mergi înainte. Pentru că n-ai de ales.

— Mda, e ca un fel de test.

Îmi văd reflexia în oglinda de pe celălalt perete. Absentă, îmi aranjez părul.

— Tot timpul faci asta.

— Ce anume?

— Îți aranjezi părul sau îți verifici machiajul.

— Și ce-i rău în asta? Ce e rău în a vrea s-arăți bine?

— Nimic, dacă nu se transformă într-o obsesie.

Îmi iau mâinile din păr. Aș vrea să mi le pot lipi pe lângă corp.

— Nu sunt obsedată.

Ridică din umeri.

— E așa de important pentru tine ca oamenii să te considere frumoasă?

— Nu-mi pasă ce cred ceilalți, mint.

— Asta pentru că ești... frumoasă. Numai că n-ar trebui să conteze atât de mult pentru tine.

Știu că are dreptate. Dar așteptările înseamnă mult în lumea în care trăiesc eu. Și apropo de așteptări...

— Ce ți-a spus doamna Peterson după ore?

— Ei, chestiile obișnuite, nimic special. Că dacă nu m-apuc de învăț serios, o să-mi facă viața un iad.

Înghit în sec, nesigură dacă ar trebui sau nu să îmi dezvălui planul.

— Am de gând să-i spun că ai schimbat testele între ele.

— Să nu faci asta, zice, îndepărtându-se de mine.

— De ce?

— Pentru că n-are importanță.

— Ba are. Ai nevoie de note bune ca să..

— Ca să ce? Să intru la facultate? Mă faci să râd. Nu mă duc la nicio facultate, și tu o știi la fel de bine ca și mine. Voi, copiii bogați, vă faceți atâtea griji cu media generală, de parc-ar fi un simbol al valorii voastre. N-am nevoie de note mari, așa că n-ai de ce să-mi faci favoruri. O să trec clasa și cu o medie de șapte la chimie. Trebuie doar să facem o lucrare trăsnet cu încălzitoarele alea de mâini.

Dac-ar fi după mine, am lua zece cu plus la proiect.

— Unde e camera ta? îl întreb, schimbând subiectul și lăsând rucsacul cu cărți să cadă pe podea. Știi, un dormitor spune multe despre o persoană.

Gesticulează spre o ușă laterală. Cele trei paturi ocupă cea mai mare parte a spațiului strâmt, lăsând loc doar pentru o măsuță de toaletă. Fac înconjurul camerei.

— O-mpart cu cei doi frați ai mei, îmi explică. N-avem niciunul parte de prea multă intimitate.

— Lasă-mă să ghicesc care-i patul tău, spun zâmbind.

Mă uit la fiecare pat în parte. O fotografie mică a unei fete hispanice e lipită pe un perete.

— Hmm..., murmur, uitându-mă lui Alex și întrebându-mă dacă fata care îmi întoarce privirea reprezintă idealul lui feminin.

Trec încet pe lângă el și examinez patul următor. Deasupra lui sunt poze cu jucători de fotbal european. Patul nu e făcut și-n jur sunt aruncate haine peste tot, de la perne la podea.

Nimic nu-mpodobește peretele de deasupra celui de-al treilea pat, ca și cum cel care doarme în el ar fi un musafir ocazional. E ceva aproape trist; primele două paturi spun atât de multe despre cei care dorm în ele, în timp ce acesta este gol.

M-așez pe patul lui Alex, cel gol și fără de speranță, și ochii mei se întâlnesc cu-ai lui.

— Patul tău spune multe despre tine.

— Zău? Și cam ce spune?

— Mă-ntreb de ce-ți închipui că nu vei mai sta mult în casa asta, răspund. Asta dacă nu cumva vrei totuși să mergi la facultate.

Se sprijină de catul ușii.

— Nu plec nicăieri. N-am de gând să plec niciodată din Fairfield.

— Chiar nu-ți dorești o diplomă?

— Acum te porți exact ca nenorocitul ăla de consilier de carieră de la școală.

— Nu vrei să pleci și să începi o viață nouă? Departe de trecutul tău?

— Pentru tine, mersul la facultate e o evadare, zice el.

— Evadare? Alex, habar n-ai ce vorbești. Vreau să merg la o facultate cât mai aproape de sora mea. La început m-am gândit la Northwestern, acum la University of Colorado. Viața mea e dictată de capriciile părinților și de locul unde vor s-o interneze pe Shelley. În timp ce tu alegi calea cea mai ușoară, aceea de a rămâne aici.

— Chiar ai impresia că e ușor să fii bărbatul casei? La dracu', crede-mă, am toate motivele să rămân aici: să mă asigur că mama nu se combină cu cine știe ce derbedeu sau că frații mei nu se-apucă să tragă cu arma în stânga și-n dreapta sau să se ia de droguri.

— Îmi pare rău.

— Ți-am spus că n-am nevoie de mila ta.

— Nu, nu-i vorba de asta, spun, ridicându-mi ochii spre el. Ești atât de legat de familie, dar nu-ți așezi nimic de natură permanentă lângă pat, ca și cum ai fi pe punctul de-a pleca în orice clipă. De asta-mi pare rău pentru tine.

Face un pas în spate, semnalându-mi că a încheiat discuția.

— Ai terminat cu psihanaliza?

Îl urmez în sufragerie, încă nesigură de modul în care Alex își vede viitorul. Pare gata să părăsească oricând casa... sau lumea asta. Oare de aceea nu-și așază niciun lucru personal lângă pat, ca să se pregătească de moarte? Poate-și închipuie că va avea același destin ca și tatăl lui?

Asta a vrut să spună când mi-a pomenit de demonii lui?

În următoarele două ore, stăm pe canapeaua din sufragerie și lucrăm la schița proiectului cu încălzitoarele de mâini.

E cu mult mai inteligent decât crezusem; nota aceea de zece la test n-a fost o întâmplare. Are o

groază de idei despre cum am putea să ne documentăm online sau de la bibliotecă pentru a proiecta încălzitoarele de mâini și a include în lucrare diversele lor utilizări. Avem nevoie de substanțe chimice pe care ni le va pune la dispoziție doamna Peterson, de pungii care să se închidă etanș și în care să ținem chimicalele și, pentru face impresie și mai bună, ne hotărâm să ambalăm pungile în material pe care-l vom cumpăra de la magazinul de țesături. Mă rezum în mod deliberat la discuția despre proiectul nostru la chimie, evitând orice subiect prea personal.

Închid manualul și-l văd cu coada ochiului pe Alex cum își trece mâna prin păr.

— Uite ce-i, n-am vrut să fiu nepoliticos cu tine.

— Nu-i nimic. E vina mea. Am fost prea băgăcioasă.

— Ai dreptate.

Mă ridic în picioare. Mă simt cam stânjenită. Mă ia de mână și mă îndeamnă să m-așez la loc.

— Nu, ascultă. Vreau să spun că ai avut dreptate în privința mea. Nu mi-am pus nimic personal în dormitor.

— De ce?

— Tata, zice Alex, uitându-se la fotografia de pe peretele opus și forțându-se apoi să închidă ochii. Doamne, era atâta sânge în jur, zice deschizând ochii și prinzându-mi privirea. Dacă e să fi învățat ceva în viață, atunci e că nimeni nu-i veșnic pe pământ. De asta trebuie să trăiești clipa, să iei lucruri așa cum sunt, zi după zi... acum și aici.

— Și ce-ți dorești tu acum?

Acum, aș vrea să-i pot alina durerea și să mi-o uit pe-a mea.

Mă mângâie pe obraz cu vârfurile degetelor.

Respirația mi se accelerează.

— Vrei să mă săruți, Alex?

— Dios mío, da, vreau să te sărut... să-ți simt gustul buzelor, al limbii.

Îmi trasează cu blândețe conturul buzelor cu vârfurile degetelor.

— Vrei să te sărut, Brittany? N-o să știe nimeni, numai noi.

32

Alex

Limba lui Brittany se strecoară afară și-i umezește buzele perfecte, în formă de inimioară, acum lucioase și, o, atât de ademenitoare.

— Nu mă stârni, gem, cu buzele la câțiva centimetri de-ale ei.

Cărțile ei cad pe covor. Se uită în jos, după ele, dar dacă permit să-i fie distrasă atenția, s-ar putea să nu mai am niciodată o astfel de ocazie. Mâinile mele îi cuprind bărbia, îndemnând-o să mă privească în ochi.

Se uită la mine cu privirea aceea vulnerabilă a ei.

— Dacă înseamnă ceva ceea ce facem?

— Ei, ce dacă?

— Promite-mi că n-o să însemne nimic.

Îmi sprijin capul pe spătarul canapelei.

— N-o să însemne nimic.

Nu se presupune că în acest scenariu eu sunt bărbatul, cel care nu vrea să se implice cu niciun chip?

— Și fără limbă, adaugă ea.

— Mi vida, dacă te sărut, îți garantez c-o s-o fac cu limba.

Ezită.

— Promit că n-o să-nsemne nimic, o asigur.

Nu mă aștept s-o facă. Cred că nu vrea decât să mă provoace, să vadă cât pot să rezist înainte de a-mi pierde cumpătul. Dar o văd cum închide ochii și se apleacă spre mine și înțeleg că o va face totuși. Fata visurilor mele, fata care îmi seamănă mai mult decât oricine pe lume, vrea să mă sărute.

Preiau controlul imediat ce își înclină capul. Buzele noastre se ating scurt, după care îmi împletesc degetele în părul ei și continui să o sărut ușor și cu blândețe. Îi prind obrazul în palmă și-i simt pielea netedă, ca de bebeluș, frecându-se de degetele mele aspre. Corpul îmi cere să profit de situație, dar creierul (cel din cap) mă avertizează să îmi păstrez luciditatea.

Un oftat satisfăcut scapă din gura lui Brittany, de parc-ar fi mulțumită să rămână în brațele mele pentru totdeauna.

Îmi trec încet vârful limbii peste buzele ei, făcând-o să și deschidă gura. Limba ei o întâlnește, ezitant, pe a mea. Gurile și limbile noastre se amestecă într-un dans erotic lent, până ce sunetul ușii de la intrare care se deschide o face pe Brittany să se retragă tresărind.

La naiba. Sunt enervat foc. În primul rând, pentru că m-am pierdut în sărutul ei. În al doilea rând, fiindcă îmi doresc ca această clipă să nu se mai termine. Și în ultimul rând, sunt supărat pe mi'amă și pe frații mei pentru că se-ntorc acasă în momentul cel mai nepotrivit.

O urmăresc pe Brittany cum încearcă să se prefacă preocupată, aplecându-se și ridicându-și cărțile de pe jos. Mama și frații mei stau în prag, cu ochii mari de uimire.

— Bună, mamă, zic, mai tulburat decât ar trebui să fiu.

Din privirea ei încruntată, înțeleg că nu e deloc încântată — că m-a surprins giugiulindu-mă cu o fată și că, după plecarea lui Brittany, n-o să mă lase să scap ușor.

Luis și Carlos, duceți-vă în dormitor, ordonă ea, pășind înăuntru și străduindu-se să-și revină în fire. Alejandro, n-ai de gând să mă prezinți prietenei tale?

Brittany se ridică în picioare, ținându-și cărțile în mână.

— Bună ziua, eu sunt Brittany.

Chiar și cu părul vâlvoi de la degetele mele și de la mersul pe motocicletă, tot e frumoasă de pică. Întinde mâna spre mama, în semn de salut.

— Alex și cu mine învățăm la chimie.

— Eu n-am văzut că învățați, zice mama, neluând în seamă mâna întinsă.

Brittany se strâmbă.

— Mamă, las-o în pace, spun pe un ton aspru.

— Casa mea nu e bordel.

— Por favor, mamá, doar ne sărutăm, replic exasperat.

— Sărutul duce la făcut niños, Alejandro.

— Hai să plecăm de-aici, zic rușinat.

Îmi înșfac jacheta de pe canapea și o trag pe mine.

— Îmi cer scuze dacă m-am purtat cumva necuviincios, doamnă Fuentes, spune Brittany, vizibil necăjită.

Mama ia sacoșele cu mâncare și le duce în bucătărie, ignorându-i scuzele.

Ieșim din casă și o aud pe Brittany cum răsuflă adânc. Jur că pare că-și păstrează cu mare greutate cumpătul. Nu așa se presupune c-ar trebui să se întâmple lucrurile, s-aduci o fată acasă, mama ta s-o insulte, iar fata să plece plângând.

— Nu-ți face griji. Nu e obișnuită s-aduc fete acasă.

Ochii expresivi ai lui Brittany par acum goi și reci.

— N-ar fi trebuit să facem asta, zice îndreptându-și umerii și abordând poziția țeapănă a unei statui.

Ce anume? Să ne sărutăm? Sărutul ăla care-am observat că-ți place așa de mult?

— Am un prieten, răspunde, jucându-se cu breteaua rucsacului ei de firmă.

— Ce faci? Pe cine vrei să convingi? Pe mine sau pe tine? o întreb.

— Nu-mi răstălmăci spusele. Nu vreau să-mi supăr prietenii. Nu vreau să-mi supăr mama. Cât despre Colin... în clipa asta sunt destul de confuză.

Întind mâna și ridic vocea, un lucru pe care evit de obicei să-l fac pentru că, așa cum bine zice prietenul meu Paco, asta se poate interpreta cum că mi-ar păsa. Și mie nu-mi pasă. De ce mi-ar păsa? Mintea îmi spune să tac naibii din gură, în timp ce vorbele se revarsă afară.

— Nu te-nțeleg. Te tratează ca pe un trofeu.

— Nu știi nimic despre relația mea cu Colin...

— Atunci explică-mi, fir-ar a naibii de treabă, zic, incapabil să-mi ascund nervozitatea.
La început, vreau să mă stăpânesc și să nu-i spun ce cred, dar nu rezist și-i azvârl în față:
— Fiindcă sărutul ăla... a însemnat ceva. O știi la fel de bine ca și mine. Hai să vedem dacă ai curaj să susții că a fi cu Colin e mai bine decât a te săruta cu mine.
Își ferește iute privirea.
— N-ai cum să înțelegi.
— Încearcă să-mi explici.
— Când oamenii ne văd pe Colin și pe mine, comentează că arătăm perfect. Știi, Cuplul Perfect.
Ai priceput?

Mă uit la ea incredul. Sunt mai mult decât enervat.
— Da, pricep. Dar nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile. A fi perfect înseamnă așa de mult pentru tine?

Urmează o tăcere lungă, stingheră. Sesizez un licăr de tristețe în ochii ei de culoarea safirului, dar pe urmă dispare. Într-o clipită, Brittany își ia o expresie încremenită, serioasă.

— Nu prea m-am mai ocupat de asta-n ultima vreme, dar da. E foarte important pentru mine, recunoaște în cele din urmă. Sora mea nu-i perfectă, așa că eu trebuie să fiu.

E cea mai mare porcărie pe care-am auzit-o-n viața mea. Clatin dezgustat din cap și-arăt spre Julio.

— Urcă-te. Te duc la școală, să-ți iei mașina din parcare.

Brittany încalecă tăcută pe motocicletă. Pare atât de departe de mine acum, încât abia dacă îi percep prezența. Aproape că-mi vine să fac un ocol, doar pentru a o ține cât mai mult timp lângă mine.

Își tratează sora cu răbdare și adorație. Dumnezeu știe că eu unul n-aș fi în stare să-mi hrănesc frații cu lingurița și să îi șterg la gură. Fata pe care cândva am acuzat-o c-ar fi complet absorbită de ea însăși nu e deloc egoistă.

Dios mío, o admir. Când sunt cu ea, simt cumva că îmi aduce ceva nou în viață, un lucru... așa cum se cuvine.

Dar cum să o conving și pe ea de asta?

33 Brittany

Vreau să uit de sărutul acela cu Alex, cu toate că am stat trează toată noaptea, revăzându-l iar și iar în minte. A doua zi după sărutul care n-a avut loc niciodată, în mașină, în drum spre liceu, mă întreb dac-ar fi bine să-l ignor pe Alex. Deși asta nu-i o opțiune, având în vedere că suntem parteneri la chimie.

O, nu. Ora de chimie. Oare Colin bănuiește ceva? Dacă ieri ne-a văzut cineva mergând pe motocicletă și i-a dat raportul? Azi-noapte mi-am închis mobilul, ca să nu fiu nevoită să vorbesc cu nimeni.

Of, Doamne, ce complicată e viața. Am un prieten. E-adevărat, prietenul meu m-a cam presat în ultima vreme, s-a arătat interesat exclusiv de sex. Chestie de care m-am săturat până peste cap.

Dar Alex n-ar putea fi în veci iubitul meu. Mama lui deja mă urăște. Fosta lui iubită ar vrea să mă omoare — alt semn rău. În plus, Alex fumează, ceea ce nu e deloc în regulă. Aș putea face o listă interminabilă cu argumente contra.

Deși, recunosc, ar exista și câteva argumente pro. Unele atât de nesemnificative, încât nici nu merită să le iau în considerare.
E inteligent.

Are ochi atât de expresivi, încât dezvăluie mai mult decât ar vrea el să se vadă.

E dedicat prietenilor, familiei, ba chiar și motocicletei lui. M-a atins de parc-aș fi făcută din sticlă.

M-a sărutat de parcă voia să păstreze amintirea asta pentru tot restul vieții.

Prima oară, îl văd în pauza de prânz. Stau la coadă la cantină, iar Alex e cu două persoane în fața mea. Între noi e o fată, Nola Linn. Care nu avansează suficient de repede.

Blugii lui Alex sunt decolorați și rupți în genunchi. Părul îi cade în ochi și-mi vine să i-l dau la o parte. Dacă Nola asta ar fi mai hotărâtă în alegerea fructelor...

Alex m-a surprins privindu-l. Îmi îndrept iute atenția asupra supei zilei. E de legume.

— Vrei supa în ceașcă sau în castron? mă-ntreabă Mary, femeia care servește mâncarea.

— În castron, răspund, prefăcându-mă total absorbită de modul în care toarnă supa cu polonicul.

Înșfac apoi iute castronul și trec pe lângă Nola, așezându-mă la coada de la casă. Sunt chiar în spatele lui Alex.

Se întoarce spre mine, ca și cum ar ști că-l urmăresc. Ochiul lui mă sfredelesc și pentru o clipă simt că restul lumii nu mai există, că suntem numai noi doi. Dorința de a-i sări în brațe și de a le simți căldura cuprinzându-mă e atât de puternică, încât mă-ntreb dacă, din punct de vedere medical, e posibil să fii dependent de o altă ființă umană.

Îmi dreg glasul.

— Ți-a venit rândul, spun, arătând spre casieră.

Înaintează ținând în mâini tava pe care are o felie de pizza.

— Plătesc pentru amândoi, zice arătând spre mine.

Casiera își flutură degetul către mine.

— Ce-ai luat? Un castron de supă?

— Da, dar... Alex, nu e nevoie să plătești pentru mine.

— Nu-ți face griji, îmi permit să plătesc o supă, răspunde pe un ton defensiv, întinzându-i femeii trei dolari.

Colin se bagă în coadă și se-nfinge lângă mine.

— Mișcă-te de aici. N-ai decât să te holbezi la iubita ta, nu la a mea, se răstește el la Alex, făcându-i semn să plece.

Mă rog la Dumnezeu ca Alex să nu răspundă cu aceeași monedă, informându-l pe Colin că ne-am sărutat. Toată lumea care stă la coadă ne urmărește atent. Le simt privirile în ceafa. Alex ia restul de la casieră și, fără să se uite înapoi, iese din cantină și se îndreaptă spre curtea școlii, locul unde mănâncă de obicei.

Sunt atât de egoistă, vreau tot ce-i mai bun din ambele lumi. Vreau să-mi păstrez imaginea pe care mi-am construit-o cu atât efort. Imagine care-l include și pe Colin. Dar, în același timp, îl doresc și pe Alex. Tânjesc să mă las din nou cuprinsă de brațele lui și sărutată până o să mi se taie răsuflarea.

Colin îi spune casierei:

— Plătesc pentru amândoi.

Casiera se uită derutată la mine.

— Da' n-a plătit deja băiatul dinainte?

Colin așteaptă să o corectez. Când vede că n-o fac, îmi aruncă o privire dezgustată și iese din cantină pășind apăsător.

— Așteaptă, Colin! spun, dar fie nu m-aude, fie mă ignoră deliberat.

Data următoare când îl văd e la ora de chimie, însă își face apariția în clasă în ultima clipă.

La chimie, avem de făcut experimente/observații. Alex agită eprubetele pline cu nitrat de argint și clorură de potasiu.

— Mie mi se pare că amândouă lichidele astea seamănă cu apa, doamnă P., zice el.

— Aparențele sunt înșelătoare, răspunde cu seriozitate doamna Peterson.

Privirea îmi fuge spre mâinile lui Alex. Mâinile acestea care acum se mișcă agil, măsurând cantitățile potrivite de nitrat de argint și clorură de potasiu, sunt aceleași care mi-au trasat, într-un gest atât de intim, conturul buzelor.

— Pământul către Brittany.

Clipesc, mă scutur și ies din toropeală. Alex îmi întinde eprubeta plină cu lichid transparent.

Fapt care îmi amintește c-ar trebui să îl ajut să amestece cele două substanțe.

— Ăă... scuze, zic, luând o eprubetă și turnând lichidul în eprubeta pe care o ține el.

— Trebuie să notăm observațiile, spune el, folosind bețigașul pentru a combina cele două chimicale.

O substanță solidă albă apare ca prin farmec în interiorul lichidului transparent.

— Hei, doamnă P., cred c-am găsit răspunsul la problema degradării stratului de ozon, glumește Alex.

Doamna Peterson clatină din cap.

— Deci, ce observăm că s-a-ntâmpat în eprubetă? mă întreabă el, uitându-se pe foaia pe care doamna Peterson ne-a dat-o la începutul orei. Aș zice că lichidul apos este probabil miratul de potasiu, iar masa solidă albă e clorura de argint.

Tu ce părere ai?

Îmi întinde eprubeta și degetele noastre se ating. Și zăbovesc acolo. Lăsând în urmă o furnicătură pe care n-am cum s-o ignor.

Îmi ridic privirea. Ochii noștri se întâlnesc și preț de-o clipă am senzația că-mi transmite un mesaj adresat numai mie, însă expresia lui se întunecă și își ferește ochii.

— Ce vrei să fac? îl întreb în șoaptă.

— Trebuie să te hotărăști singură.

— Alex...

Degeaba, nu vrea să-mi răspundă. Mă port probabil ca o nemernică, din moment ce îndrăznesc să-i cer sfatul când el nu poate fi decât subiectiv.

Când sunt în apropierea lui Alex, simt o emoție specială, ca pe vremea când eram mică, în diminețile de Crăciun.

Oricât aș vrea să nu mă gândesc la asta, acum, când mă uit la Colin, știu... știu că relația noastră nu mai e ce-a fost. Că totul s-a terminat între noi. Și cu cât mă despart mai repede de Colin, cu atât mai curând o să-ncetez să mă întreb de ce mai pozez în iubita lui.

Îl aștept pe Colin la intrarea din spate a liceului. E îmbrăcat în echipamentul pentru antrenamentul de fotbal. Din nefericire, e împreună cu Shane.

Shane își ridică mobilul în aer.

— Vreți să repetați spectacolul de zilele trecute? Pentru c-acuma pot să surprind momentul pentru posteritate și să vi-l trimit și vouă pe e-mail. Puteți să-l salvați ca imagine de fundal pe computer sau, și mai bine, să încărcați filmul pe Youtube.

— Shane, șterge-o dracului de aici înainte să mă înfurii, zice Colin, uitându-se urât la el și forțându-l să plece. Brit, pe unde ai umblat aseară?

Nu îi răspund și insistă:

— Nu e cazul să mă minți, am deja bănuielile mele.

N-o să fie deloc ușor. Acum înțeleg de ce unii oameni preferă să se despartă prin e-mailuri și mesaje text. Când o faci față în față e cu mult mai greu, pentru că stai vizavi de persoana respectivă și-i poți vedea reacțiile. Și furia. Am evitat atâta amar de timp certurile, încercând să am relații cât mai lipsite de dificultăți cu oamenii din jurul meu, încât confruntarea e dureroasă pentru mine.

— Și tu, și eu știm că n-o să meargă, spun cât mai blând cu putință.

Colin își mijește ochii la mine.

— Ce vrei să spui?

— Că ne trebuie o pauză.

— O pauză sau o despărțire?

— O despărțire, spun încet.

— E din cauza lui Fuentes, așa-i?

— Relația noastră a început să scârțâie încă de când te-ai întors din vacanța de vară. Nu mai stăm deloc de vorbă și m-am săturat să mă simt vinovată că nu-mi scot hainele de pe mine și nu-mi depărtez picioarele ca să-ți dovedesc că țin la tine.

— Nu prea te-ai străduit să-mi dovedești nimic în ultima vreme.

Vorbesc în continuare în șoaptă, ca să nu fim auziți de ceilalți elevi.

— Ce-ai vrea să fac? Simplul fapt că ai nevoie să demonstrez că te iubesc e o dovadă clară că nu mai merge.

— Nu face asta, zice, dându-și capul pe spate și gemând. Te rog, n-o face.

Până acum am corespuns perfect stereotipului de cuplu format dintr-o vedetă de fotbal/căpitan al majoretelor în care ne-a fixat toată lumea. De ani de zile ne încadrăm în tipar. Acum, după despărțire,

vom fi studiați la microscop și vor circula tot felul de bârfe pe seama noastră. Gândul la asta îmi face pielea de găină.

Dar nu mă mai pot preface că lucrurile sunt așa cum trebuie. S-ar putea să îmi regret decizia. Dacă părinții mei sunt în stare să o trimită pe Shelley departe de casă pentru că așa vor ei, dacă Darlene e-n stare să-și facă de cap cu orice tip cu care intră în contact doar ca să se simtă ea mai grozavă, eu de ce n-aș face ceea ce simt că e bine pentru mine?

Îi pun lui Colin o mână pe umăr, încercând să nu mă uit în ochii lui înlăcrimați. Se scutură, ca să scape de atingerea mea.

— Spune ceva, îl rog.

— Ce-ai vrea să spun, Brit? Că sunt bucuros că-mi dai papucii? Scuze, da' nu asta simt.

Se șterge la ochi. Îmi vine și mie să plâng și ochii-mi lăcrimează. E sfârșitul a ceva ce amândoi am crezut că e o relație adevărată, dar care s-a dovedit în final a nu fi altceva decât un rol în care ne-au distribuit ceilalți. Asta e ceea ce mă întristează. Nu despărțirea în sine, ci ceea ce a însemnat relația noastră pentru... slăbiciunea mea.

— Am făcut sex cu Mía, izbucnește dintr-odată Colin. În vara asta. Știi, fata aia din poză.

— Spui asta doar ca să mă rănești.

— Nu, e adevărul. N-ai decât să-l întrebi pe Shane.

— Atunci de ce, când te-ai întors, ai pretins că suntem în continuare Cuplul de Aur?

— Pentru că asta aștepta lumea de la noi. Chiar și tu. Sa nu-ndrăznești să negi.

Vorbele lui dor, dar sunt adevărate. Acum am terminat cu rolul de fată „perfectă” și cu trăitul după standardele altora, inclusiv ale mele.

E vremea să-mi trăiesc viața așa cum știu. Primul lucru pe care îl fac după ce mă despart de Colin este să o anunț pe domnișoara Small că trebuie să mă retrag pentru moment din echipa de majorete. Simt că o povară imensă mi s-a ridicat de pe umeri. Merg acasă, stau cu Shelley, îmi fac lecțiile. Și după cină o sun pe Isabel Avila.

— Ar trebui să fiu surprinsă că mă suni. Dar nu sunt, zice.

— Cum a fost la antrenament?

— Nu prea grozav. Darlene nu e un căpitan prea bun și domnișoara Small știe și ea asta. N-ar fi trebuit să te retragi.

— Nu m-am retras. Doar că intenționez să fac o mică pauză. Dar nu despre echipa de majorete vreau să vorbim. Uite ce-i. Vreau să te anunț că azi m-am despărțit de Colin.

— Și-mi spui asta fiindcă... ?

E o întrebare bună, una la care în mod normal aș fi refuzat să răspund.

— Fiindcă am vrut să discut cu cineva despre asta. Am prietene pe care aș putea să le sun, dar m-am gândit c-ar fi mai bine să vorbesc cu cineva care să nu mă bârfească. Toate prietenele mele au gura mare.

Sierra este cea de care sunt cel mai apropiată, dar am mințit-o în privința lui Alex. Iar iubitul ei, Doug, e prietenul cel mai bun al lui Colin.

— De unde știi că n-o să mă ia și pe mine gura pe dinainte' mă-ntreabă Isabel.

— N-am cum să fiu sigură. Dar când te-am rugat să-mi povestești despre Alex, n-ai făcut-o, așa c-am tras concluzia că te pricepi să ții secrete.

— Așa e. Bun, dă-i drumul.

— Nu știi de unde să încep.

— Mai am și alte lucruri de făcut, să știi.

— M-am sărutat cu Alex, izbucnesc.

Cu Alex? Bendita! înainte sau după ce te-ai despărțit de Colin?

Mă înfior.

— N-a fost ceva deliberat.

Isabel râde atât de tare și de zgomotos, că trebuie să-ndepărtez telefonul de lângă ureche.

— Da' ești sigură că el n-a pus totul la cale? mă întreabă după ce-și recapătă suflul.

— Nu, pur și simplu s-a întâmplat. Eram la el acasă și am fost întreruși de mama lui, care a intrat și ne-a văzut...

— Cum? V-a văzut mama lui? La ea acasă? Bendita!

Continuă să vorbească repede în spaniolă și n-am habar ce spune.

— Isabel, nu știu spaniolă. Te rog, tradu.

— A, scuze. Carmen o să-și iasă din minți când o s-aud.

Îmi dreg glasul.

— Nu eu o să-i spun, se grăbește Isabel să adauge. Dar mama lui Alex e o femeie tare dură. Când Alex era cu Calmen, a ținut-o departe de mamă lui. Nu mă-nțelege greșit, ea își iubește fiii. Dar are tendința să exagereze cu grija față de copii, ca majoritatea mamelor mexicane. Te-a dat afară din casă?

— Nu, da' aproape că m-a făcut târfa.

Alte râsete la celălalt capăt al firului.

— N-a fost deloc amuzant.

— Scuze, zice chicotind din nou. Mi-ar fi plăcut să fiu o muscă pe perete, ca să asist la scenă.

— Mersi pentru înțelegere, zic pe un ton sec. Acum o să închid.

Nu! Îmi pare rău c-am râs. Dar, cu cât stau mai mult de vorbă cu tine, cu atât îmi dau seama că m-am înșelat total în legătură cu tine. Cred că acum îmi dau seama de ce îi place lui Alex de tine.

— Mersi. Mai ții minte când ți-am spus că n-o să las să se întâmple nimic între Alex și mine?

— Mda. Ca să fim bine lămurite în privința desfășurării evenimentelor, asta s-a petrecut înainte de a-l săruta. Am dreptate? întrebă chicotind. Glumesc, Brittany. Dacă îți place de el, dă-i înainte, fată. Dar fii atentă, pentru că deși bănuiesc că te place mai mult decât ar fi dispus să recunoască, n-ar trebui să lași garda jos.

— N-am de gând să mă opresc. Și nu-ți face griji pentru mine. Niciodată nu las garda jos.

— Nici eu. Mă rog, cu excepția nopții când ai dormit la mine. Atunci m-am prostit nițel cu Paco.

Și nu pot să le povestesc despre asta prietenelor mele, pentru că m-ar lua peste picior.

— Îți place de el?

— Nu știu. Nu m-am gândit niciodată până atunci la el în felul ăsta, da' trebuie să recunosc c-a fost plăcut. Cum a fost sărutul cu Alex?

— Drăguț, zic, amintindu-mi de momentul acela senzual. De fapt, Isabel, a fost mai mult decât drăguț. A fost al naibii de incredibil.

Isabel izbucnește din nou în râs și de data asta îi țin isonul.

34

Alex

Astăzi, Brittany a zbughit-o ca din pușcă de la ore, pe urmele Feței de Măgar. Înainte să plec, i-am văzut pe amândoi prinși într-o discuție intimă, în apropierea terenului de fotbal din spatele școlii. L-a preferat pe el, nu pe mine. Ceea ce nu e deloc de mirare. La ora de chimie, când m-a-ntrebat ce-ar trebui să facem, ar fi trebuit să-i spun să-i dea papucii aceluia pendejo. Și-acum aș fi fericit, în loc să mă simt mizerabil. Es un carbon de mierda!

Tipul n-o merită. OK, nici eu n-o merit.

După ore, trec pe la depozit, ca să văd dacă pot afla informații despre tatăl meu. Nu reușesc să descopăr mai nimic. Tipii care l-au cunoscut pe vremea aceea n-au mare lucru să-mi povestească despre el, în afară de faptul că se lăuda mereu cu fiii lui. Toată lumea tace însă brusc atunci când cei din Satin Hood împrăscă în clădire cu gloanțe, ca să ne-arate că vor răzbunare și n-au de gând să renunțe până n-o vor obține. Nu știu dacă ar trebui să fiu mulțumit sau îngrijorat că depozitul se află într-un loc atât de pustiu, în spatele gării vechi. Nimeni nu știe c-aici e cartierul nostru general, nici măcar poliția. Sau mai ales poliția.

Focurile de armă, poc!, poc!, poc!, nu mă iau prin surprindere. Gloanțele nu sunt o raritate nici în depozit, nici în parc... Mă așteptam la ele. Unele străzi sunt mai sigure decât altele, însă aici, în depozit, rivalii știu că este fieful nostru. Și se așteaptă să răspundem cu aceeași monedă. Așa cere tradiția bandelor. Nu ne respectă teritoriul, nici noi nu-l respectăm pe-al tău. De data asta, nimeni nu-

atins de gloanțe, așa că n-o să avem de răzbunat vreun mort. Totuși, represaliile vor veni. Ei se așteaptă la asta. Iar noi n-o să-i dezamăgim.

În partea aceasta a orașului în care locuiesc, ciclul vieții depinde de cel al violenței.

După ce totul se liniștește, o iau spre casă pe drumul cel mai lung și mă trezesc trecând prin dreptul casei lui Brittany. Nu mă pot abține. Dar imediat cum traversez liniile de cale ferată, o mașină de poliție mă oprește și doi agenți în uniformă coboară din ea.

În loc să mă informeze de ce m-au tras pe dreapta, unul dintre ei îmi ordonă să mă dau jos de pe motocicletă și să prezint permisul la control.

I-l întind.

— De ce am fost oprit?

Tipul care mi-a luat carnetul de șofer îl examinează, apoi îmi spune:

— Eu sunt cel care pune întrebări aici. Așadar, Alejandro, ai cumva droguri asupra ta?

— Nu, domnule.

— Arme? Întreabă celălalt agent.

Ezită o clipă, apoi recunosc:

— Da.

Un agent își scoate pistolul din toc și-l îndreaptă spre mine. Celălalt îmi spune să ridic mâinile, apoi îmi ordonă să mă-ntind la pământ, în timp ce sună cerând întăriri. Rahat. Am încurcat-o. Rău de tot.

— Ce fel de armă? Fii mai exact.

Șovăi, apoi răspund.

— Un Glock de nouă milimetri.

Din fericire, i-am returnat Beretta lui Wil, altfel aș fi fost prins cu două arme asupra mea.

Polițistul se neliniștește un pic la auzul răspunsului și degetul îi tremură nițel pe trăgaci.

— Unde-ți ții pistolul?

— Prins de piciorul stâng.

— Nu te mișca. O să te dezarmez. Dacă rămâi nemișcat, n-o să pățești nimic.

Îmi ia pistolul și celălalt agent își trage pe mâini mănuși din cauciuc, după care îmi zice, pe un ton autoritar care ar fi făcut-o invidioasă până și pe doamna P.:

— Ai cumva seringi asupra ta, Alejandro?

— Nu, domnule, răspund.

Mă așază în genunchi și-mi pune cătușele.

— Ridică-te, îmi ordonă, trăgându-mă în sus și proptindu-mă de capota mașinii de poliție.

Mă simt umilit în timp ce mă împinge înăuntru. La naiba, oricât de conștient sunt că, mai devreme sau mai târziu, tot aș fi fost arestat, nu sunt încă pregătit pentru așa ceva. Tipul face semn spre arma pe care mi-a luat-o.

— Poți considera că acesta e motivul pentru care te-am tras pe dreapta.

Alejandro Fuentes, ai dreptul să nu spui nimic, recită unul dintre agenți. Orice spui poate și va fi folosit împotriva ta în justiție...

Celula putea a urină și a fum. Sau poate că tipii care au avut ghinionul să fie închiși în cușca asta, lângă mine, sunt cei care miros a urină și a fum. Oricum, abia aștept să scap naibii de-aici.

Pe cine aș putea să sun ca să mă scoată pe cauțiune? Paco n-are niciun sfanț. Enrique și-a băgat toți banii în atelierul auto. Mama o să mă omoare dacă află c-am fost arestat. Mă sprijin de gratiile din fier, gândindu-mă intens, cu toate că mi-e aproape imposibil în duhoarea asta.

Poliția îi zice celulă de detenție, deși nu-i decât un nume pompos pentru o cușcă. Slavă Domnului că-i pentru prima oară când ajung aici. Și, la naiba, și ultima, totodată. Lo juro!

E un gând neliniștitor, având în vedere că știu dintotdeauna că mi-am sacrificat viața pentru binele fraților mei. Așa că de ce-ar conta dac-aș rămâne închis pentru tot restul vieții? Pentru că, în adâncul sufletului meu, nu-mi doresc viața pe care o duc. Aș vrea ca mama să se poată mândri cu mine fiindcă am ajuns cineva, nu membru al unei bande. Vreau un viitor de care să fiu și eu mândru. Și vreau cu disperare ca Brittany să mă creadă băiat bun.

Mă dau cu capul de gratii, dar nu-mi pot alunga gândurile astea din minte.

— Te-am văzut la liceul Fairfield. Și eu învăț acolo, zice un băiat alb, scund, cam de vârsta mea. Cretinul poartă un tricou polo corai și pantaloni albi, ca și cum tocmai s-ar fi întors de la un turneu de golf împreună cu niște cetățeni vârstnici.

Tipul Alb încearcă să facă pe grozavul, deși, cu tricoul ăla corai al lui... a arăta cool e ultimul lucru care-ar trebui să-l preocupe.

Ar putea la fel de bine să aibă tatuată pe frunte inscripția „fiu de bogătaș din nordul orașului”.

— De ce te-au săltat? mă-ntreabă degajat Tipul Alb, ca și cum asta ar n-ar fi decât o discuție obișnuită între doi oameni obișnuiți, într-o zi obișnuită.

— Pentru port ilegal de armă.

— Cuțit sau armă de foc?

Îi arunc o privire.

— Ce mama dracului te privește pe tine?

— Ei, faceam și eu conversație.

Toți albi or fi așa — le place să se asculte vorbind?

— Tu cum de-ai ajuns aici? îl întreb.

Tipul Alb oftează.

— Tata a sunat la poliție și m-a pârât că i-am furat mașina.

Îmi dau ochii peste cap.

— Vrei să zici că bătrânul e cel care te-a băgat în văgăuna asta? Dinadins?

— S-a gândit să-mi servească o lecție.

— Îhî, zic. Lecția e că taică-tău e un nemernic.

Care ar fi trebuit mai degrabă să-și învețe fiul cum să se-mbrace.

— Mama o să mă scoată pe cauțiune.

— Ești sigur?

Tipul Alb își îndreaptă umerii.

— E avocată și tata a mai făcut asta și-nainte. De câteva ori. Cred că pentru a o scoate pe mama din sărite și a-i atrage atenția asupra lui. Sunt divorțați.

Clatin din cap. Of, albi ăștia.

— Pe bune, zice Tipul Alb.

— OK, te cred pe cuvânt.

— Fuentes, acu' poți să dai telefon, latră la mine polițistul aflat de cealaltă parte a gratiilor.

Mierda, cu toate tâmpeniile astea debitate de Tipul Alb, nu m-am decis pe cine să sun ca să mă scoată de-aici.

Și pe urmă ideea mă lovește în moalele capului, ca nota aia proastă de la testul de chimie. O singură persoană dispune de banii și mijloacele necesare ca să mă scoată din închisoare — Hector. Șeful bandei Latino Blood.

Nu i-am cerut niciodată o favoare. Pentru că nu poți ști când o să-ți ceară el alta, la schimb. Și dacă e să-i dătez ceva lui Hector, atunci îi voi datora mai mult decât bani.

Uneori în viață n-ai parte de alegeri plăcute.

Trei ore mai târziu, după ce sunt nevoit să ascult un judecător care îmi ține o lecție ce aproape că-mi face urechile să-mi sângereze și apoi îmi stabilește cauțiunea, Hector mă ia cu mașina din fața tribunalului. E un tip solid, cu păr lins și dat pe spate, mai închis la culoare decât al meu, și cu o privire care îi avertizează pe cei din jur să nu se pună cu el.

Am mult respect față de Hector, pentru că el m-a inițiat în Latino Blood. A crescut în același oraș ca tata și s-au cunoscut încă de când erau copii. Și tot Hector a fost cel care a stat cu ochii pe mine și familia mea după moartea tatei. M-a învățat expresii noi, precum „a doua generație”, și a rostit cuvintele pe care nu le știam, ca de pildă „moștenire”. Lucruri pe care n-am să le uit niciodată.

Mă bate pe spate în timp ce ne-ndreptăm spre parcare.

— Ai avut parte de judecătorul Garrett. E un ticălos al naibii de dur. Ai avut noroc că n-a fixat o cauțiune mai mare.

Dau din cap în semn de încuviințare. Tot ce-mi doresc e să ajung cât mai repede acasă. Ne urcăm în mașină și-i spun:

— O să mă revanșez, Hector, promit.

— Nu te mai gândești acum la asta, omule, zice el. De-asta sunt frații, ca să se-ajute între ei. Ca să-ți spun adevărul, am fost surprins să aflu că e pentru prima oară când ești închis. Ești mai curat decât oricare dintre frații din Blood.

Mă uit pe geamul mașinii și străzile sunt la fel de tăcute și întunecate ca Lacul Michigan.

— Ești un puști isteț, suficient de isteț ca să urci în ierarhia bandei, spune Héctor.

Mi-aș da și viața pentru unii din tipii din Latino Blood, dar să fiu promovată? Vânzările de droguri și arme sunt numai câteva dintre afacerile ilegale care au loc la nivelul de sus al bandei. Îmi place acolo unde sunt, săltând pe valul pericolului fără a plonja în el.

Ar trebui să fiu încântată că Héctor are în vedere să-mi dea mai multe responsabilități în LB. Brittany, cu tot ce înseamnă ea, nu e decât o fantezie.

— Mai gândește-te, zice Héctor, oprind mașina în fața casei mele.

— Așa o să fac. Mersi că m-ai scos, omule, îi răspund.

— Uite, ia asta, adaugă Héctor, scoțând un pistol de sub scaun. El policia ți l-a confiscat pe-al tău.

Ezită, amintindu-mi momentul când agenții mă întrebaseră dacă am vreo armă asupra mea. Dios mío, ce umilit mă simțisem atunci când îmi luaseră Glock-ul, ținându-și armele îndreptate spre pieptul meu. Însă a refuza pistolul de la Héctor ar denota lipsă de respect, iar eu n-am să mă port niciodată necuviincios față de el. Iau pistolul și-l vâr în betelia de la blugi.

— Am auzit c-ai pus întrebări în dreapta și-n stânga în legătură cu tatăl tău. Sfatul meu e s-o lași moartă, Alex.

— Nu pot. Știi bine că nu pot.

— Bun, atunci, dacă afli ceva, să-mi spui și mie. Știi că te poți baza oricând pe mine.

— Da, știu. Mersi, omule.

În casă e liniște. Intru în camera mea și-mi găsesc amândoi frații dormind. Deschid sertarul de sus și ascund pistolul sub scândura din lemn, unde nimeni nu poate da peste el din întâmplare. E un truc pe care l-am învățat de la Paco. Mă întind pe pat și îmi acopăr ochii cu brațul, sperând să prind câteva ore de somn.

Ziua de ieri îmi trece prin fața ochilor. Imaginea lui Brittany, cu buzele lipite de ale mele, cu respirația ei dulce amestecându-se cu a mea, e singura care îmi zăbovește în minte.

În timp ce mă cufund în vise, numai fața ei angelică îmi ține la distanță trecutul de coșmar.

35

Brittany

Prin liceu circulă furtunos zvonul cum că Alex a fost arestat. Trebuie să aflu dacă-i adevărat sau nu. Dau de Isabel în pauza dintre prima și a doua oră. Stă de vorbă cu niște prieteni, dar îi lasă baltă și mă trage deoparte.

Îmi spune că Alex a fost arestat ieri, dar c-a ieșit pe cauțiune. Nu știe unde e acum, dar o să se intereseze și-mi dă întâlnire în pauza dintre orele a treia și a patra, în fața dulapului meu. În pauză, alerg cu sufletul la gură pe hol. Isabel e acolo, așteptându-mă.

— Să nu spui nimănui că ți-am dat asta, zice, strecurându-mi o foaie de hârtie îndoită.

Mă prefac că-mi aranjez lucrurile în dulap și despățuresc foaia. Pe ea e scrisă o adresă.

N-am mai chiulit în viața mea de la ore. Dar, pe de altă parte, nici nu m-am sărutat vreodată c-un băiat care a fost apoi arestat.

Acum sunt eu însămi. Cea adevărată. Și de acum încolo îmi propun să fiu sinceră cu Alex, așa cum mi-a cerut el. E un lucru înfricoșător și nu sunt deloc convinsă că e bine ce fac. Dar nici nu pot să ignor atracția magnetică pe care o exercită asupra mea.

Introduc adresa în GPS-ul mașinii și ajung în partea de sud a orașului, într-un loc numit Atelierul Auto al lui Enrique. Un tip stă în fața ușii. Rămâne cu gura căscată când mă văd cu ochii de mine.

— Îl caut pe Alex Fuentes.

Tipul nu-mi răspunde.

— E aici? îl întreb stânjenită.

Poate că nu înțelege ce zic.

— Ce treabă ai cu Alejandro? rostește într-un final.

Inima îmi bate atât de tare în piept, încât văd cum îmi saltă bluza la fiecare bătaie.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— I-ar fi mai bine dacă l-ai lăsa în pace, răspunde el.

— Esta bien, Enrique, tună o voce familiară.

Mă-ntorc și-l văd pe Alex rezemat de ușă, cu o cârpă care-i atârână din buzunar și o cheie fixă în mână. Părul care îi iese de sub bandană e zburlit și arată mai masculin decât orice tip pe care l-am văzut în viața mea.

Îmi vine să îl iau în brațe. Vreau să-l aud spunându-mi că totul e OK, că nu va mai fi arestat niciodată.

Alex mă fixează cu privirea.

— Bun, atunci o să vă las singuri, am impresia că îl aud pe Enrique spunând, deși sunt prea concentrată asupra lui Alex ca să fiu sigură.

Am încremenit locului, așa că-i bine că Alex vine spre mine cu un aer degajat.

— Aăă..., dau să spun.

Doamne, ajută-mă să trec peste asta.

— Aăă..., am auzit c-ai fost arestat. Și am venit să văd dacă ești în regulă.

Ai chiulit de la școală ca să vezi dacă sunt în regulă?

Dau din cap, incapabilă să mai rostesc vreo vorbă.

Alex face un pas în spate.

— Bun. Acum, că ai văzut că sunt în regulă, du-te înapoi la școală. Eu trebuie să mă-ntorc la lucru. Aseară, poliția mi-a reținut motocicleta, așa că am nevoie de bani ca s-o recuperez.

— Stai! strig.

Trag adânc aer în piept. Acu-i acu. O să dau afară tot ce am strâns în mine.

— Nu știi nici când și nici de ce am început să mă îndrăgostesc de tine, Alex. Știi doar că s-a ntâmplat. De când era să dau cu mașina peste tine, în prima zi de școală, nu mă gândesc decât cum ar fi să fim împreună. Și la sărutul ăla... Dumnezeu, jur că n-am mai simțit așa ceva niciodată. Sărutul ăla a însemnat ceva. Dacă sistemul solar nu s-a clătinat atunci, nici c-o să se clatine vreodată. Știi că-i o nebunie, suntem așa de diferiți. Și dacă e să se lege ceva între noi, nu vreau ca lumea de la școală să afle. Nu cred că tu ți-ai dori să ai o relație secretă cu mine, dar aș vrea totuși să aflu dacă e posibil așa ceva. Am rupt-o cu Colin și cu el am avut o relație publică, iar acum îmi doresc ceva mai intim. Intim și adevărat. Știi că mă bâlbâi ca o proastă, dar dacă n-o să zici nimic sau n-o să-mi dai măcar o idee despre ceea ce gândești, o să...

— Repetă ce-ai zis, spune el.

— Cum? Toată bălmăjeala aia?

Îmi amintesc c-am pomenit ceva despre sistemul solar, dar sunt prea amețită ca să pot recita tot ce am zis.

Face un pas spre mine.

— Nu. Numai partea aia cu îndrăgostitul de mine.

— Îi susțin privirea.

Mă gândesc la tine tot timpul, Alex. Și vreau neapărat să te sărut din nou.

Zâmbește.

Privesc în jos, incapabilă să mă mai uit la el.

— Nu râde de mine, spun.

Știu că n-aș putea să înghit așa ceva acum.

— Nu te supăra pe mine, mamacita. N-aș râde niciodată de tine.

— N-am vrut să-mi placă de tine, recunosc, privindu-l din nou.

— Știu.

— Probabil că n-o să meargă.

— Mda, tot ce se poate.

- Viața mea de familie nu e deloc perfectă.
- Nici a mea, spune.
- Vreau însă să aflu ce se petrece între noi. Tu nu?
- Dacă n-am fi afară, ți-aș arăta eu...

Îl întrerup apucându-l de coama deasă de păr de pe ceafa și trăgând capul acela superb în jos, spre mine. Dacă nu putem avea parte de intimitate în clipa asta, o să mă mulțumesc cu a mă purta așa cum simt. În plus, toți cei de care vreau să mă feresc sunt la școală.

Alex stă cu mâinile pe lângă corp, dar când îmi dezlipesc buzele, geme lipit de gura mea și cheia fixă cade pe jos cu un zdrăngănit.

Brațele sale puternice mă cuprind, făcându-mă să mă simt protejată. Limba lui catifelată se împletește cu a mea, stârnindu-mi o senzație necunoscută undeva, adânc în corpul meu. E mai mult decât o simplă giugiuleală, e... cu mult mai mult.

Mâinile lui se mișcă întruna; pe una mi-o lipește de spate, iar cu cealaltă se joacă în părul meu.

Mâinile mele se plimbă și ele peste tot, pipăindu-i mușchii încordați, care mă fac să fiu și mai conștientă de prezența lui. Îi mângâi obrazul și barba aspră de o zi îmi zgârie palma.

Enrique își drege zgomotos glasul și ne desprindem din îmbrățișare.

Alex se uită la mine cu o privire plină de pasiune.

— Trebuie să mă-ntorc la muncă, zice cu răsuflarea tăiata.

— Aăă, da, sigur...

Brusc rușinată de manifestarea asta de afecțiune în public, fac un pas în spate.

— Ne putem vedea mai târziu? mă întrebă.

— Am invitat-o pe prietena mea Sierra la cină.

— E tipa aia care scotocește mereu prin poșetă?

— Mda, confirm.

Trebuie să schimb rapid subiectul, altfel voi fi tentată să-l invit și pe el. Și mi-o pot închipui ușor pe mama clocotind dezgustată la vederea lui Alex și a tatuajelor lui.

— Vara mea Elisa se mărită duminică. Vino cu mine la nuntă, zice.

Mă uit în pământ.

— Nu vreau ca prietenii mei să afle. Sau părinții.

— N-o să le spun.

— Bine, da' cei care-o să fie la nuntă? Toată lumea o să ne vadă împreună.

— N-o să fie nimeni de la școală. În afară de familia mea — și o să am eu grijă să-și țină gura.

Nu pot s-o fac. Minciunile și ascunzișurile n-au fost niciodată punctul meu forte. Îl împing ușor într-o parte.

— Nu pot să gândesc când stai așa de aproape de mine.

— Asta-i bine. Ei, cum rămâne atunci cu nunta?

Doamne, când mă uit la el, mai că aș fi de acord.

— La ce oră e?

— La prânz. O să fie o experiență de neuitat. Crede-mă. Vin să te iau la unsprezece.

— Încă n-am spus „da”.

— Dar aveai de gând, rostește cu vocea aia a lui, misterioasă și calmă.

— Ce-ar fi să ne-ntâlnim aici la unsprezece? îi propun, gesticulând spre atelierul auto.

Dacă mama prinde de veste, m-a luat dracu'. Îmi ridică bărbia, făcându-mă să mă uit în ochii lui.

— De ce nu ți-e frică să fii cu mine?

— Glumești? Sunt îngrozită.

Mă concentrez asupra tatuajelor de pe brațele lui.

— Nu pretind că duc o viață curată ca lacrima, spune, îmi ia mâna și își apasă palma de palma mea. Oare se gândește la culoarea diferită a pielii noastre, la degetele lui aspre și mâinile mele fine, cu unghiile date cu oja?

— Suntem, în unele privințe, total opuși, zice. Îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Mda, și totuși atât de asemănători în altele.

Asta îl face să zâmbească, până ce Enrique își drege iarăși glasul.

— Ne vedem aici duminică, la unsprezece, spun.
Alex se retrage, dă din cap a încuviințare și-mi face cu ochiul.
De data asta, e oficial o întâlnire.

36 Alex

Omule, te-a sărutat de parcă era ultimul sărut din viața ei. Dacă sărută așa, mă-ntreb cum...

— Tacă-ți fleanca, Enrique.

— Tipa asta o să te distrugă, Alejo, continuă Enrique, spunându-mi pe numele de alint spaniol.

Uită-te la tine: azi-noapte ai stat la închisoare și azi ai chiulit de la școală ca să-ți recuperezi motocicleta. Recunosc, e o buena torta, da' merită?

— Trebuie să mă-ntorc la lucru, răspund, în timp ce vorbele lui mi se învâlmășesc în minte.

Mă bag sub un Blazer și muncesc toată seara, dar tot ce-mi doresc e să mă mai giugiulesc cu mamacita.

O, da, Brittany merită orice.

— Alex, a venit Hector. E cu Chuy, îmi zice Enrique pe la ora șase, când am terminat treaba și mă pregătesc să plec spre casă.

Îmi șterg mâinile pe pantalonii de lucru.

— Unde sunt?

La mine-n birou.

Un sentiment de groază mă copleșește în timp ce mă apropiu de încăpere. Deschid ușa. Hector stă în picioare, cu aerul că locul îi aparține. Chuy s-a proptit într-un colț, un observator nu chiar nevinovat.

— Enrique, avem de discutat ceva în particular.

Nu-l remarcasem pe Enrique în spatele meu, jucând rolul de aliat, în caz c-aș fi avut nevoie de așa ceva. Dau din cap spre vărul meu. Am fost loial bandei, Hector n-are niciun motiv să-mi pună devotamentul la îndoială. Prezența lui Chuy face ca întâlnirea să capete mai multă greutate. Dacă Hector ar fi venit de unul singur, nu aș fi atât de încordat.

— Alex, zice Hector în clipa când Enrique se face nevăzut, nu-i așa că-i mai plăcut să ne revedem aici, nu la tribunal?

Zâmbesc slab și închid ușa.

Hector îmi face semn spre o canapea mică și uzată din capătul îndepărtat al camerei.

— Ia loc, spune, așteptând să mă așez. Am nevoie să-mi faci o favoare, amigo.

N-are niciun rost să amân inevitabilul.

— Ce favoare?

— E vorba de un transport. Va fi livrat pe 31 octombrie.

Peste o lună și jumătate. Chiar în noaptea de Halloween.

— Nu mă ocup de droguri, îl întrerup. Ți-am spus asta de la bun început.

Îl urmăresc pe Chuy precum un aruncător de baseball care stă cu ochii pe jucătorii care se îndepărtează prea mult de bază.

Hector se apleacă spre mine și-și pune mâna pe umărul meu.

— Trebuie să treci peste ceea ce i s-a întâmplat lui taică-tău. Dacă vrei să ajungi șef la Blood, trebuie să te ocupi de droguri.

— Atunci nu mă bag.

Mâna lui Hector se-nceștează pe umărul meu și Chuy face un pas înainte. O amenințare tăcută.

— Din păcate, lucrurile nu sunt așa de simple, zice Hector. Vreau să faci chestia asta pentru mine. Pentru că adevărul e că-mi ești dator.

Rahat. Dacă nu aș fi fost arestat, nu i-aș fi rămas dator.

— Sunt convins că n-ai să mă dezamăgești. Apropo, maică-ta ce mai face? N-am mai văzut-o de ceva vreme.

— E bine, răspund, întrebându-mă ce are mi'ama de-a face cu discuția asta.

— Salut-o din partea mea, da?

Ce naiba vrea să-nsemne asta?

Hector deschide ușa, îi face semn lui Chuy să-l urmeze și mă lasă singur, să fierb în suc propriu.

Mă las pe spate, holbându-mă la ușa închisă și întrebându-mă dacă aș fi în stare să fac afaceri cu droguri. Dacă vreau să-mi țin familia în siguranță, nu am de ales, altcineva a decis pentru mine.

37

Brittany

— Nu-mi vine să cred că te-ai despărțit de Colin.

Sierra e la mine acasă. Am luat cina și-acum își dă unghiile cu oă, stând pe pat, la mine în cameră.

— Sper să n-ajungi să regreti c-ai luat hotărârea asta, Brit. Ați fost atâta timp împreună, c-am fost convinsă că-l iubești. Să știi că i-ai frânt inima. Colin l-a sunat pe Doug și plângea la telefon.

Mă ridic în fund.

— Nu vreau decât să fiu fericită. Și Colin nu mă mai face fericită. A recunoscut că m-a înșelat în vacanța de vară cu o fată pe care-a cunoscut-o la plajă. A făcut sex cu ea, Sierra.

— Cum? Nu se poate!

— Ba da. Relația noastră s-a-ncheiat în clipa când a plecat în vacanță. Atâta doar că mi-a luat ceva timp să realizez că nu ne mai putem preface.

— Așa că ai trecut la Alex? Colin crede că între tine și partenerul tău de la ora de chimie e mai mult decât amestecatul substanțelor în eprubete.

Nu, o mint eu.

Chiar dacă Sierra e prietena mea cea mai bună, ea e ferm convinsă că-ntre oameni există diferențe sociale. Aș vrea să-i spun adevărul, dar nu pot. Cel puțin, nu acum.

Închide sticluta cu oă și pufnește pe nas.

— Brit, că vrei, că nu vrei, eu sunt prietena ta cea mai bună. Și tu mă minți. Hai, recunoaște.

— Ce-ai vrea să-ți zic? o întreb.

— Adevărul. Fii și tu o dată sinceră cu mine. Ce naiba, Brit, înțeleg că nu vrei ca Darlene să afle nimic, pentru că, emoțional vorbind, a sărit peste cal. Și înțeleg și că nu vrei ca Factorul-M să afle. Dar eu? Eu sunt prietena ta cea mai bună. Cea care știe de existența lui Shelley și care a asistat la crizele de nervi ale maică-tii, care se descarcă pe tine.

Sierra își ia poșeta și o aruncă pe umăr.

Nu vreau s-o supăr, dar în același timp aș vrea să înțeleagă clar care-i poziția mea.

— Și dacă o să vină vorba despre mine atunci când discuți cu Doug? Nu vreau să te pun în situația de a-l minți de dragul meu.

Sierra se strâmbă la mine, aceeași strâmbătură pe care o folosesc și eu foarte des.

— Naiba să te ia, Brit. Mă bucur că prietena mea cea mai bună nu are încredere în mine.

Se-ndreaptă spre ușă, dar, înainte de-a ieși, se-ntoarce spre mine și zice:

— Știi că oamenii au auzul selectiv? Ei bine, tu îți alegi selectiv confidenții. Azi, pe hol, te-am văzut stând de vorbă cu Isabel Avila. Părea o chestie serioasă. Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș fi tentată să cred că îi împărtășeai secrete, spune Sierra, aruncându-și brațele în sus. OK, recunosc, am fost geloasă că prietena mea cea mai bună își dezvăluie secretele altcuiva, nu mie. Când o să înțelegi că tot ce vreau e să fii fericită, sună-mă, Brittany.

Are dreptate. Dar ceea ce s-a-nfiripat între mine și Alex e un lucru atât de nou, care mă face să mă simt vulnerabilă. Isabel este singura care ne cunoaște pe amândoi, de aceea am apelat la ea.

— Sierra, tu ești prietena mea cea mai bună. Știi asta, spun, sperând că mă va crede.

Da, poate că mi-e greu să mă încred în oameni, dar asta nu înseamnă că nu e prietena mea cea mai apropiată.

— Atunci, poartă-te ca atare, zice înainte de a pleca.

Îmi șterg o picătură de transpirație care-mi picură din sprâncene. Sunt în mașină și merg să mă-ntâlnesc cu Alex, iar pe urmă la nuntă.

Am ales o rochie strâmtă, de culoare crem, cu bretele subțiri. Părinții o să fie acasă când mă-ntorc, așa c-am luat cu mine, în geanta sport, un rând de haine de schimb. Când o s-ajung acasă, mama o să o vadă pe Brittany la care se așteaptă — fiica perfectă. Cui îi pasă că totul nu-i decât o fațadă, atâta timp cât ea e fericită? Sierra avea dreptate. Îmi aleg selectiv confidenții.

Cotesc și intru pe aleea care dă spre atelierul auto. Îl zăresc pe Alex rezemat de motocicletă și inima îmi sare din piept.

Doamne, am dat de belea.

Bandana lui omniprezentă a dispărut. Părul negru și des îi cade, frumos pieptănat, pe frunte, provocându-mă parcă să-l dau pe spate. A înlocuit blugii și tricoul cu pantaloni negri și o cămașă neagră de mătase. Arată ca un tânăr temerar mexican. Nu mă pot abține să zâmbesc în timp ce îmi parchez mașina lângă el.

Querida, se vede pe tine că ai un secret.

Chiar am, îmi zic coborând din mașină. Pe tine.

— Dios mío. Ești așa... preciosa.

Mă-nvărt în fața lui.

— Crezi că rochia asta e potrivită?

— Vîno încoace, spune, trăgându-mă spre el. Știi ceva, nu mai am chef să merg la nuntă. Vreau să te țin aici, numai pentru mine.

— Nici să nu te gândești, spun, trecându-mi ușor degetul peste bărbia lui.

— Zici asta doar ca să mă tachinezi.

Îmi place latura asta jucăușă a lui Alex. Mă face să uit cu totul de demonii lui.

— Am venit ca să văd o nuntă Latino și mă aștept să am parte de tot tacâmul, spun.

— Și eu, care credeam că ai venit pentru mine.

— Egoul tău e cam mare, Fuentes.

— Nu e singurul lucru mare pe care-l am.

Mă proptește cu spatele de mașină și răsufierea lui caldă pe gâtul meu mă înfierbântă mai tare decât soarele aflat la amiază. Închid ochii, în așteptarea sărutului. În schimb, îi aud vocea.

— Dă-mi cheile, zice Alex, întinzându-se și luându-mi-le din mână.

— Sper că n-ai de gând să le arunci în tufișuri.

— Nu mă ispitii.

Deschide portiera, apoi se strecoară pe scaunul șoferului.

— Nu mă inviți în mașină? îl întreb derutată.

Nu. O să bag mașina înăuntru, în atelier, ca să nu ți-o fure careva. Asta-i o întâlnire, am stabilit-o în mod oficial. Așa că eu o să conduc.

Arăt spre motocicletă.

— Să nu crezi c-o să mă urc pe ea.

Ridică ușor din sprânceana stângă.

— Și de ce nu? Vrei să zici că Julio nu e suficient de bun pentru tine?

— Julio? Așa ți-ai botezat motocicleta?

— Da, după numele unchiului lui tata, care mi-a ajutat părinții să se mute aici din Mexic.

— N-am nimic împotriva lui Julio. Numai că n-am de gând să mă urc pe el cu rochia asta scurtă.

Doar dacă nu vrei ca toți șoferii din spatele nostru să-mi vadă chiloții.

Își freacă bărbia gânditor.

— Ar fi o priveliște încântătoare, comentează el.

Îmi încrucișez brațele la piept.

— Glumesc. O să luăm mașina vărului meu.

Ne urcăm într-o Toyota Camry neagră, parcată vizavi.

Conduce câteva minute, apoi scoate o țigară dintr-un pachet așezat pe bord. Sunetul brichetei mă face să mă înfior.

— Ce-i? zice, cu țigara atârându-i între buze.

Treaba lui, n-are decât să fumeze. O fi asta o întâlnire oficială, nu zic nu, dar eu nu sunt încă iubita lui în mod oficial. Clatin din cap.

— Nimic, răspund.

Îl aud cum expiră și fumul de țigară îmi arde nările mai tare decât parfumul mamei. Cobor geamul până jos. Și mă stăpânesc să tușesc.

Oprește la un semafor și se uită spre mine.

— Dacă ai vreo problemă cu fumatul, spune-mi.

— OK, am o problemă cu fumatul, recunosc.

— De ce n-ai zis până acum? spune și stinge țigara în scrumiera mașinii.

— Nu-mi vine să cred că-ți place să fumezi, spun când semaforul se face verde și pornește din nou mașina.

— Mă relaxează.

— Vrei să zici că te tulbur?

Privirea lui coboară de la ochi la sânii mei și alunecă apoi spre locul unde tivul rochiei îmi acoperă coapsele.

În rochia asta, da.

38

Alex

Dac-o să mă mai holbez mult la picioarele ei lungi, o să fac un accident.

— Ce mai face sora ta? întreb, schimbând subiectul.

— Abia așteaptă să te bată din nou la dame.

— Nu zău? Să-i spui că prima oară am menajat-o. Pentru că încercam să te impresionez pe tine.

— Cum? Lăsând-o să câștige?

Ridic din umeri.

— A funcționat, nu-i așa?

Observ că se foiește pe scaun, aranjându-și rochia, ca și cum ar vrea să arate perfect. Vreau să o liniștesc și-mi las degetele să alunece în jos pe brațul ei înainte de a o prinde de mână.

— Să-i spui lui Shelley c-o să vin să-mi iau revanșa, rostesc. Se întoarce spre mine, cu ochii ei albaștri sclipind de încântare.

— Adevărat?

— Absolut.

Continui să conduc, încercând să fac conversație. Nu prea reușesc. Nu m-am priceput niciodată la asta. Din fericire, Brittany nu pare deranjată de tăcerea mea.

După puțin timp, parchez în fața unei case mici, din cărămidă, cu un etaj.

— Nunta nu se ține la biserică?

— Nu. Elena a ținut morțiș să se căsătorească în casa părintească.

Îmi așez mâna pe spatele ei și urcăm treptele spre casă. Nu mă-ntrebați de ce simt nevoia să proclam lumii întregi că Brittany e-a mea. Poate că totuși, în adâncul ființei mele, sunt un troglodit.

Intrăm și muzica Mariachi răsună din curtea din spate, iar oamenii se înghesuie în casă, umplând aproape fiecare colțișor. Urmăresc reacția lui Brittany, întrebându-mă dacă se simte transportată, ca prin minune, în Mexic. Familia mea nu locuiește în case mari și cu piscină, ca în mediul în care se învârte ea.

Enrique și un grup de alți veri de-ai mei ne-ntâmpină cu strigăte. Vorbesc cu toții în spaniolă, ceea ce-ar fi normal în alte circumstanțe, numai că prietena mea nu știe limba. Eu unul m-am obișnuit să fiu pupat zdravăn pe obraji de mătuși și bătut pe spate de unchi, dar nu sunt deloc sigur că și ea. O trag pe Brittany mai aproape de mine, ca semn că n-am uitat-o, și încerc să o prezint rudelor, dar renunț în clipa când realizez că n-are cum să țină minte atâtea nume.

— Ese! aud o voce venind din spate.

Mă-ntorc și dau cu ochii de Paco.

— Care-i treaba? zic, bătându-l pe spate. Brittany, sunt sigur că-l știi pe mi mejor amigo de la școală. Nu te-ngrijora, n-o să spună nimănui că te-a văzut aici.

— Buzele mele sunt pecetluite, zice Paco, după care, ca un tâmpit ce este, se preface că-și încuie gura și azvârle cheile deoparte.

— Bună, Paco, spune Brittany râzând.

Jorge se îndreaptă sfios către noi, îmbrăcat într-un smoching alb și cu un trandafir roșu prins la butonieră.

Îl bat pe umăr pe viitorul meu văr.

— Hei, omule, văd că ești fercheș de nu se mai poate.

— Nici tu n-arăți prea rău. Nu mă prezinți prietenei tale?

— Brittany, asta-i Jorge. Amărâțul... vreau să zic fericitul care se va însura cu vara mea, Elena.

Jorge o îmbrățișează.

— Prietenii lui Alex sunt și prietenii noștri.

— Unde-i mireasa? întrebă Paco.

— E sus, în dormitorul părinților, plânge.

— De fericire, presupun.

— Nu, omule. Am intrat în cameră ca să-i dau un sărut și acum vrea să anuleze nunta, zice că poartă ghinion ca mireasa să fie văzută de mire înainte de nuntă, adaugă Jorge, ridicând din umeri.

— Ei, nu pot decât să îți urez noroc, spun. Elena-i superstițioasă din cale-afară. Și-o să te oblighe probabil să faci cine știe ce tâmpenie ca să alungi ghinionul.

În timp ce Paco și cu Jorge fac speculații cu privire la ce îl va pune Elena să facă pentru a alunga ghinionul, eu o iau pe Brittany de mână și o conduc afară din casă. În curte cântă o orchestră. Om fi noi pochos, dar știm cum să ne păstrăm tradițiile și cultura. Mâncăm mâncăruri condimentate, ne ținem familiile aproape și ne place să dansăm pe ritmuri trepidante.

— Paco e și el văr cu tine? mă-ntrebă Brittany.

— Nu, dar așa îi place lui să creadă. Carlos, ea e Brittany, spun, apropiindu-mă de fratele meu. Mda, știu, zice Carlos. Mai ții minte, v-am văzut făcând schimb de salivă.

Brittany încremenește.

— Ai grijă cum vorbești, spun, dându-i lui Carlos o palmă peste cap.

Brittany mă împunge ușor cu mâna în piept.

— E-n regulă, Alex. Nu trebuie să mă protejezi de toată lumea.

Carlos adoptă o atitudine arogantă.

— Are dreptate, frățioare. Nu trebuie s-o protejezi de toată lumea. Poate doar de mamă.

Gata, m-am săturat de obrăznicia lui. Schimb înfierbântat replici cu Carlos, alegând deliberat spaniola, pentru ca Brittany să nu-nțeleagă ce vorbim.

— Vete, cabrón no molestes.

Asta încearcă? S-o facă pe Brittany să se simtă prost? Carlos se îndreaptă țâfnos spre platourile cu mâncare.

— Unde-i celălalt frate al tău? întrebă Brittany.

Ne așezăm la una dintre numeroasele măsuțe închiriate și aranjate în mijlocul curții. Îmi petrec brațul pe după spătarul scaunului ei.

— Luis e-acolo.

Arăt spre un colț al curții, unde fratele meu cel mai mic e în centrul atenției, imitând animale de fermă. Va trebui să-l informez cândva că talentul ăsta al lui nu va acționa ca un magnet pentru fete atunci când va intra la liceu.

Ochii lui Brittany sunt atrași de cei patru copii ai vărului meu, cu toții mai mici de șapte ani, care aleargă de colo-colo.

Micuța Marissa, în vârstă de doi anișori, a hotărât că nu se simte prea confortabil în rochiță și a azvârlit-o într-un colț.

— Probabil că-ți zici c-arată toți ca niște majados zurbagii.

Zâmbește.

— Nu. Arată ca niște oameni care se distrează de minune la o nuntă ținută în aer liber. Ala cine e? mă întrebă, arătând spre un tip în uniformă militară americană care trece pe lângă noi. Alt văr de-al

tău?

— Mda. Paul tocmai s-a întors din Orientul Mijlociu. Chiar dacă-i greu de crezut, Paul a fost la un moment dat în Python Trio, o bandă din Chicago. Înainte să se-nroleze la pușcașii marini, era tare dus din cauza drogurilor.

Brittany îmi aruncă o privire.

— Ți-am mai spus, n-am treabă cu drogurile. Adică, nu mai am, rostesc pe un ton ferm, sperând c-o să mă creadă. Și nici nu fac trafic.

— Juri?

— Îhî, răspund, amintindu-mi de scena aia de la plajă, când mă prostisem ultima oară alături de Carmen. Indiferent ce-ai auzit despre mine, să știi că mă țin departe de cocaină. Cu drogurile nu-i de glumit. Mă crezi sau nu, aș vrea să-mi păstrez intacti neuronii cu care m-am născut.

— Dar Paco? mă întreabă ea. El se droghează?

— Uneori.

Se uită spre Paco, care râde și face glume, încercând cu disperare să se integreze în familie. Mama lui l-a părăsit acum câțiva ani, lăsându-l într-o situație de rahat acasă, singur cu tatăl. Nu pot să-l învinovățesc că uneori își caută scăparea în droguri.

Vara mea Elena își face, în sfârșit, apariția într-o rochie albă de dantelă și nunta începe.

În timp ce mirii își recită jurămintele, stau lângă Brittany, ținând-o intim de braț. Mă întreb ce rochie va purta ea când va fi mireasă. Probabil că va angaja fotografi și operatori video profesioniști care să surprindă momentul pentru eternitate.

— Ahora los declar: Marido y Mujer, zice preotul.

Mirele și mireasa se sărută și toată lumea aplaudă. Brittany îmi strânge cu putere mâna.

39

Brittany

Se vede de la o poștă că Jorge și Elena se iubesc nebunește, ceea ce mă face să mă-ntreb dacă și eu voi fi îndrăgostită lulea de viitorul meu soț.

Mă gândesc la Shelley. Ea nu va avea niciodată un soț și nici copii. Știu sigur că va fi iubită de copiii mei la fel de mult ca mine, că nu va duce niciodată lipsă de dragoste. Dar va tânji vreodată în sufletul ei după ceva de care nu va avea parte niciodată — un soț și o familie numai a ei?

Mă uit la Alex și nu mă văd implicându-mă în bande și cine știe ce alte chestii de același gen. Nu asta-i felul meu de-a fi. Și totuși, între mine și tipul ăsta, care își duce viața chiar în mijlocul a tot ce urâsc mai mult pe lumea asta, există o legătură mai apropiată decât am simțit față de oricine altcineva. E misiunea mea să-l fac să-și schimbe modul de-a trăi, pentru ca într-o zi oamenii să ne considere cuplul perfect.

Muzica se revarsă în aer și îl cuprind pe Alex cu brațele pe după mijloc, lăsându-mi capul pe pieptul lui. El îmi suflă firele răzlețe de păr de pe gât și mă strânge cu putere în timp ce ne-nvârtim în acordurile muzicii.

— Un tip se apropie de mireasă, ținând în mână o bancnotă de cinci dolari.

E o tradiție, îmi explică Alex. Plătește pentru onoarea de-a dansa cu mireasa. I se spune dansul prosperității.

Mă uit, fascinată, cum individul prinde cu un ac de siguranță bancnota de cinci dolari de trena rochiei de mireasă.

Mama ar fi pur și simplu oripilată.

Cineva strigă la tipul care dansează cu mireasa și toată lumea izbucnește în râs.

— Ce-a zis? Ce-i așa amuzant?

— A zis că a prins bancnota prea aproape de fundul miresei.

Studiez cuplurile aflate pe ring și încerc să le copiez mișcărilor. Când mireasa termină dansul, îl întreb pe Alex dacă nu vrea și el să danseze cu ea.

Zice că da și îl împing în față.

— Hai, du-te și dansează cu Elena. Între timp, eu o să stau de vorbă cu mama ta.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Mda. Am văzut-o de când am intrat și nu vreau să mă prefac că n-o cunosc. Nu te îngrijora din pricina mea. E o chestie pe care trebuie s-o fac.

Alex scoate o hârtie de zece dolari din portofel. Fără să vreau, observ că portofelul e acum gol. E pe cale să-i dea miresei toți banii pe care-i are. Oare-și permite? Știu că lucrează la atelierul auto, dar probabil că dă toți banii câștigați familiei sale.

Mă îndepărtez și mâinile noastre se despart.

— Mă-ntorc repede.

Merg spre șirul de mese pe care femeile așază platouri cu mâncare și mă îndrept spre mama lui Alex. E îmbrăcată cu o rochie roșie și pare mai tânără decât mama mea. Oamenii o consideră pe mama o femeie drăguță, însă doamna Fuentes are genul acela de frumusețe nepieritoare, de vedetă de cinema. Are ochi mari, căprui, gene atât de lungi că îi ating sprâncenele și un ten fără cusur, cu pielea ușor bronzată.

O văd cum așază șervețelele pe masă și o bat ușor pe umăr.

— Bună ziua, doamnă Fuentes, zic.

— Brittany, nu-i așa? mă întrebă.

Încuviințez din cap. Gata cu prezentările, Brittany. Nu mai trage de timp.

— Aăă... am vrut să vorbesc cu dumneavoastră încă de când am venit. Și acum pare un moment la fel de bun ca oricare altul, numai că mă bâlbâi și bat câmpii. Am obiceiul să fac asta atunci când sunt nervoasă.

Femeia se uită la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Continuă, mă îndeamnă.

— Păi, știi c-am pornit cu stângul. Și-mi pare rău dac-ați considerat purtarea mea lipsită de respect atunci când v-am cunoscut. Vreau numai să vă spun că nu m-am dus acasă la dumneavoastră cu intenția de a-l săruta pe Alex.

— Iartă-mi curiozitatea, dar care sunt intențiile tale?

— Poftim?

— Ce intenții ai față de Alex?

— Hmm... Nu știi ce vrei să auziți din partea mea. Sinceră să fiu, presupun c-o să ne dăm seama cu timpul, pe măsură ce ne vom cunoaște mai bine.

Doamna Fuentes își pune o mână pe umărul meu.

Dumnezeu știe că nu-s nici pe departe cea mai bună mamă din lume. Dar îmi iubesc fiii mai presus de viața mea, Brittany. Și-aș face orice ca să-i protejez de rele. Am văzut felul în care se uită Alex la tine și m-am speriat. N-aș suporta să-l mai văd o dată rănit de cineva la care ține.

Ascultând-o vorbind despre fiul ei, tânjesc să am și eu o mamă căreia să-i pese de mine și care să mă iubească la fel de mult cum îl iubește doamna Fuentes pe Alex.

Mi-e aproape imposibil să-i diger spusele, vorbele ei îmi rămân în gât ca un nod de mărimea unei mingi de golf.

Adevărul e că în ultima vreme nici n-am mai simțit c-aș face parte dintr-o familie. Sunt ceea ce părinții mei vor să fac și să spun, adică numai ceea ce se cuvine. Am jucat acest rol de atâta amar de timp pentru a-mi ajuta părinții să se concentreze asupra lui Shelley, care are nevoie de toată atenția lor.

E-atât de greu uneori să-ncerci cu disperare să compensezi faptul că ești copilul „normal”. Nimeni nu mi-a spus că nu-i nevoie să fiu mereu perfectă. Adevărul e că viața mea e plină de-un sentiment de vină fără de sfârșit, enorm.

Vina de a fi copilul normal al familiei.

Vina pentru că vreau să mă asigur că Shelley e iubită la fel de mult ca mine.

Vina pentru teama că și copiii mei vor fi ca ea.

Vina pentru senzația de stânjenală pe care o resimt atunci când oamenii se holbează la sora mea în locuri publice.

Nu voi scăpa nicicând de sentimentul ăsta. Cum aș putea, când m-am născut cu el, când a crescut

în mine și mi-a ajuns până peste urechi? Pentru doamna Fuentes, familia înseamnă dragoste și ocrotire. Pentru mine, familia înseamnă vinovăție și iubire condiționată.

— Doamnă Fuentes, nu pot să vă promit că n-o să-l rănesc pe Alex. Dar nu pot sta departe de el, chiar dacă asta ați dori. Am încercat și nu a mers.

Pentru că atunci când sunt cu Alex, mă-ndepărtez de întunericul din ființa mea. Simt lacrimile cum mi se-adună în

colțurile ochilor și-ncep să-mi curgă pe față. Îmi croiesc iute drum prin mulțime, în căutarea unei băi.

Paco tocmai iese din baie și mă grăbesc să trec pe lângă el.

— Poate c-ar fi mai bine să aștepti nițel înainte să... Vocea lui Paco se stinge în timp ce-nchid ușa în urma mea și mă încui înăuntru. Mă șterg la ochi și mă uit în oglindă. Arăt groaznic. Rimelul curge și... of, ce dezastru. Alunec în jos, pe podeaua rece din gresie. Și abia acum realizez ce voia Paco să-mi spună. Locul pute; duhnește de-a dreptul și încă atât de tare că... aproape că-mi vine să vărs. Îmi acopăr nasul cu mâna, încercând să ignor mirosul îngrozitor și să mă gândesc la vorbele doamnei Fuentes.

Stau pe podeaua băii, ștergându-mă la ochi cu hârtie igienică și străduindu-mă din răspuțeri să-mi țin nasul acoperit.

O bătaie puternică în ușă îmi întrerupe criza de plâns.

— Brittany, ești înăuntru? aud vocea lui Alex prin ușă.

— Nu.

— Te rog, ieși de-acolo.

— Nu.

— Atunci lasă-mă pe mine să intru.

— Nu.

— Vreau să te învăț ceva în spaniolă.

— Ce?

— No es gran cosa.

— Ce-nseamnă? întreb, cu nasul încă în hârtia igienică.

— Îți spun dacă mă lași să intru.

Răsucesc clanța până ce face clic și ușa se descuie.

Alex intră în baie.

Înseamnă că nu e mare lucru.

Încuie ușa în urma lui și se așază pe vine lângă mine, luându-mă în brațe și trăgându-mă aproape. Pe urmă adulmecă aerul din încăpere.

— Fir-ar a naibii de treabă. Paco a fost la baie?

Dau din cap.

Îmi netezește părul, murmurând ceva în spaniolă.

— Ce ți-a spus mama?

Îmi îngrop fața în pieptul lui.

— A fost sinceră cu mine și-atât, mormăi cu nasul în cămașa lui.

O bătaie puternică în ușă ne-nterupe.

— Abre la puerta, soy Elena.

— Cine e? îl întreb pe Alex.

— Mireasa.

— Lasă-mă să intru, cere imperativ Elena.

Alex descuie ușa. O apariție în volane albe, cu zeci de bancnote prinse în ace de partea din spate a rochiei, se strecoară înăuntru, închizând ușa în urma ei.

— OK, ce se întâmplă aici? zice, adulmecând și ea, de câteva ori, aerul. Paco a fost la baie?

Alex și cu mine încuviințăm din cap.

— Ce mama dracului mănâncă tipul ăsta de scoate din el chestii așa de puturoase? Fir-ar să fie, spune ea, rupând niște hârtie igienică și ducând-o la nas.

— A fost o ceremonie frumoasă, rostesc prin hârtie.

Asta e cea mai penibilă și suprarrealistă situație în care-am fost în viața mea.

Elena mă trage de mână.

— Hai afară și bucură-te de petrecere. Mătușii mele îi cam plac confruntările, dar să știi că nu-i un om rău. În plus, am impresia că, de fapt, te place.

— O s-o duc pe Brittany acasă, zice Alex, jucând rolul eroului.

Mă-ntreb când se va sătura de el.

— Ba nu, dacă nu vrei să vă încui pe amândoi în baia asta împuțită ca să v-oblig să rămâneți.

E clar, Elenei nu-i arde de glume.

Altă bătaie în ușă.

— Vete, vete.

Nu știi ce răspunde Elena, dar o face cu mare elan.

— Soy Jorge.

Ridic din umeri și îi cer din ochi explicații lui Alex.

— E mirele, mă lămurește el.

Jorge se strecoară înăuntru. Nu e la fel de necioplit ca noi, ceilalți, pentru că ignoră mirosul ca de cadavru din baie. Dar adulmecă și el de câteva ori și ochii încep să-i lăcrimeze.

— Haide, Elena, zice, încercând, fără succes, să își acopere nasul pe furiș. Musafirii au început să se întrebe pe unde umbli.

— Nu vezi că stau de vorbă cu văru-meu și prietena lui?

— Ba da, dar...

Elena ridică un braț, făcându-i semn să tacă, în timp ce cu celălalt își ține nasul acoperit.

Am zis că stau de vorbă cu văru-meu și cu prietena lui, declară ea cu fermitate. Și încă n-am terminat ce-aveam de spus. Tu, zice ea arătând spre mine, vei veni cu mine. Și tu, Alex, o să cânti cu frații tăi.

Alex clatină din cap.

— Elena, nu cred că...

Ea ridică din nou brațul, reducându-l și pe el la tăcere.

— Nu ți-am cerut părerea. Ceea ce ți-am cerut a fost să cânti, împreună cu frații tăi, pentru mine și soțul meu.

Elena deschide ușa și mă mână de la spate prin casă, oprindu-se abia când ajungem în curte. Mă lasă în pace și înșfacă microfonul din mâna solistului.

— Paco! anunță ea cu voce tare. Da, cu tine vorbesc, zice arătând spre Paco, care stă de vorbă cu un grup de fete. Data viitoare când îți vine să faci treaba mare, du-te la altcineva în casă.

Anturajul lui Paco se risipește care încotro, chicotind și lăsându-l de unul singur.

Jorge se repede spre scenă, încercând să-și facă soția să coboare. Bietul om se zbate, în timp ce toată lumea se prăpădește de râs.

Reușește, în cele din urmă, s-o convingă să se dea jos și Alex începe să discute cu solistul formației, iar toată lumea îi ovaționează pe el și pe frații lui, îndemnându-i să cânte.

Paco stă lângă mine.

— Ăăă... îmi pare rău pentru chestia aia cu baia. Am încercat să te previn, zice el rușinat.

— Nu face nimic. Cred că Elena te-a făcut îndeajuns cu ou și cu oțet, răspund, aplecându-mă apoi spre el. Acum, serios vorbind, ce părere ai despre faptul că Alex și cu mine suntem împreună?

— Serios vorbind, probabil că-i chestia cea mai bună care se putea întâmpla.

După moartea tatei, mama a încercat să ne mai înveselească pe mine, pe Carlos și pe Luis cu muzică. Dansam prin casă și cântam pe rând cu ea. Cred că asta era felul ei de a uita de necazuri, măcar pentru scurt timp. Pentru că noaptea o auzeam plângând în hohote în dormitorul ei. N-am

îndrăznit niciodată să deschid ușa, dar îmi venea să cânt ca să-i alung supărarea.

Vorbesc cu cei din orchestră și pe urmă iau microfonul.

— În mod normal, n-aș accepta să mă fac de râs, dar frații Fuentes n-au cum să ignore cererea specială venită din partea miresei. Elena poate fi foarte convingătoare atunci când își pune ceva în cap.

— Mie-mi spui! strigă Jorge.

Elena îi dă un pumn în braț. El se clatină. Vara mea știe cum să lovească. Jorge o sărută, prea fericit ca să se supere.

Eu și cu frații mei începem să cântăm. Nu e un cântec propriu-zis. Ci un amestec de Enrique Iglesias, Shakira și favorita mea, Maná. M-așez pe vine, cântând pentru verii mei cei mai mici, și-i fac cu ochiul lui Brittany.

În clipa aceea sesizez rumoarea din mulțime și șoaptele surprinse. E Héctor. Și-a făcut și el apariția, ceea ce se-ntâmplă rar.

Își croiește drum printre oameni, îmbrăcat într-un costum scump, și toți ceilalți se zgâiesc la el. Termin de cântat și-mi reiau locul lângă Brittany. Simt nevoia să o protejez.

— Vrei o țigară? mă întrebă Paco, scoțând un pachet de Marlboro din buzunar.

Îi arunc o privire scurtă lui Brittany, apoi răspund:

— Nu.

Paco se uită curios la mine, ridică din umeri și-și aprinde țigara.

— Ai cântat bine, Alex. Dacă ai mai fi continuat câteva minute, novia ta mi-ar fi mâncat din palmă.

A spus că Brittany e iubita mea. Așa să fie?

O conduc spre un răcitor plin cu băuturi, cu Paco pe urmele noastre. Am grijă să nu ne apropiem prea mult de Héctor.

Mario, un prieten al unuia dintre verii mei, stă aplecat deasupra răcitorului, afișând culorile bandei Python Trio și niște blugi mari și lăbărțați, care îi atârnă pe fund. Python Trio sunt aliații noștri, dar dacă Brittany l-ar vedea pe Mario pe stradă, probabil că ar lua-o în direcția opusă.

— Bună, Alex. Bună, Paco, zice Mario.

— Văd că te-ai îmbrăcat la patru ace pentru nuntă, murmur.

— Cabrón, costumele de maimuțoi sunt făcute pentru tipii albi, spune Mario, ignorând faptul că prietena mea e și ea albă. Voi, tipii din bandele astea din suburbii, v-ați cam înmuiat în ultima vreme. Frățiile adevărate sunt în orașe.

— OK, durule, zice sfidător Paco. Du-te și spune-i chestia asta și lui Héctor.

Îi arunc o privire încruntată.

— Mario, dacă mai spui prostii, o să-ți arăt eu cât de duri suntem... Să nu-i subestimezi niciodată pe cei din LB.

Mario bate în retragere.

— Am o întâlnire cu o sticlă de Corona. Ne vedem mai târziu, guey.

— Arată de parcă ar căra o greutate în nădragii ăia, zice Paco zgâindu-se la posteriorul lui Mario. Mă uit la Brittany, care pare mai palidă decât de obicei.

— Te simți bine?

— Tocmai l-ai amenințat pe tipul ăla, spune ea. L-ai amenințat cât se poate de serios.

În loc să îi răspund, o iau de mână și-o conduc spre marginea ringului de dans improvizat, care e de fapt o parte a peluzei. Formația cântă acum o melodie lentă.

O trag spre mine, dar se împotrivește.

— Ce faci?

— Dansează cu mine, îi ordon. Nu vreau să ne certăm. Pune-ți brațele în jurul meu și hai să dansăm.

N-am chef s-o aud spunându-mi că sunt membru al unei bande și cât de tare o sperie pe ea chestia asta și că vrea să ies din bandă ca să pot fi iubitul ei.

— Dar...

— Nu te mai gândi la ce i-am spus lui Mario, îi șoptesc la ureche. Tipul ne încerca, voia să vadă

cât de loiali îi suntem lui Hector. Dacă sesizează vreo disensiune în rândurile noastre, banda lui ar putea încerca să profite. Vezi tu, bandele se împart în Folks și People. Fiecare bandă e afiliată la una din astea două, iar cele afiliate la Folks sunt rivalele celor afiliate la People. Mario e afiliat la...

— Alex, mă întrerupe ea.

— Da.

— Promite-mi că n-o să ți se-ntâmples nimic rău.

N-am cum să-i fac o asemenea promisiune.

— Hai să dansăm, spun încet, punându-i brațele în jurul meu și începând să o învârt pe ring.

Privesc peste capul lui Brittany și dau cu ochii de Hector și mama mea, prinși într-o conversație aprinsă. Mă-ntreb despre ce discută. Mama dă să se îndepărteze, dar Hector o prinde de braț și-o trage înapoi, șoptindu-i ceva la ureche. Tocmai când sunt pe punctul de-a mă opri din dans pentru a afla ce mama dracului se-ntâmplă, o observ pe mi'ama zâmbind jucăuș și răsând la vorbele lui Hector. Se vede treaba că sunt paranoic.

Orele trec și întunericul se lasă peste oraș. Petrecerea e încă în toi când ne îndreptăm spre mașină. Pe drumul de întoarcere la Fairfield, rămânem amândoi tăcuți.

— Vino încoace, spun cu blândețe în glas după ce parchez mașina în spatele atelierului auto.

Se apleacă peste consola din mijloc, apropiindu-se de mine.

— M-am distrat minunat, îmi șoptește. Cu excepția momentelor când m-am ascuns în baie... și când l-ai amenințat pe tipul ăla.

— Nu te mai gândi la asta și sărută-mă.

Îmi împletesc degetele în părul ei. Își încolăcește brațele în jurul gâtului meu și eu îi trasez cu limba adâncitura dintre buze. Își desface buzele și sărutul devine și mai adânc. E ca un soi de tango, care pornește încet și ritmic, după care, când ajungem amândoi să gâfâim și limbile noastre se amestecă, sărutul se transformă într-un dans lasciv, înfierbântat, care n-aș vrea să se termine nicicând. Poate că și Carmen săruta cu foc, dar săruturile lui Brittany sunt mai senzuale, mai sexy și dau dependență.

Suntem în continuare în mașină, dar stăm înghesuiți, și locurile din față nu ne oferă suficient spațiu. Aproape fără

să-mi dau seama, mă trezesc pe bancheta din spate. Nici aici nu e ideal, dar nu prea-mi pasă.

Gemetele, săruturile și mâinile ei, care-mi rătăcesc prin păr, mă excită la culme. Și mirosul ei de fursecuri de vanilie. Nu am de gând să-mping lucrurile prea departe în seara asta. Dar, fără să mă gândesc, mâna îmi alunecă încet în sus, spre coapsele ei goale.

— E atât de bine, spune ea cu răsufierea tăiată.

O împing pe spate și mâinile mele explorează în continuare, independent de voința mea. Buzele mele îi mângâie adâncitura gâtului în timp ce-i dau la o parte breteaua rochiei și a sutienului. Drept răspuns, ea îmi descheie nasturii de la cămașă. După care degetele ei se plimbă peste pieptul și umerii mei, arzându-mi pielea.

— Ești... perfect, geme ea.

Nu vreau s-o contrazic. Limba mea se mișcă mai jos, trasând o cărare pe pielea ei mătăsoasă, acum goală în aerul nopții. Mă prinde de coama de păr de pe ceafa, îndemnându-mă să continui. Gustul ei este atât de bun. Prea bun. Caramelo!

Mă retrag puțin și-i prind privirea, ochii aceia strălucitori, ca de safir, care ard de dorință. Și ea, care a spus c-aș fi perfect!

— Te doresc, chula, rostesc cu glas răgușit.

Se împinge în penisul meu erect și plăcerea/durerea devine aproape insuportabilă. Însă când vreau să-i trag chiloții în jos, mă prinde de mână și o îndepărtează.

— Nu... nu sunt încă pregătită pentru asta. Alex, oprește-te.

Mă desprind de ea și mă reazem de banchetă, încercând să-mi revin. Nu sunt în stare să mă uit la ea cum își aranjează

bretelele și își acoperă corpul. Rahat, am mers prea departe. Și prea repede. Mi-am promis să nu mă excit prea tare, să-mi păstrez mințile când sunt cu fata asta. Îmi trec degetele rășchirate prin păr și răsufu scurt.

— Îmi cer scuze.

— Nu, eu îmi cer scuze. Tu n-ai nicio vină. Eu te-am excitat, așa că ai tot dreptul să fii supărat pe mine. Uite ce-i. Tocmai ce-am rupt relația cu Colin și am o mulțime de probleme acasă, zice luându-și fața în mâini. Și-n clipa asta sunt foarte confuză.

Își ia poșeta și deschide portiera mașinii.

O urmez, cu cămașa neagră descheiată și fluturând în vânt precum mantaua unui vampir. Sau a doamnei cu coasa.

— Brittany, stai.

— Te rog... deschide ușa atelierului. Vreau să-mi iau mașina.

— Nu pleca.

Formez codul de intrare.

— Îmi cer scuze, repetă ea.

— Nu mai spune asta. Ascultă, indiferent ce s-a-ntâmplat în seara asta, să știi că nu vreau să fiu cu tine doar ca să-ți dau jos chiloții. Azi m-a cam luat valul — din cauză că ne-am simțit atât de bine împreună și din cauza parfumului tău de vanilie, pe care-aș vrea să-l pot mirosi întruna și... of, rahat. Am stricat totul, nu-i așa?

Brittany urcă în mașina ei.

— Putem s-o luăm mai ușor, Alex? Lucrurile s-au precipitat prea tare pentru mine.

— Sigur, zic dând din cap.

Îmi țin mâinile îndesate în buzunare, ca să nu fiu tentat s-o trag afară din mașină.

Și, la naiba!, Brittany chiar demarează în clipa următoare.

M-am lăsat furat de mâinile ei, care m-au explorat, doritoare, și mi-am pierdut controlul. Atunci când se apropie de mine, uit de orice în afară de ea.

Pariul.

Toată afacerea asta cu Brittany ar trebui să fie legată exclusiv de pariul făcut, nu de posibilitatea de a mă-ndrăgosti de-o tipă din nordul orașului. Trebuie să nu uit nicio clipă că singurul motiv pentru care sunt interesat de ea este pariul și să fac bine să nu iau în seamă ceea ce bănuiesc că se-nfiripă în mine, anume niște sentimente adevărate.

Pentru că sentimentele adevărate n-au ce căuta în jocul ăsta.

41

Brittany

Opresc la un McDonald's și, în deplin anonim, intru în baie și mă schimb în blugi și un pulover roz, cu marginile petrecute, apoi pornesc spre casă.

Sunt speriată, pentru că tot ce se-ntâmplă e prea brusc. Când sunt cu Alex, totul e cu mult mai intens. Sentimentele mele, emoțiile, dorința. De Colin n-am fost niciodată dependentă, nu mi-am dorit niciodată să fiu cu el douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Însă după Alex tânjesc. Doamne, cred că m-am îndrăgostit de el.

Dar știu că a iubi pe cineva înseamnă a pierde o parte din tine. În seara asta, în mașină, când Alex și-a băgat mâna pe sub rochia mea, mi-a fost teamă să-mi pierd controlul. Toată viața mea se-nvârte în jurul ideii acesteia, de a-mi păstra controlul, deci ceea ce se-ntâmplă nu e deloc bine. E o chestie care mă sperie.

Intru în casă, pregătită să mă furișez la mine în cameră și să dosesc rochia în șifonier. Din păcate, mama mă așteaptă în hol.

Pe unde ai umblat? mă ia la rost, ridicând în aer manualul și mapa cu documentația pentru proiectul de la ora de

chimie. Mi-ai spus că te duci la sală și că pe urmă o să înveți cu băiatul ăla, Hernandez.

M-a prins. Fie tac, fie o-nfrunt.

— Îl cheamă Fuentes, nu Hernandez. Și da, am fost cu el. Tăcere.

Buzele mamei se strâng într-o dungă subțire.

— E clar că n-ai învățat. Ce ai acolo, în geanta sport? mă-ntreabă. Droguri? Ascunzi cumva droguri în casă?

— Nu mă droghez, răspund tăios.

Își ridică o sprânceană și arată cu degetul spre geantă.

— Deschide-o, îmi ordonă.

Pufnesc și mă așez pe vine, ca să trag fermoarul. Mă simt de parc-aș fi la închisoare. Scot rochia și i-o arăt.

— Ce-i cu rochia asta? întreabă mama.

— Am fost cu Alex la o nuntă. Verișoara lui s-a căsătorit.

— Băiatul ăsta te-a făcut să mă minți. Nu vezi că te manipulează, Brittany?

— Nu m-a făcut să te mint, mamă, răspund exasperată. Chiar crezi că nu-s în stare să gândesc de una singură? Ideea a fost a mea.

E-n culmea furiei. Îmi dau seama după ochi, care aruncă flăcări, și mâini, care îi tremură.

— Dacă vreodată... VREODATĂ te mai prind că umbli cu băiatul ăla, să știi că n-o să ezit și-o să-l conving pe taică-tău să te trimită la internat pentru tot restul anului școlar. Nu crezi că am și-așa destule pe cap din cauza lui Shelley? Promite-mi că n-o să te mai vezi cu el în afara școlii.

Îi promit, apoi urc scările în fugă spre dormitorul meu și-o sun pe Sierra.

— Care-i treaba? întreabă ea.

— Sierra, în clipa asta am nevoie de o prietenă bună.

— Și m-ai ales pe mine? Ce să zic, mă simt flatată, spune ea pe un ton sec.

— OK, recunosc, te-am mințit. Îmi place de Alex. Chiar foarte tare.

Tăcere.

— Sierra, mai ești acolo? Sau nu vrei să-mi răspunzi?

— Nu, Brit, nu-i vorba că n-aș vrea să-ți răspund. Doar că mă-ntrebam de ce-mi spui asta tocmai acum.

— Pentru că simt nevoia să vorbesc cu cineva. Cu tine. Mai ești supărată pe mine?

— Ești prietena mea cea mai bună, spune ea.

— Și tu ești prietena mea cea mai bună.

— Și prietenele rămân prietene chiar dacă una dintre ele își pierde mințile și iese cu un membru al unei bande, nu-i așa?

— Așa sper.

— Brit, să nu mă mai minți niciodată.

— Jur. Și tu poți să-i povestești și lui Doug, atâta timp cât îți promite că n-o să vorbească despre asta cu nimeni.

— Mersi că ai încredere în mine, Brit. Poate că pentru tine nu-nseamnă mare lucru, dar pentru mine, da.

După ce termin de vorbit cu Sierra, bucuroasă că lucrurile au revenit la normal între noi, telefonul sună. E Isabel.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zice ea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Te-ai întâlnit astăzi cu Paco?

Hmm... s-a zis cu secretele mele.

— Mda.

— I-ai zis ceva despre mine?

— Nu. De ce? Ai fi vrut să-i zic?

— Nu. Da. Of, nu știu. Nu știu ce să mai fac.

— Isabel, de ce nu-i spui ce simți pentru el? Uite, eu așa am făcut cu Alex și a fost bine.

— Păi sigur, doar ești Brittany Ellis.

— Vrei să știi cum e să fii Brittany Ellis? OK, o să-ți spun. Sunt nesigură pe mine, ca toată lumea. Și sunt cu mult mai presată să joc teatru decât ceilalți, ca să nu-mi stric imaginea și oamenii să nu-și dea seama că sunt la fel ca ei. Fapt care mă face să fiu mai vulnerabilă, mai expusă și mai susceptibilă la bârfe de tot felul.

— Atunci bănuiesc că n-o să fii câtuși de puțin încântată de zvonurile care au început să circule în cercul meu de prieteni cu privire la tine și la Alex. Vrei să le-auzi?

— Nu.

— Ești sigură?

— Mda. Dacă te consideri prietena mea, abține-te și nu mi le spune.

Pentru că dacă aș afla zvonurile, m-aș simți tentată să le înfrunt. Și-n clipa asta, tot ce îmi doresc e să plutesc în dulcea fericire a ignoranței.

42

Alex

După ce Brittany a demarat în trombă de la atelierul auto ca să scape cât mai repede de mine, n-am chef să discut cu nimeni și sper să nu dau ochii cu mi'ama când ajung acasă.

Televizorul e închis, luminile difuze, și frații mei au fost probabil deja trimiși la culcare.

— Alejandro, zice mama. N-am vrut ca familia noastră să aibă o astfel de viață.

— Da, mamă, știu.

— Sper ca Brittany să nu-ncerce să-ți bage cine știe ce idei în cap.

Ridic din umeri.

— Idei? Ce fel de idei? Ca de pildă faptul că nu-i place că sunt într-o bandă? Poate că nu tu mi-ai ales genul ăsta de viață, dar al naibii să fiu dacă ai protestat vreun pic când am intrat în Blood.

— Nu vorbi cu mine pe tonul ăsta, Alejandro.

De ce? Pentru că adevărul doare? Mamá, am intrat într-o bandă ca să vă protejez pe tine și pe frații mei. O știi foarte bine, deși n-am discutat niciodată pe tema asta, spun ridicând vocea, frustrat. N-ai decât să pretinzi că nu m-ai încurajat în niciun fel, dar uită-te bine la mine, zic scoțându-mi cămașa și dând la iveală tatuajele Latino Blood. Sunt un gangster, la fel ca papá. Ce-ai vrea să fac acum? Să m-apuc și de trafic de droguri?

Lacrimi îi curg pe obraji.

— Dac-aș fi crezut, chiar și numai pentru o clipă, că există o altă cale...

— Ți-a fost prea frică să pleci din vizuina asta de rahat, și-acum nu mai putem scăpa. Așa că nu da vina pe mine sau pe prietena mea pentru greșelile tale.

— Nu e corect ce spui, zice ridicându-se.

— Ceea ce nu-i corect e să trăiești ca o văduvă care își jelește tot timpul soțul. De ce nu ne ntoarcem în Mexic? Spune-i unchiului Julio că și-a irosit viața economisind bani ca să ne trimită în America. Sau poate că ți-e prea frică să te-ntorci în Mexic și să recunoști în fața familiei c-ai dat greș?

— Gata, am terminat discuția.

— Cască bine ochii, spun, deschizând larg brațele. Uită-te-n jur. Ai ceva aici pentru care merită să rămânem? Ce?

Fiii? Nu, ar fi o scuză jalnică. Asta înseamnă pentru tine Visul American? Întreb, arătând spre altarul închinat tatei. A fost un gangster, nu un sfânt.

— N-a avut de ales, plânge ea. A făcut-o ca să ne protejeze.

— Și-acum a venit rândul meu. Ce-o să faci? O să-mi faci și mie un altar după ce-o să mă căsăpească? Și după aia lui Carlos? Pentru că el urmează. Și după el vine Luis.

Mi'amá mă pocnește tare, apoi face un pas în spate. Dios mío, îmi pare atât de rău c-am supărat-o. Întind mâna și-o prind de braț, ca s-o îmbrățișez și să-i cer iertare, dar văd că se cutremură.

— Mamá? zic, întrebându-mă ce e-n neregulă.

N-am fost brutal cu ea, dar se poartă de parcă aș fi fost.

Se smulge din strânsoare și se răsucește cu spatele la mine, dar nu vreau să-i dau drumul. Pășesc în față și-i suflec mâneca rochiei. Spre oroarea mea, dau de o vânătaie urâtă sus, pe braț. Nuanțe de violet, negru și albastru îi pătează pielea și-mi aduc aminte când o văzusem adâncită într-o discuție privată cu Hector, la nuntă.

— Hector ți-a făcut asta? o întreb blând.

— Trebuie să încetezi cu întrebările alea despre moartea tatălui tău, îmi spune, coborându-și iute mâneca pentru a ascunde vânătaia.

Furia îmi clocotește în stomac și mi se-mprăstie-n tot corpul când realizez că a căpătat vânătaia aia în chip de avertisment la adresa mea.

— De ce? Pe cine vrea Hector să protejeze?

Pe cineva din LB sau pe un membru al unei alte bande, afiliate nouă? Aș vrea să-l pot întreba pe Hector față în față. Sau, și mai bine, să mă răzbun pe el, adică să-i tăbăcesc fundu' pentru că i-a făcut rău mamei. Numai că Hector e de neatins. Și toată lumea știe că dac-ar fi să-l înfrunt, e ca și cum m-aș întoarce împotriva întregii bande.

Se uită încruntată la mine.

— Nu îmi pune atâtea întrebări. Sunt lucruri pe care nu le știi, Alejandro. Lucruri pe care n-ar trebui să le afli niciodată. Lasă totul așa cum e.

— Crezi că e bine să trăiești în ignoranță? Papa a fost un gangster care se ocupa cu traficul de droguri. La dracu', mie nu mi-e frică de adevăr. De ce toată lumea din jur încearcă să ascundă adevărul?

Îmi simt palmele umede și le țin, țepene, pe lângă corp. Deodată, un sunet venit dinspre hol îmi atrage atenția. Mă-ntorc și-i văd pe cei doi frați ai mei uitându-se la noi cu ochii mari de uimire.

— Rahat!

Imediat ce îi zărește pe Carlos și Luis, mama trage aer în piept. Aș da orice să-i șterg durerea aia de pe față.

Fac un pas înainte și-mi pun o mână, ușor, pe umărul ei.

— Perdón, mamá.

Îmi înlătură mâna și, abia abținându-se să izbucnească în hohote, fuge spre camera ei, trântind ușa în urmă.

— E-adevărat? mă-ntreabă Carlos, cu vocea încordată.

Dau din cap.

— Da.

Luis clatină din cap și se încruntă, confuz.

— Ce vreți să spuneți? Nu-nțeleg. Credeam că papá a fost un om bun. Așa mi-a spus mereu mamá. Mă duc spre fratele meu cel mai mic și-i trag capul la pieptul meu.

— Toate au fost numai minciuni! izbucnește Carlos. Tu, el. Numai minciuni. Mentiras!

— Carlos..., rostesc, dându-i drumul lui Luis și prinzându-l pe Carlos de braț.

Se uită dezgustat la mâna mea, fierbând de furie.

— Și-n tot timpul ăsta eu am crezut că ai intrat în Latino Blood ca să ne protejezi pe noi. Când, de fapt, n-ai făcut decât să calci pe urmele lui papá. Erou, pe naiba! Îți place să fii în LB, dar mie mi-ai interzis să mă-nrolez. Nu crezi că ești cam ipocrit, frățioare?

— Poate.

Ești o rușine pentru familia noastră, știi asta, nu?

Imediat ce slăbesc strânsoarea, Carlos împinge ușa din spate cu putere și iese ca o vijelie din casă.

Vocea liniștită a lui Luis rupe tăcerea.

— Uneori, oamenii buni sunt nevoiți să facă fapte rele, nu-i așa?

Îi ciufulesc părul. Luis e cu mult mai inocent decât eram eu la vârsta lui.

— Știi ceva? Cred c-ai să fii cel mai deștept din familia Fuentes, frățioare. Acum du-te la culcare și lasă-mă pe mine să discut cu Carlos.

Îl găsesc pe Carlos stând pe veranda din spatele casei, care dă spre curtea vecinilor.

— Așa a murit? mă întreabă în timp ce mă așez lângă el. În cursul unei tranzacții cu droguri?

— Mda.

— Te-a luat și pe tine cu el?

Încuviințez din cap.

— Nemernicul, n-aveai decât șase ani, zice Carlos, cinic, dintr-o suflare. Știi, astăzi l-am văzut pe

Hector pe terenul de baschet de pe strada principală.

— Ține-te cât mai departe de el. Adevărul e că, după moartea tatei, eu n-am avut de ales, și acum nu mai am scăpare. Dacă-ți închipui că sunt în LB pentru că mor de dragul bandei, te înșeli. Și nu vreau ca tu să te-nrolezi.

— Da, știu.

Îi arunc o privire crâncenă, precum cea a mamei atunci când vârașem niște mingi de tenis în dresurile ei și le aruncasem, ca să văd cât de sus zboară.

— Ascultă-mă, Carlos, ascultă-mă bine. Concentrează-te pe școală, ca să poți merge la facultate. Și să ajungi cineva.

Nu ca mine.

Se-așterne o tăcere prelungă.

— Nici Destiny nu vrea să mă-nrolez în bandă. Și-a făcut planuri să meargă la facultate și să-și ia o diplomă de asistentă medicală, zice Carlos. Mi-a zis c-ar fi grozav dacă am merge amândoi la aceeași universitate, adaugă chicotind.

Îl ascult, pentru că știu c-a venit vremea să nu-i mai dau sfaturi și să-l las să gândească singur.

— Să știi că-mi place de Brittany, spune.

— Și mie.

Îmi amintesc cum mai devreme, în mașină, mă lăsasem dus de val. Nu pot decât să sper că n-am dat-o în bară și cu ea.

— Am văzut-o vorbind cu mamă la nuntă. Și ținându-i piept.

— Adevărul e că mai încolo a clacat în baie, spun.

— Ești un tip deștept. Dar loco, dacă-ți închipui că poți să te descurci cu toate.

— Sunt un dur, declar. Și pregătit oricând să-nfrunt pericolele.

Carlos mă bate pe spate.

— Nu știu de ce, dar am impresia că a ieși c-o fată din nord e mai dur decât a fi-ntr-o bandă, frățioare.

E momentul perfect pentru a-i mărturisi fratelui meu adevărul.

— Carlos, tu-i vezi pe tipii din LB vorbind despre frăție, onoare, loialitate și ți se pare că totul sună minunat. Dar nu ei sunt familia ta, să știi. Și chestia asta cu frăția durează atâta timp cât faci ce ți se spune.

Mama deschide ușa și se uită la noi. Pare atât de tristă, c-aș vrea să-i schimb pe loc viața și să-i alung durerea, dar știu că nu pot.

— Carlos, lasă-mă să discut singură cu Alejandro.

Carlos intră în casă și, când nu ne mai poate auzi, mama se-așază lângă mine. Are în mână o țigară, prima pe caro o fumează după multă vreme.

O aștept să vorbească prima. Eu deja am spus prea multe-n seara asta.

— Am făcut multe greșeli în viața mea, Alejandro, zice suflând fumul în sus, spre lună. Și unele dintre ele nu pot fi reparate, oricât m-aș ruga eu la Dumnezeu din ceruri.

Întinde mâna și-mi dă părul pe după urechi.

— Ești adolescent și ai responsabilitățile unui bărbat. Știu că, din punctul tău de vedere, asta nu-i corect.

— Esta bien.

— Nu, nu e. Și eu m-am maturizat prea repede. Nici n-am apucat să termin liceul, pentru c-am rămas însărcinată cu tine.

Mă privește ca și cum ar vedea în mine adolescenta care fusese ea, nu cu multă vreme în urmă.

— O, mi-am dorit atât de mult un copil. Tatăl tău voia să așteptăm până ce terminam liceul, dar eu nu eram dispusă să aștept atâta. Tot ce-mi doream pe lumea asta era să fiu mamă.

— Ai regretat vreodată? o întreb.

— Ce? C-am devenit mamă? Niciodată. Am regretat însă că l-am sedus pe tatăl tău și m-am asigurat că nu folosește prezervativul.

— Mamă, nu vreau să ascult asta.

— Ba ai să ascuți, fie că-ți place, fie că nu. Ce vreau să-ți spun, Alex, e să fii atent.

— Sunt.

Trage din nou din țigară și clatină din cap.

— Nu-ntelegi. Poate că tu ești atent, dar nu și fetele. Fetele știu cum să manipuleze băieții. Ar trebui să știu, și eu sunt femeie.

— Dar Brittany...

— E genul de fată care te poate împinge să faci lucruri pe care nu le vrei.

— Crede-mă, mamă, Brittany nu-și dorește un copil.

— Nu, dar o să vrea alte lucruri. Lucruri pe care n-o să poți niciodată să i le oferi.

Mă uit în sus la stele, la lună, la univers, despre care știu că este infinit.

— Și dacă eu vreau să i le ofer?

Răsuflă încet și fumul îi iese din gură într-un singur rotocol.

— Am treizeci și cinci de ani și am trăit suficient de mult pentru a fi văzut oameni care-și închipuiau că pot să schimbe mersul lumii. Indiferent ce crezi tu, tatăl tău a murit încercând să-și pună ordine în viață. Ceea ce crezi tu că știi nu-i adevărat, Alejandro. La vremea aia, nu erai decât un băiețel, prea mic ca să-ntelegi ce se întâmplă.

— Poate, dar acum sunt suficient de mare.

O lacrimă îi curge din ochi și o șterge.

Da, numai c-acum e prea târziu.

43

Brittany

— Brit, te rog, mai spune-mi o dată de ce îl luăm pe Alex Fuentes cu noi la Lacul Geneva, spune Sierra.

— Mama mi-a pus în vedere să nu mă mai văd cu el în afara școlii, așa că Lacul Geneva e locul perfect unde să mă-ntâlnesc cu el. Pentru c-acolo nu ne cunoaște nimeni.

— Nimeni în afară de noi.

— Și știu că voi n-o să mă pârâți. Corect?

Îl surprind pe Doug dându-și ochii peste cap. Ideea mi se păruse bună. O zi în patru pe malul Lacului Geneva nu putea fi decât amuzantă. Mă rog, după ce Sierra și Doug aveau să treacă de șocul inițial de a ne vedea pe Alex și pe mine în chip de cuplu.

— Și vă rog să nu mă mai bateți la cap.

— Tipul e un ratat, Brit, zice Doug, conducând spre parcare, unde urmează să ne întâlnim cu Alex. Sierra, ea e prietena ta cea mai bună. Bagă-i mințile-n cap.

— Am încercat, dar o știi. E foarte încăpățânată.

Oftez.

— Vreți să nu mai vorbiți despre mine de parcă n-aș fi prezentă? Îmi place de Alex. Și lui îi place de mine. Și vreau să dau o șansă relației noastre.

Și cum ai de gând să procedezi? Ținând-o secretă? întrebă Sierra.

Slavă Domnului, ajungem în parcare și nu trebuie să-i răspund. Alex stă pe bordură, lângă motocicletă, cu picioarele lui lungi întinse în față. Îmi mușc buza de jos, nerăbdătoare, și îi deschid portiera din spate.

Un mușchi din maxilar i se încordează când dă cu ochii de Doug la volan și de Sierra alături.

— Hai, Alex, spun, făcându-i loc.

Se apleacă spre mine și zice:

— Nu cred că-i o idee prea bună.

— Nu fi caraghios. Doug mi-a promis c-o să se poarte frumos. Nu-i așa, Doug? întreb, ținându-mi răsuflarea în așteptarea răspunsului.

Doug dă din cap, impersonal.

— Sigur, zice sec.

Oricare alt tip și-ar lua picioarele la spinare, sunt convinsă. Nu și Alex. Se strecoară înăuntru, pe

bancheta din spate, lângă mine.

— Unde mergem? întrebă.

— La Lacul Geneva, răspund. Ai mai fost vreodată acolo?

— Nu.

— E cam la o oră de-aici. Părinții lui Doug au o cabană acolo.

Pornim la drum și parc-am fi la bibliotecă, nu în mașină.

Nimeni nu scoate o vorbă. Doug oprește la benzinărie, Alex coboară din mașină, se îndepărtează un pic de pompă și-și aprinde o țigară.

Mă cufund mai adânc pe banchetă. Deocamdată, ziua nu arată nici pe departe așa cum îmi închipuisem. Sierra și Doug sunt de obicei foarte amuzanți când sunt împreună, dar acum se poartă de parc-ar fi la o înmormântare.

— Nu vrei măcar să-ncerci să faci conversație? o întreb pe prietena mea cea mai bună. Ești în stare să trăncănești ore-n șir despre ce fel de câine ți-ar plăcea să pupi, dar nu poți să legi două vorbe cu băiatul care îmi place.

Sierra se întoarce în scaun, cu fața spre mine.

— Îmi pare rău. Dar... Brit, e păcat de tine. Ți-ar fi mai bine cu altcineva.

— Cineva gen Colin, asta vrei să spui.

— Oricine altcineva, pufnește Sierra, răsucindu-se la loc.

Alex urcă în mașină și îi zâmbesc slab. Nu-mi zâmbește înapoi, așa că-l prind de mână. Nu-mi întoarce strânsoarea, dar nici nu-și retrage mâna. Să fie un semn bun?

Plecăm de la benzinărie și Alex spune:

— Ai un șurub slăbit la o roată. N-auzi un zgomot în spate, în partea stângă?

Doug ridică din umeri.

— E așa de o lună. Nu-i mare brânză.

— Trage pe dreapta și-l aranjez eu, zice Alex. Dacă ne lasă baltă pe autostradă, suntem terminați.

Îmi dau seama că Doug nu prea are încredere în părerea lui Alex, dar după circa un kilometru oprește, fără niciun chef, pe marginea drumului.

— Doug, zice Sierra, arătând spre o librărie pentru adulți în fața căreia ne aflăm. Știi ce fel de oameni frecventează asemenea locuri?

— Iubito, în clipa asta nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, răspunde Doug, apoi se întoarce spre Alex. OK, istețule. Hai să te văd cum rezolvi problema.

Alex și Doug ies din mașină.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine, îi spun Sierrei.

— Da, și mie îmi pare rău.

— Crezi că Doug și cu Alex o să se ia la bătaie?

S-ar putea. Mai bine am coborî și noi, ca să le distragem atenția.

Afară, Alex scoate niște unelte din trusa din portbagaj.

După ce ridică mașina pe cric, ia cheia de roți. Doug își ține mâinile în șolduri și bărbia împinsă înainte, provocator.

— Ai ceva cu mine, Thompson? întrebă Alex.

— Nu-mi placi deloc, Fuentes.

— Și-ți închipui că eu mă dau în vânt după tine? mârâie Alex, îngenunchind lângă cauciuc și începând să strângă șuruburile.

Îi arunc o privire Sierrei. Ar fi cazul să intervenim? Sierra ridică din umeri. Ridic și eu din umeri. Nu par c-ar fi pe cale să se ia la bătaie... deocamdată.

O mașină oprește, scrâșnind din roți, lângă noi. Înăuntru sunt patru hispanici, doi în față și doi în spate. Alex nu le dă nicio atenție, coboară cricul și îl pune înapoi în portbagaj.

— Hei, mamacitas! Ce-ar fi să-i dați naibii pe ratații ăștia și să veniți cu noi? O să v-arătăm noi distracție pe cinste, strigă unul dintre tipi.

— Cărați-vă de-aici, țipă Doug.

Unul dintre tipi coboară împleticindu-se din mașină și se îndreaptă spre Doug. Sierra strigă ceva, dar nu aud ce. Stau cu ochii pe Alex, care își scoate jacheta și se așază în calea tipului.

— Dă-te din drum, ordonă individul. Nu te umili apărându-l pe cretinul ăsta alb.

Alex stă față în față cu el, strângând cheia în mână.

— Te pui cu cretinul alb, te pui cu mine. E foarte simplu. Comprendes, amigo?!

Un al doilea individ coboară din mașină. Acum, chiar că am dat de belea.

— Fetelor, luați cheile și intrați în mașină, ordonă Alex pe un ton ferm.

— Dar...

În ochi i se citește un calm letal. Doamne, e pornit rău.

Doug îi aruncă Sierrei cheile. Și acum? Ce-ar trebui să facem? Să stăm în mașină și să ne uităm la ei cum se bat?

— Nu plec nicăieri, spun.

— Nici eu, anunță Sierra.

Un tip din mașină scoate capul pe geam.

— Alejo, tu ești?

Alex se destinde puțin.

— Tiny? Ce naiba cauți cu pendejos ăștia?

Tipul pe nume Tiny le îndrugă ceva în spaniolă amicilor lui, care sar înapoi în mașină. Par aproape ușurați că nu vor fi nevoiți să se bată cu Alex și Doug.

— O să-ți răspund când o să-mi spui și tu ce cauți cu gringos2 ăia, zice Tiny.

Alex chicotește.

— Hai, valea!

Ne întoarcem la mașină și îl aud pe Doug că rostește:

— Mersi că mi-ai ținut spatele.

— Pentru nimic, mormăie Alex.

Tăcem cu toții până-ajungem în apropierea Lacului Geneva. Doug oprește în fața unui local cu specific sportiv ca să luăm prânzul. Eu și cu Sierra comandăm salate cu legume tăiate mărunț, iar Doug și Alex, burgeri.

În separeu, în timp ce așteptăm mâncarea, nimeni nu scoate o vorbă. Îi fac semn cu piciorul Sierrei, pe sub masă.

— Aăă... Alex, zice ea, ai văzut vreun film bun în ultima vreme?

— Nu.

Ai depus dosarul la vreo facultate?

Alex clatină din cap.

Surprinzător, Doug preia frâiele conversației.

— De unde ai învățat atâtea lucruri despre mașini?

— De la vărul meu, răspunde Alex. În weekenduri, mergeam la el acasă și mă uitam cum învie mașinile din morți.

— Tata are un Karmann Ghia din '72 în garaj. Își închipuie

că, la un moment dat, motorul va porni ca prin farmec.

— Ce-i în neregulă cu mașina? întrebă Alex.

Doug îi explică și Alex îl ascultă cu mare atenție. În timp ce dezbat argumentele pro și contra cumpărării de piese de motor de pe eBay, eu mă așez mai bine-n scaun, relaxată. Pe măsură ce discuția dintre ei se prelungește, tensiunea care a plutit mai devreme în aer pare să se risipească.

Terminăm de mâncat și pornim la plimbare pe strada principală. Alex mă ia de mână și-n clipa aia n-aș vrea să fiu nicăieri altundeva.

— O, uite, o galerie nouă, zice Sierra arătând spre o clădire de vizavi. Inaugurarea e chiar azi. Hai să intrăm!

— Cool, zic.

— Eu o să vă aștept afară, spune Alex în timp ce traversăm strada, în urma lui Doug și Sierra. Nu sunt amator de artă.

Nu-i adevărat. Când o să-i intre-n cap că nu trebuie să se conformeze stereotipurilor stabilite de alții? Odată intrat, o să-și dea seama că e la fel de bine-venit într-o galerie de artă ca într-un atelier auto.

— Haide, spun trăgându-l înăuntru și zâmbind.

O masă uriașă, încărcată cu mâncare, e întinsă. Cam patruzeci de oameni se-nvârt de colo-colo, admirând exponatele.

Fac turul galeriei împreună cu Alex, care se mișcă țeapăn lângă mine.

— Relaxează-te, îl îndemn.

Ușor de spus, murmură.

44

Alex

Mersul ăsta la galeria de artă n-a fost cea mai deșteaptă idee a ei. Când Sierra a tras-o pe Brittany deoparte, ca să-i arate un tablou, nu m-am simțit deloc în largul meu.

Mă plimb prin galerie și mă uit la platourile de pe masă, recunoscător că am luat deja prânzul. Chestiile astea nu pot fi numite, de fapt, mâncare. E sushi, pe care sunt tentat să-l bag în cuptorul cu microunde ca să-l fac comestibil. Plus niște sandviciuri de mărimea unei monede de douăzeci și cinci de cenți.

— Nu mai avem wasabi.

Mă concentrez, încercând să identific felurile de mâncare, când cineva mă bate pe spate.

Mă-ntorc și dau cu ochii de un tip alb, scund și cu părul blond. Îmi amintește de Față de Măgar și-mi vine imediat chef să îl împing cât colo.

— Nu mai avem wasabi, repetă.

Dacă aș ști ce mama dracului înseamnă wasabi, i-aș putea răspunde. Numai că n-am habar. Ceea ce mă face să mă simt ca un prost.

Nu vorbești limba?

Îmi încleștez pumnii. Ba da, cretinule. Dar ultima oară când am fost la ore, cuvântul „wasabi” nu era inclus în niciun test de ortografie. În loc să-i răspund, mă îndepărtez ca să mă zgâiesc la tablouri.

Cel în fața căruia mă opresc înfățișează o față cu un câine pășind pe ceea ce pare a fi o imitație vagă a Pământului.

— A, iată-te, zice Brittany apropiindu-se, cu Doug și Sierra urmând-o îndeaproape.

— Brit, el e Perry Landis, zice Doug arătând spre tipul care seamănă cu Colin. Autorul tablourilor.

— Dumnezeule mare, lucrările dumneavoastră sunt uimitoare! exclamă Brittany, plină de entuziasm.

Rostește „Dumnezeule mare” ca o prostituată. Își bate joc de mine sau ce?

Tipul se uită la tablou peste umărul ei.

— Ce crezi despre acesta? o întreabă.

Brittany își drege glasul.

— Cred că dovedește o percepție interesantă asupra relației dintre om, animal și Pământ.

Mă lași! Ce tâmpenie!

Perry o ia pe după umeri și sunt tentat să-l iau la bătaie chiar acolo, în mijlocul galeriei.

— Vad că ești un om profund.

Profund, pe naiba. Tipu' nu vrea decât să intre în chiloții ei... chiloții de care n-o să-l las să se apropie, dac-o să am și eu un cuvânt de spus.

— Alex, tu ce părere ai? mă-ntreabă Brittany, întorcându-se spre mine.

— Păi..., spun frecându-mi bărbia și holbându-mă la tablou. Aș zice că toată colecția valorează un dolar jumate, cel mult doi.

Sierra cască ochii mari și își acoperă gura cu mâna, șocata. Doug, care soarbe din băutura din pahar, se înecă. Și Brittany? Mă uit la prietena mea „hai să vedem cum o să evolueze relația noastră”.

— Alex, îi datorezi scuze lui Perry, zice ea.

Da-da, după ce o să-și ceară și el scuze că m-a-ntrebat de wasabi. Nici vorbă.

— Am plecat de-aici, spun, întorcându-mă cu spatele și ieșind din galerie.

Me voy.

Afară, cerșesc o țigară de la o chelneriță de vizavi, care e-n pauză. Nu mă pot gândi decât la felul în care Brittany îmi ordonase să-mi cer scuze.

Nu-mi place să mi se dea ordine.

Fir-ar să fie, nu mi-a convenit deloc când nenorocitul ăla de artist mi-a luat prietena pe după umeri. Sunt convins că orice tip ar vrea să-și pună labele pe ea, să o atingă într-un fel sau altul. Și eu vreau s-o ating, dar mai vreau și ca ea să nu mă dorească decât pe mine. Nu să-mi dea ordine, ca unui cățeluș, și să mă ia de mână numai atunci când nu face pe deșteapta.

E clar, toată plimbarea asta la Lacul Geneva nu decurge așa cum trebuie.

— Te-am văzut ieșind din galerie. Numai hoitey intra acolo, spune chelnerița după ce-i înapoiez bricheta.

Wasabi. Și acum hoitey. Pe bune, parcă n-aș ști ce limbă vorbește.

— Hoitey?

— Da, tipii hoitey-toitey. Știi, gulerele alea albe țepene.

— A, nu sunt unul dintr-ăștia, asta-i sigur. Ci mai curând un guler albastru care a venit aici cu un grup de hoitey.

Trag fumul zdravăn în piept, recunoscător nicotinei. Simt cum mă calmez imediat. OK, plămânii mei sunt probabil deja zbârciți, dar bănuiesc oricum c-o să mor înainte să mă lase de izbeliște.

— Eu sunt Mandy Guler Albastru, zice chelnerița, întinzând mâna și aruncându-mi un zâmbet.

Are părul castaniu-deschis, cu șuvițe vopsite violet. E drăguță, dar nici pe departe ca Brittany. Îi strâng mâna.

— Alex.

Îmi zărește tatuajele.

— Am și eu două. Vrei să ți le arăt?

Nu prea. Am impresia că s-a-mbătat criță într-o noapte și și-a tatuat pieptul... sau fundul.

— Alex! mă strigă Brittany de vizavi, din fața galeriei.

Fumez în continuare, încercând să dau uitării faptul că m-a adus aici pentru că sunt micul ei secret murdar. M-am săturat să mai fiu un blestemat de secret.

Pseudo-prietena mea traversează strada. Pantofii ei de firmă bocănesc pe pavaj, amintindu-mi că e cu o clasă deasupra mea. Ne vede pe Mandy și pe mine, cele două gulere albastre, fumând împreună.

— Mandy tocmai voia să-mi arate tatuajele, îi spun doar ca s-o enervez.

— Nu mă mir. Și tu voiai să i le-arăți pe ale tale? zice, privindu-mă acuzator.

— Urăsc dramele, spune Mandy, aruncând țigara pe jos și strivind-o cu vârful pantofului ei sport. Mult noroc. Dumnezeu știe că veți avea nevoie de așa ceva.

Mai trag un fum, dorindu-mi din tot sufletul ca Brittany să nu fie atât de ispitoare.

— Întoarce-te în galerie, querida. O să iau autobuzul înapoi.

— Am crezut c-o să petrecem o zi drăguță împreună, Alex, într-un oraș unde nimeni nu ne cunoaște. Nu îți dorești câteodată să fii anonim?

— Crezi că-i drăguț ca nenorocitul ăla de artist să mă confunde cu un piccolo? Prefer să fiu cunoscut ca membru al unei bande decât să fiu luat drept piccolo emigrant.

— N-ai făcut niciun efort. Dacă te-ai relaxa și ți-ai scoate bățul ăla din fund, te-ai încadra în peisaj. Ai fi ca toți ceilalți.

— Aici toți sunt din plastic. Chiar și tu. Trezește-te, domnișoară Dumnezeule mare. Nu vreau să fiu ca ei. Ai înțeles? Entiendes?

— Foarte clar. Și, ca să știi, eu nu-s din plastic. N-ai decât să crezi asta, dar noi ne considerăm oameni delicați și politicoși.

— Așa o fi în cercurile sociale în care te-nvârți tu, nu și-n ale mele. În cercurile mele, noi spunem lucrurilor pe nume. Și să nu-ți mai permiți niciodată să-mi ordoni să-mi cer scuze, de parc-ai fi maică-mea. Îți jur, Brittany, data viitoare când se repetă chestia asta, am terminat cu tine.

Ochii ei devin sticloși. Se-ntoarce cu spatele la mine și-mi vine să-mi dau pumni în cap pentru c-am jignit-o.

Îmi sting țigara.

— Îmi pare rău. N-am vrut să mă port ca un măgar. OK, am vrut. Dar asta pentru că nu m-am simțit în largul meu în galerie.

Nu se uită la mine. Întind mâna și o mângâi pe spate, bucuros că nu se ferește.

Îi dau înainte cu vorba.

— Brittany, îmi place la nebunie să stau cu tine. La naiba, când merg la școală, primul lucru pe care-l fac e să mă uit pe hol după tine. Și cum dau cu ochii de șuvițele astea angelice de soare, spun, trecându-mi degetele prin părul ei, știu c-o să trec cu bine de ziua aia.

— Nu sunt înger.

— Ba da, pentru mine ești. Dacă mă ierți, o să mă-ntorc în galerie și o să-i cer scuze artistului. Face ochii mari.

— Adevărat?

— Mda. Nu pentru c-aș vrea. Dar o s-o fac... pentru tine.

Schițează un zâmbet.

— Nu-i cazul. Apreciez că vrei s-o faci pentru mine, dar nu. Ai dreptate, tablourile alea sunt de tot rahatul.

— A, aici erați, zice Sierra. V-am căutat peste tot, porumbeilor. Hai să o luăm din loc și să mergem la cabană.

Odată ajunși la cabană, Doug bate din palme.

— Jacuzzi sau film? întrebă.

Sierra se duce la fereastra care dă spre lac.

— O să adorm dacă mă uit la un film.

Stau cu Brittany pe canapeaua din sufragerie, gândindu-mă cât de uriașă e casa de vacanță a lui Doug. Mai mare decât casa în care locuiesc eu. Și cu jacuzzi, pe deasupra. La naiba, bogății au parte de toate.

— Nu mi-am luat costumul de baie, îi anunț.

— Nu-ți face griji, zice Brittany. Doug are probabil unul de rezervă în cabină.

Ajungem la cabină și Doug scoțoește prin sertare, în căutarea unui costum de baie.

— Nu sunt decât două, zice el, scoțând un slip micuț și arătându-mi-l. Ei, ce zici, uriașule, o să-ți vină?

— N-o să-mi încapă-n el nici măcar testiculul drept. Ce-ar fi să-l porți tu, și eu să-l iau pe ăsta? zic, înșfăcând un costum de baie tip șort. Observ că fetele au dispărut. Unde sunt Brittany și Sierra? îl întreb.

— S-au dus să se schimbe. Și să ne bârfească, mai mult ca sigur.

În cabină, mă dezbrac și-mi trag pe mine slipul, gândindu-mă la viața de acasă. Aici, la Lacul Geneva, e ușor să uiți pentru o clipă viața de acasă. Și să nu-ți mai faci griji că n-ai pe nimeni care să-ți apere spatele.

Ies din cabină și Doug zice:

— Riscă mult ieșind cu tine, să știi. Deja v-au ieșit vorbe.

— Uite ce-i, Douggie, îmi place fata asta mai mult decât orice. Și n-am de gând să renunț la ea. O să-mi fac griji de ce cred oamenii despre mine când o să fiu la doi metri sub pământ.

Doug zâmbește și își întinde brațele spre mine.

— Ah, Fuentes, cred că tocmai am simțit o legătură între noi. Ce-ai zice de-o îmbrățișare?

— Nu-n viața asta, albule.

Mă bate pe spate, apoi o luăm spre jacuzzi. Chiar cred că între noi s-a stabilit dacă nu o legătură, atunci măcar un fel de simpatie. Dar tot nu am de gând să-l îmbrățișez.

— Foarte sexy, iubitul, zice Sierra când dă cu ochii de slipul lui Doug.

Doug pășește ca un penguin, legănându-se și încercând să pară degajat.

— Jur că o să-mi scot slipul imediat ce intru în jacuzzi. Îmi strivește boșa.

— Nu vreau s-aud nimic, intervine Brittany, acoperindu-și urechile cu palmele.

Poartă un bikini galben care lasă prea puțin loc imaginației. E conștientă oare că arată ca o floare a soarelui, gata să-și reverse razele asupra celor care o privesc?

Doug și Sierra intră în jacuzzi.

Sar și eu înăuntru și mă așez lângă Brittany. N-am mai fost niciodată într-un jacuzzi și nu sunt sigur care-i protocolul. Trebuie să stăm și să trăncănim cu toții sau să ne despărțim în perechi și să ne giugiulim? Aș prefera a doua variantă, dar Brittany pare cam agitată.

Mai ales când Doug își aruncă slipul afară din jacuzzi.

Mă strâmb.

— Ce naiba, omule!

— Ce-i? Vreau ca-ntr-o bună zi să am copii, Fuentes. Slipul ăla îmi întrerupea circulația sângelui.

Brittany sare afară din jacuzzi și se-nfășoară într-un prosop.

— Hai să mergem înăuntru, Alex.

— Puteți să rămâneți, zice Sierra. O să-l conving eu pe Doug să-și pună slipul înapoi.

— Las-o moartă. Distrăți-vă singuri. Noi mergem înăuntru, spune Brittany.

Ies din jacuzzi și Brittany îmi întinde un prosop.

O iau pe după umeri și intrăm în cabană.

— Ești bine? o întreb.

— Sigur. Mi s-a părut că tu ești supărat.

— N-am nimic. Doar că, spun luând un bibelou de sticlă și studiindu-l, doar că... mă uit la casa asta, la ce viață duceți voi. Aș vrea să fiu cu tine, dar mă uit în jur și-mi dau seama că eu n-o să am niciodată așa ceva.

— Gândești prea mult.

Îngenunchează pe covor și-mi face semn să vin alături.

— Vino încoace și întinde-te pe burtă. O să-ți fac un masaj suedez. Ca să te relaxezi.

— Tu nu ești suedeză, ripostez.

— Mda, da' nici tu. Așa că n-o să-ți dai seama dacă mă pricep sau nu.

Mă-ntind lângă ea.

— Credeam că vrei să nu precipităm lucrurile.

— Un mic masaj n-are ce să strice.

Îi măsoar din ochi corpul acoperit de bikiniul ăla mortal.

— Să știi c-am fost intim cu fete mult mai îmbrăcate decât tine.

Mă pocnește peste fund.

— Fii cuminte.

Își mișcă mâinile pe spinarea mea și scot un geamăt. Omule, asta-i o adevărată tortură. Încerc să fiu cuminte, dar senzația mâinilor ei pe pielea mea e prea plăcută, și corpul meu nu ascultă de ce-i zic eu.

— Ești încordat, îmi șoptește la ureche.

Sigur că-s încordat. Doar mă pipăie peste tot. Răspund cu un alt geamăt.

După câteva minute de masaj înnebunitor, dinspre jacuzzi vin murmure, gemete și mormăieli puternice. E clar, Doug și Sierra au sărit peste faza cu masajul.

— Crezi că o fac? mă-ntreabă Brittany.

— Ori asta, ori Doug e-n tip foarte religios, spun, referindu-mă la țipetele lui de Doamne!, care se-aud din două în două secunde.

— Și chestia asta te excită? îmi suflă ea în ureche.

— Nu, dar dac-o să continui cu masajul, poți să uiți de chestia cu luatul mai ușor, zic ridicându-mă cu fața spre ea. Nu-mi dau însă seama dacă-ți place să m-ațâți și să te joci cu mine sau ești cu-adevărat inocentă.

— Nu te ațâț.

Ridic o sprânceană și mă uit în jos, spre coapsa pe care și-a lăsat mâna. O retrage repede.

— OK, n-am vrut să-mi așez mâna acolo. Vreau să spun că n-am făcut-o intenționat. Doar că...
ăăă... ce vreau să zic e că...

— Îmi place când te bâlbâi, spun trăgând-o în jos, spre mine, și arătându-i propria mea versiune a masajului suedez, până ce Sierra și Doug intră-n casă și ne întrerup.

Doă săptămâni mai târziu, aflu că s-a fixat data audierii la tribunal pentru acuza de posesie ilegală

de armă. Nu-i spun nimic lui Brittany, ca să nu-și iasă din minți. Și ca să nu mă bată la cap că un avocat din oficiu nu e la fel de bun ca unul particular. Adevărul e că nu-mi permit un apărător scump.

Pierd vremea pe lângă intrarea în școală, gândindu-mă îngrijorat la soarta mea, când cineva trece ca vântul pe lângă mine și mă împinge, aproape dezechilibrându-mă.

— Ce naiba? zic, trăgându-mă la o parte.

— Scuze, răspunde nervos tipul.

Îmi dau seama că-i Tipul Alb din celula din închisoare.

— Vino să te bați cu mine, tocilarule, strigă Sam la el.

Fac un pas în față și mă bag la mijloc.

— Care-i problema, Sam?

— Pendejo ăsta mi-a ocupat locul de parcare, zice Sam, arătând cu degetul spre Tipul Alb din spatele meu.

— Și ce-i cu asta? N-ai găsit alt loc?

Sam stă țepăn în fața mea, gata să-l pocnească pe Tipul Alb. Și e în stare s-o facă, fără nicio îndoială.

— Ba da, am găsit alt loc.

— Lasă-l în pace pe tip. Îl cunosc. E cool.

Sam ridică din sprâncene.

— Îl cunoști?

— Ascultă, zic, aruncându-i o privire Tipului Alb, care, din fericire, poartă acum o cămașă albastră încheiată cu nasturi, și nu un tricou corai.

Suntem în orașul tocilarilor, e-adevărat, dar tot sunt capabil să păstrez o mină serioasă când adaug:

— Tipul ăsta a fost arestat de mai multe ori decât mine. O fi arătând el ca un pendejo sadea, dar sub părul ăla aranjat și cămașa aia jalnică se-ascunde un macho.

— Aiurea, faci mișto de mine, Alex, comentează Sam.

Mă dau din calea lui și ridic din umeri.

— Să nu zici că nu te-am prevenit.

Tipul Alb face un pas în față, încercând s-arate ca un dur. Îmi mușc buza de jos ca să nu izbucnesc în râs, după care îmi încrucșez brațele la piept, ca și cum abia aștept să-nceapă bătaia. Amicii mei din LB stau și ei pe-aproape, dornici să-l vadă pe Sam bătut de un tocilar alb.

Sam se uită de la mine la Tipul Alb și înapoi.

— Alex, dacă-ți bați cumva joc de mine...

— N-ai decât să-i verifici cazierul. Furturile auto sunt specialitatea lui.

Sam meditează intens la mișcarea următoare. Tipul Alb nu mai stă să-l aștepte. Vine spre mine, cu pumnul întins în față.

— Dacă ai nevoie de orice, Alex, să-mi spui.

Pumnul meu îl întâlnește pe al lui. După o clipă, a dispărut, dar, din fericire, nimeni nu a observat cât de tare i-a tremurat brațul.

Îl găsesc pe Tipul Alb la dulapul lui, în pauza dintre prima și a doua oră.

— Ai vorbit serios când ai zis c-o să m-ajuti dacă am nevoie de ceva?

— După chestia din dimineața asta, îți datorez viața, zice

Tipul Alb. Nu știi de ce mi-ai luat apărarea, dar să știi c-am fost speriat de moarte.

— Regula numărul unu. Nu lăsa pe nimeni să vadă că ești speriat de moarte.

Tipul Alb pufnește. Așa o fi râzând el, dacă nu cumva are o infecție urâtă a sinusurilor.

— O să-ncerc să țin minte asta data viitoare când mă amenință un membru al unei bande, zice, întinzându-mi mâna. Sunt Gary Frankel.

Îi iau mâna și o strâng.

— Uite ce-i, Gary, spun. Săptămâna viitoare am audiere la tribunal și nu prea pun bază pe avocații din oficiu. Crezi că mama ta ar putea să m-ajute?

Gary zâmbește.

— Cred că da. E o avocată foarte bună. Dacă ești la prima infracțiune, probabil c-o să scapi cu un avertisment și-o scurtă perioadă de supraveghere.

— Nu-mi permit...

— Nu-ți face griji în privința banilor, Alex. Uite, asta-i cartea ei de vizită. O să-i spun că ești un prieten și o să preia cazul pro bono.

Gary o ia din loc și mă gândesc amuzat că uneori persoana cea mai neverosimilă din lume îți poate deveni aliat. Și că o fată blondă te poate face să te gândești cu speranță la viitor.

După meciul de sâmbătă după-amiaza, câștigat mulțumită unui eseu al lui Doug cu patru secunde înainte de expirarea timpului de joc, stau de vorbă cu Sierra și cu Factorul-M, pe marginea terenului. Vrem să stabilim unde-o să mergem să sărbătorim victoria.

— Ce ziceți de Lou Malnati s? propune Morgan.

Toată lumea e de acord, doar e cea mai bună pizzerie din oraș. Până și Megan, care e la cură de slăbire, e mulțumită că va putea comanda salata lor, specialitatea casei.

În timp ce punem totul la cale, o văd pe Isabel stând de vorbă cu Maria Ruiz. Mă duc spre ele.

— Bună, fetelor, zic. Nu vreți să veniți cu noi la Lou Malnati s?

Maris se-ncruntă, derutată. Nu și Isabel.

— Sigur, zice.

Maria se uită ba la Isabel, ba la mine. Îi spune ceva lui Isabel în spaniolă, după care zice c-o să vină direct la restaurant.

— Ce-a spus?

— Voia să afle de ce ne-ai invitat să venim cu tine și cu prietenele tale.

Și ce i-ai răspuns?

— Că sunt prietenă cu tine, deși poate c-ar fi cazul să știi că prietenii-mi zic Isa, nu Isabel.

O conduc spre restul grupului și-i arunc o privire Sierra, care, nu cu multă vreme în urmă, a recunoscut că e geloasă pe prietenia mea cu Isabel. În loc să se porte distant, ea îi zâmbește lui Isabel și o roagă să-i arate cum face saltul dublu la unul dintre exercițiile noastre din echipa de majorete. Ceea ce nu face decât să întărească poziția ei de prietenă cea mai bună. Madison pare la fel de uimită ca Maria atunci când le anunț pe fete că Maria și Isabel o să ni se alătore la Lou Malnati s, dar nu comentează.

Poate, doar poate, ăsta-i un mic pas spre ceea ce dr. Aguirre re a numit „a arunca o punte peste orice prăpastie dintre culturi”. Nu sunt atât de naivă încât să îmi închipui că aș putea schimba Fairfield peste noapte, dar în ultimele săptămâni mi-am modificat impresia despre anumiți oameni. Și sper că și percepția lor despre mine s-a schimbat.

La restaurant, m-așez lângă Isabel. Un grup de băieți din echipa de fotbal e și el prezent, așa că restaurantul a fost acaparat de elevii de la liceul Fairfield. Darlene intră, însoțită de Colin. El o ține pe după umeri, ca și cum ar forma o pereche.

Sierra, care stă de cealaltă parte a mea, zice:

— Să nu-mi spui că Darlene își ține mâna în buzunarul lui de la spate. E-așa penibilă.

— Nu-mi pasă, răspund, ca să o liniștesc că nu-mi fac niciun fel de griji. Dacă vor să iasă împreună, n-au decât din partea mea.

— Darlene face asta numai pentru că vrea tot ce ai tu. E o chestie de competiție. Unu la mână, ți-a luat locul de căpitan al echipei de majorete. Acum încearcă să pună laba pe Colin. Și cine știe ce-o să mai facă? Poate c-o să-și schimbe numele în Brittany.

— Foarte amuzant.

— Asta zici tu acum, spune Sierra, apropiindu-se și șoptindu-mi la ureche. Da' n-o să ți se mai pară la fel de amuzant când o să se dea la Alex.

— Da, asta nu-i deloc de râs.

Doug intră în restaurant și Sierra îi face semn. Doug n-are loc să se strecoare între noi, așa că Sierra îi cedează scaunul și i se așază în poală. Încep să se sărute și e momentul să mă-ntorc spre Isabel.

— Cum merg lucrurile între tine și știi-tu-cine? o întreb, conștientă că nu vrea să rostesc numele lui Paco, pentru ca Maria să nu afle că i s-au aprins călcâiele după el.

Oftează.

— Nu merg.

— Cum așa? N-ai discutat cu el, așa cum te-am sfătuit?

— Nu. Se poartă ca un pendejo, se face c-a uitat ce s-a-ntâmplat între noi în noaptea aia. Presupun că mă evită pentru că nu vrea să ducă lucrurile mai departe.

Mă gândesc la modul în care m-am despărțit eu de Colin și am început să ies cu Alex. De fiecare dată când renunț să fac ceea ce se așteaptă din partea mea și procedez așa cum simt că-i bine pentru mine, mă simt mai puternică.

— Trebuie să-ți asumi riscul, Isa. Crede-mă, merită.

— Hei, tocmai mi-ai zis Isa.

— Da, știu. E-n regulă așa?

Mă înghiontește jucăușă în umăr.

— Da, Brit, e-n regulă.

Discuția asta cu Isabel despre Paco mă face să mă simt aventuroasă, iar asta mă duce cu gândul la Alex. După ce terminăm de mâncat și plecăm din restaurant, în drum spre mașină, îl sun pe Alex pe telefonul mobil.

— Știi unde-i Club Mystique?

— Mda.

— Ne întâlnim acolo diseară, la ora nouă.

— De ce? Cu ce ocazie?

— O să vezi, răspund, după care închid telefonul.

Realizez că Darlene e chiar în spatele meu. M-a auzit vorbind cu Alex?

— Ai o întâlnire fierbinte diseară? mă-ntrebă ea.

Iată ocazia pe care-o căutam.

— Ce ți-am făcut de mă urăști atât de tare? Suntem prietene, și-n clipa următoare complotezi împotriva mea.

Darlene ridică din umeri, apoi își dă părul pe spate. Gestul în sine îmi spune că n-o mai pot considera prietena mea.

— Cred că m-am săturat să trăiesc în umbra ta, Brit. A venit momentul să renunți la domnie. Ai jucat destul rolul do prințesă a liceului. E cazul să dai și altcuiva șansa să strălucească în lumina reflectoarelor.

— N-ai decât să fii tu în lumina reflectoarelor. Și să fii fericită, îi spun.

Darlene habar nu are că nu mi-am dorit niciodată acest rol. Mai curând am folosit reflectoarele pentru spectacolul de fațadă pe care l-am dat pentru cei din jur.

Ajung în fața Clubului Mystique și Alex se furișează prin spatele meu. Mă-ntorc și-mi arunc brațele în jurul gâtului lui.

— Hei, fătó, zice el surprins. Credeam că vrei să ținem relația secretă. Regret că trebuie să te informez, dar e un grup de nordici de la Fairfield acolo. Și se holbează la noi.

— Nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă.

— De ce?

— N-avem decât o viață de trăit.

Răspunsul meu pare să-i placă, fiindcă mă ia de mână și mă conduce spre capătul cozii. E frig afară, așa că își descheie jacheta de piele și mă învăluie în căldura trupului său, în timp ce așteptăm să intrăm în club.

Cu corpul lipit de-al lui, îmi ridic fața spre el.

— O să dansezi cu mine-n seara asta? îl întreb.

— La naiba, da.

— Colin nu voia niciodată să danseze cu mine.

— Eu nu sunt Colin, querida, și n-am să fiu niciodată.

— Bine. Alex, acum te am pe tine. Și realizez că ești tot ce mi-am dorit. Așa că-s pregătită să spun asta lumii întregi.

Intrăm și Alex mă conduce imediat pe ringul de dans. Mă fac că nu observ privirile uluite ale elevilor de la Fairfield care locuiesc în aceeași parte a orașului ca mine și-l trag pe Alex mai aproape, mișcându-ne la unison pe ritmul muzicii.

Ne învârtim de parc-am fi un cuplu de o veșnicie, iar unduirile ne sunt sincronizate. Pentru prima oară în viață, nu mi-e teamă de ceea ce cred ceilalți despre mine și Alex. La anul, când voi merge la facultate, nu va mai conta oricum în care parte a orașului locuim.

Troy, un băiat cu care am dansat ultima oară când am fost în Club Mystique, mă bate pe umăr, în timp ce muzica face podeaua ringului de dans să vibreze.

— Cine-i noul armăsar? mă-ntrebă.

— Troy, el e prietenul meu, Alex. Alex, el e Troy.

— Bună, omule, zice Alex, întinzând mâna și strângând-o iute pe-a lui Troy.

— Am o presimțire că tipul ăsta n-o să facă aceeași greșală precum celălalt, îmi spune Troy.

Nu îi răspund, pentru că simt mâinile lui Alex în jurul taliei mele și pe spate și mi se pare-i că-i atât de bine să fiu cu el aici. Cred că i-a făcut plăcere că l-am prezentat drept prietenul meu, după cum și mie mi-a făcut plăcere să rostesc vorbele astea cu voce tare. Îmi reazem spatele de pieptul lui și închid ochii, lăsând ritmul muzicii și mișcărilor corpurilor noastre să se contopească.

După ce dansăm ceva vreme și ne decidem că e cazul să facem o pauză, ieșim de pe ring și-mi scot mobilul.

— Hai să-ți fac o poză, îi spun.

Prima fotografie pe care-o fac e cu el pozând în chip de băiat rău și cool. Izbucnesc în râs și mai fac o poză, de data asta înainte să-și ia altă poziție.

— Hai să facem una cu noi doi, zice, trăgându-mă aproape.

Îmi lipesc obrazul de-al lui, iar el îmi ia telefonul și, ținându-l cât poate de departe, immortalizează acest moment perfect. După care mă ia în brațe și mă sărută.

Stând rezemată de Alex, mă uit la mulțimea din club. La primul etaj, chiar lângă balcon, îl văd pe Colin — ultima persoană la care m-aș fi așteptat. Lui Colin nu-i place să vină aici, detestă să danseze.

Ochii lui furioși îi întâlnesc pe-ai mei, după care o sărută ostentativ pe fata de lângă el. E Darlene. Ea îi răspunde la săruturi cu mult foc și el o prinde de fund și-și împinge în ea șoldurile. Darlene a auzit ce vorbisem cu Alex la telefon, ea îl convinsese pe Colin să vină aici.

— Vrei să plecăm? mă-ntrebă Alex când dă cu ochii do Colin și Darlene.

Mă-ntorc spre el și mă trezesc din nou cu respirația tăiată la vederea trăsăturilor lui frumoase și puternice.

— Nu. Numai că-i foarte cald înăuntru. Mai bine ți-ai scoate jacheta.

Ezită, apoi spune:

— Nu pot.

— De ce?

Șovăie în continuare.

— Alex, spune-mi adevărul.

Îmi dă pe după ureche un fir răzleț de păr, care mi-a căzut pe față.

— Mujer, ăsta nu-i fieful Latino Blood. Ci al lui Fremont 5, și ei sunt rivalii noștri. Amicul tău Troy face parte din bandă.

Cum? Atunci când îi propusesem să ne întâlnim la club, nici prin cap nu-mi trecuse că ar putea fi vorba de vreun fief sau afilierea la cine știe ce bande. Nu voisem decât să dansez.

— Doamne, Alex, te-am pus în pericol. Hai să plecăm de-aici, spun înnebunită.

Alex mă trage mai aproape și-mi șoptește la ureche:

— N-avem decât o viață de trăit, nu așa ai spus? Hai să dansăm din nou.

— Bine, da'...

Mă întrerupe cu un sărut atât de pasional, încât uit cu totul de supărare. Și nici nu-mi vin bine în simțiri, că mă trezesc înapoi pe ring.

În ciuda tuturor așteptărilor și apropierii de rechini, reușim să ieșim basma curată. Pericolele care ne pândesc ne fac și mai conștienți unul de celălalt.

În toaleta fetelor, Darlene își reface machiajul în oglindă.

O văd. Și ea mă vede.

— Bună, zic.

Darlene trece pe lângă mine fără nicio vorbă. Acum înțeleg prima oară ce înseamnă să fii ostracizat

de cei din nordul orașului, dar nici că-mi pasă.

La sfârșitul serii, când Alex mă conduce la mașină, îl prind de mână și mă uit în sus, la stele.

— Dac-ar fi să-ți pui acum o dorință, care ar fi aia? îl întreb.

— Ca timpul să se oprească-n loc.

— De ce?

Ridică din umeri.

— Ca să trăiesc momentul ăsta veșnic. Dar tu? Ce dorință ți-ai pune?

— Să mergem împreună la facultate. Tu vrei ca viitorul să nu vină niciodată, eu îl aștept cu nerăbdare. N-ar fi grozav să mergem la aceeași universitate? Pe bune, Alex.

Își desprinde mâna din mâna mea.

— Pentru cineva care deunăzi zicea să luăm lucrurile mai ușor, văd că planifici totul cu mult timp înainte.

— Da, știu. Îmi pare rău, dar nu mă pot abține. Am trimis deja cererea de înscriere la University of Colorado, ca să fiu cât mai aproape de sora mea. Locul ăla unde vor s-o interneze ai mei e la câțiva kilometri de campus. Nu strică să îți depui și tu candidatura, nu?

— Bănuiesc că nu.

— Serios?

Îmi strânge mâna cu putere.

Orice, numai să te văd zâmbind așa.

46

Alex

Care-i situația la zi cu Brittany? mă-ntreabă Lucky când mă vede stând la intrarea în depozit. Băieții au început să facă pariuri între ei și majoritatea pariază pe tine. Știu ceva ce-ar trebui și eu să aflu?

Ridic din umeri și mă uit la motocicletă mea, la Julio, care sclipește după ce-am spălat-o mai devreme. Dac-ar putea să vorbească, m-ar implora s-o scap de Lucky. N-am însă de gând să dezvălui nicio informație cu privire la Brittany. Cel puțin, nu deocamdată.

Hector vine spre noi și-i face semn lui Lucky să dispară.

— Trebuie să discutăm, Fuentes, zice el pe un ton de afaceri. Despre favoarea aia pe care mi-o datorezi. În noaptea de Halloween, o să închiriezi o mașină, te duci la locul de întâlnire și schimbi marfa pe verzișori. Crezi că ești în stare?

Frate-meu are dreptate. Prin venele mele curge sângele lui papa. Dacă m-ocup de tranzacția asta cu droguri, o să-mi consolidez poziția în rândurile bandei, ceea ce este dreptul meu din naștere. Alți copii moștenesc de la părinți bani sau afacerea familiei. Eu am primit Latino Blood drept moștenire.

Pot să m-ocup de orice, îmi spun lui Hector, deși simt un gol în stomac.

Am mințit-o cu bună știință pe Brittany. S-a luminat la față când mi-a vorbit de posibilitatea de a merge împreună la facultate. N-am avut inima să-i spun că nu numai că aveam de gând să rămân în Latino Blood, ci și că urma să schimb marfa pe verzișori.

Hector mă bate prietenește pe spate.

— Așa te vreau, frate. Știam eu că devotamentul față de Blood e mai puternic decât temerile tale. Somo hermanos, c'no?

— Seguro! răspund ca să-l conving de loialitatea mea față de el și de Blood.

Nu de tranzacția propriu-zisă mă tem eu. Ci de faptul că ea înseamnă sfârșitul visurilor mele. Și că ocupându-mă de afacerea asta cu droguri, voi trece o graniță. La fel ca papa.

— Hei, Alex.

Paco stă la câțiva metri de mine. Nici nu observasem că Hector plecase.

— Ce mai e nou?

— Am nevoie de ajutorul tău, compa, zice Paco.

— Și tu?

Îmi aruncă privirea aia a lui de eu-sunt-Paco-și-mă-exasperezi.

— Vino cu mine, cu mașina.

Trei minute mai târziu, stau pe scaunul pasagerului, într-un Camaro roșu de împrumut.

Oftez.

— Ai de gând să-mi spui odată cu ce vrei să te-ajut sau o să mă ții în suspans?

— Păi, cred c-o să te mai țin nițel în suspans.

— Văd o pancartă cu BINE AȚI VENIT pe marginea drumului.

Winnetka?

Ce naiba caută Paco în acest oraș de suburbie bogat?

— Încredere, zice Paco.

— Poftim?

— Prietenii buni ar trebui să aibă încredere unul în celălalt.

Mă reazem de spătar, pe deplin conștient că sunt pe cale să mă bag în cine știe ce afacere dubioasă, aidoma tipilor ăia din filmele western proaste. Am acceptat să fac o tranzacție cu droguri și-acum mă-ndrept, aparent fără niciun motiv, spre o suburbie locuită de cei din clasa de sus.

— A, uite, am ajuns, zice Paco.

Mă uit la firmă.

— Cred că glumești.

— Nu.

— Dacă ai de gând să dai o spargere aici, o să te-aștept în mașină.

Paco își dă ochii peste cap.

— N-am bătut atâta drum ca să jefuim niște jucători de golf.

— Atunci de ce m-ai târât pân-aici?

— Ca să-mi exersez mișcarea de legănare. Hai, mută-ți fundu' și dă-mi o mână de ajutor.

— Afară sunt treisprezece grade și suntem la mijlocul lui octombrie, Paco.

— Totul e o chestiune de prioritate și percepție.

Stau în mașină, gândindu-mă cum să ajung acasă. Nu pot s-o iau pe jos, e prea departe. Nu știu unde-i cea mai apropiată stație de autobuz și... și... și o să-i tăbăcesc fundu' lui Paco pentru că m-a adus pe terenul ăsta tâmpit de golf.

Pășesc apăsător spre locul unde Paco așază pe jos un coș cu mingi. Dumnezeuule, probabil că sunt vreo sută.

— De unde ai făcut rost de crosa aia? îl întreb.

Paco o învârte-n aer ca pe o elice.

— De la tipu' care închiriază mingile. Vrei și tu una, ca să încerci lovitura?

— Nu.

Paco arată cu capătul crosei spre o bancă verde, aflată în spatele lui.

— Atunci du-te și stai acolo.

Mă așez și mă uit la ceilalți tipi care lovesc mingile, fiecare de pe mica lui secțiune alocată, cu toții privindu-ne precauți, îmi dau perfect seama că Paco și cu mine arătăm și suntem îmbrăcați complet diferit față de restul indivizilor de pe terenul de golf. Blugii, tricourile, tatuajele și bandanele de pe cap ne fac să ieșim în evidență, în timp ce majoritatea jucătorilor poartă cămăși de golf cu mâneci lungi, pantaloni Dockers și nu au niciun semn distinct pe piele.

În mod normal, chestia asta nu m-ar deranja, însă după discuția cu Hector tot ce-mi doresc e să ajung acasă, nu să mă dau în spectacol. Îmi sprijin coatele pe genunchi, urmărind cum Paco se face de râs.

Ia o mingiuță albă de golf și o plasează în vârful unui cerc din cauciuc îngropat în iarba artificială. Leagănă crosa în aer și eu mă cutremur. Crosa ratează întâlnirea cu mingea, mușcând în schimb din iarba artificială. Paco înjură. Tipul de lângă Paco îi aruncă o privire, apoi se mută într-o altă secțiune.

Paco mai face o încercare. De data asta, crosa găsește mingea, care însă nu face decât să se rostogolească un pic în față. Nu se dă bătut și-ncearcă în continuare, deși de fiecare dată când își ia avânt se umple de ridicol. Oare-și închipuie că lovește un puc la hochei?

— Ai terminat? îl întreb când văd că a epuizat jumătate din mingile din coș.

— Alex, zice Paco, rezemându-se de crosă ca de un baston, spune-mi, crezi că sunt făcut s-ajung jucător de golf?

Îl privesc drept în ochi și răspund:

— Nu.

— Te-am auzit vorbind cu Hector. Cred că nici tu nu ești făcut s-ajungi traficant de droguri.

— De asta m-ai adus aici? Ca să-ți demonstrezi punctul de vedere?

— Uite care-i treaba, insistă el. Am cheile de la mașină-n buzunar și n-o să plec de-aici până ce nu termin să lovesc toate mingile astea, așa c-ai face bine să m-ascuți. Eu nu sunt la fel de deștept ca tine. Și n-am prea multe opțiuni în viață, dar tu ești suficient de isteț ca să mergi la facultate și să devii medic sau informatician sau ce vrei tu. La fel cum mie nu mi-a fost scris să devin jucător de golf, nici ție nu ți-a fost scris să faci trafic cu droguri. Lasă-mă pe mine să fac tranzacția în locul tău.

— Fugi de-aici, omule. Înțeleg și apreciez faptul că ai ales să te faci de răs doar pentru a-mi demonstra mie ce crezi, dar fii convins că știu ce am de făcut.

Paco își pregătește altă minge, leagănă crosa, iar mingea se rostogolește din nou în față.

— Brittany e o tipă tare de tot. Vrea să meargă la facultate, nu?

Știu ce-ncearcă să facă: din nefericire, prietenul meu cel mai bun nu e deloc subtil de felul lui.

— Mda. În Colorado.

Ca să fie aproape de sora ei, pe care o iubește mai presus de orice.

Paco scoate un fluierat.

— Sunt sigur c-o să întâlnească o mulțime de tipi în Colorado. Știi tu, tipi adevărați, cu pălării de cowboy.

Mă încordez. Nu vreau să mă gândesc la asta. Nu mai rostesc nicio vorbă până ne-napoiem la mașină.

— Când o să renunți să-ți bagi nasul în treburile mele? îl întreb.

Chicotește.

— Niciodată.

— Atunci cred că n-o să te deranjeze dacă-mi bag și eu nasul în treburile tale. Ce s-a petrecut între tine și Isa?

— Ne-am prostit și noi nițel. Oricum, nu contează, e istorie.

— Așa crezi tu, dar Isa nu-i probabil de aceeași părere.

— Mda, tot ce se poate, dar asta-i problema ei.

Deschide radioul și dă muzica tare.

Paco n-a ieșit niciodată cu o fată pentru că se teme să se-apropie prea tare de cineva. Nici măcar Isa nu știe ce abuzuri a avut el de suferit acasă. Credeți-mă, înțeleg din ce motive păstrează distanța atunci când la mijloc e-o fată la care ține. Pentru că adevărul e că dacă te-apropii prea mult de foc, riști să te arzi.

47

Brittany

— Ce cauți aici, Paco?

Prietenul cel mai bun al lui Alex e ultima persoană pe care m-așteptam să o găsesc în fața ușii.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Nu vrei să intri?

— Ești sigură că e-n regulă? mă-ntreabă neliniștit.

— Da, sunt sigură.

Bun, poate că pentru părinții mei n-ar fi în regulă, dar pentru mine e. Doar nu se pune problema ca ei să se hotărască brusc să n-o mai trimită pe Shelley departe de casă. M-am săturat de prefăcătorii, nu vreau să mă mai tem de toanele mamei. Tipul ăsta e prietenul cel mai bun al lui Alex și, în plus, m-a acceptat așa cum sunt. Sunt convinsă că nu i-a fost ușor să ia decizia de a veni la mine. Deschid ușa larg și îl poftesc pe Paco înăuntru. Dacă mă-ntreabă ceva despre Isabel, ce-o să-i răspund? Am jurat să

păstrez secretul.

— Cine-i la ușă, Brit?

— E Paco, îi explic mamei. Un prieten de la școală.

Cina e pe masă, face mama aluzie, într-un mod nu foarte subtil. Spune-i prietenului tău că nu-i politicos să faci vizite în timpul orelor de masă.

Mă-ntorc spre Paco.

— Nu vrei să iei cina cu noi?

Mă port ca o rebelă și chestia asta-mi place. E eliberator.

Aud pașii mamei în bucătărie.

— Aăă... nu, mersi, zice Paco, abia stăpânindu-și râsul. Am venit să discutăm... știi tu... despre Alex.

Nu știu dacă să mă simt ușurată că nu-mi pune întrebări despre Isa sau îngrijorată, pentru că dacă și-a luat el inima în dinți să vină aici, înseamnă că-i ceva grav.

Îl conduc în casă. Trecem pe lângă Shelley, care e în sufragerie și se uită pe niște reviste.

— Shelley, el e Paco. Prietenul lui Alex. Paco, ea e sora mea, Shelley.

La auzul numelui lui Alex, Shelley țipă încântată.

— Bună, Shelley, zice Paco.

Shelley îi zâmbește larg.

— Shell-bell, vreau să-mi faci o favoare, îi șoptesc, și Shelley dă din cap în chip de răspuns. Vreau să o ții pe mama ocupată cât timp vorbesc eu cu Paco.

Shelley rânjește și-n clipa aia știu că sora mea o să m-ajute.

Mama intră în cameră și, fără să ne ia în seamă, împinge căruciorul cu Shelley spre bucătărie.

Îl urmăresc atentă pe Paco în timp ce îl conduc afară, pentru ca mama să nu tragă cu urechea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Alex are nevoie de ajutor. Și nu vrea s-asculte de mine. O să aibă loc o tranzacție importantă cu droguri, iar Alex va fi elmero mero, omul-cheie care va conduce operațiunea.

— Alex nu se ocupă cu droguri. Mi-a promis chestia asta.

— Expresia de pe fața lui Paco îmi spune că mă-nșel.

Am încercat să-l conving să renunțe, zice Paco. Afacerea asta... e cu niște traficanți de talie mare.

Ceva nu e-n regulă, simt asta, Brittany. Hector l-a obligat pe Alex să se ocupe de tranzacție și al naibii să fiu dacă știu de ce. De ce să-l fi ales tocmai pe Alex?

— Cu ce pot să ajut? îl întreb.

— Spune-i lui Alex să găsească o cale să se sustragă. Dacă e să poată cineva să-l fenteze pe Hector, el e acela.

Să-i spun? Lui Alex nu-i place să i se spună ce să facă. De-aceea nu mi-l imaginez acceptând să-și asume răspunderea unei tranzacții cu droguri.

— Brittany, s-a răcit mâncarea! strigă mama de la fereastra din bucătărie. Și a venit și tata de la serviciu. Hai să ne-așezăm și noi, măcar o dată, cu toții la masă, ca o familie ce suntem.

Zgomotul unor farfurii sparte o face pe mama să revină în casă. E vorba, fără îndoială, de o mișcare isteasă a lui Shelley.

Dar, în fond, nu e treaba lui Shelley să mă împiedice pe mine să le spun părinților adevărul.

— Așteaptă aici, îl rog pe Paco. Dacă nu vrei să fii martor la o ceartă în familia Ellis.

Paco își freacă mâinile.

— Ar trebui să fie mai interesantă decât scandalurile din familia mea.

Intru în bucătărie și-l pup pe tata pe obraz.

— Cine-i amicul tău? mă-ntreabă tata reținut.

— Paco, el e tatăl meu. Tată, el e prietenul meu, Paco.

Paco îl salută. Tata dă din cap. Mama se strâmbă.

— Paco și cu mine trebuie să plecăm.

— Unde? întreabă tata, total confuz.

— Să ne-ntâlnim cu Alex.

Ba n-o să pleci nicăieri, zice mama.

Tata își aruncă brațele în aer, buimăcit.

— Cine-i Alex?

— Celălalt băiat mexican, despre care ți-am povestit, răspunde mama pe un ton ferm. Nu-ți mai amintești?

— Nu mai țin minte nimic în ultima vreme, Patricia.

Mama se ridică în picioare, cu farfuria de mâncare în mână, și o aruncă în chiuvetă. Farfuria se sparge și mâncarea se împrăștie peste tot.

— Ți-am dat tot ce ai vrut, Brittany, zice ea. O mașină nouă, haine de firmă...

Simt cum îmi pierd răbdarea.

— Ce afirmație superficială, mamă. Sigur, toți cei dinafară vă văd ca pe niște oameni de succes, dar ca părinți sunteți cu adevărat groaznici. V-aș da amândurora un șase, și-aveți noroc că nu doamna Peterson e cea care vă acordă note, altfel ați pica la materia asta. De ce vă temeți să arătați că și voi aveți probleme, ca toată lumea? Sunt pornită rău și nu mă mai pot opri. Uite ce-i, Alex are nevoie de ajutorul meu. Una dintre trăsăturile care mă definesc este loialitatea față de oamenii la care țin. Dacă asta vă deranjează sau vă sperie, îmi pare rău, adaug eu.

Shelley scoate un zgomot și ne-ntoarcem toți spre ea.

— Brittany, se aude vocea computerizată venind dinspre dispozitivul de comunicare personală atașat la scaunul cu roțile al surorii mele.

Degetele lui Shelley sunt ocupate, tastând cuvintele: „Fată Bună”.

O prind pe sora mea de mână, apoi mă adresez din nou părinților:

— Dacă vreți să mă dați afară din casă sau să mă renegați fiindcă sunt cine sunt, dați-i drumul și să terminăm odată cu povestea asta.

Gata, m-am săturat să-mi tot fie teamă. Teamă pentru Alex, pentru Shelley și chiar pentru mine. A sosit vremea să-mi înfrunt temerile sau, dacă nu, mă voi pierde pentru toată viața în sentimentul acesta de tristețe și vină. Nu sunt perfectă. Și a sosit vremea ca toată lumea să afle.

— Mamă, o să discut cu asistentul social de la școală.

Mama se uită în sus la mine, cu fața strâmbată de dezgust.

— Asta-i o prostie. Solicitarea ta o să fie consemnată în registrul școlar și-o să te urmărească toată viața. N-ai nevoie de niciun asistent social.

— Ba da, am, spun, apoi adaug, luându-mi inima în dinți: Și voi aveți. Cu toții avem.

— Ascultă-mă, Brittany. Dacă o să ieși pe ușa aia... să nu te prind că te mai întorci acasă.

— Te porți ca o răzvrătită, intervine tata.

— Știu. Și asta mă face să mă simt bine.

Înșfac geanta. E tot ce iau cu mine, dacă nu punem la socoteală hainele cu care-s îmbrăcată. Zâmbesc larg și-i întind mâna lui Paco.

— Mergem?

Îmi ia mâna fără să clipească.

— Mda.

Urcăm în mașină și zice:

— Ești o dură. N-am știut că ești așa de bătaioasă.

Mă conduce spre partea cea mai întunecată din Fairfield. Parchează mașina în fața unui depozit mare de pe o stradă lateralnică, pustie. De parcă Mama Natură ne-ar trimite un avertisment, nori negri, amenințători, umplu cerul și aerul se răcește dintr-odată.

Un tip solid ne oprește la intrare.

— Cine-i fata de zăpadă? întrebă el.

— E în regulă, e cu mine, răspunde Paco.

Tipul mă măsoară de sus până jos într-un mod sugestiv înainte de a deschide ușa.

— Dacă ne face probleme, o s-o pățești, Paco, îl previne el.

Tot ce vreau e să îl scot pe Alex de-aici, să-l duc cât mai departe de pericolul ce pare că pândește la tot pasul.

— Hei, se-aude o voce răgușită lângă mine. Dacă ai nevoie de ceva să tragi pe nas, să vii la mine, si?

— Urmează-mă, zice Paco luându-mă de mână și împingându-mă în față, pe un coridor.

Dinspre partea cealaltă a depozitului răzbat spre noi niște voci... Vocea lui Alex.

— Lasă-mă să mă duc la el, spun.

— Nu-i o idee prea bună. Așteaptă până ce Hector termină de discutat cu el, zice Paco, dar eu nu-l ascult.

Mă-ndrept spre locul de unde vine vocea lui Alex. Stă de vorbă cu doi indivizi. E, în mod evident, o discuție serioasă. Unul dintre tipi scoate o foaie de hârtie și i-o înmânează lui Alex. În clipa aceea, Alex mă zărește.

Îi spune ceva în spaniolă tipului, apoi împătorește foaia și o îndeasă în buzunarul de la blugi. Vorbește pe un ton la fel de dur și aspru ca și expresia feței.

— Ce naiba cauți aici? mă-ntreabă.

— Nu voiam decât...

N-apuc să termin propoziția, pentru că Alex mă prinde de braț.

— Trebuie s-o ștergi chiar în clipa asta. Cine mama dracului te-a adus aici?

Bâjbâi în căutarea unui răspuns când Paco își face apariția din întuneric.

— Alex, te rog. Poate că Paco m-a adus, dar ideea a fost a mea.

— Tu, culero, zice Alex, dându-mi drumul și înfruntându-l pe Paco.

— Nu-i ăsta viitorul tău, Alex? întreabă Paco. Atunci de ce ți-e rușine să-i arăți iubitei a doua ta casă?

Alex își aruncă în față pumnul, care se oprește în maxilarul lui Paco. Paco se prăbușește la podea. Fug spre el, apoi mă uit crâncen și acuzator la Alex.

— Nu-mi vine să cred! țip. Paco-i prietenul tău cel mai bun, Alex.

— N-am vrut s-ajungi să vezi locul ăsta!

Un fir de sânge curge din gura lui Paco.

— N-ar fi trebuit s-o aduci aici, spune Alex, de data asta pe un ton calm. N-are ce căuta în locul ăsta.

— Nici tu, frate, zice încet Paco. Acum, scoate-o pe Brittany de-aici. A văzut și-așa prea multe.

— Vino cu mine, îmi ordonă Alex, întinzându-mi mâna.

În loc să mă duc către el, iau capul lui Paco între mâini și-i inspectez rănille.

— Dumnezeuule, sângerezi, spun, intrând în panică.

De fiecare dată când văd sânge, îmi vine să vomit. Sângele și violența mă fac întotdeauna să-mi pierd cumpătul.

Paco îmi dă ușor mâna la o parte.

— N-am nimic. Du-te cu Alex.

O voce răzbate din întuneric, adresându-se lui Alex și lui Paco în spaniolă.

Mă cutremur la auzul tonului autoritar. Până acum nu mi-a fost frică, dar vocea asta mă-ngrozește. E tipul care discutase cu Alex mai devreme. Poartă un costum închis la culoare, iar pe dedesubt o cămașă albă elegantă, apretată. L-am zărit în trecere la nuntă. Părul negru ca smoala e lins și dat pe spate și are tenul închis la culoare. E de ajuns o singură privire ca să-mi dau seama că-i o persoană cu un cuvânt greu dispus în Latino Blood. Doi indivizi solizi, cu aspect de băieți răi, îl flanchează.

— Nada, Hector, spun Alex și cu Paco la unison.

— Ia-o de aici pe tipă, Fuentes.

Alex mă prinde de mână și mă scoate în grabă din depozit. Când ajungem în sfârșit afară, răsuflu adânc.

48

Alex

— Hai să plecăm de-aici. Tu și cu mine, mi amor. Vamos!

Răsuflu ușurat în clipa când încalec pe Julio și Brittany sare în spatele meu. Își înfășoară brațele în

jurul mijlocului meu, ținându-mă strâns, și accelerez, ieșind din parcare.

Zburăm pe străzi și văd totul în jur ca prin ceață. Continui să gonesc și după ce începe să toarne cu găleata.

— N-ai putea să oprești acum? țipă Brittany la mine prin furtuna asurzitoare.

Parchez motocicleta sub un pod vechi și abandonat de lângă lac. Ploaia cade în rafale, răpăind pe cimentul din jur, dar suntem la adăpost.

Brittany coboară de pe motocicletă.

— Ești un prost, spune. Nu pot să cred că te-ai băgat în afaceri cu droguri. E periculos, stupid și, în plus, mi-ai promis că n-o s-o faci. Riști să ajungi la închisoare. La închisoare, Alex. Poate că ție nu-ți pasă, dar mie da. N-o să te las să-ți distrugi viața.

— Ce-ai vrea s-auzi?

— Nimic. Totul. Spune ceva, nu mă face să stau aici ca o proastă.

— Adevărul e că... Uită-te la mine, Brittany.

— Nu pot, zice, zgâindu-se la ploaie. Am obosit tot gândindu-mă la cele mai înfricoșătoare scenarii.

O trag spre mine.

— Nu te mai gânde, muñeca. Ai să vezi, o să se rezolve totul.

— Dar...

— Niciun dar. Ai încredere în mine.

Gura mea se închide peste a ei. Mirosul de ploaie și de fursecuri cu vanilie îmi liniștește nervii.

Îi așez o mână pe spate. Brațele ei îmi învăluie umerii uzi, îndemnându-mă să continui. Îmi strecor mâinile pe sub bluza ei, mângâindu-i buricul.

— Vino încoace, îi spun, apoi o ridic, făcând-o să mă încalce, pe motocicletă.

O tot sărut. Îi șoptesc cât de dulce este, folosind cuvinte în spaniolă în fiecare propoziție. Îmi plimb buzele pe gâtul ei și zăbovesc acolo până ce se întinde pe spate și mă lasă să i scot bluza. Pot să o fac să dea uitării lucrurile rele. La naiba, când suntem împreună, nu pot să mă gândesc decât la ea.

— Îmi pierd controlul, recunoaște ea, mușcându-și buza de jos.

Îmi plac buzele ei la nebunie.

— Mamacita, eu l-am pierdut deja, spun, împingându-mă în ea ca să-și dea seama că n-o mint.

Își rotește ritmic și încet șoldurile, lipită de mine, o invitație pe care nu o merit. Îi mângâi gura cu vârful degetelor. Ea le sărută, apoi eu îmi strecor mâna în jos, dinspre bărbie spre gâtul ei și între sâni.

Îmi prinde mâna.

— Alex, nu vreau să mă opresc.

Îi acopăr trupul cu trupul meu.

Aș putea s-o am cu mare ușurință. La naiba, ea mi-o cere. Și totuși, Dumnezeu să m-ajute, conștiința nu-mi dă pace.

E din cauza pariului ăla tâmpit făcut cu Lucky. Și a ceea ce mi-a spus mama despre cât de ușor poți să lași o fată însărcinată.

Atunci când făcusem pariul, n-aveam niciun fel de sentimente față de fata asta albă atât de complexă. Dar acum... rahat! Nu vreau să mă gândesc la ce simt. Detest sentimentele, sunt bune doar ca să-ți distrugă viața. Și Dumnezeu să mă trăsnească pe loc, eu vreau să fac dragoste cu Brittany, nu să o reglez pe motocicletă, de parc-ar fi o târfa ieftină.

Îmi desprind mâinile de pe corpul ei perfect, primul lucru rațional pe care-l fac în seara asta.

— Nu pot să te am în felul ăsta. Și nu aici, spun răgușit de emoție.

Brittany voia să-mi dăruiască trupul ei, deși știe bine cine sunt și ce sunt pe cale să fac. E o realitate greu de înghițit.

Mă aștept s-o văd stânjenită, poate chiar furioasă pe mine. Dar ea se culcușește la pieptul meu și mă îmbrățișează. Nu-mi face asta, îmi vine să-i spun. În schimb, o iau în brațe și-o strâng tare la piept.

— Te iubesc, o aud rostind atât de încet, încât nu sunt sigur că astea nu-s decât gândurile ei.

Nu, sunt tentat să spun. No! No!

Mă cambrez și-o strâng și mai tare. Dios mío, dacă lucrurile ar sta altfel, nu i-aș da drumul

niciodată. Îmi îngrop fața în părul ei și visez cum s-o răpesc din Fairfield.

Rămânem așa o vreme, mult după ce ploaia încetează și revenim amândoi la realitate. O ajut să coboare de pe motocicletă ca să îmbrace iar bluza.

Brittany se uită în sus la mine cu o privire plină de speranță.

— Mai ai de gând să faci afacerea aia cu droguri?

Mă dau jos de pe Julio și mă îndrept spre capătul tunelului îmi vâr mâna în apa care se prelinge în laterale și o simt rece, picurându-mi printre degete.

— Trebuie, n-am încotro, răspund, cu spatele la ea.

Vine lângă mine.

— De ce? De ce trebuie să faci un lucru care te poate băga în închisoare?

Îi iau obrazul moale și palid în palmă și îi arunc un zâmbet visător.

— Nu știai că membrii bandelor fac afaceri cu droguri? E o parte a jobului.

— Atunci, renunță la bandă. Nu se poate să nu existe o cale să...

— Dacă vrei să renunți, te pedepsesc. Uneori prin tortură, alteori prin bătaie. Dacă supraviețuiești, ești liber să pleci. Și află, preciosa, că n-am văzut decât o dată pe cineva scăpând cu viață din așa ceva. Și tipul își dorește și acum să fi murit, atât de tare l-au bătut. Doamne, n-ai cum să-nțelegi, familia mea are nevoie de asta.

— Pentru bani?

Îmi iau mâna de pe ea.

— Nu, nu pentru bani.

Îmi azvârl capul pe spate și mă strâmb de frustrare.

— Te rog, nu vrei să schimbăm subiectul?

— Nu vreau să faci nimic ilegal.

Querida, atunci ce-ți trebuie ție e un sfânt. Sau măcar un preot. Nu sunt nici una, nici alta.

— Eu nu sunt importantă pentru tine?

— Ba da.

— Atunci, dovedește-mi.

Îmi scot bandana de pe cap și-mi trec degetele prin păr.

— Ai idee cât de greu îmi e? Mi madre se așteaptă să protejez familia fiind membru în Blood, deși neagă asta cu înverșunare. Hector vrea să-mi demonstrez devotamentul față de bandă, iar tu..., singura persoană alături de care simt că aș putea începe cândva o nouă viață, îmi ceri să îți arăt cât de mult te iubesc făcând un lucru care mi-ar pune familia în pericol. Trebuie să fac asta. Și nimeni, nici măcar tu, nu mă poate face să mă răzgândesc. Oluidalo.

— Vrei să pui în pericol relația noastră?

— Fir-ar a naibii de treabă. Nu vreau să pun nimic în pericol.

— Dacă te-apuci de droguri, relația noastră e ca și terminată. Eu am riscat totul pentru tine... pentru noi. Prieteni. Părinți. Totul. Nu poți să faci același lucru pentru mine?

Dinții încep să-i clănțane și îi arunc jacheta mea.

— Pune-ți haina pe tine.

Asta-i situația. Asta-i viața mea. Dacă n-o poate lua ca atare, n-are decât să se întoarcă la Colin Adams. Sau la oricine altcineva care acceptă să se lase modelat într-o păpușă Ken.

Îmi cere să o duc acasă la prietena ei Sierra.

Cred c-ar fi mai bine să lucrăm separat la proiectul de chimie, spune.

Când ajungem la casa aia mare de pe plajă, îmi înapoiază jacheta.

— Ce alegi? Să assemblezi încălzitorul de mâini sau să scrii lucrarea?

— Ce-ți convine ție, mie mi-e indiferent.

— Păi, mă pricep mai bine la scris...

— Bun. O să fac eu restul.

— Alex, lucrurile nu trebuie să se termine așa între noi. Lacrimile îi umezesc ochii. Trebuie s-o șterg de-aici înainte să-i alunece pe obraji. Pentru că, altfel, e clar c-o să clachez.

Ba da, spun, apoi mă urc pe motocicletă și plec.

44
Brittany

După ce i-am consumat două cutii cu șervețele de hârtie, Sierra a renunțat să mai încerce să mă-nveselească și m-a lăsat să plâng până am adormit. Dimineața, o rog să nu dea perdelele la o parte și să țină obloanele închise. Doar nu-i nimic rău în a sta o zi întreagă în pat, nu-i așa?

— Mersi că nu mi-ai servit chestia aia cu „ți-am spus eu”, îi zic în timp ce-i cercetez din ochi șifonierul, în căutarea unor lucruri cu care să mă-mbrac, după ce m-a forțat să mă scol din pat.

Stă în fața măsuței de toaletă, fardându-se.

— N-o spun, dar fii sigură că o gândesc.

— Mersi, repet pe un ton sec.

Sierra scoate o pereche de blugi și o bluză cu mânecă lungă din șifonier.

— Uite, pune-ți astea pe tine. N-o să arăți la fel de bine în hainele mele ca în ale tale, dar tot o să fii mai frumoasă decât oricare altă fată de la Fairfield.

— Exagerezi.

— De ce? E adevărul adevărat.

— Ba nu. Am buza de sus prea cărnoasă.

Băieții consideră asta sexy. Vedetele de cinema plătesc bani buni ca să aibă buze groase.

— Am nasul strâmb.

— Numai dacă te uiți dintr-un anumit unghi.

— Am sânii asimetrici.

— Ai sânii mari, Brit. Și tipii sunt obsedați de sânii mau. Nu le pasă dacă-s asimetrici.

Mă trage în fața oglinzii.

— Uită-te și tu la tine, ești frumoasă ca un top model. Bun, acum ai ochii injectați și pungi sub ei, după atâta plâns. Dar, una peste alta, tot arăți bestial. Uită-te în oglindă, Brit, și spune cu voce tare: Sunt o bombă sexy.

— Nu.

— Haide. O să te simți mai bine după aia, o să vezi. Uită-te drept în oglindă și strigă: Am sânii de milioane!

— Aăă... nu.

— Recunoști măcar că ai păr frumos?

Îi arunc o privire.

— Ai obiceiul să vorbești de una singură în fața oglinzii ?

— Da. Vrei să vezi? mă-ntreabă, dându-mă la o parte și apropiindu-se de oglindă. Nu-i rău deloc, Sierra, conversează ea cu imaginea din oglindă. Doug e un tip al naibii de norocos să te aibă. Vezi ce ușor e? spune întorcându-se spre mine.

În loc să râd, izbucnesc în lacrimi.

— Așa de urâtă sunt?

Clatin din cap.

— E pentru că n-am haine cu mărgeluțe, așa ca tine? Mi-ai spus că maică-ta te-a dat afară din casă, dar crezi c-o să ne lase să-ți scotocim nițel prin șifonier? Nu știi cât o să-ți mai convină să porți țoalele mele măsura opt, când tu ai măsura patru.

Mama nu a sunat-o seara trecută ca s-o întrebe de mine. Mă așteptam oarecum s-o facă, deși, pe de altă parte, mama răspunde doar rareori așteptărilor mele. Cât despre tata... ei bine, el probabil că nici nu știe că n-am dormit acasă. Hainele mele n-au decât să rămână acolo unde sunt. Deși poate c-o să mă furișez în casă astăzi, ca să m-asigur că Shelley e în regulă.

— Vrei să-ți dau un sfat? mă-ntreabă Sierra.

Mă uit suspicioasă la ea.

— Nu sunt sigură. Nu ți-a plăcut de la bun început ideea asta, cu mine și cu Alex împreună.

— Nu-i adevărat, Brit. Nu ți-am spus până acum, dar realitatea e că-i un tip drăguț atunci când se mai relaxează. M-am simțit bine cu el în ziua aia, când am fost la Lacul Geneva. Și Doug la fel, ba

mai mult, a zis că Alex e un tip cool, cu care e plăcut să stai la taclale. Nu știu ce s-a-ntâmplat între voi doi, dar fie uiți de el, fie îi dai tot ce ai în arsenal.

— Așa procedezi tu cu Doug?

Zâmbește.

— Doug are nevoie uneori de un semnal de alarmă. Atunci când relația noastră dă semne de plictiseală, fac ceva care s-o dezmoștească. Nu-mi interpreta sfatul drept scuză ca să te ții de coada lui Alex. Dar dacă el e ceea ce-ți dorești cu-adevărat, atunci cum mi-aș putea permite să-ți spun să nu continui? Urâsc să te văd tristă, Brit.

— Arătam fericită când eram cu Alex?

— Mai degrabă obsedată. Deși, da, am observat că erai fericită. Mai fericită decât te-am văzut de multă, multă vreme. Atunci când ești cu cineva la care ții atât de mult, coborâșurile te bagă în groapă și sușurile te aduc pe culmi. Nu știu dacă vorbele mele au vreun sens pentru tine.

— Da, au. Și asta mă face să mă simt bipolară.

Așa se-ntâmplă când iubești.

50 Alex

În dimineața de după vizita lui Brittany la depozit, sunt în bucătărie și iau micul dejun când văd un cap ras ițindu-se prin ușa din față a casei.

— Paco, dacă tu ești, ai face bine să stai departe de mine, îi strig.

Mi'ama mă pocnește peste ceafa.

— Nu așa te porți cu prietenii, Alejandro.

Revin la micul dejun, în timp ce ea îi deschide ușa larg... trădătorului.

— Nu mai ești supărat pe mine, Alex, nu-i așa? mă-ntreabă Paco.

— Sigur că nu-i supărat pe tine, Paco. Stai jos și mănâncă. Am făcut chorizo con huevos, zice mama.

Paco are tupeul să mă bată pe spate.

— Omule, te iert.

Îmi ridic privirea și mă uit mai întâi la mi'ama, ca să m-asigur că e prea ocupată ca să fie atentă la noi, apoi către Paco.

— Tu mă ierți pe mine?

— Văd că ți s-a umflat buza, Paco, zice mama, examinând pagubele provocate de mine prietenului meu cel mai bun.

Paco își pipăie buza cu mâna.

— Păi, am căzut cu falca într-un pumn. Știți și dumneavoastră cum e.

— Nu, nu știu. Dacă o să tot cazi așa, într-o bună zi o să te trezești la spital, îl avertizează ea, amenințându-l cu degetul. Bun, eu trebuie să plec la muncă. Și, Paco, ferește-te de pumni astăzi, da? Să-ncui ușa când pleci, Alejandro, porfis...

Mă-ncrunt la Paco.

— Cee?

— Știi foarte bine ce. Cum ai putut s-o aduci pe Brittany la depozit?

— Îmi pare rău, zice Paco, înghițind dumicatul din gură.

— Ba nu, nu-ți pare.

— OK, ai dreptate. Nu-mi pare rău.

Mă uit dezgustat cum pescuiește cu degetele din farfurie resturile de mâncare.

— Nu știu cum de te mai suport, zic.

— Ce-ai făcut cu Brittany după aia, aseară? mă-ntreabă, urmându-mă afară.

Tot micul dejun îmi vine înapoi pe gât. Și nu din cauza modului dezgustător în care a mâncat Paco. Îl înșfac de guler.

— Totul s-a terminat între mine și Brittany. Nu vreau să-i mai aud numele.

— Vorbești de lup..., zice lungindu-și gâtul.

Îi dau drumul și mă întorc, așteptându-mă să dau ochii cu Brittany. Dar ea nu-i acolo, și-apoi mă pomenesc cu pumnul lui Paco pocnindu-mă în față.

Acum suntem chit. Omule, da' știi că ți s-au aprins tare de tot călcâiele după domnișoara Ellis, din moment ce-ai

ajuns să mă ameninți dacă-i rostesc numele. Sunt convins c-ai putea să mă omori cu mâinile goale, zice Paco, dar trebuie să recunosc... că nu cred c-o s-o faci.

Îmi masez maxilarul și simt gustul sângelui în gură.

— N-aș fi prea sigur de asta. Uite ce-ți propun. Promit să nu te bat măr dacă nu te mai bagi în viața mea. Nici în privința lui Hector și nici a domnișoarei Ellis.

— Da' băgatul în viața ta mă ține în priză, omule. La naiba, nici măcar bătaia dată de bătrânu' aseară, când era beat criță, nu îmi oferă atâta prilej de distracție ca amestecul în viața ta.

Îmi plec capul, spășit.

— Îmi pare rău, Paco. N-ar fi trebuit să te lovesc. O încasezi destul de la taică-tău.

Paco murmură:

— Nu face nimic.

Noaptea trecută a fost pentru prima oară când am regretat că mi-am folosit pumnii împotriva cuiva. Paco a fost bătut de taică-său de atâtea ori, încât probabil că nu i se vor vindeca niciodată cicatricile. Mă simt ca un nemernic pentru că l-am pocnit. Într-un fel, mă bucur c-am terminat-o cu Brittany. Pentru că-n apropierea ei nu-mi pot controla sentimentele sau emoțiile.

Singura mea speranță este să o pot evita în afara orelor de chimie. Vezi să nu! Chiar și când nu-i cu mine, mă gândesc întruna la ea.

Un lucru bun tot s-a-ntâmplat datorită despărțirii de Brittany — în ultimele două săptămâni am avut mai mult timp să reflectez la felul cum a fost ucis tata. Noaptea aia a început, pe bucățele, să-mi revină în memorie. Ceva nu se

potrivește, dar nu-mi dau seama ce. Îmi amintesc că tata zâmbea și vorbea, dar când arma a fost îndreptată spre el, a fost șocat și tulburat. N-ar fi trebuit să fie tot timpul atent și cu ochii în patru?

Acum e seara de Halloween, cea aleasă de Hector pentru finalizarea tranzacției cu droguri. Nu mi-am găsit liniștea toată ziua. Am lucrat la șapte mașini azi, de la schimburi de ulei la înlocuirea unor garnituri uzate și cu scurgeri.

Am lăsat pistolul primit de la Hector acasă, în sertarul din dormitor, fiindcă nu vreau să port armă decât dacă sunt realmente forțat să o fac. Ceea ce-i o prostie din partea mea, având în vedere că e prima dintre multele afaceri cu droguri care mă așteaptă.

Ești la fel ca bătrânu'. Încerc să îmi alung din cap vocea care nu mi-a dat pace toată ziua. Como el Viejo.

Dar nu reușesc. Îmi amintesc toate acele dăți când papa îmi spunea: Somo cuates, Alejandro. Tu și cu mine suntem cei mai apropiați. Întotdeauna îmi vorbea în spaniolă, de parcă ar fi fost tot în Mexic. Într-o bună zi, o să fii la fel de puternic ca tatăl tău, nu-i așa? mă întreba. Iar eu îl adulam ca pe o zeităte. Claro, papă. Vreau să fiu exact ca tine.

Tata nu mi-a spus niciodată ca aș putea fi mai bun decât el sau să mă descurc mai bine. Însă în seara asta o să dovedesc că sunt o copie la indigo a bătrânului. Am încercat să fiu diferit, le-am spus lui Carlos și Luis că-și pot alege un alt drum în viață. Sunt un idiot dacă-mi închipui că le-am servit drept model.

Gândurile îmi fug acum spre Brittany. Am încercat să-mi scot din minte faptul că se va duce la balul de Halloween cu

altcineva. Cu fostul ei prieten, așa am auzit. Nu vreau să mă gândesc că un alt tip o va ține de mână.

Și o va săruta diseară, sunt sigur. Cine n-ar vrea s-atingă buzele alea dulci, moi, date cu ruj?

În seara asta voi lucra până târziu, până va veni vremea s-o iau din loc ca să m-ocup de tranzacție. Pentru că dac-aș sta singur fără să fac nimic, aș înnebuni din cauza a tot și a toate. Slăbesc strânsoarea mâinii pe aparatul de nituit, care mă pocnește drept în mijlocul frunții. Nu mă enervez pe mine, dau vina pe Brittany. Până spre ora opt, mă-nfurii progresiv pe micuța mea parteneră de chimie, indiferent dacă furia mea-i justificată sau nu.

51
Brittany

Stau în fața Atelierului Auto al lui Enrique făcând exerciții de respirat adânc, ca să-mi alung emoțiile. Toyota Camry a lui Enrique nu-i pe nicăieri, așa că știu că Alex este singur.

În seara asta am de gând să îl seduc.

Dacă hainele mele n-o să-i atragă atenția, atunci pot să mă las păgubașă. Mi-am adus cu mine... toată artileria. Bat la ușă, apoi închid ochii, rugându-mă în gând ca planul să nu dea greș.

Îmi deschei haina lungă din satin argintiu și aerul rece al nopții îmi învăluie pielea goală. Când scârțâitul ușii anunță sosirea lui Alex, deschid încetișor ochii. Dar nu ochii lui negri se holbează la trupul meu pe jumătate dezbrăcat. Ci ai lui Enrique — care se zgâiește la sutienul meu roz din dantelă și la fusta mea de majoretă de parcă ar fi tras lozul câștigător.

Înnebunită de jenă, mă înfășor cu haina. Dac-aș putea, m-aș înfășură de două ori.

— Hei, Alex, râde Enrique, e aici cineva cu „ne dați ori nu ne dați” care vrea să te vadă.

— Probabil că m-am înroșit la față ca sfecla, dar sunt decisă să duc lucrurile până la capăt. Sunt aici pentru a-i arăta lui Alex că nu vreau să-l părăsesc.

Cine e? se aude vocea lui Alex de undeva, din fundul garajului.

— Eu tocmai plecam, anunță Enrique, strecurându-se pe lângă mine. Spune-i lui Alex să-ncuie el. Adios.

Traversează strada întunecată, fredonând încet un cântec.

— Hei, Enrique. Quién está ahí? strigă Alex.

Glasul îi piere când ajunge la ușă și dă cu ochii de mine. Mă privește disprețuitor.

— Te-ai rătăcit sau ai venit cu mașina la reparat?

— Nici una, nici alta, răspund.

— Mergi cu „ne dați sau nu ne dați” pe-aici, prin cartierul meu?

— Nu.

— S-a terminat, mujer. Me oyes? De ce naiba tot apari în viața mea, ca să mă-nnebunești de cap? Și-n plus, n-ar trebui să fii la balul de Halloween, cu vreun tip de la facultate?

— Am contramandat. Nu putem sta puțin de vorbă?

— Ascultă. Mai am o groază de treburi de făcut, care nu pot s-aștepte. De ce-ai venit? Și unde e Enrique?

— Ăăă... a plecat, răspund agitată. Cred că l-am speriat.

— Tu? Nu prea-mi vine să cred.

— I-am arătat ce port pe dedesubt.

Ridică din sprâncene.

— Lasă-mă să intru înainte să-ngheț. Te rog.

Mă uit în spate. Bezna îmi pare acum aproape primitoare, iar inima îmi bate tare-n piept. Mă înfășor mai bine, tremurând. Pielea mi s-a făcut de găină.

— Oftează, mă conduce înăuntru și încuie ușa. Slavă Domnului, în mijlocul atelierului e o sobiță. Stau în picioare lângă ea, frecându-mi palmele.

Uite ce-i, adevărul e că mă bucur să te văd. Dar n-a rămas că ne-am despărțit?

— Mai vreau să ne acordăm o șansă. Zilele astea, cât am pretins că nu suntem altceva decât parteneri la orele de chimie, au fost o tortură. Mi-a fost dor de tine. Ție nu ți-a fost dor?

Se uită la mine cu o expresie sceptică. Își ține capul aplecat într-o parte, ca și cum nu-i vine să creadă ce i-am spus.

— Știi că n-am plecat din Blood?

— Da, știu. Accept tot ce poți să-mi oferi, Alex.

— N-o să mă ridic la înălțimea așteptărilor tale.

— Și dacă ți-aș spune c-am renunțat la orice pretenții?

Inspiră adânc și expiră încet. Meditează intens la ce i-am

spus, îmi dau seama după expresia serioasă de pe chipul lui.

— Uite ce-o să facem, zice. O să-mi ții companie cât termin de mâncat. Nici măcar n-o să te-ntreb ce ai... sau ce nu ai... pe sub haină. De acord?

Zâmbesc, nesigură pe mine, și-mi netezesc părul.

— De acord.

— Nu trebuie să faci asta pentru mine, spune luându-mi cu blândețe mâna din păr. Mă duc s-aduc o pătură, ca să nu te murdărești.

Aștept cât scoate dintr-un dulap o pătură curată, verde, din lână.

Ne așezăm pe ea și Alex se uită la ceas.

— Vrei să guști? mă-ntreabă, arătând spre cina din fața lui.

Poate că puțină mâncare o să mă mai calmeze.

— Ce-i aia?

— Enchilada. Mi'ama face niște enchilada de-ți lingi degetele.

Dacă nu ești obișnuită cu genul ăsta de mâncare, foarte condimentată...

— Îmi place la nebunie mâncarea condimentată, îl întrerup, luând bucata de enchilada în gură și începând s-o mestec.

Savurez combinația de arome. Dar când dau să înghit, limba îmi ia încet foc. Undeva, în spatele focului, aromele persistă, dar sunt estompate de flacăra din mine.

— E iute, e tot ce reușesc să rostesc în timp ce-ncerc să-nghit

— Ți-am spus eu.

Ia ceașca din care a băut și mi-o ridică la buze.

— Bea de-aici. Laptele e mai bun în astfel de cazuri, dar n-am decât apă.

Înșfac cana. Lichidul îmi răcorește limba, dar când termin de băut e ca și cum cineva ar atâța din nou focul.

— Apă, apă... băigui.

Umple din nou ceașca.

— Poftim, mai bea niște apă, deși nu cred să te ajute. O să-ți treacă repede.

De data asta, în loc să beau, îmi bag limba în lichidul rece și o țin acolo. Ahhh...

— Ești bine?

— Ți se pale c-aș fi bine? îl întreb.

— Drept să-ți spun, când te văd cu limba băgată în apa, scena e chiar erotică. Mai vrei o înghițitură? mă îmbie răutăcios, purtându-se așa cum îl știu eu pe Alex.

— Mă alde limba.

— Te mai arde limba?

Îmi scot limba din apă.

— Mă simt de parcă un milion de jucători de fotbal ar călca-o în picioare cu crampoanele.

Au! zice râzând. Știi, am auzit undeva că sărutul face bine când îți ia limba foc.

— Aha! ăsta e modul tău banal de mă informa că vrei să mă săruți?

Se uită-n ochii mei, fixându-i cu privirea lui întunecată.

— Querida, aș vrea să te sărut întruna.

— Mi-e teamă că n-o să fie așa ușor precum crezi. Alex, vreau răspunsuri. Mai întâi răspunsurile, și pe urmă sărutatul.

— De-asta ai venit goală pe sub haină?

— Cine a zis că-s goală? spun, aplecându-mă spre el.

Alex pune jos farfuria.

Dacă limba îmi arde-n continuare, aproape că nu-i dau atenție. Acum a sosit clipa să preiau conducerea.

— Hai să jucăm un joc, Alex. Se cheamă „întreabă și dezbracă-te”. De fiecare dată când pui o întrebare, îți scoți ceva de pe tine. De fiecare dată când eu pun o întrebare, îmi scot ceva de pe mine.

— Cred c-o să pun vreo șapte întrebări, querida. Tu câte?

— Gata, scoate ceva de pe tine, Alex. Tocmai ai pus prima întrebare.

Încuviințează din cap și se descalță de-un pantof.

— De ce nu-ncepi cu cămașa? îl întreb.

— Sper că-ți dai seama c-ai pus o întrebare. Cred că e rândul tău să...

— Ba n-am pus nicio întrebare, îl contrazic.

— M-ai întrebat de ce n-am început cu cămașa, rânjește el.

Pulsul meu o ia la galop. Îmi dau jos fusta de majoretă, rămânând înfășurată strâns în haina mea cea lungă.

— Ai dreptul la patru întrebări.

Încearcă să pară relaxat, dar în ochi îi citesc o foame pe care-am mai văzut-o. Și rânjetul ăla stupid îl părăsește când își linge buzele.

— Mor dup-o țigară. Dacă e atât de rău pentru tine, promit că după asta mă las din nou. A patra ai spus?

— Chestia asta seamănă suspect de mult c-o întrebare, Alex.

Clatină din cap.

— Nu, istețo, n-a fost o întrebare. Frumoasă încercare, totuși. Hmm... să vedem. Pe bune, de ce-ai venit aici?

— Pentru c-am vrut să îți arăt cât de mult te iubesc, răspund.

Alex clipește de câteva ori, dar în afară de asta nu arată nicio emoție. De data asta, își trage cămașa pe deasupra capului. O azvârle deoparte, dezgolindu-și abdomenul bronzat și ferm.

Îngenunchez lângă el, sperând să îl ademenesc și să îl fac să-și piardă controlul.

— Vrei să mergi la facultate? Adevărul.

Ezită.

— Da, așa aș vrea. Dac-aș avea o altă viață.

Îmi scot o sanda.

— Ai făcut vreodată sex cu Colin? mă întrebă.

— Nu.

Își scoate pantoful de pe piciorul drept, fără a mă slăbi din ochi.

— Ai făcut sex cu Carmen? îl întreb.

Șovăie.

— N-o să-ți placă deloc ce-o să auzi.

— Ba nu. Vreau să aflu totul despre tine. Cu câte femei ai fost, cu cine te-ai culcat prima oară...

Alex se freacă pe ceafa, de parc-ar vrea să scape de tensiunea acumulată acolo.

Cam multe întrebări, spune, apoi ezită. Carmen și cu mine... ăăă... mda, am făcut sex. Ultima oară s-a-ntâmplat

în aprilie, înainte să aflu că se culca și cu alții. Și înainte de Carmen totul plutește oarecum în ceață. A fost o perioadă de un an în care am schimbat fetele o dată la câteva săptămâni. Și m-am culcat cu majoritatea. M-am purtat ca un dement.

— Ai folosit de fiecare dată prezervative?

— Da.

— Povestește-mi cum a fost prima oară.

— Prima oară m-am culcat cu Isabel.

— Isabel Avila? întreb uluită.

Dă din cap.

— Nu e ce crezi. S-a întâmplat în vara de dinaintea intrării la liceu, când amândoi am vrut să terminăm cu virginitatea și să vedem care-i chestia asta, așa de importantă, cu sexul. A fost oribil. Eu am tot bâjbâit, iar ea a răs mai tot timpul. Am convenit că a face sex cu un prieten pe care-l tratezi ca pe o rudă a fost cea mai proastă idee. OK, acum că ți-am spus totul, scoate-ți, te rog, haina.

— Nu încă, muchacho! Dacă te-ai culcat cu atâtea femei, de unde știu eu că nu te-ai molipsit de vreo boală? Sper că ți-ai făcut analizele.

— La spital, atunci când mi-au pus copcile alea. Crede-mă, sunt sănătos tun.

— Și eu la fel. În caz că vrei să știi.

Îmi scot cealaltă sanda, bucuroasă că nu m-a făcut s-arăt ca o proastă și nici n-a răs de mine pentru că i-am pus mai mult de-o întrebare.

— E rândul tău.

— Te gândești vreodată cum ar fi să faci dragoste cu mine? zice, scoțându-și o șosetă înainte să apuc să-i răspund.

52

Alex

— Da, răspunde ea. Dar tu? Tu te gândești vreodată cum ar fi să faci dragoste cu mine?

Stau treaz mai toate nopțile, visând să dorm lângă ea... să fac dragoste cu ea.

— În clipa asta, mușeca, nu mă gândesc decât să fac dragoste cu tine.

Mă uit la ceas. Mai e puțin și trebuie să plec. Traficanților de droguri nu le pasă nici cât negru sub unghie de viața ta personală. Nu-mi pot permite să întârzi, dar o doresc pe Brittany atât de mult.

— Urmează haina, îi spun. Ești sigură că vrei să continui?

Îmi scot cealaltă șosetă. Și rămân numai în blugi și chiloți.

— Da, vreau să continui, răspunde zâmbind larg, cu buzele ei roz, frumoase, sclipind în lumină. Stinge becurile înainte... să-mi scot haina.

Sting luminile din atelier, urmărind-o cum se ridică în picioare pe pătură și își descheie nasturii cu mâini tremurânde. Sunt în transă, mai ales când o văd uitându-se la mine cu ochii aceia limpezi ai ei strălucind de dorință.

Își deschide încet haina și eu îmi țin ochii fixați pe cadoul de dedesubt. Vine spre mine, apoi se împiedică de un pantof aruncat pe jos.

O prind, apoi o așez pe pătura moale și mă aplec peste ea.

— Mersi că nu m-ai lăsat să cad, zice cu răsuflarea tăiată.

Îi dau la o parte o șuviță de păr de pe față, apoi mă apropiu.

Îmi cuprind gâtul cu brațele și tot ce-mi doresc e s-o ocredesc pe fata asta pentru tot restul vieții. Îi desfac haina și mă îndepărtez puțin. Și văd un sutien roz din dantelă. Nimic altceva.

— Como un anell, șoptesc.

— Am terminat cu jocul? mă-ntreabă tulburată.

— Da, poți să fii sigură de asta, querida. Pentru că tot ceea ce urmează e cât se poate de serios.

Degetele ei manichiurate sunt pe pieptul meu. Oare îmi poate simți prin palmă bătăile inimii?

— Am adus prezervative, zice.

Dac-aș fi știut... dac-aș fi avut idee că azi avea să fie „noaptea” aceea... aș fi venit pregătit.

Probabil că n-am crezut niciodată pe deplin că visul se va transforma în realitate. Brittany scotocește în buzunarul de la haină și o duzină de prezervative se împrăștie pe pătură.

— Ți-ai pus în cap să stai cu mine toată noaptea?

Jenată, își acoperă fața cu mâna.

— Am luat o grămadă, fără să le număr.

Îi iau mâna de pe față și îi ating fruntea cu fruntea mea.

— Glumesc. Nu fi timidă cu mine.

Las jacheta să-i alunece de pe umeri, conștient că voi detesta momentul când o voi părăsi înastă seară. Mi-aș dori să

pot sta toată noaptea cu ea. Dar dorințele se împlinesc numai în basme.

— Nu... nu-ți scoți blugii? mă întrebă.

— Imediat.

Aș vrea s-avem mai mult timp la dispoziție, aș vrea ca noaptea asta să dureze veșnic. E ca și cum m-aș fi trezit, dintr-odată, în rai, știind că următoarea stație de oprire va fi iadul. Îi acopăr încet cu sărutări gâtul și umerii.

— Alex, sunt virgină. Dacă o să fac lucrurile greșit?

— Nu există lucruri greșite în asta. Doar nu-i un test dat la ora de chimie a lui Peterson. E vorba doar de noi doi, tu și cu mine. Restul lumii nici nu există-n clipa asta, da?

— Da, spune moale.

Ochii îi sclipesc. Plânge?

— Nu te merit. Știi asta, querida, nu-i așa?

— Când o să-ți dai seama că ești un băiat bun?

Nu răspund și-mi trage capul spre ea.

— Corpul meu îți aparține-n noaptea asta, Alex, îmi șoptește cu buzele apăsate de-ale mele. Îl vrei?

— Doamne, da.

Ne sărutăm, îmi dau jos blugii și chiloții și-o strâng mai tare în brațe, savurând moliciunea și căldura corpului ei lipit de-al meu.

— Ți-e teamă? îi șoptesc la ureche când e pregătită și eu sunt pregătit și nu mai pot s-aștept.

— Puțin, dar am încredere în tine.

— Relaxează-te, preciosa.

— Încerc.

— N-o să-ți fie bine dacă nu te relaxezi.

— Mă trag deoparte și iau un prezervativ, cu mâini tremurânde.

Ești sigură că vrei să faci asta? o întreb.

— Da, da, sunt sigură. Te iubesc, Alex, spune ea. Te iubesc, repetă, de data asta aproape disperată.

Las cuvintele să mă pătrundă și mă retrag. Nu vreau s-o fac să sufere. Dar pe cine vreau să păcălesc? Când o fată o face pentru prima oară, o doare, indiferent cât de atent s-ar purta băiatul.

Aș vrea să-i spun ce simt, să-i spun ce importantă e ea pentru mine. Dar nu pot. Cuvintele nu-mi ies din gură.

— Fă-o, îmi spune, sesizându-mi ezitarea.

Așa c-o fac, dar când icnește, aș vrea să-i iau durerea cu mâna.

Trage aer în piept și-și șterge o lacrimă care i se prelinge pe obraz. Ceva se rupe în mine când o văd atât de emoționată. Pentru prima oară de când mi-am zărit tatăl zăcând mort, o lacrimă mi se scurge din ochi.

Îmi ia capul în mâini și-mi șterge lacrima cu un sărut.

— E OK, Alex.

Dar nu e. Trebuie să fac totul perfect. Pentru că s-ar putea să nu mai am ocazia, și Brittany merită să afle cât de bine poate fi.

Mă concentrez total asupra ei, disperat să fac seara cât mai specială. După care o trag spre mine. Se cuibărește la pieptul meu, în timp ce-i mângâi părul, amândoi mulțumiți să zăbovim în lumea aceasta, numai a noastră, cât mai mult timp posibil.

Nu pot să cred că mi-a dăruit trupul ei. Ar trebui să mă simt victorios. În schimb, me siento una mierdă!

Mi-e imposibil să o feresc pe Brittany toată viața de tipii care vor să fie aproape de ea, s-o vadă așa cum am văzut-o eu.

Să o atingă așa cum am atins-o eu. Dumnezeuule, n-aș vrea să-i mai dau drumul.

S-a făcut însă târziu. Și nu-mi mai pot permite să pierd vremea. La urma urmei, nu-i a mea pentru totdeauna și nu mă pot preface că ar fi.

— Ești bine? o întreb.

— Da. Mai mult decât bine.

— Trebuie să plec, spun, aruncând o privire ceasului digital care stă strâmb pe unul dintre dulapurile cu unelte.

Brittany își lipește obrazul de pieptul meu.

— Acum o să ieși din Blood, nu-i așa?

Înlemnesc.

— Nu, răspund tulburat.

La naiba, de ce mă-ntreabă asta?

— De-acum, totul e diferit, Alex. Am făcut dragoste.

— Și-a fost minunat. Dar nu schimbă cu nimic lucrurile.

Se ridică, își strânge hainele și începe să se îmbrace într-un colț.

— Deci nu sunt decât o altă fată adăugată pe lista de liniei cu care te-ai culcat?

— Nu spune asta.

— De ce nu? E-adevărat, nu-i așa?

— Nu.

— Atunci dovedește-mi că mă înșel, Alex.

— Nu pot.

Cât aș dori să-i spun altceva. Trebuie s-o fac să înțeleagă că lucrurile vor fi mereu la fel. Mereu va trebui s-o părăsesc pentru Blood. Fata asta albă care iubește atât de intens, din toată inima și cu tot sufletul, e ca un drog care dă dependență.

— Îmi pare rău, rostesc după ce-mi trag blugii pe mine.

Ce ar mai fi de zis?

Își ferește ochii și pășește spre ieșirea din garaj ca un robot.

Aud niște roți scrâșnind și simțurile mele intră în alertă. O mașină se îndreaptă spre noi... Mazda RX-7 a lui Lucky?

Nu miroase a bine.

— Urcă-te în mașină, îi ordon lui Brittany.

Dar e prea târziu. Mazda lui Lucky, plină de tipi din Blood, oprește în scârțâit de roți în fața noastră.

— No lo puedo creer, ganaste la apuesta, strigă Lucky pe geam.

Încerc să mă proptesc în față și s-o ascund pe Brittany în spatele meu, dar e inutil. E clar ca bună ziua că-i văd cu toții picioarele goale ieșind din haină.

— Ce-a spus? mă-ntreabă ea.

Îmi vine să-mi scot pantalonii și să i-i dau ei. Dacă Brittany află de pariu, va crede că din cauza asta m-am culcat cu ea. Trebuie s-o scot de-aici urgent.

— Nimic. Spune prostii, îi răspund. Urcă-te în mașină. Că dacă nu, te-mping eu cu forța.

Aud scârțâitul portierei mașinii lui Lucky în momentul când Brittany o deschide pe-a ei.

— Nu te supăra pe Paco, zice ea strecurându-se pe scaunul șoferului.

Ce vrea să spună?

— Du-te, îi spun, nemaivând timp s-o-ntreb. Vorbim mai încolo.

Demarează.

La naiba, omule, zice Lucky privind admirativ spatele BMW-ului ei. Am venit să mă conving că Enrique nu m-a păcălit. I-ai tras-o lui Brittany Ellis, nu-i așa? Ai filmat-o?

Răspund lovindu-l năprasnic în vintre și făcându-l să cadă-n genunchi. Încalec pe motocicletă și ambalez motorul. Văd Camry-ul lui Enrique și opresc alături.

— Ascultă, Alejo, zice Enrique dând geamul jos. Lo siento mucho...

— Demisionez, îl întrerup, după care îi arunc cheile de la atelier și pornesc.

În drum spre casă, mă gândesc la Brittany și la ce mult înseamnă ea pentru mine.

Și, dintr-odată, îmi vine o idee.

N-o să mai fac tranzacția cu droguri.

Acum înțeleg toate chestiile alea muieresti siropoase de care obișnuiam să râd. Pentru c-acum eu sunt tâmpitul dispus să riște totul pentru o fată. Estoy enamorado... Sunt îndrăgostit.

Naiba să-i ia pe cei din Blood. Pot să-mi protejiez familia fiind în primul rând cinstit față de mine însumi. Brittany avea dreptate. Viața mea e prea importantă ca să renunț la ea pentru o afacere cu droguri. Adevărul e că îmi doresc să merg la facultate și să fac ceva bun în viață.

Nu sunt la fel ca tata. Tata a fost un om slab, care a ales calea ușoară. În timp ce eu voi accepta provocarea, voi încerca să ies din Blood, indiferent de riscuri. Și dacă voi supraviețui, o să mă-ntorc la Brittany un om liber. Lo juro!

Nu sunt traficant. Știu că-l las baltă pe Hector, dar motivele care m-au făcut să intru în bandă au fost acelea de a-mi proteja comunitatea și familia, nu de a mă implica în afaceri cu droguri. De când au devenit afacerile cu droguri o necesitate?

După ce poliția m-a tras pe dreapta, toate au luat-o razna. Am fost arestat, pe urmă Hector m-a scos pe cauțiune.

Imediat cum am început să-i întreb pe ceilalți GA despre noaptea când a murit tata, Hector și cu mama au avut o discuție încinsă. Și ea era plină de vânătași. După care Hector m-a tot pisat cu tranzacția asta cu droguri.

Paco a încercat să mă avertizeze; era convins că e ceva în neregulă.

Îmi scormonesc creierul și piesele încep încet să se adune laolaltă. Dios, să fi fost adevărul dintotdeauna drept în fața mea și eu nu-l văzusem? O singură persoană-mi poate spune ce s-a petrecut în noaptea când a murit tata.

Dau buzna în casă și dau de mi'ama în camera ei.

— Știi cine l-a ucis pe papa.

— Alejandro, renunță.

— A fost cineva din Blood, nu-i așa? La nuntă, ai discutat cu Hector despre asta. El știe cine a făcut-o. Și știi și tu.

Lacrimile încep să-i curgă din ochi.

— Alejandro, te previn încă o dată. Renunță.

— Cine a fost? o-ntreb, fără să-i iau în seamă rugămintea.

Își ferește privirea.

— Spune-mi! țip din toate puterile.

O văd cum se cutremură.

De-atâta timp, tot ce-am dorit a fost să îi alin durerea, fără să-mi treacă vreodată prin cap s-o-ntreb ce știe despre uciderea tatei. Sau poate că n-am vrut să aflu pentru că m-am temut de adevăr. Dar acum trebuie să știu.

Respiră încet și sacadat, ducându-și mâna la gură.

— Hector... Hector a fost.

M-afund în adevărul abia descoperit și groaza, șocul și durerea mă cuprind precum un foc mistuitor. Mama se uită în sus spre mine cu ochi triști.

— N-am vrut decât să te protejez pe tine și pe frații tăi. Asta e tot. Tatăl vostru a vrut să iasă din Blood și pentru asta a fost ucis. Iar Hector a vrut să-i iei tu locul. M-a amenințat, Alejandro, mi-a spus că dacă nu te înrolezi, toată familia va sfârși ca tatăl vostru...

Nu mai vreau s-aud nimic. Hector mi-a întins o cursă și a pus să fiu arestat, ca să-i rămân dator. Și a aranjat tranzacția cu droguri, mințindu-mă că o să fie un pas înainte în ierarhia bandei, când de fapt nu era decât o înscenare. Probabil bănuise că îmi va dezvălui cineva curând adevărul. Mă grăbesc s-ajung la comoda din dormitor, concentrându-mă pe ceea ce am de făcut mai departe — să îl înfrunt pe ucigașul tatei.

Pistolul a dispărut.

— Ai umblat în sertarul meu? mârâi la Carlos, așezat pe canapeaua din camera de zi, și îl înșfac de guler.

— Nu, Alex, zice Carlos. Créeme! Paco a trecut pe-aici mai devreme și a intrat în dormitor, dar a zis că nu vrea decât să împrumute o jachetă de la tine.

Paco mi-a luat arma. Ar fi trebuit să ghicesc. Dar cum de știa că n-o să fiu acasă ca să-l prind?

Brittany.

Brittany mi-a distras deliberat atenția în seara asta. Și, înainte de-a pleca, mi-a spus să nu mă supăr pe Paco. Amândoi au încercat să mă protejeze, pentru că eu eram prea prost și laș ca să am singur grijă de mine și să înfrunt realitatea, care ar fi trebuit să-mi sară-n ochi.

În urechi îmi răsună cuvintele rostite de Brittany înainte de a se urca în mașină. Nu te supăra pe Paco.

— Intru ca o furtună în dormitorul mamei.

Dacă nu mă-ntorc până la miezul nopții, să pleci imediat cu Carlos și Luis în Mexic, îi spun.

— Dar, Alejandro...

M-așez pe marginea patului.

— Mamă, Carlos și Luis sunt în pericol. Ajută-i să nu aibă soarta mea. Te rog.

— Alex, nu vorbi așa. Tatăl vostru obișnuia să vorbească așa.

Sunt la fel ca papa, îmi vine să spun, și fac aceleași greșeli ca el. Greșeli pe care nu vreau să le

repete și frații mei.

— Promite-mi. Trebuie să-mi promiți. Vorbesc foarte serios.

Lacrimile îi curg acum șiroaie pe față. Mă sărută pe obraji și mă îmbrățișează strâns.

— Promit... promit.

Sar pe Julio și sun pe cineva la care n-aș fi crezut niciodată că voi apela pentru un sfat — Gary Frankel. Iar el mă-ndeamnă să fac ceva ce nu crezusem niciodată că voi face — să sun la poliție și să le povestesc ce se întâmplă.

53 Brittany

De cinci minute stau pe aleea care duce la casa Sierrei. E incredibil, am făcut dragoste cu Alex. Nu regret nicio clipă, dar tot nu-mi vine să cred.

În seara asta am sesizat disperarea lui Alex, deși s-a purtat ca și cum voia să-mi demonstreze ceva prin gesturi, nu prin vorbe. Sunt furioasă pe mine pentru că m-am emoționat așa de tare, dar nu m-am putut stăpâni. Lacrimile care mi-au țâșnit din ochi erau lacrimi de bucurie, de fericire, de iubire. Iar când o lacrimă s-a furișat din ochii lui Alex, am șters-o cu o sărutare... Aș fi vrut să pot păstra lacrima aceea pentru totdeauna, pentru că a fost pentru prima oară când Alex m-a lăsat să-l văd așa cum e. Alex nu plânge de obicei, nu-i place să-și arate sentimentele.

Seara asta a însemnat pentru el o schimbare, fie că vrea sau nu să recunoască.

Și eu m-am schimbat.

Intru în casă la Sierra. Sierra e așezată pe canapeaua din camera de zi. Și vizavi de ea stau părinții mei.

— Pare o intervenție, spun.

— Nu-i o intervenție, Brit, zice Sierra. Doar o discuție.

— De ce?

— Nu-i clar de ce? spune tata. Ai plecat de-acasă.

Stau în picioare în fața mamei și a tatei, întrebându-mă cum de-am ajuns aici. Mama e îmbrăcată într-un costum negru cu pantaloni și are părul strâns într-un coc, de parc-ar fi la o înmormântare. Tata poartă blugi și o bluză de trening și are ochii înroșiți. E clar, n-a dormit toată noaptea. Poate că nici mama n-a dormit, dar n-ar lăsa niciodată să se vadă asta. Mai degrabă și-ar turna picături Visine în ochi ca să-și ascundă oboseala.

— Nu mai pot juca rolul de fiică perfectă. Nu sunt perfectă, rostesc liniștită, pe un ton egal. Puteți accepta asta?

Tata se încruntă, ca și cum ar încerca din greu să își păstreze calmul.

— Nu vrem să fii perfectă. Patricia, explică-i tu.

Mama clatină din cap, de parcă n-ar pricepe de ce fac atâta caz.

— Brit trebuie să termini odată cu chestia asta. Nu te mai îmbufna, nu te mai răzvrăti și nu mai fi atât de egoistă. Tatăl tău și cu mine nu vrem să fii perfectă. Vrem doar să-ți dai toată silința să fii cât mai bună.

— Pentru că Shelley, oricât ar încerca, nu se poate ridica la înălțimea așteptărilor voastre?

— N-are niciun rost s-o aduci pe Shelley în discuție. N-are nimic de-a face cu asta și nu e corect din partea, zice tata.

— De ce să n-o aduc? Pentru că totul se-nvârte de fapt în jurul lui Shelley.

Mă simt învinsă; oricâte vorbe aș rosti încercând să le explic, tot nu aș reuși să mă fac înțeleasă. Mă trântesc pe unul dintre scaunele elegante, tapițate cu pluș, din fața lor.

Și, ca să știți și voi, nu am fugit de-acasă. Locuiesc la cea mai bună prietenă a mea.

Mama îndepărtează o scamă de pe pantaloni.

— Slavă Domnului pentru Sierra. Ea ne-a ținut la curent cu ce se întâmplă, ne-a dat zilnic raportul.

Mă uit la prietena mea cea mai bună, în continuare așezată într-un colț, martor al crizei din familia Ellis. Sierra își ridică mâinile în aer, recunoscându-se vinovată, și se îndreaptă spre ușă pentru a oferi

bomboane unor copii întârziați, veniți cu „ne dați ori nu ne dați”, care tocmai au sunat la ușă.

Mama stă pe marginea canapelei și își îndreaptă umerii.

— Ce-ar trebui să facem ca să te convingem să te-ntorci acasă?

Vreau atâtea de la părinții mei, probabil mai mult decât ar fi vreodată capabili să-mi ofere.

— Nu știu.

Tata își duce mâna la frunte, ca și cum l-ar durea capul.

— E așa de rău acasă?

— Mda. Adică nu rău. Ci stresant. Mamă, tu mă scoți din minți. Și tată, tu vii și pleci de-acasă de parc-ai fi la hotel și detest chestia asta. Nu suntem decât niște străini care trăiesc în aceeași casă. Vă iubesc pe amândoi, dar nu vreau întotdeauna „să-mi dau toată silința să fiu cât mai bună”. Vreau să fiu liberă să iau decizii și să învăț din propriile greșeli, fără să mă tem să le fac, fără să mă simt vinovată sau să-mi fac griji că nu corespund standardelor voastre, spun înghițindu-mi lacrimile. Nu vreau să vă dezamăgesc. Știu că Shelley nu poate fi ca mine. Îmi pare rău... vă rog, n-o trimiteți la azil din cauza mea.

Tata îngenunchează lângă mine.

— Brit, n-ai de ce să-ți pară rău. N-o trimitem din cauza ta. Dizabilitatea lui Shelley nu-i vina ta. Nu-i vina nimănui.

Mama stă nemișcată și tace, holbându-se ca în transă la perete.

— E vina mea, zice.

Ne-ntoarcem cu toții cu fața spre ea; sunt ultimele cuvinte la care ne-am fi așteptat din partea ei.

— Patricia? spune tata, încercând s-o facă atentă.

— Ce tot spui, mamă? o-ntreb.

Privește drept înainte.

— În toți anii ăștia n-am făcut decât să mă învinovățesc.

— Patricia, n-a fost vina ta.

— După ce-am născut-o pe Shelley, o duceam la terenul de joacă, rostește mama încet, ca și cum ar vorbi cu ea însăși. Recunosc, le invidiam pe celelalte mame, cele cu copii normali, care-și puteau ține capul sus și puteau apuca lucrurile cu mâinile. De cele mai multe ori, se uitau la noi cu milă. Uram chestia asta. Și am făcut o obsesie, mă tot gândeam c-aș fi putut să-mpiedic handicapul dac-aș fi mâncat mai multe legume, dac-aș fi făcut mai multă mișcare... M-am învinovățit mereu, chiar dacă tatăl tău îmi tot spunea că n-a fost vina mea.

Se uită la mine și zâmbește visătoare.

— Și pe urmă ai venit tu pe lume. Prințesa mea blondă cu ochi albaștri.

— Mamă, eu nu sunt prințesă și Shelley nu trebuie compătimită. N-o să ies întotdeauna cu tipii cu care ai vrea tu să ies. N-o să mă-mbrac întotdeauna așa cum vrei tu să mă-mbrac și fii sigură că nici n-o să mă port mereu așa cum ai vrea. Iar Shelley n-o să se ridice niciodată la înălțimea așteptărilor tale.

— Da, știu.

— O să accepți vreodată treaba asta?

— Probabil că nu.

— Ești așa critică din fire. Doamne, aș face orice ca să nu mai dai vina pe mine pentru tot ce nu e-n regulă. Ca să mă iei așa cum sunt și să mă iubești. Ca s-o iubești pe Shelley așa cum e. Nu te mai concentra pe lucrurile rele, viața-i prea scurtă.

— Nu vrei să-mi fac griji pentru tine pentru că ieși cu un băiat care e-ntr-o bandă de cartier? mă-ntreabă.

— Nu. Da. Of, nu știu. Dacă n-aș fi știut c-o să mă judeci, ți-aș fi mărturisit totul. Dacă l-ai cunoaște... ți-ai da seama că e cu muuult mai bun decât pare la prima vedere. Dacă vrei să mă furișez din casă ca să mă întâlnesc cu el, să știi că o s-o fac.

— E membru al unei bande, zice mama pe un ton sec.

— Îl cheamă Alex.

Tata se lasă pe spate.

— OK, acum știm cum îl cheamă, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că e-ntr-o bandă, Brit.

— Nu, dar e un pas în direcția bună. Ce preferați, să fiu sinceră cu voi sau să vă mint?

Ne ia o oră să ajungem la o concluzie. Mama promite să nu mai stea pe capul meu. Și tata să vină acasă de la serviciu înainte de ora șase de două ori pe săptămână.

Iar eu accept să îl invit pe Alex acasă, ca ei să îl cunoască. Și să le spun unde mă duc și cu cine. Nu mi-au promis c-o să-i aprobe sau îi vor plăcea pe băieții cu care o să ies, dar e, oricum, un început. Vreau să încerc să fac lucrurile așa cum trebuie, pentru că a aduna piesele laolaltă este cu mult mai bine decât să le las așa cum sunt acum.

54

Alex

Tranzacția ar urma să se facă în rezervația din Pădurea Busse.

Parcarea și zona de dincolo de ea sunt cufundate-n beznă și numai luna nouă luminează locul. E pustiu, cu excepția unei berline albastre, cu farurile aprinse. Intru în pădure și zăresc o siluetă întunecată căzută la pământ.

Alerg spre ea, cuprins de groază. Mă apropiu și-mi recunosc jacheta. E ca și cum mi-aș vedea moartea cu ochii.

Îngenunchez la pământ și întorc încet trupul cu fața în sus.

Paco.

— Rahat! strig, simțind sângele cald umplându-mi mâinile.

Ochii lui Paco sunt sticloși, dar își mișcă încet mâna și mă prinde de braț.

— Am încurcat-o.

Îi iau capul și-l așez pe coapsa mea.

— Ți-am spus să nu te mai bagi în viața mea. Să nu mori, să nu te prind că mori, spun înecându-mă. Fir-ar al dracului, sângerezi tare.

Un fir de sânge roșu aprins îi țâșnește din gură.

— Mi-e frică, șoptește, apoi se cutremură de durere.

— Nu mă părăsi. Rezistă, ai să vezi că totul va fi bine.

Îl țin strâns, conștient că-l mint. Prietenul meu cel mai bun e pe moarte. Nu există cale de întoarcere. Îi simt durerea de parc-ar fi a mea.

— Ia uite-l pe falsul Alex, amicul lui, și pe adevăratul Alex. Ce mai noapte de Halloween, este?

Mă-ntorc la auzul vocii lui Hector.

— Păcat că nu mi-am dat seama că l-am împușcat pe Paco, spune el. Omule, voi doi arătați așa de diferit la lumina zilei. Cred c-ar trebui să-mi fac un control la ochi.

Își îndreaptă arma spre mine.

Nu sunt înspăimântat. Ci furios. Și vreau răspunsuri.

— De ce-ai făcut asta?

— Dacă tot ai întreat, află că e vina lui taică-tău. A vrut să iasă din Blood. Însă din Blood n-ai cum să scapi, Alex. Tatăl tău era omul nostru cel mai bun. A încercat să iasă chiar înainte de-a muri. Tranzacția cu droguri era încercarea prin care trebuia să treacă. O încercare tată-fiu. Dacă amândoi scăpați cu viață, câștiga, râde Hector, un gălgâit care îmi zgârie urechile. Nenorocitul n-a avut nicio șansă. Iar tu semeni prea mult cu bătrânu'. M-am gândit să te-antrenez ca să-i iei locul, ca traficant de droguri și de arme. Dar nu, semeni prea mult cu el. Ești un ratat... un rajado!

Mă uit în jos spre Paco. Abia dacă respiră și aerul îi iese cu greu din plămâni. Privindu-i pieptul pătat de sânge, gaura din ce în ce mai roșie, îmi amintesc de papa. De data asta însă, nu mai am șase ani. Și totul mi-e clar acum ca lumina zilei.

Pentru o clipă, privirea mea se întâlnește, intens, cu cea a lui Paco.

— Latino Blood ne-a trădat pe amândoi, omule, sunt ultimele cuvinte rostite de Paco, înainte ca ochii să-i devină sticloși și trupul să-i cadă, inert, în brațele mele.

— Lasă-l, Alex. E mort. La fel ca bătrânu' tău. Ridică-te cu fața la mine! urlă Hector, fluturându-și arma ca un nebun.

Așez încet trupul lipsit de viață al lui Paco pe pământ și mă ridic, gata de luptă.

— Pune-ți mâinile pe cap, la vedere. Știi, Alex, când l-am ucis pe el viejo, ai țipat ca un escuincle, ca un copil. Ai plâns în brațele mele, omul care îți omorâse tatăl. Ironia sorții, nu?

N-aveam decât șase ani. Dac-aș fi știut că Hector era ucigașul, n-aș fi intrat în veci în Blood.

— De ce, Hector? De ce l-ai omorât?

— Băiete, n-o să te-nveți minte niciodată. Tu papa se credea mai bun decât mine. Iar eu i-am demonstrat că se-nșela, înțelege? S-a lăudat că sudul Fairfieldului era oleacă mai bun după ce s-a construit liceul în partea bogată a orașului. Și că în Fairfield nu mai existau bande. Iar eu am schimbat asta, Alex. I-am făcut pe tipii mei să intre în fiecare casă în parte și să se-asigure că-i a mea. A fost o chestie gen totul sau nimic. Și uite-așa, băiete, am devenit el jefe.

— Ești nebun.

— Nebun, geniu, e același lucru, zice Hector împungându-mă cu arma. Așază-te-n genunchi. Cred că ăsta-i un loc tocmai bun ca să mori. Chiar aici, în pădure, ca un animal. Vrei să mori ca un animal, Alex?

— Tu ești animalul, nemernicule. Ai putea măcar să mă privești în ochi când mă împuști, așa cum ai făcut cu tata.

Hector îmi dă ocol. Acum e momentul. Îl înșfac de încheietura mâinii și îl împing în jos, la pământ. Hector înjură și se ridică iute în picioare, cu arma în mână. Profit de dezorientarea lui și-l lovesc cu piciorul în coapsă. Se răsuțește pe călcâie și mă pocnește cu patul armei în tâmplă. Cad în genunchi, blestemându-mă că nu sunt invincibil.

Gândul la mi papa și la Paco îmi dă tăria de a riposta, deși văd totul ca prin ceață. Îmi dau însă seama că Hector încearcă să-și ia o poziție bună pentru a mă doborî cu arma.

Îl lovesc din nou și mă ridic împleticindu-mă în picioare. Glock-ul lui Hector e îndreptat direct spre pieptul meu.

— Poliția din Arlington Heights! Aruncați armele și ridicați mâinile!

Prin desișul pădurii și ceața de pe ochi, abia dacă zăresc luminile roșii și albastre care clipeșc în depărtare.

Ridic mâinile.

— Lasă arma, Hector. Jocul s-a terminat.

Hector îți ține arma strâns, îndreptată în continuare spre pieptul meu.

— Pune arma jos! strigă polițiștii. Acum!

Hector se uită la ei cu ochi sălbatici. Îi simt furia de la cei cinci pași care ne despart.

Știu c-o s-o facă. Es un cabron.

Va apăsa pe trăgaci.

— Te-nșeli, Alex, zice. Jocul abia a început.

Totul se întâmplă repede. Aud împușcăturile și fac un pas în dreapta.

Poc! Poc! Poc!

Mă clatin în față. Sunt rănit. Glonțul mă arde pe piele, de parcă ar fi turnat cineva sos iute pe el.

Pe urmă, totul se întunecă în jur.

55

Brittany

E cinci dimineața și soneria telefonului mobil mă trezește din somn. E Isabel. Probabil vrea să-mi ceară sfatul în legătură cu Paco.

— Știi cât e ceasul? răspund.

— E mort, Brittany. E dus.

— Cine? spun înnebunită.

— Paco. Și... nu știu dac-am făcut bine că te-am sunat, dar tot aflai... și Alex a fost acolo și...

Degetele mi se încordează pe mobil.

— Unde-i Alex? E bine? Spune-mi, te rog, că e bine. Te implor, Isa.

— A fost împușcat.

Preț de o clipă, stau și aștept s-adauge cuvintele alea înspăimântătoare. Că e mort. Dar nu o face.

— E în operație. La Spitalul Lakeshore.

Înainte s-apuce să termine propoziția, îmi smulg pijama și-mi arunc pe mine niște haine. Înșfac cheile de la mașină și ies pe ușă, cu telefonul încă lipit de ureche, în timp ce Isabel îmi relatează toate detaliile pe care le cunoaște.

Ceva rău s-a întâmplat cu tranzacția de droguri și Hector și Paco sunt morți. Alex a fost împușcat și e operat. Mai mult nu știe.

— Doamne, Doamne, Doamne, repet tot drumul spre spital, după ce închid telefonul.

După seara trecută, petrecută cu Alex, fusesem convinsă că mă alesese pe mine în defavoarea afacerii cu droguri. Poate că mi-a trădat dragostea, dar eu nu am de gând s-o fac.

Plâng în hohote. Ieri, Paco mi-a promis că-l va împiedica pe Alex să facă tranzacția cu droguri, dar... Doamne, Dumnezeu, Paco îi luase locul lui Alex și sfârșise prin a fi ucis. Bietul Paco, dragul de el.

Încerc să îmi alung din minte imaginea lui Alex nesupraviețuind operației. Pentru c-o parte din mine ar muri odată cu el.

O întreb pe femeia de la recepția spitalului unde ar trebui să mă interesez de soarta lui Alex.

Îmi cere să-i silabisesc numele, apoi îl tastează. Sunetul degetelor ei lovind tastele mă scoate din minți. Se mișcă așa de încet, încât îmi vine să o prind de umeri și s-o zgâlțâi, ca să se grăbească.

Se uită la mine curioasă.

— Sunteți rude?

— Da.

— În ce fel?

— Sunt sora lui.

Clatină neîncrezătoare din cap și ridică din umeri.

— Alejandro Fuentes a fost adus la spital cu o rană cauzată de o armă de foc.

— O să fie bine, nu-i așa? strig.

Femeia apasă din nou pe tastatură.

— Se pare că a fost în operație toată noaptea, domnișoară Fuentes. Sala de așteptare este cea portocalie, din capătul coridorului din dreapta. După terminarea intervenției, doctorii vă vor informa asupra prognosticului fratelui dumneavoastră.

M-agăț de birou.

— Mulțumesc.

În sala de așteptare, încremenesc la vederea mamei și a celor doi frați ai lui Alex, înghesuți unul într-altul într-un colț, stând pe scaunele de spital de culoare portocalie. Mama lui e cea care-și ridică prima privirea. Are ochii roșii și lacrimile îi șiroiesc pe obraji.

Îmi duc mâna la gură și nu reușesc să-mi stăpânesc un hohot. Am ochii umezi de lacrimi și o văd ca prin ceață pe doamna Fuentes deschizându-și brațele spre mine.

Copleșită de emoție, alerg s-o-mbrățișez.

I-a tresărit mâna.

Îmi ridic capul de pe patul de spital. Am stat toată noaptea lângă Alex, așteptând să se trezească. Nici mama și frații lui n-au ieșit o clipă din salon.

Doctorul ne-a spus că ar putea trece ore până să-și recapete cunoștința.

Umezesc în chiuvetă un prosop de hârtie din dotarea spitalului și îi șterg fruntea. Am repetat gestul ăsta de nenumărate ori azi-noapte, în timp ce el se zvârcolea, transpirând în somn.

Își flutură genele. Se forțează să deschidă ochii, luptând cu sedativele.

— Unde sunt?

Are vocea răgușită și slabă.

— Ești la spital, îi răspunde mama lui, grăbindu-se să se apropie de pat.

— Ai fost împușcat, zice îngrozit Carlos.

Sprâncenele lui Alex se împreunează. E complet derutat.

— Paco..., zice ridicând glasul.

— Nu te gânde la asta acum, spun, încercând, fără prea mare succes, să-mi stăpânesc emoția.

Trebuie să fiu puternică, de dragul lui, și să nu-l las la greu.

Am impresia că vrea să mă prindă de mână, dar o expresie de durere îi cuprinde fața și își retrage palma. Am atâtea lucruri să-i spun, încât mi-aș dori să am o zi în care să putem lua totul de la capăt și să schimbăm trecutul. Și să-i fi putut salva pe Paco și Alex de soarta lor.

Se uită la mine amețit și cu ochii în continuare sticloși și mă întreabă:

— De ce ești aici?

Mama lui îl mângâie pe braț, încercând să îl aline.

— Brittany a stat aici toată noaptea, Alex. E îngrijorată din pricina ta.

— Lăsați-mă să vorbesc singur cu ea, cere el cu glas slab.

Mama și frații lui ies din salon, oferindu-ne intimitate.

Când rămânem singuri, își schimbă poziția în pat, strâmbându-se de durere. După care se uită încruntat la mine.

— Vreau să pleci de-aici

— Nu vrei asta, spun, căutându-i mâna.

Nu, nu vorbește serios.

Își smucește mâna, de parcă atingerea mea l-ar fi ars.

— Ba da.

Își întoarce fața și privirea i se fixează pe podea. Înghite și își drege glasul.

— Te-am regulat din cauza unui pariu, Brittany, zice încet, dar vorbele îi ies din gură limpezi precum cristalul. N-a însemnat nimic pentru mine. Tu nu însemni nimic pentru mine.

Când vorbele lui dureroase îmi pătrund în minte, fac un pas în spate.

— Nu, nu se poate, murmur.

— Chestia asta... cu mine și cu tine... n-a fost decât un joc. Am făcut un pariu cu Lucky, pe Mazda lui RX-7, c-o să te reglez până de Ziua Recunoștinței.

Mă cutremur când îl aud rostind cuvântul „regulat”. Dacă ar fi spus că am făcut sex în loc de dragoste, aș fi simțit un gust amar. Dar „regulat” îmi întoarce stomacul pe dos. Îmi țin brațele inerte pe lângă corp. Îmi vine să-i îndes vorbele înapoi pe gât.

— Minți.

Își întoarce privirea de la podea spre mine. Doamne, ochii lui sunt goi. Și duri ca oțelul, la fel cum sunt și cuvintele lui.

— Ești penibilă dacă-ți închipui că între noi a fost ceva real.

Scutur violent din cap.

— Alex, nu mă jigni. Nu. Nu acum.

Buzele îmi tremură în timp ce îl implor cu un „Te rog” tăcut. Nu răspunde și mai fac un pas în spate, aproape împiedicându-mă și gândindu-mă la mine, la cine sunt eu cu adevărat, la acea persoană pe care numai Alex o cunoaște. Îi spun, într-o șoaptă demnă de milă:

— Am avut încredere în tine.

— Greșeala ta, nu a mea.

Își duce mâna la umărul stâng și se strâmbă de durere, în timp ce-un grup de prieteni intră, unul după altul, în salon. Se-adună-n jurul lui, cu vorbe de compătimire și simpatie, iar eu rămân încremenită într-un colț, complet nebăgată în seamă.

— Tot ce-ai făcut a fost din cauza pariului? îl întreb tare, ca să acopăr zgomotul.

Grupul de șase se holbează la mine. Chiar și Alex. Isabel face un pas spre mine, dar o opresc ridicând brațul.

— E-adevărat? A pus Alex pariu c-o să facă sex cu mine? întreb.

Încă nu-mi vine să cred. Nu, imposibil.

Toți ochii se întorc spre el, iar el mă fixează cu privirea.

— Spuneți-i, le ordonă.

Un tip pe nume Sam își ia inima-n dinți, ridicându-și capul.

— Mda, e adevărat. Alex a câștigat Mazda lui Lucky.

Merg cu spatele spre ușă, încercând să-mi țin capul sus. O expresie rece și distantă se instalează pe

fața lui Alex.

Spun cu voce gătuită:

— Felicitări, Alex. Ai câștigat. Sper să îți placă noua ta mașină.

Pun mâna pe clanță și privirea de oțel a lui Alex se transformă într-una de ușurare. Ies calmă pe ușă. Pe coridor, o aud pe Isabel venind după mine, dar o iau la fugă, departe de ea, de spital și de Alex. Din nefericire, nu pot să fug și de inima mea. Care mă doare. Și știu că de acum înainte n-o să mai fiu aceeași.

56 Alex

Sunt în spital de-o săptămână. Urăsc asistentele, doctorii, acele, analizele... și mai ales halatele de spital. Pe măsură ce șederea mea aici se prelungește, devin tot mai arțăgos. OK, probabil că n-ar fi trebuit s-o înjur pe asistenta care mi-a scos cateterul. Dar starea ei de bună dispoziție m-a enervat cumplit.

Nu vreau să văd pe nimeni. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. E mai bine să fie cât mai puțini oameni implicați în viața mea. Am alungat-o pe Brittany și am simțit că mor când am rănit-o. Dar n-am avut încotro. Cu cât se apropia mai mult de mine, cu atât creștea pericolul pentru ea. Nu puteam să las ceea ce i s-a întâmplat lui Paco să i se întâmple și fetei pe care...

Nu te mai gândi la ea, îmi spun.

Oamenii la care țin pier, e simplu ca bună ziua. Tata. Și acum Paco. Am fost un idiot când mi-am închipuit că pot să am ce-mi doresc.

Aud o bătaie în ușă și țip:

— Pleacă!

— Bătăile devin mai insistente.

Lăsați-mă dracului în pace!

Ușa se întredeschide și-arunc cu o ceașcă în ea. Care nu lovește vreun angajat al spitalului, ci pe doamna P., drept în piept.

— Rahat. Ce căutați aici? spun.

Doamna P. și-a luat ochelari noi, încrustați cu pietre de zirconiu.

— Nu așa mă așteptam să mă întâmpini, Alex, zice. Știi, aș putea să-ți dau o detenție pentru că înjuri.

Mă-ntorc pe-o parte ca să nu trebuiască să mă uit la ea.

— Ați venit ca să-mi dați un bilet de detenție? Pentru că dacă-i așa, v-ați ostenit de pomană. Nu mă mai întorc la școală. Mersi de vizită. Și-mi pare rău că va dura așa puțin.

— Nu plec nicăieri până nu asculți tot ce am de spus.

Doamne, nu. Orice, numai predicile ei nu. Apăs soneria de apel al asistentelor.

— Te putem ajuta cu ceva, Alex ? se aude o voce în difuzor.

— Sunt torturat.

— Poftim?

Doamna P. se apropie și-mi smulge aparatul din mână.

— Glumește. Scuze de deranj.

Așază deliberat receptorul pe noptieră, ca să nu ajung la el.

— Nu-ți dau pastile care să te-nvesească în locul ăsta?

— Nu vreau să fiu vesel.

Doamna P. se apleacă în față și bretonul ei, tăiat drept, îi mătură partea de sus a ochelarilor.

— Alex, îmi pare rău pentru Paco. Nu mi-a fost elev, dar știu că erați foarte apropiați.

Mă uit pe geam, ca să-i evit privirea. Nu vreau să vorbesc despre Paco. Nu vreau să vorbesc despre nimic.

— De ce-ați venit aici?

Ți-am adus temele, ca să nu rămâi în urmă până te-ntorci la școală.

— Nu mă întorc. V-am mai spus. Renunț la școală. Asta n-ar trebui să vă surprindă prea tare, doamnă P., doar sunt membru al unei bande, sper că n-ați uitat.

Ocolește patul și-și face apariția în raza mea vizuală.

— Atunci presupun că m-am înșelat în privința ta. Aș fi pariat că ești genul care iese din tipare.

— Mda, poate înainte ca prietenul meu să fie împușcat, în locul meu.

Mă uit la manualul de chimie pe care-l ține în mână. Și care îmi amintește de ceea ce a fost cândva și nu se va putea repeta niciodată.

— Fir-ar să fie, nu ar fi trebuit să moară! urlu.

Doamna P. nu se clintește.

— Da, dar tu n-ai murit. Crezi că-i faci o favoare lui Paco renunțând la școală? Ce-ar fi să consideri ceea ce-a făcut el un dar pentru tine, și nu un blestem, Alex? Paco nu se mai întoarce. În timp ce tu poți.

Așază manualul de chimie pe pervazul ferestrei.

— De când predau, mi-au murit mai mulți elevi decât aș fi crezut vreodată. Soțul meu mă îndeamnă să plec de la Fairfield și să mă duc la o școală normală, fără membri ai unor bande care sfârșesc prin a muri sau a deveni traficanți de droguri.

Stă pe marginea patului și se uită în jos, spre mâinile pe care și le ține în poală.

— Am rămas la Fairfield pentru că sper să schimb ceva, să fiu un model pentru elevi. Dr. Aguirre crede că poate crea o punte de legătură și eu cred la fel. Dacă-aș putea schimba viața unui singur elev, atunci...

Ați putea schimba lumea? intervin.

— Poate.

— Nu, n-aveți cum. Lumea-i așa cum este.

Se uită la mine fără să se dea bătută.

— Of, Alex, nici nu știi cât de mult te înșeli. Lumea e așa cum ți-o faci. Dacă nu crezi că poți schimba lumea, n-ai decât să mergi pe calea deja deschisă. Există însă și alte căi, dar mai greu de străbătut. Să schimbi lumea nu-i un lucru ușor, dar eu o să continui să încerc. Tu nu?

— Nu.

— E alegerea ta. Eu tot o să încerc.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Nu vrei să afli ce mai face partenera ta de chimie?

Clatin din cap.

— Nu. Nu-mi pasă.

Cuvintele aproape că-mi rămân în gât.

Oftează, frustrată, apoi se duce spre fereastră și ia manualul de chimie de pe pervaz.

— Să-l iau cu mine sau să ți-l las?

Nu răspund.

Pune cartea înapoi pe pervaz și se îndreaptă spre ușă.

— Îmi pare rău că n-am ales biologia în locul chimiei, spun în timp ce deschide ușa.

Îmi face conspirativ cu ochiul.

— Ba nu. Și, ca să știi, dr. Aguirre o să te viziteze astăzi, mai încolo. Te sfătuiesc să nu arunci cu lucruri în el când o să deschidă ușa.

Când am ieșit din spital, după două săptămâni, mama ne-a luat în Mexic. O lună mai târziu, mi-am găsit o slujbă de valet la un hotel din San Miguel de Allende, lângă casă. Un hotel drăguț, cu pereți zugrăviți în alb și cu mai multe coloane care flancau intrarea. Ori de câte ori era nevoie, făceam și pe interpretul, engleza mea fiind mai bună decât cea a majorității celorlalți angajați. După program, când ieșeam cu băieții, ei încercau să-mi facă lipeala cu fete mexicane. Fete frumoase, sexy și foarte pricepute să excite un tip. Dar care nu erau Brittany.

Trebuia să mi-o scot din cap. Și cât mai repede.

Am încercat. Într-o noapte, am fost invitat în camera unei americance. La început, am crezut că sexul cu o blondă avea să-mi ștergă din minte acea noapte petrecută cu Brittany. Dar când a fost s-o

fac, am rămas împietrit.

Și mi-am dat seama că Brittany îmi ruinase orice șansă de a fi cu o altă femeie.

Nu din cauza chipului lui Brittany, nici a zâmbetului, nici măcar din cauza ochilor ei. Toate chestiile astea de suprafață o făceau să fie considerată frumoasă, însă lucrurile mai profunde erau cele care o diferențiau. Felul blând în care își ștergea sora pe față, seriozitatea cu care trata orele de chimie, modul în care își arătase iubirea, deși știa foarte bine cine și ce eram. Eram pe cale de a încheia o tranzacție cu droguri, tot ce ura mai mult pe lumea asta, și cu toate astea continuase să mă iubească.

Așa că acum, la trei luni după ce fusesem împușcat, m-am întors în Fairfield, gata să înfrunt ceea ce doamna P. ar defini drept cea mai mare temere a mea.

Enrique stă la biroul lui din atelierul auto și clatină din cap. Am discutat despre noaptea aceea de Halloween și l-am iertat pentru implicarea lui, pentru faptul că îi spusese lui Lucky că sunt cu Brittany.

După ce îi povestesc ce am de gând să fac, Enrique răsuflă prelung și încet.

— Ai putea să mori, zice ridicându-și ochii spre mine.

Dau din cap.

— Știu.

— N-o să te pot ajuta. Nimeni din Blood nu te poate ajuta. Alex, mai gândește-te. Întoarce-te în Mexic și bucură-te de viață.

Dar am luat o hotărâre și n-am nicio intenție să dau înapoi.

— Nu vreau să fiu laș. Trebuie să o fac. Trebuie să plec din Blood.

— Pentru ea?

— Mda

Și pentru papa. Pentru Paco. Pentru mine și familia mea.

— Ce brânză o să faci dac-o să fii ucis? mă-ntreabă Enrique. Ritualul de inițiere o să pară floare la ureche comparativ cu ce-o să-ți faci. O să-i aducă și pe GA să fie de față.

În loc de răspuns, îi întind o foaie de hârtie pe care-am scris un număr de telefon.

— Dacă mi se-ntâmplă ceva, sună-l pe tipul ăsta. E singurul meu prieten care n-are nicio legătură cu treaba asta.

Nicio legătură cu Blood sau cu Brittany.

În seara asta, în depozit s-a adunat o mulțime de lume care mă consideră un trădător. Și care m-a făcut în toate felurile. Cu o oră în urmă, i-am spus lui Chuy, care a preluat rolul de șef, că vreau să ies din bandă — să scap de Latino Blood. Există însă o mică piedică... trebuie să supraviețuiesc suplicului, o încălcare a tuturor regulilor unei lupte cinstite.

Chuy pășește în față, țepăn și încruntat, cu o bandană Latino Blood în mână. Mă uit la spectatori. Prietenul meu

Pedro stă undeva în spate, ferindu-și ochii. Javier și Lucky sunt și ei prezenți, cu ochii sclipind de exaltare. Javier e un nenorocit nebun sadea, iar Lucky nu e deloc fericit că a pierdut pariul, deși nu i-am luat mașina. Ambii se vor bucura că au șansa de a mă bate măr, fără posibilitatea să ripostez.

Vărul meu Enrique stă rezemat de perete, într-un colț al depozitului. Se presupune că va participa și el și-mi va rupe oasele până ce-o să leșin. Loialitatea și devotamentul înseamnă tot pentru membrii LB. Dacă încalci regulile loialității, dacă încalci regulile devotamentului față de bandă... în ochii lor te transformi într-un dușman. Dacă nu mai rău, având în vedere că ai fost unul dintre ei. Dacă Enrique încearcă să-mi ia apărarea, o s-o-ncurce.

Stau sfidător, în timp ce Chuy îmi leagă bandana peste ochi. Pot să o fac. Dacă-n final o voi avea din nou pe Brittany, merită. Nici nu vreau să mă gândesc la alte posibilități.

După ce mi se leagă mâinile la spate, sunt condus spre o mașină și împins pe bancheta din spate, încadrat de doi oameni. N-am nici cea mai vagă idee unde mergem. Cum Chuy e acum șeful, orice e posibil.

Un bilet. În viața mea n-am scris un bilet. Dacă mor și Brittany n-o să afle niciodată că am iubit-o? Poate că-i mai bine așa. Își va putea vedea mai departe de viață crezându-mă un ticălos care-a trădat-o fără să clipească.

După patruzeci și cinci de minute, ieșim cu mașina de pe șosea. Îmi dau seama după pietrișul care

scârțâie sub roți. Poate că dac-aș ști unde mă aflu, aș fi mai liniștit, dar nu văd nimic. Nu simt teamă, mai curând sunt nerăbdător să aflu dacă mă voi număra printre supraviețuitorii norocoși. Dar și dacă rămân în viață, oare mă va găsi cineva? Sau o să crăp în cine știe ce hambar, depozit sau casă abandonată? Poate că totuși n-o să mă bată. Poate c-o să mă urce pe-un acoperiș și-o să mă împingă jos. Se acabo.

Nu, nu e stilul lui Chuy. Îi place să audă țipetele și rugămintele de îndurare ale tipilor puternici, îngenuncheați.

N-o să-i ofer această satisfacție.

Sunt scos din mașină. Judecând după zgomotul pașilor mei pe pietriș, suntem în pustietate. Aud mai multe mașini parcând, mai mulți pași venind în spate. În depărtare mugește o vacă.

Să fie un semnal de avertisment? Adevărul e că vreau să fac asta. O întrerupere n-ar însemna decât amânarea inevitabilului. Sunt nerăbdător. Și pregătit. Să-i dăm, așadar, drumul.

Mă-ntreb dacă mă vor atârna de mâini de un copac.

Dumnezeule, urăsc necunoscutul. Estoy perdido.

— Stai aici, mi se spune.

Ca și cum aș putea să mă mișc din loc.

Cineva se-ndreaptă spre mine. Aud pietrișul scârțâind la fiecare pas.

— Ești o rușine pentru frăția noastră, Alejandro. Noi te-am protejat, pe tine și familia ta, iar tu te-ai decis să ne întorci spatele. E corect ce vrei să faci?

Ce n-aș da să fiu într-un roman de John Grisham. Eroii lui par să fie întotdeauna la un pas de moarte și-n ultima clipă vin cu un plan genial. Care implică de obicei ascunderea de informații care-ar distruge viața tipului rău, iar dacă eroul moare, tipul cel rău va fi pe veci tarat. Din nefericire, viața reală nu poate fi împachetată într-o cutie frumoasă, legată c-o fundiță.

— Hector e cel care-a trădat banda, răspund. El traidor.

Replica la acuza mea de trădare e un pumn greu în barbă.

Rahat, nu eram pregătit pentru asta, nu văd nimic prin legătura de la ochi. Încerc să nu mă clatin.

— Înțelegi consecințele plecării din Blood?

Îmi mișc maxilarul înainte și-napoi.

— Da.

Aud pietre scârțâind și simt că sunt încercuit. De data asta, eu sunt ținta.

O tăcere stranie se coboară asupra mulțimii. Nimeni nu râde; nimeni nu scoate un sunet. Unii dintre tipii din jur mi-au fost prieteni de când mă știu. La fel ca Enrique, în ei se dă acum o luptă. Nu-i învinovățesc. Sunt norocoși, pentru că nu ei vor fi bătuți astăzi.

Sunt pocnit în față, fără niciun avertisment. E greu să rămân în picioare, mai ales că știu că vor urma și alte lovituri. E un lucru să te bați știind că ai putea învinge și altceva când știi că nu ai nicio șansă.

Ceva ascuțit mă taie pe spate.

Apoi primesc o lovitură în coaste.

Fiecare lovitură își atinge ținta în partea de sus a corpului — nicio bucățică din mine nu rămâne neatinsă. O tăietură aici, un pumn dincolo. Mă clatin de câteva ori, dar sunt tras în sus și pumnii grei continuă să cadă asupra mea.

Am o tăietură adâncă în spate, care mă ustură de parcă niște flăcări mi-ar linge pielea. Disting loviturile lui Enrique, date cu mai puțină furie decât celelalte.

Amintirea lui Brittany mă împiedică să urlu de durere. Voi fi puternic de dragul ei... și pentru amândoi. N-o să-i las pe ei să preia controlul, fie că mor, fie că supraviețuiesc. Eu sunt stăpân pe soarta mea, nu cei din Blood.

N-am nicio idee cât timp se scurge așa. O jumătate de oră? O oră? Îmi simt trupul tot mai slăbit. Nu prea mai reușesc să mă țin pe picioare. Simt miros de fum. Au de gând să mă împingă într-un foc? Bandana îmi acoperă în continuare vederea, dar nu mai contează, sunt destul de sigur că am ochii atât de umflați încât nu i-aș putea ține deschiși.

Îmi vine să mă dau bătut și să mă prăbușesc la pământ, dar mă forțez să rămân în picioare.

Probabil că sunt acum de nerecunoscut, cu sângele cald țâșnind din tăieturile de pe față și de pe corp. Simt cum cămașa îmi este sfâșiată și smulsă de pe mine, lăsând la vedere cicatricea căpătată când Hector m-a împușcat. Un pumn mă lovește drept acolo. Durerea e acum insuportabilă.

Alunec la pământ și pietrișul îmi zgârie fața.

În acest moment nu mai sunt sigur c-o să scap cu viață. Brittany. Brittany. Dacă-mi repet mantra în minte, știu că sunt încă în viață. Brittany, Brittany, Brittany.

E real mirosul de fum sau e duhoarea morții?

Prin ceața groasă care îmi învăluie mintea aud pe cineva spunând:

— Nu credeți că-i de-ajuns?

Și un răspuns îndepărtat, dar distinct:

— Nu.

Urmează proteste. Dacă-ș putea să mă mișc... Brittany, Brittany, Brittany.

— Alte proteste. Nimeni nu protestează în timpul acestor ritualuri. Nu e permis. Ce se întâmplă? Și ce urmează? Ceva mai rău decât bătaia, fără îndoială, din moment ce disputele continuă.

Țineți-l cu fața în jos, răsună vocea lui Chuy. Atâta timp cât sunt eu șef, nimeni nu trădează banda. Să fie o lecție pentru oricine altcineva ar vrea să ne trădeze. Corpul lui Alejandro Fuentes va fi însemnat, ca nimeni să nu uite vreodată ce-a făcut.

Mirosul de ars se apropie. N-am nici cea mai mică idee ce se-ntâmplă până ce partea de sus a spatelui îmi e atinsă de ceva care seamănă a cărbuni încinși.

Cred c-am gemut. Sau am mârâit. Poate că am urlat. Nu mai știu. Nu mai știu. Nu mai pot gândi. Tot ce pot face e să simt. La fel de bine-ar fi putut să mă arunce-n foc, pentru că asta-i o tortură mai rea decât orice mi-aș fi putut imagina. Mirosul de piele arsă îmi pătrunde în nări și înțeleg că nu sunt de fapt cărbuni. Nenorocitul mă arde cu fierul înroșit. El dolor, el dolor...

Brittany, Brittany, Brittany.

57

Brittany

E întâi aprilie. Nu l-am văzut pe Alex de cinci luni, din ziua când a fost împușcat. Bârfele cu privire la Paco și Alex s-au stins în cele din urmă și psihologii și asistenții sociali angajați special de conducerea școlii au plecat.

Săptămâna trecută i-am spus asistentei sociale că dorm mai mult de cinci ore pe noapte, ceea ce era o minciună. De când cu împușcăturile, am probleme cu somnul. Mă tot trezesc în mijlocul nopții, pentru că mintea mea nu se oprește nici când dorm, analizând întruna conversația aia îngrozitoare pe care am avut-o cu Alex la spital. Asistenta socială mi-a explicat că-mi va lua mult timp să uit sentimentul de trădare.

Problema e că nu mă simt de fapt trădată. Mai curând tristă și fără niciun rost pe lume. După atâta timp, încă mă duc la culcare uitându-mă la pozele cu Alex de pe telefon, din seara aceea când am fost în Club Mystique.

După ce a fost externat, a renunțat la școală și s-a făcut nevăzut. A dispărut fizic din viața mea, dar va rămâne întotdeauna o parte din mine. Nu pot să-l uit, chiar dacă-ș vrea.

Un lucru pozitiv tot s-a-ntâmplat după toată nebulia asta. Părinții au dus-o pe Shelley în Colorado, să vadă Sunny

Acres, și ei chiar i-a plăcut. Au tot felul de activități zilnice, fac sport și chiar au câte o celebritate care îi vizitează odată la trei luni. Când Shelley a auzit că vin acolo oameni faimoși să susțină concerte și spectacole de caritate, ar fi căzut din scaunul ei cu roțile dacă n-ar fi fost bine prinsă.

Mi-a fost greu să-mi las sora să-și aleagă propriul drum, dar am făcut-o. Și fără să intru în panică. Știu că asta e ceea ce și-a dorit și mă simt mult mai bine.

Acum sunt singură. Alex a luat cu el o parte din inima mea atunci când m-a părăsit. Și mă țin cu dinții de ceea ce mi-a rămas. Am ajuns la concluzia că singura viață pe care vreau s-o controlez e a mea. Alex și-a ales drumul în viață. Drum care nu mă includea pe mine.

La școală, mă fac că nu-i văd pe prietenii lui Alex, iar ei nu mă bagă-n seamă. Cu toții ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic la începutul clasei a douăsprezecea. În afară de Isabel. Mai vorbim uneori, deși e dureros de fiecare dată. Între noi există o înțelegere tăcută, ca între doi oameni care au trecut prin aceleași suferințe.

Suntem în luna mai și îmi deschid ușa dulapului când văd o pereche de încălzitoare de mâini atârinate de cârligul dinăuntru. Cea mai urâtă noapte din viața mea revine, pocnindu-mă cu toată forța în față.

S-o fi întors Alex? El a băgat încălzitoarele de mâini în dulap?

Oricât aș vrea, nu pot să-l uit. Am citit undeva că peștișorii aurii nu-și amintesc decât ce au făcut în ultimele cinci secunde. Îi invidiez. Amintirea lui Alex, iubirea mea față de el mă vor urmări toată viața.

Îmi lipsesc încălzitoarele alea moi de piept și îngenunchez lângă dulap, izbucnind în lacrimi. Vai de capul meu!

Sierra vine lângă mine.

— Ce s-a-ntâmpat, Brit?

Nu pot să mă mișc. Nu pot să mă adun.

— Hai, zice Sierra, trăgându-mă în sus. Toată lumea se uită la tine.

Darlene trece pe lângă noi.

— Zău așa, n-ar fi cazul să-ți revii odată după chestia aia cu gangsterul care ți-a dat papucii? Ai început să te porți penibil, zice tare, ca s-o audă toți din jur.

Colin apare în spatele lui Darlene. Se uită încruntat la mine.

— Alex și-a meritat soarta, șuieră.

Luptă pentru convingerile tale, indiferent dacă-s bune sau rele. Mă-ntorc spre el cu pumnii încleștați. Evită lovitura, apoi mă prinde de încheieturi și-mi răsucește brațele la spate.

Doug face un pas în față.

— Las-o în pace, Colin.

— Nu te amesteca, Thompson.

— Omule, te legi de ea fiindcă te-a părăsit pentru un alt tip. Asta-i chiar jalnic.

Colin mă-mpinge deoparte și-și suflecă mânecile.

Nu pot să-l las pe Doug să se bată în locul meu.

— Dacă vrei să te bați cu el, va trebui să treci mai întâi peste mine, spun.

Spre surprinderea mea, Isabel mi se așază în față.

— Și ca s-ajungi la ea, va trebui să treci peste mine, zice.

Sierra vine lângă ea.

— Și peste mine.

Un băiat mexican pe nume Sam îl împinge pe Gary Frankel lângă Isabel.

— Tipul ăsta îți poate rupe mâna dintr-o lovitură, tâmpitule. Pleacă naibii de-aici înainte să-l asmut împotriva ta.

Gary, care e îmbrăcat într-o cămașă corai și pantaloni albi, mârâie ca să arate ca un dur. Nu prea îi iese figura.

Colin se uită-n stânga și-n dreapta, în căutare de sprijin, dar nimeni nu pare dispus să-l susțină.

Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Poate că universul era înainte în dezordine, dar acum toate planetele s-au aliniat.

— Hai să mergem, Colin, îi ordonă Darlene. N-avem oricum nevoie de prostănacii ăștia.

Pleacă amândoi. Aproape că mi-e milă de ei. Aproape.

— Sunt așa de mândră de tine, Doug, zice Sierra aruncându-se în brațele lui.

Încep imediat să se sărute, fără să le pese de lumea care se uită la ei și nici de politica anti-manifestări de afecțiune în public a liceului.

— Te iubesc, spune Doug când fac o pauză ca să tragă aer în piept.

— Și eu te iubesc, gângurește Sierra ca un bebeluș.

— Hei, luați-vă o cameră, strigă un coleg de clasă.

Ei nu-l bagă în seamă și continuă să se sărute până ce muzica se aude în difuzoare. Mulțimea se

împrăștie. Eu țin în continuare încălzitoarele în mâini.

Isabel îngenunchează lângă mine.

— Știi, n-am apucat să-i spun lui Paco ce simt. Mi-a fost frică să-mi asum riscul și-acum e prea târziu.

— Îmi pare rău, Isa. Eu am riscat și tot l-am pierdut pe Alex, așa că poate că ți-e mai bine așa.

Ridică din umeri și știu că-ncearcă să-și păstreze cumpătul ca să nu se dea în spectacol la școală.

— Presupun c-o să trec peste asta cândva. Nu pare foarte probabil, dar trebuie să sper, nu-i așa?

Își îndreaptă umerii și se ridică în picioare, luându-și o mină curajoasă. O urmăresc mergând spre sala de clasă și mă întreb dacă discută despre asta și cu prietenii ei sau numai mie îmi face mărturisiri.

— Haide, zice Sierra smulgându-se din îmbrățișarea lui Doug și împingându-mă spre ieșirea din școală.

Mă șterg la ochi cu dosul palmei și mă așez pe bordură, lângă mașina Sierrei, fără să-mi pese că lipsesc de la ore.

— N-am nimic, Sierra. Pe bune.

— Aiurea. Brit, eu sunt prietena ta cea mai bună. Și-o să rămân cu tine indiferent câți iubți o să ai. Așa că varsă tot. Sunt numai ochi și urechi.

— L-am iubit.

— I-auzi! Spune-mi ceva ce nu știu, Sherlock.

— S-a folosit de mine. A făcut sex cu mine ca să câștige un pariu. Și eu încă îl mai iubesc. Of, Sierra, chiar sunt penibilă.

— Ai făcut sex și mie nu mi-ai spus? Am auzit eu ceva, dar am crezut că n-a fost decât o bârfă, știi tu, dintr-alea greu de crezut.

Îmi iau capul în mâini, frustrată.

— Glumesc. Nici nu vreau să știu. Bun, recunosc, vreau să știu, dar numai dacă vrei tu să-mi spui, zice Sierra. Hai să lăsăm asta acum. Să știi însă că am văzut cum se uita Alex la tine, Brit. De aia am renunțat să te mai bat la cap că-l plăceai. Și nu juca teatru, sunt convinsă. Nu știu cine ți-a spus despre acest presupus pariu...

Îmi ridic capul.

— Chiar el mi-a spus. Și prietenii lui mi-au confirmat. De ce nu pot să-l uit?

Sierra clatină din cap, ca și cum ar vrea să-mi șteargă vorbele cu gestul ei.

— În primul rând, zice prinzându-mă de bărbie și forțându-mă să mă uit la ea, Alex a simțit ceva pentru tine, fie că recunoaște, fie că nu și indiferent dacă pariul ăla a fost făcut sau nu. Știi și tu asta, Brit, altfel n-ai strânge încălzitoarele alea la piept. În al doilea rând, Alex a ieșit din viața ta și tu trebuie să mergi înainte. Îți ești datoare ție, îi ești datoare lui Paco și mie, chiar dacă nu-ți va fi ușor.

— Nu pot să nu mă gândesc că m-a respins dinadins. Dacă-ș putea vorbi cu el, dacă-ș putea să-i smulg niște răspunsuri...

— Poate că n-are răspunsuri. Și de asta a și plecat. Dacă-ș ales să renunțe la ceea ce avea, asta e, n-ai ce face. Dar tu trebuie să-i demonstrezi că ești mai puternică.

Are dreptate Sierra. Pentru prima oară, simt c-o să pot trece de ultimul an de liceu. Alex a luat cu el o bucată din inima mea în noaptea aceea când am făcut dragoste, a luat-o pentru totdeauna. Dar asta nu înseamnă c-o să-mi petrec restul vieții așteptând. Nu pot s-alerg la infinit după fantome.

Da, acum sunt mai puternică. Sau, cel puțin, așa sper.

Două săptămâni mai târziu, rămân ultima în vestiar, ca să mă schimb pentru ora de gimnastică. Țăcănitul unor tocuri mă face să mă-ntorc. E Carmen Sanchez. Nu intru-n panică. Mă ridic și mă uit drept în ochii ei.

— S-a-ntors aici, în Fairfield, să știi, zice Carmen.

— Da, știu, răspund, amintindu-mi de încălzitoarele de mâini pe care mi le-a lăsat în dulap.

Dar după aceea se făcuse nevăzut. O clipă fusese aici, apoi dispăruse ca o șoaptă.

Carmen pare un pic tulburată, vulnerabilă.

— Știi animalele alea uriașe de pluș care se dau pe post de premii la bălciuri? Cele pe care aproape nimeni nu le poate câștiga, cu excepția câtorva norocoși? Eu n-am câștigat niciodată.

— Mda. Nici eu.

— Alex era premiul meu cel mare. Și te-am urât pentru că mi l-ai luat, recunoaște ea.
Ridic din umeri.
— Ei bine, n-ai de ce să mă mai urăști. Nu-i nici al meu.
— Nu te mai urăsc. Am depășit faza asta.
Înghit în sec și spun:
— Și eu.
Carmen chicotește. Și pe urmă, chiar când dă să iasă, o aud murmurând:
— Da, dar Alex cu siguranță nu.
Ce-o fi vrut să spună?

Brittany După cinci luni

Parfumul lunii august în Colorado e total diferit de cel din Illinois. Clatin din cap, scuturându-mi părul scurt, fără să mă obolesc să-mi netezesc buclele, și continui să-mi despachetez cutiile în camera din căminul universității.

Colega mea de cameră, Lexie, e din Arkansas. Scundă și dulceică, e ca un spiriduș și ar putea fi luată cu ușurință drept o descendentă a lui Tinkerbelle. Jur, n-am văzut-o niciodată încruntată. Sierra, care e la University of Illinois, n-a avut așa noroc cu partenera ei de cameră, Dara. Tipa a împărțit dulapul și camera în secțiuni distincte și se scoală la cinci și jumătate în fiecare zi (chiar și în weekend) și se apucă să facă exerciții fizice. Sierra e foarte enervată, dar stă mai tot timpul în camera de cămin a lui Doug, așa că nu-i prea rău.

— Ești sigură că nu vrei să vii cu noi? mă-ntreabă Lexie cu accentul ei sudist târăgănat, lungind silabele.

Se duce cu un grup de boboace la sala de festivități, pentru un soi de petrecere de bun venit.

— Trebuie să termin cu despachetatul și pe urmă mă duc la sora mea. I-am promis c-o să-i fac o vizită imediat ce-mi aranjez lucrurile.

OK, spune Lexie, scoțând din dulap haine și probându-le, ca să „arate perfect” diseară.

Găsește ținuta potrivită, își aranjează părul și se fardează, îmi amintește de mine, așa cum eram odinioară, mereu străduindu-mă din greu să corespund așteptărilor.

După o jumătate de oră, când Lexie se face nevăzută, mă așez pe pat și scot telefonul mobil. Îl deschid și mă uit la poza cu Alex și cu mine. Mă urăsc pentru că simt nevoia s-o privesc. De-atâtea ori am încercat să îmi adun curajul și să șterg poza, să șterg trecutul. Dar n-am putut.

Deschid sertarul biroului și scot dinăuntru bandana lui Alex, curată și mirosind a proaspăt, împăturită frumos în patru. Îmi plimb degetele peste materialul moale, amintindu-mi de momentul când Alex mi-o dăduse. Pentru mine, bandana nu simbolizează Latino Blood. Ci pe Alex.

Telefonul sună și revin cu picioarele pe pământ. E cineva de la Sunny Acres. Răspund și aud o voce de femeie.

— Brittany Ellis?

— Da.

— Sunt Georgia Jackson, de la Sunny Acres. Totul e-n regulă cu Shelley, dar vrea să știe dacă vii înainte sau după cină.

Mă uit la ceas. E patru și jumătate.

— Ajung în cincisprezece minute. Tocmai plec.

Închid telefonul, pun bandana înapoi în sertar și vâr mobilul în geantă.

Drumul cu autobuzul până în partea cealaltă a orașului nu durează prea mult și în scurt timp mă îndrept spre holul de la Sunny Acres, unde recepționera mi-a spus că mă așteaptă sora mea.

O zăresc mai întâi pe Georgia Jackson. E omul de legătură între mine și Shelley atunci când sun, o dată la câteva zile, să aflu vești despre sora mea. Mă-ntâmpină cu un zâmbet cald și prietenos.

— Unde-i Shelley? întreb uitându-mă în jur.

— Joacă dame, ca de obicei, răspunde Georgia, arătând spre un colț al camerei.

Shelley nu stă cu fața spre mine, dar îi recunosc ceafa și scaunul cu roțile.

Scoate un țipăt de plăcere, semn că a câștigat partida.

Mă apropiu și-l zăresc pe partenerul ei de joc. Părul acela negru ar fi trebuit să fie, de la bun început, un avertisment că viața mea avea să fie iar întoarsă cu fundul în sus, dar nu-l bag de seamă. Mai fac un pas în față și încremenesc.

Nu se poate. Probabil că imaginația îmi joacă feste.

Dar când se-ntoarce și ochii aceia negri și atât de familiari îi străpung pe ai mei, realitatea mă lovește ca un fulger.

Alex e aici. La zece pași de mine. Doamne, tot ce-am simțit cândva pentru el năvălește acum spre mine ca un val de maree. Nu știu ce să fac și să spun. Mă răsucesc spre Georgia, întrebându-mă dacă știa că Alex e aici. O singură privire aruncată chipului ei plin de speranță îmi dă de înțeles că știa.

— A venit Brittany, îl aud pe Alex spunându-i lui Shelley, după care se ridică și îi răsucesc cu grijă scaunul cu roțile spre mine.

Ca un robot, merg spre sora mea și o îmbrățișez. Îi dau drumul din strânsoare și Alex e în fața mea, îmbrăcat în pantaloni kaki și o cămașă albastră în carouri. Nu pot decât să mă holbez la el, în timp ce stomacul meu se zvârcolește nebunește și mi se face greață. Lumea se îndepărtează și tot ce rămâne din ea e el.

Într-un târziu, îmi regăsesc glasul.

— Aăă... Alex.. ce cauți aici? întreb gătuită.

Ridică din umeri.

— I-am promis lui Shelley că o să-mi iau revanșa, nu?

Stăm unul în fața celuilalt, holbându-ne, și-o forță invizibilă mă-mpiedică să îmi feresc privirea.

— Ai bătut atâta drum până în Colorado ca să joci dame cu sora mea?

— Nu e singurul motiv. M-am înscris aici la facultate. Doamna P. și dr. Aguirre m-au ajutat să obțin diploma de absolvire după ce am plecat din Blood și l-am vândut pe Julio. Lucrez la asociația studentescă și am făcut și-un împrumut pentru studii.

Alex? La facultate? Mânecele cămășii, prinse bine în nasturi peste încheieturi, îi ascund majoritatea tatuajelor LB.

— Ai plecat din Blood? Dar mi-ai spus că e prea periculos să-ncerci să pleci din bandă, Alex. Că toți cei care au încercat au murit.

— Aproape c-am dat și eu colțul. Și dacă nu era Gary Frankel, probabil că n-aș fi supraviețuit...

— Gary Frankel?

Cel mai simpatic tocișar din școală? Acum mă uit pentru întâia oară cu atenție la fața lui și văd o cicatrice nouă, decolorată, deasupra ochiului și altele, mult mai urâte, pe lângă urechi și pe gât.

— Doamne! Ce ți-au făcut?

Îmi ia mâna și o așază pe pieptul lui. Mă privește cu ochii lui negri la fel de intens ca atunci când mă uitasem pentru întâia oară la el cu atenție, în parcare la liceului, în prima zi de școală din clasa a douăsprezecea.

— Mi-a luat mult timp să-nțeleg că trebuia să pun toate lucrurile la punct. Alegerile pe care voiam să le fac în viață. Banda. Faptul c-am fost bătut și c-am scăpat cu viață ca prin urechile acului, deși m-au însemnat cu fierul înroșit, ca pe un animal, nu-nseamnă nimic comparativ cu pierderea ta. Dacă-ș putea să iau înapoi toate cuvintele alea pe care ți le-am spus la spital, aș face-o. Dar m-am gândit atunci că dacă te resping, te protejez, ca să nu pățești ce au pățit tata și Paco, zice uitându-se la mine și străpungându-mă cu privirea. N-o să te mai alung niciodată din viața mea, Brittany. Niciodată. Jur.

Bătut? Însemnat cu fierul înroșit? Îmi vine să vărs și lacrimile îmi înțepă ochii.

— Șșșt, zice, punându-și brațele în jurul meu și mângâindu-mă pe spate. E-n regulă acum. Sunt bine, îmi murmură din nou și din nou, cu voce sugrumată.

E-atât de bine în brațele lui.

Își sprijină fruntea de fruntea mea.

— Trebuie să știi ceva. Am acceptat pariul pentru că undeva, în adâncul sufletului, mi-am dat seama că dacă mă implicam emoțional, s-a zis cu mine. Ceea ce aproape că s-a și întâmplat. Ai fost singura fată care m-a făcut să risc pentru un viitor care chiar merită.

Își îndreaptă umerii și face un pas în spate ca să mă privească în ochi.

— Îmi pare rău. Mușter, spune-mi ce vrei și o să-ți dau. Dacă vrei să dispar pentru totdeauna din viața ta, atunci o să dispar. Dar dacă mă mai vrei, voi face tot ce pot ca să devin așa..., continuă și arată spre hainele pe care le poartă. Cum aș putea să-ți dovedesc că m-am schimbat?

— Și eu m-am schimbat, îi spun. Nu mai sunt fata care-am fost. Și-mi pare rău, dar hainele astea... nu îți se potrivesc.

— Bine, dar asta îți-ai dorit.

— Nu, Alex, te înșeli. Pe tine te vreau. Nu o făcătura. Te prefer în blugi și tricou, pentru că așa ești tu.

Se uită în jos spre costumația aleasă și chicotește.

— Ai dreptate, zice, apoi își ridică din nou privirea. Cândva mi-ai spus că mă iubești. Mă mai iubești și-acum?

Sora mea ne urmărește discuția. Îmi zâmbeste cald, dându-mi puterea de a-i spune lui Alex adevărul.

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc. Și-am încercat cu disperare să te uit, dar n-am putut.

Scoate încet un suspin lung și-și freacă fruntea, ușurat. Are ochii umezi de emoție. Simt cum lacrimile se adună iar în ochii mei și îl prind de cămașă.

— Alex, nu vreau să ne certăm tot timpul. Când ai un iubit, ar trebui să fie plăcut. Dragostea asta înseamnă.

Îl trag spre mine. Îi vreau buzele lipite de-ale mele.

— C-crezi că va fi bine pentru noi vreodată?

Buzele noastre aproape că se ating, apoi el se retrage și...

Doamne. Dumnezeuule.

Se așază într-un genunchi, îmi ia mâna și inima îmi sare din piept.

— Brittany Ellis, o să-ți dovedesc că sunt așa cum m-ai crezut acum zece luni și-o să devin un om de succes, așa cum ai visat. Am de gând să te cer în căsătorie peste patru ani, în ziua când vom absolvi facultatea.

Își înclină capul și continuă pe-un ton ceva mai jucăuș.

— Și-ți garantez o viață de distracții, deși probabil nu lipsită de certuri, pentru că ești o mamacita tare pasională... chestie care mă face să aștept cu nerăbdare niște momente tandre împreună. Și poate că-ntr-o bună zi o să ne-ntoarcem în Fairfield și-o să punem și noi mâna să-l transformăm în locul pe care l-a visat tata. Tu și cu mine și cu Shelley. Și toți ceilalți membri ai familiilor Ellis și Fuentes care vor vrea să ni se alăture. Ca să fim o singură familie mexicană-americană, mare și nebună. Ce zici? Mușter, sufletul meu îți aparține.

Nu pot să mă abțin și zâmbesc, ștergându-mi o lacrimă. Cum să nu-l iubesc nebunește? Timpul petrecut departe de el nu a schimbat nimic. Și nu-i pot refuza o a doua șansă. Pentru c-ar însemna să neg ceea ce sunt.

E timpul să risc din nou, să îi acord încrederea.

— Shelley, tu ce crezi, o să mă vrea înapoi? Întreabă Alex, apropiindu-și capul periculos de mult de degetele ei.

Dar Shelley nu-l trage de păr... doar îl bate ușurel cu palma pe cap. Îmi simt lacrimile curgând pe obraji.

— Da! strigă Shelley cu un rânjă prostesc de afecțiune întipărit pe față.

E pentru prima oară de multă vreme când o văd atât de fericită și mulțumită. Cei doi oameni la care țin cel mai mult pe lume sunt aici, cu mine. Ce mi-aș mai putea dori?

— Care e specializarea ta principală? îl întreb.

Alex îmi aruncă zâmbetul acela irezistibil al lui.

— Chimie. Și-a ta?

— Chimie.

Îl cuprind cu brațele pe după gât.

— Sărută-mă, ca să vedem dacă pasiunea a rămas aceeași. Pentru că inima, sufletul meu și tot ce mai e pe-acolo îți aparțin cu totul.

Buzele noastre se întâlnesc și se unesc mai tare ca oricând. Uau. Sistemul solar e acum perfect aliniat și-am căpătat și ziua când luăm totul de la capăt, fără măcar s-o cer.

Epilog

După douăzeci și trei de ani

Doamna Peterson închide ușa clasei.

— Bună ziua și bine ați venit la ora de chimie.

Se duce spre catedră, se reazemă de marginea ei și deschide catalogul.

— Văd că v-ați așezat deja, după propriile preferințe, dar la ora mea eu fac aranjamentul... în ordine alfabetică.

Murmure de protest se aud din clasă, aceleași ca în prima ei zi de muncă la liceul Fairfield, în urmă cu mai bine de treizeci de ani.

— Mary Alcott, vei sta în prima bancă. Partenerul tău va fi Andrew Carson.

Continuă să strige catalogul și elevii se așază, reticenți, la locurile desemnate, lângă partenerii lor.

— Paco Fuentes, spune doamna Peterson, arătând spre scaunul din spatele lui Mary.

Tânărul chipeș, cu ochii de un albastru-deschis ca ai mamei și părul brunet ca al tatălui, își ocupă locul.

Doamna Peterson se uită la noul ei elev pe deasupra ochelarilor cocoțați pe nas.

— Domnule Fuentes, să nu cumva să-ți închipui că ora de chimie va fi floare la ureche pentru tine pentru că părinții tăi au avut norocul de a concepe un tratament care oprește evoluția bolii Alzheimer. Tatăl tău nu și-a dat examenul final la chimie și a picat la un test, deși am avut întotdeauna impresia că lucrarea îi aparținea de fapt mamei tale. Asta nu înseamnă decât că de la tine am așteptări și mai mari.

— Sî, señora.

Doamna Peterson reia citirea catalogului.

— Julianna Gallagher, te rog să-ți ocupi locul lângă domnul Fuentes.

Profesoara o vede pe Julianna roșind și pe Paco rânjind obraznic lângă ea. Poate că după treizeci de ani de profesorat, cursul lucrurilor începe să se schimbe, dar doamna Peterson n-are de gând să lase nimic la voia întâmplării.

— Aceia dintre voi care vor să-mi facă necazuri, să știți că politica mea e de toleranță zero...